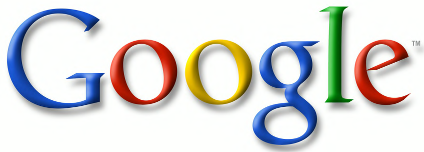

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Digitized by Google

B.S.
B 243

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ʽΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ·

SIVE

Collectanea Græca Majora.

Vol. II. a

Digitized by Google

Digitized by Google

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ʽΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ·

SIVE

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA:

AD USUM

ACADEMICÆ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA.

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS;

QUAS PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, S.R.S. EDIN.

IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.
EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POËTIS.

EDINBURGI:
EXCUDEBANT ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.
VENEUNT IBIDEM
APUD BELL & BRADFUTE, ET JACOBUM DICKSON.
LONDINI:
APUD G. G. ET J. ROBINSON.

MDCCXCVII.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI BENEVOLO S.

FUIT jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis solutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliæque rationes, quas supervacaneum foret hîc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Præceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod, qualecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA

Digitized by Google

Excerpta Poëtica, quæ hîc exhibentur, ejus generis ſunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi deſiderio aptiſſima viderentur. Typis deſcripta ſunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ. Verùm mihi dolenda fuit, imprimis, adverſa valetudo Typographi, viri probi à me anteà laudati, quæ opus vix inchoatum nonnihil retardavit; deindè, ipſius mors immatura, quæ me auxilio ejus utiliſſimo omninò privavit; undè vereor ne plura errata typographica irrepſerint, quàm alioquin fuiſſent admiſſa; quamvis Operæ, hero defuncto, totis viribus enixæ ſint, ne liber mendoſus vel immundus prodiret.

In Annotationibus, niſi quod multò ſunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo obſervata eſt. Quæ ſelecta ſunt ex diverſis editoribus vel interpretibus, eorum ſingula, quantâ potui diligentiâ, ſingulis ſuis auctoribus adſcribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Summam quoque curam adhibui ut nihil non explicatum relinqueretur. Fieri poteſt ut quibuſdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non niſi paucorum ſtudioſorum manibus contrectandi veniunt. Sed monſtrandum erat iter iis, qui majores progreſſus facere cuperent in ſtudiis hiſce elegantioribus; atque ſubſidia neceſſaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad uſum Studioſæ Juventutis præcipuè ſint accommodatæ, et cum doctis hominibus nil niſi nota communicent, ex iis tamen Magiſtri juniores nonnihil adjumenti poſſint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abeſſet, paſſim adſperſæ ſunt breves aliquot narra-

tiones

Digitized by Google

tiones et animadverſiones, ad poëtas et poëticas venuſtates aliaſque res, potiùs quam ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ ſuavitate condirent.

Atque hæc ſunt, quæ in univerſum præmonenda habui. Cæterorum ſingula in ſuis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque ſinas me repetitos hoſce conatus ad cognitionem Linguæ longè omnium nobiliſſimæ promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI. Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

Nuper Editus,

Hujus Operis TOMUS I. Complectens Excerpta
Ex variis Orationis Solutæ Scriptoribus.

Editio Tertia.

Item,

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ ἫΣΣΟΝΑ·

sive

Collectanea Græca Minora:

Cum Notis Philologicis, atque Parvo Lexico,
ad uſum Tironum accommodata.

Editio Tertia.

Digitized by Google

Cum res geſtæ et eventus, quæ veræ Hiſtoriæ ſubjiciuntur, non ſint ejus amplitudinis in qua anima humana ſibi ſatisfaciat, præſto eſt Poëſis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Hiſtoria vera ſucceſſus rerum nimimè pro meritis virtutum et ſcelerum narret, corrigit eam Poëſis, et exitus et fortunas ſecundum merita et ex lege Nemeſeos exhibet. Cum Hiſtoria vera obvia rerum ſatietate et ſimilitudine animæ humanæ faſtidio ſit, reficit eam Poëſis, inexpectata et varia et viciſſitudinum plena canens. Adeo ut Poëſis iſta non ſolùm ad delectationem, ſed etiam ad animi magnitudinem et ad mores, conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuſpiam particeps videri poſſit, quia animum erigit et in ſublime rapit; rerum ſimulachra ad animi deſideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Hiſtoria) ſubmittendo.

Bacon. *de Augm. Scient. Lib.* II, 13.

INDEX eorum quæ in hoc ſecundo Volumine continentur.

PARS PRIMA.

EXCERPTA EX PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

I. Ex *HOMERO.*

II. Ex *HESIODO.*

III. Ex *APOLLONIO RHODIO.*

PARS SECUNDA.

Excerpta ex Poetis Tragicis.

I. E SOPHOCLE.

II. Ex EURIPIDE.

PARS TERTIA.

Excerpta ex Poetis Bucolicis.

I. E THEOCRITO.

Digitized by Google

II. E *BIONE.*

III. E *MOSCHO.*

PARS QUARTA.

EXCERPTA EX POETIS LYRICIS.

I. E *PINDARO.*

II. EX *ANACREONTE.*

III. E *SAPPHO, ALIISQUE LYRICIS.*

PARS

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. *HYMNI.*

II. *ELEGIÆ.*

III. *SENTENTIÆ.*

IV. *EPIGRAMMATA.*

*** *Vide* ERRATA *ad finem Libri.*

Digitized by Google

Collectanea Græca Majora.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA EX PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

* Ex HOMERO.

[Juxta Edit. Sam. Clarke. Lond. 1740. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ, procul a se reliquit.
Quinct. x. i.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ῾ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

* ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ·
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

Digitized by Google

Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης·
Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Εξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον Αργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρείδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·

Ὡς

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακράς, αἳ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;
Ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἶος.

Τὸν

Digitized by Google

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵτέ οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἁδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ·
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὣς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν

Digitized by Google

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής·
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην·
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο· νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά.
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·

Τοῖσι

Digitized by Google

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Κήρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ητοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Αγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι·
Ξεῖνε φίλ', ἦ καί μοι νεμεσήσεαι ὅττι κεν εἴπω;
Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
Ανέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρή, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ηὲ νέον μεθέπεις, ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγὰρ

Digitized by Google

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Ες Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Εν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Εξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ερχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε, πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Οδυσσεὺς,
Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Αγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Αθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης
Εσσεται, οὐδ' εἴπέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Οδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τοῦδ', οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·
Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν πέρι πάντων
Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο·
Ὤιχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἶον· ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

Ὅσσοι

Digitized by Google

Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο,
(Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκὶ,
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι·
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
Ἤν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ 'πειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ 'πειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Ἢ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ, φίλος, (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,)
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
Ἠδ' ἑτάρους, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες·
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,

Δῶρον

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσαι
Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
Αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,
Καὶ μάλα καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσαι ἀμοιβῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὀΐσσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
Τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τείρει· ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ἀνδρὸς

Ανδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
Ανδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.
Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν·
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
Εν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Εστω· (ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.)
Ηῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
Πάντες, ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Εξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον

Εμμεναι,

Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κείρετ', ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀντίνο', ἅπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, ὅ, τι κεν εἴπω;
Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
Τῶν κέν τις τάδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα·
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅ γ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀπορραίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξένοιο ἐρέσθαι,
Ὁππόθεν οὗτος ἀνήρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα.
Ἠέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει;

Οἷον

Digitized by Google

Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
Οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, ἄποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε·
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ενθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων·
Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κεδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ισα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
Ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καί ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.
Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ
Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.

Ενθ'

Ἔνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

43—269.

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤϊεν· ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,

Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο,
Ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι·
Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν.
Ενθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
(Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴτις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοὶ πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

Digitized by Google

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐςὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄςυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόςῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ, ττι τάχιςα·
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐςὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιοί ἐςὲ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Ἀμφαδίην, ἤ τίς τε φίλον ποίησετ' ἀκοίτην.
Ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
Ὣς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,
Ὧ θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυςος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
Οἶον· ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἁλιῶσαι·
Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης.
Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ἤϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη.
Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ

Digitized by Google

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴκε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν,
Ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι
Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,)
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο·
Ἷξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

Digitized by Google

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ενθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Αθάνατός τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι·
(Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.)
Αλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
Ηδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ὣς ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Ελθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς·
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,

Λεπτὸν,

Digitized by Google

Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στελειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον·
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι·
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύματος εἶλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψῶ,

Εἵματα

Digitized by Google

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
Κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά·
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ὈΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς Ἠοίων, ἢ Ἑσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ', ὡς τοπάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται,
Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα,
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
Ἐκβῆτ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,

Μηδέ

Digitized by Google

Μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
Τερπνὴν, ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.
Κούρω δὲ κρινθέντε δύω, καὶ πεντήκοντα,
Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
Εν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Βάν ῥ' ἴμεν Αλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε, καὶ ἕρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Αγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Οκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν·
Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

485—563.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
  Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
Η σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Απόλλων·
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Αχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Αχαιοί·
Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Αλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Επειὸς ἐποίησεν σὺν Αθήνη,
Ὡν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Οδυσσεὺς,
Ανδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ιλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
  Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδὴν,
Ενθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Αργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Οδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ὡς ὁ μὲν εἱστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
Ἡμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ,
Ηὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Η κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Η ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν·
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Αργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηειδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Αχαιῶν,
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.

Αλλον

Digitized by Google

Αλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν.
Αὐτὰρ Οδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι, ἠΰτ' Αρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Αθήνην.
  Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δὲ γυνὴ κλαίησι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσησιν,
Αστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν·
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·
Ὡς Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
  Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Εξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ὤρορε δῖος ἀοιδὸς,
Εκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Αλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Αντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ανέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

Digitized by Google

Ὁ, ττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἶπ' ὄνομ', ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε,
Αλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ περιναιετάουσιν.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Αλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
Οφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Αλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς
Ανθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
Ηέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας
Ανθρώπων· αὐτούς τε, πόλεας τ' εὖ ναιεταώσας·
Η μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Αργείων, Δαναῶν, ἠδ' Ιλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ανθρώποις, ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Η τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ιλιόθι πρὸ,
Εσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν.
Η τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Εσθλός· ἐπεὶ οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

* ΤΗΣ

Digitized by Google

*ΤΗΣ

ΤΟΥ ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν·
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν·
Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει·
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,

Δουλίχιόν

Digitized by Google

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον, (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,)
Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτι ἔγωγε
Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Η μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Αλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.

Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ισμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼν πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.
Εκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ενθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
Ηνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ενθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
Εσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
Ηπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ανδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ηλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ηέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Οφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,

Τόφρα

Digitized by Google

Τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας·
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς.
Ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ὤλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δηϊωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱστία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἤπειρόνδε.
Ἔνθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκομος τέλεσ' ἠώς,
Ἱστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες
Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
Καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
(Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας,)

Οἵτινες

Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅςις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Αλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Αλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ, καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
Αλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
Εν σπέεσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Αγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
Αλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Αλλ'

Digitized by Google

Αλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα,
Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Αστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
Ανδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
Εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Εν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
Εἰς ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Εν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Αλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ενθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
Αὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
Ενθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα·
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ενθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
Ωρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.

Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Εννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Αλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ηφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε, καὶ αἰγῶν.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Αλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ελθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵ τινές εἰσιν·
Η ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ηὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Εξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
Ενθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ', ὄϊές τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
Οἷος ποιμαίνεσκεν ἀποπρόθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

Πωλεῖτ',

Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους.
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει·
Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ,
Ἀζόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Ἀπόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἤιδει δμώων, οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Ἀλλ' αὐτός τ', ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
Ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ενθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι,
Τυρῶν αἰνυμένες ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφες τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αλλ' ἐγὼ ἐ πιθόμην, (ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,)
Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ενθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
Ἥμενοι, ἔως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Εκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρε.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν,
Αρνειές τε, τράγες τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Οβριμον· ἐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Εσθλαὶ, τετράκυκλοι, ἀπ' ἔδεος ὀχλίσσειαν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἴρετο δ' ἡμέας·
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Η τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται

Ψυχὰς

Digitized by Google

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
'Ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
'Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
Λαοὶ δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί.
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμέν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
'Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·
Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμέν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην,
Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
Ἀλλά μοι εἴφ', ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
Ἤ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἦ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
'Ὣς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά·
Ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
'Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·

Digitized by Google

Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον·
Ἤσθιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἆσσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἂψ ἐπέθηχ', ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη

Digitized by Google

Αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες ἐίσκομεν εἰσορόωντες,
Ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης,
Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς,
Καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα καταχρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
Ἤ τι ὀϊσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστὰς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
Ὄφρ' εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς

Ἡδὺ

Digitized by Google

Ἡδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις·
Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Αλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
Ὣς ἔφαθ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι·
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης·
Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστ'· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ, ἠδὲ πατήρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψασθαι, χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
Δίνεον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
Ἁψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί·

Ὡς

Digitized by Google

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες
Δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίῤῥει θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον,
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων· (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν)
Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔῤῥιψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας·
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅ, ττι ἑ κήδοι·
Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
Ἡ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἡ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ, ἠὲ βίηφι;
Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Ω φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἶον ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
Ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων·
Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
Εἴτινά που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
Οὕτω γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ἄρσενες ὄϊες ἦσαν ἐϋτρεφέες, δασύμαλλοι,
Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῇς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄϊες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
(Ἀρνειὸς γὰρ ἔην, μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων,)
Τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς
Κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα·
Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς,
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων ὀΐων ἐπεμαίετο νῶτα
Ὀρθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
Ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀΐων στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
Λαχμῷ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἦ σύγ' ἄνακτος

Ὀφθαλμὸν

Οφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὖτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.
Ὣς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ελθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε, καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Αλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ,
Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πόλλ' ἐν νηῒ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Εδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι.
Καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
Σχέτλι'· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Εσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ωσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας, ἐκέλευσα
Εμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον.
Αλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νήϊα δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών· τόσσον γὰρ ἵησιν.
Ὣς φάσαν· ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἴκεν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
Φάσθαι, Οδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ιθάκη ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
Ω πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν·
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
Χειρῶν ἐξ Οδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Αλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
Νῦν δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς,
Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ.
Αλλ' ἄγε δεῦρ' Οδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Εννοσίγαιον·

Digitized by Google

Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι·
Αὐτὸς δ', αἴκ' ἐθέλῃσιν, ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος,
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω·
Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλῦθι, Ποσειδάον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
Εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμί, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐΰσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι,
Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ

Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐΰσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' ἔσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

1—43.

ΑΥΤΑΡ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Εν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο
Ικμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης,
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Ἡ

Digitized by Google

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο·
Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὔθ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἤιομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
Ἔνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χεόμεν πᾶσιν νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπὲξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,
Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.

Ἦλθε

386—639.

Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Εγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν·
Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πίτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ηὲ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ηέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλὰ,
Ηὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἠὲ γυναικῶν;
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
Εκτα, σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, οἶκόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ως θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὣς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Η γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ηδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας

Μουνὰξ

Digitized by Google

Μȣνὰξ κλεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο,
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται·
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἤτοι ἔφην γε
Ἀσπάσιος παίδεσσιν, ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν,
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα,
Ἧ τε κατ' αἶσχος ἔχευε, καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
Ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς,
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἀλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικός·
Λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε,
Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἡ μέν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ,
Νήπιος, ὅς πȣ νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,

Ολβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστίν·
Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴπου ἔτι ζώοντας ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Η που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Η που γὰρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρέῃ·
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ατρείδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὧς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἕσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Αχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Αντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Εγνω δέ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροί
Αφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω Αχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Αχαιῶν,
Ηλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴτινα βουλὴν
Εἴποι, ὅπως Ιθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην·
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Αχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σεῖο δ' Αχιλλεῦ,

Οὔτις

Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν, ἶσα θεοῖσιν,
Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
Ενθάδ' ἐών· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Αχιλλεῦ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Οδυσσεῦ·
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ανδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Η πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Αλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
Η ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἠὲ καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
Η ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Η μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ελλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Αργείοισιν.
Εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ητοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ηγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἐϋκνήμιδας Αχαιούς.
Ητοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Αχαιοί,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
Αλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων·

Πολλὰς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἥρω' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων·
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός,
Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι·
Ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
Ἀσκηθής, οὔτ' ἂρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
Ὣς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὣς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·

Τοίην

Digitized by Google

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Αργείοισιν·
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σεῖο δ' Αχαιοὶ
Ισον Αχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
Αχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Εκπάγλως ἤχθηρε· τεῒν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
Αλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ερεβος νεκύων κατατεθνειώτων.
Ενθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἤ κεν ἐγὼ τόν,
Αλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.
Ενθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Αϊδος δῶ.
Τὸν δὲ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί·
Λητὼ γὰρ ἥλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθώδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι·
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῒς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίης, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὣς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτί ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε·
Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.

Ἔγνω

Digitized by Google

Ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆ δεῖλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
  Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει,
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

Ex

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ὈΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

205—230.

Ὣς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Οδυσσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Οδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
Μή μοι, Οδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
Ανθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα·
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἐῤῥίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ελθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Αργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Ανδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ᾔδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν
Αξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
Λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Αλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ακτορὶς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Ἡ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
Πείθεις δή μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

* Ex

Digitized by Google

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
Παραβολαί τινες καὶ Ἀπογραφαὶ ἐκλεκτοί.

I.
ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν,
Ὀξὺ μάλα προϊδὼν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

‖ 3. Ζ, 102—109.

Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὣς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.

*4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

†5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδέτι σηκοὶ
Ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ κεῖνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὣς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν, ἠδ' ἐγένοντο.

‡6. Π, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·

Ὡς

Digitized by Google

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ελθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

* 7. Τ, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Οξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδὼν,
Καλὸν ἀείδησιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ιτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

† 8. Χ, 299—309.

Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὣς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Εξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεται, οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς,
Κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

* 9. Χ, 381—389.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας, οὕσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. Χ, 401—406.

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὣς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

*1. B, 1—13.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος.
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.

†2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκραῆ, ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·

Λεῖβον

Digitized by Google

Λᾶβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν·
Εκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μέν ῥ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος,
Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

† 4. Ε, 291—296.

Ὣς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. 294
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

‡ 5. Ζ, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

|| 6. Ζ, 149—161.

Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἦ βροτὸς ἐσσί;
Εἰ μέν τις θεὸς ἐσσὶ, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Ἀρτέμιδί

Digitized by Google

Αρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐΐσκω·
Ει δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ ϗ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

* 7. Η, 81—132.

—————— Αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Αλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι·
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἠὲ σελήνης,
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Αλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Αργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Αργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε ϗ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτους ὄντας ϗ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Εν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἔνι πέπλοι
Λεπτοὶ εὔννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ενθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες ϗ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.

Χρύσειοι

Digitized by Google

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Εστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν,
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὣς δὲ γυναῖκες
Ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Αθήνη
Εργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Εκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ογχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
Χείματος, οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ογχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ενθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Αλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ανθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ενθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Εν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖά ῥ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M,

*8. M, 39—52.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ,τις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, ϗ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, ϗ νήπια τέκνα,
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴκ' ἐθέλῃσθα.
Δησάντων σ' ἐν νηΐ θοῇ χεῖράς τε, πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·
Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν.

†9. M, 85—107.

Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός· οὐδέ κε τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
Πυκνοὶ ϗ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν·
Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα
Δελφῖνάς τε, κύνας τε, ϗ ἄποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Οδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
Τῷ δ' ὕπο δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν·
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ενοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμήν, ἁλίοιο γέροντος,
Εν δήμῳ Ιθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ακταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Εκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται).
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Αγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
Ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Εν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Εν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Εν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου, εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
Ανδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.

II.

II.

*Ex HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero,) *ita operis auctoritate proximus.* VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

†ΕΚ ΤΩΝ

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

ἘΡΓΩΝ ϗ ἩΜΕΡΩΝ.

[JUXTA EDIT. THOMÆ ROBINSON. OXON. 1737. 4to.]

I—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, ϗ ἄδηλον ἀέξει.
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, ϗ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην·
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῆσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
Τοῦ κεκορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥς τέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ

Digitized by Google

Αλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ιαπετοῖο
Εκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Εν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Αθήνην
Εργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Αφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.
Εν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Αργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Αμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Αμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Αθήνη.
Εν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Αργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. Εν δ' ἄρα φωνὴν

Θῆκε

Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο
Αἰγιόχου βουλῆσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται·
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν

Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
 Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος

Digitized by Google

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ησθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Απλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν,
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τι οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ανδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ωλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ες Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ενθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Εν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην
Ολβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα,
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ανδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

Αλλ'

Digitized by Google

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ·
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἵ γε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται·
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

Digitized by Google

* ΕΚ ΤΗΣ

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[JUXTA EDIT. FRID. AUG. WOLF. HAL. SAX. 1783. 8VO.]

617—806.

Ὣς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ ϗ εἶδος,
Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε ϗ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε ϗ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, ϗ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὄθρυος Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
[Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.]
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,

Συνεχέως

Digitized by Google

Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
[Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο ϗ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν]
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε ϗ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει!
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης ϗ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, ϗ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα,
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην ϗ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ.
[Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.]
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι, ἀλλὰ ϗ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐσσὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψοῤῥον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ! ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ ϗ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ ϗ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἑάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε ϗ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Digitized by Google

Οὕς τε Ζεὺς Ἐρέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
[Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε Πόντος ἀπείρων,
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος, ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι.

Αὔτως

Digitized by Google

Αὔτως ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο, τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος·
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' Ανεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ες μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Εκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.
[Ισον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Εννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Εννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Εκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ενθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
[Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα Γύγης, Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος

Ναίουσιν,

Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἔνθα δὲ Γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'. οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλῃ
Ἀργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.]
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ', ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες

Ἰφθίμου

Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονέης
Ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει, ὅν κε λάβησι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.
[Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονέης.]
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ᾽· ἀμφὶ δ' πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,]
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.

Εννάετες

Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον, τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.

III.

* Ex APOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus Argo;
Turbâque Phasiacam Graia bibistis aquam?
Ovid. Medea Jasoni.

† ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α΄.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Digitized by Google

Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Εντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ηέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Αργον Αθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ακτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ορφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ηλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Απιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἄγχόθι, ναίων,
Ενθα μὲν Απιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ενιπεὺς
Αμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
Ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τὸ πάρος περ.

Οὐδὲ

Digitized by Google

Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
Μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
Πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρήνεσσιν ἀνάσσων
Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ερμέαο
Υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
Τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Αμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Αντιανείρης.
Ηλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μὲν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
Ηλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι.
Αλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ηλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
Ηδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ακτωρ υἷα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Οπόεντος
Ωρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
Υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ιρου Ακτορίδαο·
Ητοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Εριβώτης,
Ιρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΙΛΕΥΣ
Εξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος
Πέμπεν

Πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δῃωθῆναι.
Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
Ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
Τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται).
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἑκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μετεκιάθον· οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω,
Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἤλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
Γήραος υἷας ἔχε βιότοιό τε κηδεμονῆας.
Ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα,
Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τέ κεν ἄμφω
Ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
Ὦρσεν Ἀθηναίη, μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.

Digitized by Google

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Ἄργος
Τεῦξεν Ἀρεστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
Τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι,
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.
Ἀργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΙΟΣ, υἷε Βίαντος
Ἤλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
Πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄιε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νέον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυρκήϊον Ἄργος ἀμείψας
Τὴν ὁδὸν, ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσῃς
Φέρβετο Λαμπάης, Ἐρυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,
Ὡρμήθη· σὺν καὶ οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ. ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
Πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Ἄργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
Ἤϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ' ἦν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Λητοΐδης·

Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὦρσε δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἥ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
Ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ,τι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Ἀρ-
Οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον [καδίηθεν,
Υἷε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ' Ἀλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι
Παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο
Ἔμμεναι· Ἠλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
Αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων·
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου υἷες

Πελλήνης

Digitized by Google

Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
Ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο
Νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ. ὁ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
Ἠμὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Ἀλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεός, οὐ μὲν ἰῆς γε
Μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
Ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων. τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐπελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου πάϊς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο·
Τοὔνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὔ κέ τις ἔτλη
Ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς. ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Digitized by Google

Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΙΣ τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
Οὕς ποτ' Ερεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ωρείθυια
Εσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ιλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
Καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης·
Αλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλεν ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Εμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ιήσονα γείνατο μήτηρ
Αλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

—— προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ηειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα

Τοπρὶν

Digitized by Google

Τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
Ηδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
Αστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
Οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
Αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ηειδε δ' ὡς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διῒ κῦδος ὀπάζει.
Η, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
Τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
Κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.
Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἡ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ηὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
Δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα, καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Αργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
Εν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Αθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,

Digitized by Google

Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
Μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
Ἵζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις. ἕλκετο δ' ἤδη
Πείσματα, ϗ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Ἤ πȣ ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
Ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντȣ λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
Ἀφρῷ δ' ἔνθα ϗ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρȣσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰȣ́σης
Τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
Πάντες δ' ȣ̓ρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
Νῆα, ϗ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ ϗ αὐτȣ̀ς
Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτȣ ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας, ϗ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέȣσα
Πηλεΐδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.

* Ex

Digitized by Google

*Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
Ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Εκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
Αλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Αρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
Συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἑστεὼς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ορθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἤϊε θύραζε,
Τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
Αδρανίῃ γήραΐ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
Εσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
Εκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Digitized by Google

Νέοθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.

Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
Οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Ἀργώης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
Ἧσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
Υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.

Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
Λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
Αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
Λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
Ἔκ πόθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
Ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥᾷον
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
Τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
Οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
Ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
Υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ·

Τῶν

Τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγεν ἄκοιτιν.
Ισκεν Αγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, περὶ δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
Δάκρυ δ' ὀμορξάμενοι σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
Α δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
Εμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
Η ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
Αμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
Χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
Αθανάτων. οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Αρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὀμόσσῃς
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
Ιςω Λητοῦς υἱός, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴςω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ' ἔλαχεν κήρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
Ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δὲ κερότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Λοίσθιον Αρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
Αἱ δ' ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
Απρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' ἀϋτῇ

Πάντα

Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον. ἐν γὰρ ἔηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὐ κεν ἐπέσθην
Νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας.
Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
Η αἶγας κεραὰς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
Θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
Ακρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὡς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
Πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῇσι κιχόντες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ιρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Αρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὣς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
Μὴ μὲν Αγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Αρπυιαι τ' Ιρίς τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Αμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Αὐτὰρ

Digitized by Google

Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
Ἁρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.

* Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.

1—5.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατὼ, παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
Ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
Ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.

299—339.

Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Υἱῆας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μαγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἶάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἠέ τίς ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ἤδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο

Δινεύσας

Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
Κίρκην Ἑσπερίης ἔσω χθονὸς, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμμιν ὄρωρεν
Εἴπατ' ἀριφραδέως, ἠδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
Ἀνέρες, ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο
Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
Νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ηὐλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν. ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
Ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
Χρειὼ δ' ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.

Τοῖα

Digitized by Google

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο.
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. οὔ τι γὰρ αὕτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονες εἰμὲν Ἀρηΐ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς

Digitized by Google

Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν,
Η σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίζοι,
Η ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἐστὲ θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
Πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἐόντα.
Δοιώ μοι πεδίον τὸ Αρήϊον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε·
Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Αρηος
Τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
Οὐ σπόρον ὁλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
Αλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ανδράσι τευχηστῆσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
Κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ηέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
Παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ανδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
Ἧστ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
Οψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο

Ῥίγιον

Ῥίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμέψετ' ἀνάγκης,
Ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὅ τόνγε
Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.
Ερχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο·
Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαεῖραι,
Ηὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
Ανὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ισκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγέης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Αργος
Οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αυτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
Καρπαλίμως θαλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
Αὕτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ερωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ηϊεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα
Εμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ηδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
Ηκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Ἐρρέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

744—765.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Εδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
Ηδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ηχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Αλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
Φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Αρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
Ηελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
Ηέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
Ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς

Ἶνας

Ἴνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες.

828—843.

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηράμενον περόνῃσιν·
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
Ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
Ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
Ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.

919—926.

Ἔνθ' οὔπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ἠμὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.

Οὐδ'

Digitized by Google

948—1162.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥν τιν ἀθύροι
Μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.
Αλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
Αμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
Η θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
Η ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Αντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν·
Ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Εκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
Ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος.
Γοῦνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Εσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως
Αμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
Η δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παράσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ερωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐπιπεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἅζεαι, οἶον ἐόντα;
Οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ανέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάασκον,

Ηα

Ηα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,
Η τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
Αλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Αμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Αμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἡ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὦλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
Ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωῒς ἐϋφρονέουσ' Αριάδνη,
Ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ηελίοιο.
Αλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
Αθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
Αστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Αριάδνης,
Πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαις
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
Εκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὣς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
Νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·

Οὐδ'

Digitized by Google

Οὐδ' ἔχεν ὅ, τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
Αλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
Οφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω.
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
Τήκεται ἠώοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Αμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
Οψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη.
Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
Εξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
Ακαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν
Αρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσειο,
Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ενθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
Αψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
Ηὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
Ηὲ κυνῶν ὑλακή, μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
Ηρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ,
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

Εσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
Ανδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω,
Καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος ἀΐσσουσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖος γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλου
Χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
Χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
Αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαλέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
Αλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ιθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
Ἧ φίλον, ᾗ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα,
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο
Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Εξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἢν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι. εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηῒ περήσεις·
Η νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ορχομενοῖο,
Ηὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
Ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐστὶν ἐμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
Οὖλος Ἔρως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·
Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
Αἰήτης προβάλησι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
Ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἐΰρειτός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
Ἐν δ' αὐτῇ Ἰαωλκός, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις;
Αἴθε γάρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
Ἑλλάδι που τάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
Ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,

Digitized by Google

Μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ηέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
Η αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ενθενδ' ἐς Ιαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλέγχειας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
Απροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Εσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Αλλο, πάρος θάνατόνγε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
Εμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι.
Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ηρη,
Οφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Αψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα·

Ὥρῃ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
Πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον. ἤτοι Ἰήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἀνιοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
Ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

Digitized by Google

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA EX POETIS TRAGICIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

*E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck: Argentor. II tom. in 4to.]

Adjungamus philosophis doctissimum hominem, poëtam quidem divinum Sophoclem.
Cicero *de* Divinat. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΛΙΠΩΝ Κόρινθον Οἰδίπους, Πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ηλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς,
Ακων ἔπεφνε Λαΐον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ηισχυνε μητρὸς ἀγνουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
Ηκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
Πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ

Digitized by Google

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
Γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ἹΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟ-

Digitized by Google

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

*ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων·
Ἁ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.
Ἱε. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ἤδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,

Digitized by Google

Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
Αγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Αδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
Ανδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν,
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
Λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
Αλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ιθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
Ιθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
Αρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
Αλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ορνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
Ερημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οι. Ω

Οι. Ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ᾽ ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν᾽ ἔρχεται
Μόνον καθ᾽ αὑτὸν, κοὐδέν᾽ ἄλλον· ἡ δ᾽ ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ᾽ ὁμοῦ στένει.
Ὥστ᾽ οὐχ ὕπνῳ γ᾽ εὕδοντά μ᾽ ἐξεγείρετε,
Αλλ᾽ ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ᾽ ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
Ἣν δ᾽ εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ᾽, ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Επεμψα Φοίβου δώμαθ᾽, ὡς πύθοιθ᾽ ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ᾽ ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
Απεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ᾽ ἵκηται, τηνικαῦτ᾽ ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν δηλοῖ θεός.

Ἱε. Αλλ᾽ εἰς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας· οἵδε γ᾽ ἀρτίως
Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

Οι. Ω ᾽ναξ Απολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τὼς
Σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

Ἱε. Αλλ᾽ εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
Πολυστεφὴς ὧδ᾽ εἷρπε παγκάρπου δάφνης.

Οι. Τάχ᾽ εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν᾽ ἡμῖν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

Κρε. Εσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ᾽, εἰ τύχοι
Κατ᾽ ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ᾽ ἂν εὐτυχεῖν.

Οι. Εστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ᾽ οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρε. Εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
Οἰ. Ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρε. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
Οἰ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
Κρε. Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
Οἰ. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
Κρε. Ἦν ἡμὶν, ὦ 'ναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
Οἰ. Ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
Κρε. Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οἰ. Οἳ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
Κρε. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.
Οἰ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
Κρε. Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη.
Οἰ. Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
Κρε. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
Οἰ. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
Κρε. Λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

Οἰ. Πῶς

Digitized by Google

Οι. Πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;
Κρε. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
Οι. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
Ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·
Αλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Ἱε. Ω παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

Στροφή.

Χο. Ω Διὸς ἁδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
(Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)

Αμφὶ

Digitized by Google

Αμφὶ σοὶ ἁζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
Η περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
Εξανύσεις χρέος.
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Αντιστροφή.

Πρῶτά σε κεκλομένω, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Αθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ορνυμένας πόλει,
Ηνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
Ω πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
Φέρω πήματα·
Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ
Εκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
Ιηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
Αλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν
Πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
Ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
Νηλέα δὲ γένεθλα
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως·
Εν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
Αὔταν παραβώμιον
Αλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων

Ἱκτῆρες

Ἱκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.
Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός
Εὐῶπα, πέμψον ἀλκὰν,
Αρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρήκιον κλύδωνα·
Τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
Τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
Απ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
Αδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
Αρωγὰ προσταθέντα,
Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
Πελασθῆναι, φλέγοντ'
Αγλαῶπι πεύκᾳ,
Επὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

Οἰ. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
Αλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·

Ἁ 'γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
Κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
Ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ 'γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
Δείσας ἀπώσει τοῦπος, ἢ χ' αὑτοῦ, τόδε,
Ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τοῦδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
Ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ 'μοῦ ξυνειδότος,
Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

Ὑμῖν

Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ᾽ ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ᾽ ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ᾽ ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ᾽, εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,
Ἀνδρός γ᾽ ἀρίστου βασιλέως τ᾽ ὀλωλότος,
Ἀλλ᾽ ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ᾽ ἐπικυρῶ τ᾽ ἐγώ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ᾽ ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν᾽ ἂν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ ᾽δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ᾽ ἐς τὸ κείνου κρᾶτ᾽ ἐνήλαθ᾽ ἡ τύχη.
Ἀνθ᾽ ὧν ἐγὼ τοῦδ᾽, ὡσπερεὶ τοῦ ᾽μοῦ πατρὸς,
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ᾽ ἀφίξομαι,
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ᾽ Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
Μήτ᾽ ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ᾽ οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ᾽ ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ᾽ ἔστ᾽ ἀρέσκονθ᾽, ἥ τε σύμμαχος Δίκη
Χ᾽ οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

Χο. Ὥσπερ μ᾽ ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ᾽, ἄναξ, ἐρῶ.
Οὔτ᾽ ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ᾽ ἔχω
Δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ᾽ εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.

Οι. Δίκαι᾽ ἔλεξας. ἀλλ᾽ ἀναγκάσαι θεοὺς
Ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ᾽ ἂν εἷς δύναιτ᾽ ἀνήρ.

Χο. Τὰ δεύτερ᾽ ἐκ τῶνδ᾽ ἂν λέγοιμ᾽, ἅ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ καὶ τρίτ᾽ ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ἄνακτ᾽ ἄνακτι ταὔθ᾽ ὁρῶντ᾽ ἐπίσταμαι

Digitized by Google

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ 'ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
Ἔπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
Οι. Ὧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
Χο. Ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
Οι. Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
Ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
Σωτῆρά τ', ὦ 'ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ 'κλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.
Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδὼς

Digitized by Google

Εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.
Οι. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
Τει. Ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῆδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
Τει. Ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
Πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
Τει. Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
Τἄμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ 'κφήνω κακά.
Οι. Τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
Τει. Ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
Ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;
Τει. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
Τει. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
Οι. Οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
Τει. Ἀληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,

Digitized by Google

Ὥσπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾷν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καί που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
Τει. Πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
Τει. Πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων;
Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
Τει. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
Οι. Ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
Τει. Εἴπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
Οι. Ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
Τει. Λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾷν ἵν' εἶ κακοῦ.
Οι. Η καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
Οι. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἅ σοι
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
Οι. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.
Τει. Οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;
Τει. Κρέων γε σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
Οι. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν,

Digitized by Google

Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Επεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ', ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν
Ανδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. —
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὡ ξυνθεὶς τάδε,
Ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
Τε. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
Ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ, καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.

Καί

Digitized by Google

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;
Ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
Προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.
Οι. Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
Ἀψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
Τει. Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
Οι. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
Τει. Ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
Μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
Οι. Ποίοισι; μεῖνον. τίς δ' ἔμ' ἐκφύει βροτῶν;
Τει. Ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
Τει. Οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;
Οι. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.
Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
Οι. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.
Τει. Ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζ' ἐμέ.
Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

Ζητεῖς

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε.
Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι,
Σκήπτρῳ προδεικνὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν
Αδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
Εσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Αρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα
Φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀπλάκητοι.

Αντιστροφὴ α'.

Ελαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος
Αρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
Ανδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
Ανά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος

Digitized by Google

Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται.

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·
Ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
Οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
Χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
Επὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
Αδήλων θανάτων.

Αντιστροφὴ β'.

Αλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Απόλλων
Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὔ
Ποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ'
Ορθὸν ἔπος, μεμφομένων

Αν

Αν καταφαίην. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
Τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ'
Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ανδρες πολῖται, δεὶν' ἔπη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
Αλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
Οργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς,
Κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Ληστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ιδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
Η τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
Δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;

Digitized by Google

Ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
Κρε. Οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
Κρε. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
Κρε. Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. Ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. Καὶ νῦν ἔθ' ὡὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
Οι. Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον—
Κρε. Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;
Κρε. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
Κρε. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
Κρε. Οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
Οι. Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
Κρε. Παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
Οι. Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
Κρε. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
Κρε. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὁθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ

Digitized by Google

Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
Οι. Ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
Οι. Ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
Κρε. Ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά, γῆς ἴσον νέμων;
Οι. Ἃν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρε. Οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.
Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθώδ' ἰὼν
Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς

Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ᾽ ἁπλῇ κτάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ᾽ ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμῃ δ᾽ ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ᾽ αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Ἀλλ᾽ ἐν χρόνῳ 'γνώσει τάδ᾽ ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
Ἄναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
Οι. Ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
Εἰ δ᾽ ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
Πεπραγμέν᾽ ἔσται, τἀμὰ δ᾽ ἡμαρτημένα.
Κρε. Τί δῆτα χρῄζεις; ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
Οι. Ἥκιστα. θνῄσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
Κρε. Ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
Οι. Ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;
Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ᾽ εὖ βλέπω.
Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.
Κρε. Ἀλλ᾽ ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
Οι. Ἀλλ᾽ ἔφυς κακός.
Κρε. Εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;
Οι. Ἀρκτέον γ᾽ ὅμως.
Κρε. Οὔ τοι κακῶς γ᾽ ἄρχοντος....
Οι. Ὦ πόλις, πόλις.
Κρε. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ᾽, οὐ σοὶ μόνῳ.
Χο. Παύσασθ᾽ ἄνακτες· καιρίαν δ᾽ ὑμῖν ὁρῶ
Τήνδ᾽ ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ᾽ ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης

Digitized by Google

Γλώσσης ἐπήρατ᾽, οὐδ᾽ ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ᾽ οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ᾽ οἴσετε;
Κρε. Ὅμαιμε, δεινά μ᾽ Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Η γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ᾽ ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ᾽, ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾷν.
Ιο. Ω πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ᾽ ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Επειτα κἀμὲ, τούσδε θ᾽, οἳ πάρεισί σοι.

Στροφὴ α΄.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ᾽,
Αναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ᾽ εἰκάθω;
Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ᾽ ἐν ὅρκῳ μέγαν
Καταίδεσαι.
Οι. Οἶσθ᾽ οὖν ἃ χρῄζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φῄς.
Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ᾽ ἐν αἰτίᾳ
Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ᾽ ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β΄.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον·

Ἐπεὶ

Digitized by Google

Αρ' ουχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
Ανευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
Κρε. Οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ισ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
Κρε. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
Κρε. Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. Επειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. Καὶ νῦν ἔθ' αὑτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
Οι. Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον—
Κρε. Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Αφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;
Κρε. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
Κρε. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
Κρε. Οὔκουν ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
Οι. Αλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
Κρε. Παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
Οι. Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
Κρε. Ουκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
Κρε. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὁθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ

Digitized by Google

Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
Οι. Ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
Οι. Ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
Κρε. Ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά, γῆς ἴσον νέμων;
Οι. Ἃ ν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρε. Οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.
Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μέν, Πυθώδ' ἰὼν
Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς

Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Ἀλλ' ἐν χρόνῳ 'γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
Αναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
Οι. Ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
Πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.
Κρε. Τί δῆτα χρῄζεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
Οι. Ἥκιστα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
Κρε. Ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
Οι. Ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;
Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.
Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.
Κρε. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
Οι. Ἀλλ' ἔφυς κακός.
Κρε. Εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;
Οι. Ἀρκτέον γ' ὅμως.
Κρε. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος....
Οι. Ω πόλις, πόλις.
Κρε. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
Χο. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης

Digitized by Google

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
Κρε. Ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Η γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾷν.
Ιο. Ω πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Επειτα κἀμὲ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφὴ α'.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',
Αναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
Καταίδεσαι.
Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φῄς.
Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β'.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον·

Επεὶ

Digitized by Google

Επεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
Αλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνεσα τρύχει ψυ-
χαν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.
Οι. Ὁδ' ἔν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Η γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, ἐ τὸ τεδ', ἐποικτείρω σόμα
Ελεεινόν· ἔτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, συγήσεται.
Κρε. Στυγνὸς μὲν ἔκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμε περάσης. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισαι φέρειν.
Οι. Οὔκεν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ;
Κρε. Πορεύσομαι,
Σε μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Αντιστροφὴ α'.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;
Ιο. Μαθεσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
Χο. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ηλθε, δάπτει δὲ καὶ
Τὸ μὴ 'νδικον.
Ιο. Αμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;
Χο. Ναιχί.
Ιο. Καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;
Χο. Ἅλις ἔμοιγ', ἅλις, γᾶς προπονεμένας,
Φαίνετ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτε μένειν.
Οι. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τεμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφὴ

Αντιστροφὴ β΄.

Χο. Αναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Επὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ᾽
Αν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ᾽ ἐμὰν γᾶν φίλαν
Εν πόνοις ἀλύουσαν
Κατ᾽ ὀρθὸν οὔρισας·
Τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

Ιο. Πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ᾽, ἄναξ, ὅτου ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

Οι. Ερῶ· σὲ γὰρ τῶνδ᾽ ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.

Ιο. Λέγ᾽, εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

Οι. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.

Ιο. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

Οι. Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,
Τό γ᾽ εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

Ιο. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Εμοῦ ᾽πάκουσον, καὶ μάθ᾽ οὕνεκ᾽ ἐστί σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ᾽, οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ, τῶν δ᾽ ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ᾽ ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ᾽ ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃσταὶ φονεύουσ᾽ ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ερριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

Κἀνταῦθ᾽

Digitized by Google

Κἀνταῦθ᾽ Ἀπόλλων οὔτ᾽ ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
Τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
Οι. Οἷόν μ᾽ ἀκούσαντ᾽ ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ᾽ ὑποστραφεὶς λέγεις;
Οι. Εδοξ᾽ ἀκοῦσαι σοῦ τόδ᾽, ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Ιο. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ᾽, οὐδέ πω λήξαντ᾽ ἔχει.
Οι. Καὶ ποῦ ᾽σθ᾽ ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ᾽ ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ᾽ ὁδὸς
Ες ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ᾽ ἐστὶν οὑξεληλυθώς;
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ᾽ ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ᾽ ἐκηρύχθη πόλει.
Οι. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
Ιο. Τί δ᾽ ἔστι σοι τοῦτ᾽, Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οι. Μή πω μ᾽ ἐρώτα. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν᾽ εἶχε, φράζε, τίνα δ᾽ ἀκμὴν ἥβης τότε.
Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
Οι. Οἴμοι τάλας· ἔοικ᾽ ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
Ιο. Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ᾽ ἀποσκοποῦσ᾽, ἄναξ.
Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ᾽ ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ᾽ ἐρῶ.
Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ανδρας λοχίτας, οἷ᾽ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
Ιο. Πέντ᾽ ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ᾽ αὐτοῖσιν ἦν

Κῆρυξ·

Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
Οι. Αἶ αἶ· τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
Ιο. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
Οι. Η κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
Ιο. Οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Εξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
Αγροὺς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἄπεμψ' ἐγώ νιν. ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
Ιο. Πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
Οι. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
Ιο. Αλλ' ἵξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
Κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
Οι. Κοὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Εμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
Αστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ανὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
Ατιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
Ατλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾷν,
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Αστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ. τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
Ενταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ανὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
Οχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,

Ὠθεῖν

Digitized by Google

Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν
Ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοί φυγόντι μή 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὦ 'ναξ, ταῦτ' ὀκνηρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οι. Ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.
Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο,
Κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὔ τοι ποτ', ὦ 'ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὅν γε Λοξίας
Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
Οι. Καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
Ιο. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἄν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ α'.

Χο. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι
Μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες, ὧν Ὄλυμπος
Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει·
Μέγας ἐν τούτοις θεός,
Οὐδὲ γηράσκει.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον·
Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
Ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
Ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.

Digitized by Google

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχων.

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἕρξεται,
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔρξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα γὰρ Λαΐου
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ

Digitized by Google

Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.
Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
Ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὁποῖ' ἀνὴρ
Ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
Ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
Ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
Αγ. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
Χο. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.
Ιο. Αὔτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
Χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ τι σημῆναι θέλων.
Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;
Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
Ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
Ιο. Τί δ' ἐστί; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ.
Ιο. Τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

Αγ. Οὐ

Digitized by Google

Αγ. Οὐ δῆτ᾽, ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος;
Αγ. Εἰ δὲ μὴ
Λέγω γ᾽ ἐγὼ τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ὦ πρόσπολ᾽, οὐχὶ δεσπότῃ τάδ᾽ ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα.
Ἵν᾽ ἐστέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ᾽ ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ᾽ ὕπο.
Οι. Ὦ φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ᾽ ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
Ιο. Ακουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν᾽ ἵν᾽ ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ᾽ ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;
Ιο. Εκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκ ἔτ᾽ ὄντα Πόλυβον, ἀλλ᾽ ὀλωλότα.
Οι. Τί φὴς, ξέν᾽; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ᾽ ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ᾽ ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ᾽ εὐνάζει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ᾽ ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ᾽ ὅδ᾽ ἐνθάδε
Αψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ ᾽μῷ πόθῳ
Κατέφθιθ᾽· οὕτω δ᾽ ἂν θανὼν εἴη ᾽ξ ἐμοῦ.
Τὰ δ᾽ οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ᾽ ᾍδῃ Πόλυβος, ἄξι᾽ οὐδενός.
Ιο. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

Οι. Ηὔδας·

Digitized by Google

Οι. Ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
Ιο. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.
Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
Ιο. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
Οι. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
Ιο. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
Οι. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
Αγ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
Οι. Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
Αγ. Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;
Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
Αγ. Η ῥητόν; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
Οι. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
Ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
Αγ. Η γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
Οι. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
Αγ. Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
Επείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

Οι. Αλλ'

Digitized by Google

Οι. Ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
Αγ. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
Οι. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
Αγ. Ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
Αγ. Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
Οι. Πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
Αγ. Ὁθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
Αγ. Ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.
Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
Οι. Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;
Αγ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
Οι. Οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
Αγ. Ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
Οι. Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.

Οι. Η γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
Αγ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
Οι. Τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
Αγ. Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
Οι. Η τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
Αγ. Μάλιστα. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
Οι. Η κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
Αγ. Ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.
Οι. Εστιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
Χο. Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ιοκάστη λέγοι.
Οι. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;
Ιο. Τίς δ', ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς. τὰ δὲ
Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
Ιο. Μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
Κήδῃ, ματεύσῃς τοῦθ'· ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ.
Οι. Θάρσει. σὺ μὲν γὰρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.
Ιο. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
Οι. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
Ιο. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
Οι. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
Ιο. Ω δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
Οι. Αξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

Ιο. Ἰοῦ,

Ιο. Ἰοὺ, ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.
Χο. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.
Οι. Ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
Κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

Στροφή.

Χο. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρων,
Ω Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
Ἰήϊε σοὶ Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

Ἀντιστροφή.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα

Πανὸς ὀρεσιβάτα που
Προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
Τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμ-
φᾶν Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

Οι. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·
Αλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
Εγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου
Προὔχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
Εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
Η τόνδε φράζεις;

Αγ. Τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.

Οι. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ην δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

Οι. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

Οι. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;

Θε. Ην μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;

Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οι. Τόνδ', ὃς πάρεστιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;

Θη. Οὐχ

Digitized by Google

Θε. Οὐχ ὥστε γ᾽ εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
Αγ. Κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ᾽. ἀλλ᾽ ἐγὼ σαφῶς
Αγνῶτ᾽ ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι
Κατοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ᾽ ἑνὶ,
Επλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Εξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
Χειμῶνι δ᾽ ἤδη τἀμά τ᾽ εἰς ἔπαυλ᾽ ἐγὼ
Ηλαυνον, οὗτός τ᾽ ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
Αγ. Φέρ᾽ εἰπὲ νῦν. τότ᾽ οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
Θε. Τί δ᾽ ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;
Αγ. Ὅδ᾽ ἐστὶν, ὦ ᾽τὰν, κεῖνος, ὃς τότ᾽ ἦν νέος.
Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
Οι. Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ᾽ ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ᾽ ἔπη.
Θε. Τί δ᾽, ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ᾽, ὃν οὗτος ἱστορεῖ.
Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἄλλως πονεῖ.
Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ᾽ ἐρεῖς.
Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ᾽ αἰκίσῃ.
Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ᾽ ἀποστρέψει χέρας;
Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
Οι. Τὸν παῖδ᾽ ἔδωκας τῷδ᾽ ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
Θε. Εδωκ᾽· ὀλέσθαι δ᾽ ὤφελον τῇδ᾽ ἡμέρᾳ.
Οι. Αλλ᾽ εἰς τόδ᾽ ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.
Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
Οι. Ανὴρ ὅδ᾽, ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.
Θε. Οὐ δῆτ᾽ ἔγωγ᾽· ἀλλ᾽ εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
Οι. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ᾽ξ ἄλλου τινός;

Θε. Εμὸν

Digitized by Google

Θε. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ᾽· ἐδεξάμην δέ του.
Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης;
Θε. Μή, πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ᾽, ἱστόρει πλέον.
Οι. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ᾽ ἐρήσομαι πάλιν.
Θε. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
Οι. Ἦ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ᾽ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Οι. Κἄγωγ᾽ ἀκούειν. ἀλλ᾽ ὅμως ἀκουστέον.
Θε. Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ᾽. ἡ δ᾽ ἔσω
Κάλλιστ᾽ ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ᾽ ὡς ἔχει.
Οι. Ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
Θε. Μάλιστ᾽, ἄναξ.
Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
Οι. Τεκοῦσα τλήμων;
Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.
Οι. Ποίων;
Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
Οι. Πῶς δῆτ᾽ ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
Θε. Κατοικτίσας, ὦ δέσποθ᾽, ὡς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ᾽ εἰς μέγιστ᾽ ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
Οι. Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ᾽ ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ᾽ ἀφ᾽ ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ᾽
Οὐ χρῆν μ᾽ ὁμιλῶν, οὕς τ᾽ ἐμ᾽ οὐκ ἔδει κτανών.
Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

Η τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Εκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
Ω Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
Εξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμὸς,
Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
Τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
Ὦ μέγας λιμὴν ὡυτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
Αλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
Εφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
Ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
Οδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ιαχαίων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ανέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
Κατεκοίμισα τοὐμὸν ὄμμα.

Ω

Εξ. Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυποῦσ' αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
Χο. Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν, τὸ μὴ οὐ
Βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;
Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
Χο. Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην σφῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ', ἔσω,
'κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
Ἐγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.

Φοιτᾷ

Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Εκλινε κοῖλα κλῆθρα, κἀμπίπτει στέγῃ.
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δέ γ' ἡ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν.
Αποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
Αρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακὰ,
Αλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
Οψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῄζεν οὐ γνωσοίατο. —
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
Ηρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνιαι δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ομβρος χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά·
Αλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά·
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ολβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.
Χο. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

Digitized by Google

Εξ. Βοᾷ διοίγειν κλῇθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι,
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ καὶ σοί. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.
Χο. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ· δύστανʼ. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.
Οι. Αἶ αἶ αἶ αἶ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογγὰ πέταται φοράδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;
Χο. Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

Στροφὴ α'.

Οι. Ιὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,
Επιπλόμενον ἄφατον,
Αδάμαστόν τε
Καὶ δυσέριστον. οἴμοι,

Οἴμοι

Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.
Χο. Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

Αντιστροφὴ α'.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ετι μόνιμος. ἔτι γὰρ
Ὑπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων. φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Οψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφὴ β'.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα,
Επαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;
Χο. Ην ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φής.

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερκτὸν, ἢ προσήγορον
Ετ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
Απάγετ' ἐκτόπιον
Ὅτι τάχιστά με,
Απάγετ', ὦ φίλοι,

Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
Τὸν καταρατότατον,
Ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
Ἐχθρότατον βροτῶν.

Χο. Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Οι. Ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
Νομάδος ἐπιποδίας
Ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
Ἔρρυτο κἀνέσωσεν,
Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
Τότε γὰρ ἂν θανὼν,
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

Χο. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Οι. Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
Ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
Ἀνοσίων δὲ παῖς,
Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
Αὐτὸς ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
Ἔφυ κακοῦ κακὸν,
Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

Χο. Οὐκ οἶδ', ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

Οι. Ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

Ἐγὼ

Εγὼ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ᾽ ἂν προσεῖδον εἰς Ἅδου μολὼν,
Οὐδ᾽ αὖ τάλαιναν μητέρ᾽, οἷν ἐμοὶ δυοῖν
Εργ᾽ ἐστὶ κρείσσον᾽ ἀγχόνης εἰργασμένα.
Αλλ᾽ ἡ τέκνων δῆτ᾽ ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστοῦσ᾽ ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
Οὐ δῆτα τοῖς γ᾽ ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
Οὐδ᾽ ἄστυ γ᾽, οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Αγάλμαθ᾽ ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ᾽ ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
Απεστέρησ᾽ ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ᾽ ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
Τοιάνδ᾽ ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
Ορθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾷν;
Ἥκιστά γ᾽. ἀλλ᾽ εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ᾽ ἦν
Πηγῆς δι᾽ ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
Τὸ μὴ ᾽ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν᾽ ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
Τὴν φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ιὼ Κιθαιρὼν, τί μ᾽ ἐδέχου; τί μ᾽ οὐ λαβὼν
Εκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Εμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώμαθ᾽, οἷον ἆρ᾽ ἐμὲ
Κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ᾽ ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
Επίετε πατρὸς, ἆρ᾽ ἐμοῦ μέμνησθ᾽ ἔτι,
Οἷ᾽ ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ᾽ ἰὼν

Ὁποῖ᾽

Ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Εφύσαθ᾽ ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ανεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ᾽ ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
Αἴσχισ᾽ ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
Αλλ᾽, οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ᾽, ἃ μηδὲ δρᾶν καλὸν,
Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
Καλύψατ᾽, ἢ φονεύσατ᾽, ἢ θαλάσσιον
Εκρίψατ᾽, ἔνθα μήποτ᾽ εἰσόψεσθ᾽ ἔτι.
Ιτ᾽, ἀξιώσατ᾽ ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλήν γ᾽ ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
Χο. Αλλ᾽ ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ᾽ ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ᾽ ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ᾽ ἐφεύρημαι κακός.
Κρε. Οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὐδ᾽ ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
Αλλ᾽ εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ᾽ ἔτι
Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ᾽ ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ᾽ ἄγος
Ακάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ᾽ ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
Αλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ᾽ ὁρᾶν,
Μόνοις τ᾽ ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ᾽ ἀπέσπασας,
Αριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ᾽ ἐμὲ,
Πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ᾽ ἐμοῦ, φράσω.

Κρε. Καὶ

Digitized by Google

Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
Κρε. Ἔδρασ' ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
Οι. Ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἕσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;
Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.
Οι. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται
Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πὶ τῳ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
Προσθῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
Ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν

Ψαῦσαί

Digitized by Google

Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ἴθ', ὦ 'ναξ,
Ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. χερσί δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημί;
Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥοούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
Ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τι;
Κρε. Λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.
Οι. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμὶν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα·
Ὃς ὑμὶν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
Καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
Τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων

Ἐκτήσαθ'

Εκλήσεσθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κᾆτα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
Ω παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὣ φυτεύσαμεν,
Ολώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιίδης
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
Αλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κρε. Ἅλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
Οι. Πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
Κρε. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;
Κρε. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
Οι. Αλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.
Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.
Οι. Φῂς τάδ' οὖν;
Κρε. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
Οι. Απαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
Κρε. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.
Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Καὶ γὰρ ἁ 'κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

Χο. Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ,
Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

Digitized by Google

II.

* Ex EURIPIDE.

[JUXTA EDIT. SAM. MUSGRAVE. OXON. 1778. IV TOM. IN 4to.]

EURIPIDES—in affectibus cùm omnibus mirus, tùm in iis qui miseratione constant, facilè præcipuus. QUINCTIL. LIB. X.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, φησὶν οὕτως.

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι·
Φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι· ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

Digitized by Google

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Εδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ολυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυρος οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ἝΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙ-

Digitized by Google

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

*ΜΗΔΕΙΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Τρο. ΕΙΘ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας·
Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς,
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,

Τὸν

Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει, νουθετουμένη, φίλων·
Ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον·
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα, συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγᾦδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
[Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος·]
Ἢ καὶ τύραννον, τόν τε γήμαντα, κτάνῃ,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· οὔ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται. . . . .
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὥς θ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ

Λέξαι,

Λέξαι, μολοῦσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
Παι. Ω μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν,
Σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτατοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ιασων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Απωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
Παι. Ατὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.
Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοιτο μὲν μή, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός,
Ατὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν.
Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Τρο. Ιτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων ἔσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,

Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ·
Ηδη γὰρ εἶδον ὄμμά νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα,
Εχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ιώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μήτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσε-
σθ' ἄγριον ἦθος, στυγερὰν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ιτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. Αἶ, αἶ·
Επαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων
Αξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τρο. Ιώ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

Χαλεπῶς

Digitized by Google

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον· ἐμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

Προῳδός.

Χο. Εκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
Μελάθρου βοὰν ἔκλυον·
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Αλγεσι δώματος,
Επεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη·
Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μη. Αἶ, αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν
Βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα·

Στροφή.

Χο. Αἴες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
Ιαχὰν, οἵαν ἁ δύςανος
Μέλπει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήςυ
Κοίτας ἔρως, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτυ τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσυ.
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσυ·
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκυ,
Οδυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Ω μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι᾽ Αρτεμι,
Λεύσσεθ᾽ ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ενδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν; ὅν ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοι-
μ᾽ αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένυς,
Οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ᾽ ἀδικεῖν.
Ω πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ᾽ οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ᾽, ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
Οὐκ ἔςιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Αντιςροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν
Ελθοι, μύθων τ᾽ αὐδαθέντων

Δέξαιτ᾽

Δέξαιτ' ὀμφὰν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη·
Τρο. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπέστω·
Χο. Αλλὰ βᾶσά, νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Εξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τοὺς ἔσω· πένθος γὰρ
Μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω·
Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Αποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις,
Μῦθον προφέρων, πέλας ὁρμαθῇ.
Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
Τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνους, ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Επί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις,
Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς,
Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
Εὕρετο, μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
Ωδαῖς, παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι, σφάλλουσι δόμους.
Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Digitized by Google

Επῳδός.

Χο. Ιαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον,
Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Εφ' ἁλμυρὰν πόντου
Κλῇδ' ἀπέραντον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Εμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
Εν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γαναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἃς, πρῶτα μὲν, δεῖ, χρημάτων ὑπερβολῇ,

Πόσιν

Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτο γ' ἄλγιον κακόν·
Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
Η χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ανὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Εξω μολὼν, ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
Η πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορὶ,
Κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Αλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
Εγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη·
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ', ἔχουσα, συμφορᾶς.
Τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ην μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
Σιγᾷν· γυνὴ γὰρ, τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾷν,
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,

Οὐκ

Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρε. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἶ, αἶ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
Εχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ερήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ', ὅμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρε. Δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,
Δράσειν τι· ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Η μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Εβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

Σκαιοῖσι

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς, πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Εγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' οὐ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον.
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τὴν δὲ δὴ χθόνα
Εᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρε. Λέγεις ἀκοῦσαι μάλθακ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν·
Τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Αλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
Μη. Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης---
Κρε. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. Αλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς;
Κρε. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. Ω πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρε. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοι γε φίλτατον πολύ.
Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
Κρε. Ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παραστῶσιν τύχαι.

Μη. Ζεῦ,

Digitized by Google

Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρε. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.
Κρε. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ' ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον—
Κρε. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μη. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρε. Τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκός δ' ἐστὶν, εὔνοιάν σ' ἔχειν,
Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
Κείνους κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
Κρε. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ,
Καὶ παῖδας, ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν.
Η δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις;

Ὡς

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

IAMBOI.

Μη. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ἔτ' εἰσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτε,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
Θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν·
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων·
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
Εἶεν.
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·

Digitized by Google

Ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, ϗ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικροὺς δ' ἐγώ σφιν ϗ λυγροὺς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, ϗ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα, ϗ τεχνωμένη.
Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ, ϗ πεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαὶ
Καὶ δίκα ϗ πάντα πάλιν στρέφεται.
Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν
Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέφουσι φᾶμαι.
Ἔρχεται τιμὰ
Γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Digitized by Google

Αντιςροφὴ α΄.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσιν ἀοιδᾶν
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιςοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ωπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀν-
τάχησ' ἂν ὕμνον
Αρσένων γέννᾳ.
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἁμετέραν
Ανδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β΄.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
Μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ-
μους ὁρίσασα πόντου
Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

Αντιςροφὴ β΄.

Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει,
Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύςανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων πάρα τῶνδε λέκτρων,
Αλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέςα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ια. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ.
Ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἥκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μη. Ω παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
Οὔ τοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Εγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Εκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Εσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
Ζεύγλῃσι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντα θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,

Σπείραις

Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ', οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Η καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν;
Επεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Αγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ·
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Η πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Εχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Εχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
Εθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Εχω πόσιν, καὶ πιστὸν, ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,

Καλόν

Digitized by Google

Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἐστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
Ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
Τοσαῦτα μέν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
Ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.

Digitized by Google

Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
Εν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Επειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Επεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Η παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ᾗ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Αλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γινώσκων, ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἡμῶν,
Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην· καὶ συναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Εμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Αλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
Ην δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα
Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος,
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
Μη. Η πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·

Εμοὶ

Εμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ια. Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μη. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ια. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω.
Αλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μη. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μήδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ια. Οἶσθ', ὡς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μήδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
Μη. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ' ἀποστροφὴ,
Εγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ια. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
Μη. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ια. Αρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
Ια. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
Αλλ' εἴ τι βούλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,

Ξένοις

Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ,
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν δίδου,
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. Αλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ. τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.
Μη. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἱρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφευ', ἴσως γάρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ερωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ελθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
Ανδράσιν· εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις οὕτω.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Αντιστροφὴ α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·
Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη

Θυμὸν ἐκπλήξασ᾽ ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις
Προσβάλοιμ᾽, ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζου-
σ᾽, ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β΄.

Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ᾽ ἐμὸν,
Μὴ δῆτ᾽ ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶ-
ν᾽ οἰκτροτάτων ἀχέων·
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἁμέραν τάνδ᾽ ἐξανύσασα· μόχθων
Δ᾽ οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
Ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

Ἀντιστροφὴ β΄.

Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
Σὲ γὰρ, οὐ πόλις, οὐ φίλων τις,
Ὤκτειρε παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάριστος ὄλοιθ᾽, ὅτῳ παρέσται
Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κλῇδα φρενῶν· ἐ-
μοί μεν φίλος οὔ ποτ᾽ ἔσται.

ΙΑΜΒΟΙ.

Αι. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
Μη. Ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ᾽ ἐπιστρωφᾷ πέδον;

Αι. Φοίβου

Αι. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μη. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
Αι. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μη. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αι. Απαιδές ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
Μη. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αι. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αι. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
Μη. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αι. Μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μη. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. Ασκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα—
Μη. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αι. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μη. Σὺ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεύς τις ἐστὶ γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μη. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος·
Αι. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μη. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. Κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. Αλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αι. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
Μη. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αι. Τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. Αδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αι. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
Μη. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αι. Ηπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
Αι. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις·
Αι. Ιτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Digitized by Google

Μη. Ανδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αι. Συγγνωστά μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. Ολωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
Αι. Εᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
Αλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον·
Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Επειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς·
Είς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Εκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτέ.
Εκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Αναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. Εσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αι. Μῶν

Digitized by Google

Αι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
Ἄγουσιν οὐ μεθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖσδ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
Αι. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.
Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾷν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι·
Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι·
Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
Μη. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μη. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αι. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
Θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἅ σου κλύω.
Μη. Ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αι. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Digitized by Google

ΙΑΜΒΟΙ.

Μη. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰρ ὡ 'νὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θιγῇ κόρης,
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ὤμωξα δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
Τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον

Φεύγουσα,

Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ιτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
Χο. Επείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾷν σ' ἀπεννέπω τάδε.
Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
Χο. Αλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μη. Ιτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
Αλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δή σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ερεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
Τ' ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ενθά ποθ' ἁγνὰς
Εννέα Πιερίδας
Λέγουσι Μούσας
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ α'.

Καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
Τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυ-
σαμέναν χώραν καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργούς.

Στροφὴ β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
Η πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμόν σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
Τὰν οὐχ ὁσίαν; μέτ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἴρῃ.
Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες
Παντῶς ἱκετεύομεν,
Μὴ τέκνα φονεύσῃς,

Ἀντιστροφὴ

Digitized by Google

Ἀντιστροφὴ β′.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις; φόνου οὐ δυνήσῃ,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ια. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἂν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μη. Ἴασον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα·
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη·
Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,

Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἡ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν
Γυναῖκες, οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπετε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἀρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτιδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
Ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων·
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν·
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει·
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν·
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·

Ἀλλ'

Digitized by Google

Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὕτη τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μη. Δράσω τάδ'· οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δάκρυοις ἔφυ.
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
Μη. Ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
Μη. Συλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου,
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν

Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου τάδε·
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·
Χρυσὸς δὲ, κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρί δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Νῦν ἐλπίδες οὐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς,
Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ ἐς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
Δέξεται δύστανος ἄταν,

Ξανθᾷ

Digitized by Google

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θήσει, τὸν ἀΐδα κόσμον τ'
Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου,
Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
Νερτέροις δ' ἤδη παρὰ νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος·
Ἄταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδὼς
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ;

Ἀντιστροφὴ β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ὦ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς.
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.

Μη. Ἔα.

Μη. Εα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μη. Αἶ, αἶ.
Παι. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις.
Παι. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. Ηγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;
Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει, κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. Αλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δομάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ω τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ω δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Αλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Η μὴν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

Ζηλωτὸν

Digitized by Google

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασι φίλοις
Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἶ, αἶ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων,
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.—
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.—
Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
Α, ἆ.
Ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Ἀλλ',

Αλλ',—εἶμι γὰρ δὴ τλημονεςάτην ὁδὸν,
Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεςέραν ἔτι.—
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ω φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι ςόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
Πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ω μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιςον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίςων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
Ηλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐςι
Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ,
Σοφίας ἕνεκεν· (πάσαισι μὲν οὔ·
Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως,)
Κοὐκ ἀπόμουσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων.
Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·

Οἷσι

Οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάστημ᾽, ἐσορῶ μελέτῃ
Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βίοτόν θ᾽ ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.
Ετι δ᾽ ἐκ τούτων, εἴτ᾽ ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἐστὶν ἄδηλον.
Ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον θ᾽ εὗρον,
Σώματά τ᾽ εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
Χρηστοί τ᾽ ἐγένοντ᾽· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς ἀΐδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ᾽ ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

ΙΑΜΒΟΙ.

Μη. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ᾽ ὀπαδῶν, πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ᾽ ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Αγ. Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιποῦσ᾽ ἀπήνην, μήτ᾽ ὄχον πεδοστιβῆ·
Μη. Τί δ᾽ ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ᾽ ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μη. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ᾽ εὐεργέταις

Τολοιπὸν ἤδη ϗ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
Αγ. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μη. Εχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. Επεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σὺν πατρὶ, ϗ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι᾽ ὤτων δ᾽ εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, ϗ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δ᾽ ὁ μέν τις χεῖρ᾽, ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ᾽ ἑσπόμην.
Δέσποινα δ᾽, ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ᾽ ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Επειτα μέν τοι προὐκαλύψατ᾽ ὄμματα,
Λευκήν τ᾽ ἀπέστρεψ᾽ ἔμπαλιν παρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ᾽ εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Οργάς τ᾽ ἀφῄρει, ϗ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ᾽· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
Παύσῃ δὲ θυμοῦ, ϗ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ᾽, οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
Δέξῃ δὲ δῶρα, ϗ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ᾽, ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ᾽ ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Αλλ᾽ ᾔνεσ᾽ ἀνδρὶ πάντα· ϗ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα ϗ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,

Λαμπρῷ

Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τοὐνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Η Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγην
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασι.
Ηδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥῖψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην

Digitized by Google

Ἔσειε, μᾶλλον δὶς τόσονδ' ἐλάμπετο·
Πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
Ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
Ὤμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας χέρας
Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,

Τούτους

Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ολβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Αλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ιάσονι.
Ω τλῆμον· ὥς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅδου δόμους
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ιάσονος.

Μη. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά, μοι,
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Αλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν·
Αλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Αγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς
Ακτὶς ἀελίου, κατίδετ',
Ιδετε τὰν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

Σᾶς

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
Δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν
Τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν
Λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσμα-
τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι· ξύνοι-
δα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παις. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
Ἑτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ἀκούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι·
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοὶ τέκνοις.
Παις. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί-
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκα

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσϐαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
Πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεϐεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ', ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ια. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
Αρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδε γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Η πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην·
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Αθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Αλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.
Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ω τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ιᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ια. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι·
Χο. Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ια. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Ια. Χαλᾶτε

Digitized by Google

Ια. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Εκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Μη. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λεγ', εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ια. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ετλης, τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον,
Ολοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο,
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Αργοῦς σκάφος.
Ηρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ετλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Αλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ερρ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.

Εμοὶ

Digitized by Google

Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μη. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὐθ' ἡ τύραννος, οὔθ', ὅ σοὶ προθεὶς γάμους,
Κρέων, ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
Τῆς σῆς γάρ, ὡς χρή, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ια. Καὐτή γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μη. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ γελᾷς.
Ια. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μη. Ω παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ια. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μη. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ια. Λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ια. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάνθ' ἐστὶν κακά.
Μη. Οἵδ' οὐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ια. Οἵδ' εἰσίν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μη. Ισασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ια. Ισασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.
Μη. Στυγῇ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ια. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,

Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ια. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μη. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς, ἢ δαίμων,
Τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξειναπάτα;
Ια. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ.
Μη. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
Ια. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων·
Μη. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
Ια. Ὦ τέκνα φίλτατα.
Μη. Μητρί γε, σοί δ' οὔ.
Ια. Κἄπειτ' ἔκτας;
Μη. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ια. Αἴ, αἴ· φιλίου χρήζω στόματος
Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μη. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος.
Ια. Δός μοι πρὸς θεῶν
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ια. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

Ἀλλ'

Digitized by Google

Ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα, καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
Τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκροὺς,
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS TERTIA,

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

* E THEOCRITO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Admirabilis in suo genere Theocritus, *sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò, verùm ipsam etiam urbem reformidat.* Quinctil. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τȣ̃ Πρώτȣ Εἰδυλλίȣ.

ΕΝ τȣ́τῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλȣς Θύρσις ποιμὴν, ϗ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βȣκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ᾽ ἔρωτος τηκόμενον ϗ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· ϗ ἀντὶ τȣ́τȣ αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, ϗ καλὸν κισσύβιον παρὰ τȣ̃ Αἰπόλȣ γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.
† Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, ϗ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα ϗ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
῾Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ ϗ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.

Αἶκα

Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Αλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα ᾄδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾇσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Αμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Εντοσθεν δὲ γυνὰ, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ασκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες

Digitized by Google

Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικέουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ,
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὐ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ανάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι ϗ πόρτιες ὠδύραντο.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει, τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν ϗ ἀμάχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὡπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τακεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, ϗ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἁδεῖα ϗ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Αρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Αρχετε

Digitized by Google

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ηδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κ' εἰν αΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ιδαν,
Ἕρπε ποτ' Αγχίσαν· τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Αρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ενθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Εκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αΐδος ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Digitized by Google

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, ϗ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· ϗ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν ϗ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· ϗ ἀπ' Αἰγίλα ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

ὙΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαιίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην ϗ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

*ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.
Εἰδύλλιον β'.

I—41.

ΠΑ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἧκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· ϗ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν ϗ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, ϗ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, ϗ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἀλφιτά

Digitized by Google

Ἀλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ ϗ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα ϗ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι ϗ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι ϗ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, ϗ εἴ τι γὰρ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν ϗ ἀπάρθενον ἦμεν.

47—134.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα ϗ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς ϗ Δέλφιν ἴδοιμι ϗ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Digitized by Google

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὡ' γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἲ αἲ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Εμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Εκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Εκ τίνος ἄρξευμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ηνθ' ἁ τῶ Υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Αναξὼ
Αλσος ἐς Αρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Αγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηδη δ' οὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Εγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·

Κέμαν

Digitized by Google

Κάμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, ϗ δέκα νύκτας.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἐῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἧς ϗ δέρμα. ϗ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἧς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεῖ γὰρ φοιτῆ, τηνεῖ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κήπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἢφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ, ϗ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, ϗ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
  (Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, ϗ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Digitized by Google

Η τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· ϗ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', αἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα.
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, ϗ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως ϗ πελέκεες ϗ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ερως δ' ἄρα ϗ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149.

Κοὐτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Αῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ ϗ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.

154—166.

Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Η γάρ μοι ϗ τρὶς ϗ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον·
Η ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμᾶν δὲ λέλασται;

Digitized by Google

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῆ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσεν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος· ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστής, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.

Ω

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαί ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ηνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τυ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ερωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Εστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Εμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ολπις ὁ γριπεύς.
Κῆκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Εγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Αλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ 'ξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Αγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Η μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Εριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἀλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·

Καί κε μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Αταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἆγε Μελάμπους
Ες Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Αλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ιασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Αλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Digitized by Google

ὙΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ Ογδόου Εἰδυλλίου.

ΤΑ μὲν πράγματα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

*ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
Εἰδύλλιον ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντι, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Αμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Αμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Digitized by Google

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεθ᾽ ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς γ᾽ ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ᾽ ὁ πατήρ μευ
Χ᾽ ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ᾽ ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ᾽ ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Η μάν τοι κἠγὼ σύριγγ᾽ ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ᾽· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ᾽ οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ᾽ αἰπόλος ἦνθ᾽ ἐπακούσας·
Χ᾽ οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ᾽ αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ᾽ ὧν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ᾽ ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ᾽ ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ᾽ ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἢν δέ ποκ᾽ ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
  Μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
  Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
  Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ενθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
  Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
  Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
  Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
  Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Εν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων,
  Ως Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
  Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
  Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμος,
  Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ανδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
  Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,

Μηδ'

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

Digitized by Google

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἑνδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ὑποκεῖται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

*ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ια'.

ΟΥΔΕΝ ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐντι.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Digitized by Google

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὺ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ὠὗτος, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα,
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Digitized by Google

Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον ἐδέν.
Ὤμοι, ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Η μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Αλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὡς' ἐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκά τις σὺν ναΐ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Εξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μυσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ Πεντεκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Αδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Αλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Αδώνιδος ὑπὸ Αρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Αλεξανδρείᾳ τοῖς Αδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Αρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

---

*ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.
Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [῾ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ᾽ ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Εμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Εχει κάλλιστα·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·

Παντᾷ

Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαςοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ιλεὸν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Αλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Απφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον ϗ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ηνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Αλλ' ἴθι, τὠμπέχονον ϗ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Αδωνιν· ἀκέω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εν ὀλβίω ὄλβια πάντα,
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἑρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, ϗ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν.

Κινεῦ

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἃδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλαπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τύ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλέαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; ταὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥρην.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὦ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ 'νθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Digitized by Google

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ ἀμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κἠς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ' ὦ δειλά, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἙΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδός,

Ἆτις

Digitized by Google

Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπανόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τῷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ᾽· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Αῶθεν δ᾽ ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ᾽ ἐπ᾽ αἰόνι πλύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, ϗ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.
'Ερπεις, ὦ φίλ᾽ Αδωνι, ϗ ἐνθάδε, κ᾽ εἰς Αχέροντα,
'Αμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· ὔτ᾽ Αγαμέμνων
Τῦτ᾽ ἔπαθ᾽, ὔτ᾽ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ᾽ Εκτωρ 'Εκάβας ὁ γεραίτατος ἔκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
Οὔθ᾽, οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, ϗ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, ϗ Αργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ιλαθι νῦν, φίλ᾽ Αδωνι, καὶ ἐς νέωτ᾽ εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Αδωνι, καὶ, ὅκκ᾽ ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ Θήλεια
Ολβία ὅσσα ἴσατι, πανόλβια ὡς γλυκυφωνεῖς.
'Ωρα ὅμως κ᾽ εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠ ᾽νὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Αδων᾽ ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

*ἙΛΕΝΗΣ ἘΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη'.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο;
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν;
Ἁνίκα Τυνδαρέω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅπαι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἡμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,

Digitized by Google

Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ᾽ ἐν ἁμῖν,
Πιείρα μεγάλα ἅτ᾽ ἀνέδραμε κόσμος ἀρέρα,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ᾽ ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ᾽ ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Αρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Αμμες δ᾽ ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λαμώνια φύλλα
Ἑρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Αρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτα δ᾽, ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Αννείμῃ) Δωριστὶ, Σέβευ μ᾽· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Αλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ᾽ ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότατα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ᾽πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

* ΚΗΡΙΟ-

Digitized by Google

*ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ´.

Τὸν κλέπταν ποτ᾽ Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ᾽ ὑπένυξεν· ὁ δ᾽ ἄλγεε, καὶ χέρ᾽ ἐφύση·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ᾽ Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ᾽ ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ᾽ οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

†ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ´.

Εὐνίκα μ᾽ ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ᾽ ἐπικερτομέοισα, τάδ᾽ ἔννεπεν, ἔρρ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ᾽ ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ᾽ ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ᾽ ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ᾽ ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς

Καὶ

Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἃ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττί με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγα μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντ'· ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σαλάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

*ʽΗΡΑ-

* ῾ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ΄.

῾ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα ποχ᾽ ἁ Μιδεᾶτις
Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ιφικλῆα,
Αμφοτέρως λέσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκέαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάε
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
᾽Απτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ᾽ ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ᾽ ἐμὰ ψυχὰ, δύ᾽ ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
῾Ως φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ᾽ ἕλαβ᾽ ὕπνος.
᾽Αμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ωρίωνα κατ᾽ αὐτὸν, ὁ δ᾽ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ᾽ αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος ῞Ηρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν ὀδὸν, ὅθι σαθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος ῾Ηρακλῆα.
Τὼ δ᾽ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ᾽ ἐξέπτυον ἰόν·
Αλλ᾽ ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἄπαντα)
Αλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ᾽ ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ητοι ὅγ᾽ εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί᾽ ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ιφικλέης· ὄλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ᾽ ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
῾Ηρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,

Δραξάμενος

Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Αψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Αλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ανσταθ' Αμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ανστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀΰτεῖ;
Οὐκ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Εστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἐστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ητοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Αμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ανστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος. σπεύδοντος ἑκάστω.
Ητοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Αμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.

Αμφιτρύων

Αμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ηνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Αλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Αργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Αμβαίνειν τεὸς ὑὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Εσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Αλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Η βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ηρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὖριον· ἂψ δὲ νέεσθαι,

Ἀστέπτῳ· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισαι)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,

Κάστωρ

Digitized by Google

Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Αλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

*ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Εἰδύλλιον λ'.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Αγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Εταξε τὼς Ερωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ετυπτε τοῖσι τόξοις.

Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δαλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτως λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσώς;)
Ἐρωτικὼς ὀδόντας.
Αἱ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τοῦδ' ἐπηκολούθει,
Κἐς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

II.

II.

* E BIONE.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

ΚΕΙΝΟΣ δ' ἐ πολέμως, ἐ δάκρυα; Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Αφροδίταν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

† Εἰδύλλιον γ'.

Α Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρεςα,
Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χερὸς ἄγοισα,
Ες χθόνα νευςάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ερωτα δίδασκον.
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Αθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Απόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθως, ϗ ματέρος ἔργα·
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρώτυλα πάντ' ἐδιδάχθην.

* Εἰδύλλιον

Digitized by Google

* Εἰδύλλιον γ.

Ται Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Εκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται·
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ἐπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκεν·
Ην δὲ νόον τις Ερωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ην μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ην δ' αὖτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

† ιϛ'.

Εσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι.

‡ ιζ'.

Αμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτᾶ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκηαι,
Αγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ες τί δέ μιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

Digitized by Google

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Αλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

† Εἰδύλλιον ε΄.

ΤΑΝ ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Εντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Αλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ες χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ενθα καὶ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Η κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ὁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

* Εἰδύλλιον

* Εἰδύλλιον ϛ'.

ΗΡΑ Πὰν Αχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Αχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Αχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Αχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τὼς φιλέοντας, ἵν', ἦν φιλέητε, φιλῆσθε.

† Εἰδύλλιον ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Αρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὴν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κὰ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
Ἁ δ' ἐκ οἶδε θάλασσα διερχομένω ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

Digitized by Google

Collectanea Græca Majora.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA EX POETIS LYRICIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

* E PINDARO.

[Juxta Edit. Chr. Gottlob Heyne. Gottin. 1773. in 8vo.]

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Fervet immensusque ruit profundo
PINDARUS *ore:*
Laurea donandus Apollinari,—
HOR. L. IV. OD. II.

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Εἶδος α'.

‖ ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Κέλητι.

Στροφὴ α'. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·

Μήδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Ἀντιστροφὴ α'. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν·
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν'· εἴ τι τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς α'. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,

Ἐπεί

Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλὰ
Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ' ἂν ἵπποις
Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·

Ενθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ηλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Εννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφιδεύτατα κρεῶν
Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Εμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Αφίσαμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ολύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν
Αταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Εχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον
Μετὰ τριῶν τέταρτον·

Digitized by Google

Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν· εἰ δὲ θεὸν
Ανήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Αθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειαν ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Απυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πάρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκεον·
Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ες Αλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Επεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ερῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'.

Digitized by Google

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος
Ἀθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀ-
λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

Digitized by Google

A. δ'. K. ιζ'.

Αέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀ-
ει παράμερον ἐσθλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

E. δ'. K. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-
σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
λανας ἐόντα παντᾷ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

*ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ,

Ἅρματι.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

ΑΝαξιφόρμιγγες ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ητοι Πίσα μὲν Διός·
Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ακρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ
Δίκαιον ξένον,
Ερεισμ' Ακράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Αωτον ὀρθόπολιν·

Α. α'. Κ. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
Οφθαλμὸς· αἰὼν τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.

Αλλ'

Αλλ', ὦ Κρόνιε παῖ 'Ρέας,
'Εδος Ολύμπου νέμων,
Αέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Αλφεοῦ,
Ιανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ε. α'. Κ. η'.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
Εν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν,
Αποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

'Οταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
'Επεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα. πένθος
Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
Αποθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνοῦ, τανυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

A. β'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ινοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἤτοι
Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον ἁμέραν
Ὁπότε, παῖδ' ἁλίου,
Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. η'.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Επί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Εξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. K. ιδ'.

Ιδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ερινὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,

Νίοις

Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γ΄. Κ. ιδ΄.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,
Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

Ε. γ΄. Κ. η΄.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ,

Digitized by Google

A. β'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἤτοι
Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον ἁμέραν
Ὁπότε, παῖδ' ἁλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. η'.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. K. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν οἱ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,

Νέοις

Digitized by Google

Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμάμενος, Ἀδραστιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

A. γ'. K. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,
Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

E. γ'. K. η'.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ,

Αλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ·

Σ. δ΄. Κ. ιδ΄.

Ισον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ισα δ' ἐν ἁμέραις ἅλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Εσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Αδακρυν νέμονται
Αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ΄. Κ. ιδ΄.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Από πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

E. δ΄.

Digitized by Google

Ε. δ'. Κ. η'.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Αχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ε'. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Αμαχον ἀστραβῆ κίο-
να. Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Αοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ενδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνάντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὧς,
Ακραντα γαρύετον,

Α. ε'. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Επεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Αγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν
Εκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς

Ἱέντες;

Ἰέντες; ἐπί τοι
Ακράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μήτιν᾽ ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. ε΄. Κ. η΄.

Θήρωνος. Αλλ᾽ αἶνον ἔβα κόρος
Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ᾽ ἀνδρῶν
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Εργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Εκεῖνος ὅσα χάρματ᾽ ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

Digitized by Google

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α΄.

ἹΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙῼ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙῼ

Ἅρματι.

Σ. α΄. Κ. ιϐ΄.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἁγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων
Ἀμϐολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σϐεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

Α. α΄. Κ. ιϐ΄.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων
Ἁδὺ κλαΐστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν

Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι· κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α΄. Κ. ιε΄.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ᾽ ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ᾽ ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ᾽ ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ᾽ αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ᾽ οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ᾽ Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β΄. Κ. ιϛ΄.

Τᾶς ἐρεύγονται μεν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ᾽ ἁμέραισίν μεν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων᾽· ἀλλ᾽ ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ᾽ Ἀφαίστοιο κρουνὺς ἑρπετὸν

Δεινοτάτους

Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

Α. β'. Κ. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

Ε. β'. Κ. ιε'.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
Ἐς πλόον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν

Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιϐ'.

Ἐκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

Α. γ'. Κ. ιϐ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο Θεῶν παλάμαις τιμάν,
Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλάσ-
σοντας ἐλθεῖν

Ε. γ'.

Ε. γ'. Κ. η'.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ασθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Αλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Εραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χαρμὰ δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Αγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Εν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Οχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Αμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. δ'.

Α. δ'. Κ. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν Αμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

Ε. δ'. Κ. ιε'.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον
Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν·
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλείας. αἱρέομαι
Παρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Παρ δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ε'. Κ. ιϐ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμϐλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά. νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατὸν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

Α. ε'. Κ. ιϐ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν αἰ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ' ὥσπερ κυϐερνάτας ἀνὴρ
Ἱστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, εὐτραπέλοις
Κέρδεσσ'. Ὀπιθόμϐροτον αὔ-
χημα δόξας

Ε. ε'. Κ. ιε'.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ

Digitized by Google

Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
  τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
  ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται.
Εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
  ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

II.

Digitized by Google

II.

* Ex ANACREONTE.

[Juxta Brunckii Edit. Alteram. Argent. 1786. in 12mo.]

Nec, si quid olim lusit Anacreon
Delevit ætas.—— Hor.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΩΔΩΝ.

† ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

ΤΟΝ ἄργυρον τορεύων,
Ἥφαιστε, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
(Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
Ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἅμαξαν,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδων μέλει μοι,
Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ Μαινάδας τρυγώσας·

Digitized by Google

Ποία δὲ ληνὸν οἴνου,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

* ιθʹ. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ'αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

† λʹ. Εἰς Ερωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ερωτα
Δήσασαι στεφάνοισι
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ερωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

‡ λαʹ. Εἰς ἑαυτὸν.

Αφες με τοῖς θεοῖσι
Πιεῖν. πιεῖν ἀμυστὶ
Θέλω, θέλω μανῆναι·
Εμαίνετ' Αλκμαίων τε,

Digitized by Google

Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Εγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Εμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ιφίτειον.
Εμαίνετο πρὶν Αἴας
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

* λε'. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Εξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Επλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

* λϛʹ. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κάρα στέφουσι.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

III.

III.

*E SAPPHO
ALIISQUE LYRICIS.

[JUXTA BRUNCKII EDIT. ALTERAM. ARGENT. 1786. 12mo.]

Quod si me Lyricis vatibus inseris
Sublimi feriam sidera vertice. HOR.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ
ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α΄. Εἰς Ἀφροδίτην.

ΠΟικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παι Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Αλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
Εκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες
Αρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
Ωκέες στροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύκνα δινοῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω
Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτω προσώπω,
Ηρε' ὅ ττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ ττι
Δή σε κάλημι,

Κ' ὅ ττι

Digitized by Google

Κ' ὅ,τι ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλα θύμω, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ὑβρίζει;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
Η οὐ κεν ἐθέλλοις.
Ελθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Εκ μεριμνᾶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
Θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον· τὺ δ' αὔτα
Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Εμμεν ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ισδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνᾶ-
σαί σ' ὑπακούει,
Καὶ γελαΐς ἱμερόεν· τό μοι 'μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ως γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἴκει·
Αλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Οππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
Καδδ' ἰδρὼς ψύχροις χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
Φαίνομαι ἄπνους.
Αλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα ....

* * * * * * *

*ΗΡΙ-

*ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Αρηος,
Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Οφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Αγεμονεύῃς,
Σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται. σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Αστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Η γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ανδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνίσης
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

†α΄. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ανακρέων ἰδών με
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
Οναρ λέγων προσεῖπε.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε καὶ φίλευνος.

Τὸ

Τὸ χεῖλος ὄζεν οἴνε.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνε
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὦζεν Ἀνακρέοντος.
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
Ἐδησάμην μετώπῳ·
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ἔρωτος ἐ πέπαυμαι.

*β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μέσης.
Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχε
Ἑτεροπνόες ἐναύλες.
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο.
Γράφε καὶ νόμες φιλέντων.

†γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν με
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

F I N I S
EXCERPTORUM EX POETIS LYRICIS.

Digitized by Google

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

*HYMNI.

[Ex Brunckii Analect. Vet. Poet. Gr. Argent. 1785. 8vo.]

Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?——
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. Hor.

†ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ὙΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ ἀείσομεν, ἠὲ ΛΥΚΑΙΟΝ;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥέη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερός· οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥέης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο

Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔῤῥεεν, οὐδ' Ερύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Αρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Αὖτις) ἐπεὶ τημόσδε, 'Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Η πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ιάων
Ηειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἀμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ιλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια 'Ρέη·
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὴ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Εκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ωνα, τεὸν σπείρωσε, Νέδη δέ σ' ἔδωκε κομίσσαι
Κευθμὸν ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτη Νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστη γενεῆφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Αδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως

Γέντο

Digitized by Google

Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλέουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ·
Ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ Ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε βίη, τό τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν ἀντιπαρῆκας,
Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
Τευχηστὰς δ' Ἄρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον. τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λῆξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν ἐπόψιος, οἵ τε δίκῃσι

Λαὸν

Digitized by Google

Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι. περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι· τὰ δ' οὐχ ἑνί. τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρα ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

*ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων·
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιϊάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίαν)

Μὴ

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
 Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
 Ἔβλεψε δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
 Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
 Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώϊον οἵαν
 Ἢ ῥόδον, ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 Ὧ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης.
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
 Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 Παρθενικαὶ, μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
 Ὡς ἔθος Ἀργείως τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
 Ὅς πόκα βωλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάσδοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
 Ὤχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
 Ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
 Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.

Σάμερον

Digitized by Google

Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς Φυσάδειαν
Η ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἡξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾶ 'θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγὲ,
Φράσδεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Η 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Η 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑᾶς ἐπεβάσατο δίφρω.
Οὐδ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πολλὰ μένει,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἁμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦς.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα·
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,

Ω

Ω Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
 Ἁ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν·
Εςάθη δ' ἄφθογγος, ἐκόλλατεν γὰρ ἀνίαι
 Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
Ἁ Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
 Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐςὶ φίλαι;
Ομματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαςε,
 Εἶδες Αθαναίας ςάθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' ἐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν.
 Ω ὄρος, ὦ Ἑλικὼν ἐκ ἔτι μοι παριτέ,
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσας
 Καὶ πρόκας ἐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
 Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων
Εσχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
 Καί μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὀργὰν
 Εἶπας· ἐγὼν δ' ἐ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παιδῶν
 Ἁρπάσδειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
 Αθρήσῃ, μισθῶ τῆτον ἰδεῖν μεγάλω.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν ἐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
 Εργον, ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ἁνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίσδευ,
 Ω Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηῒς ἐσύςερον ἔμπυρα καυσεῖ,
 Πόσσα δ' Αριςαῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα, τὸν ἁβάταν Ακταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
 Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Αρτέμιδος
Εσσεται· ἀλλ' ἐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
 Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,

Ὁππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρά
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνασεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Λεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
Ολβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Εξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ω ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα,
Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Η μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον·
Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ηλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες·
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον·
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Αγεσίλᾳ.
Ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς· ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
Δῶκεν Αθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Αλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα· [μηδ' ἀτελῆ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.
Ερχετ' Αθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τὦργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Αργεος Ιναχίω.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

ΚΛΕΑΝ-

*ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ῾ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

Κῦδις' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ
Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγὲ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾷν.
Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνον, ὅσα ζώει τε καὶ ἕρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω.
Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ᾗ κεν ἄγῃς, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
Ἀμφηκῆ, πυρόεντα, ἀειζώοντα κεραυνόν.
Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐῤῥίγασιν,
Ὧι συ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
Ὃς τόσσος γεγαὼς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -
* * * * * * * * * * * * *
Οὐδέ τι γίνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,
Πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις·
Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοι φίλα ἐστίν.
Ὧδε γὰρ εἰς ἓν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
Ὥσθ' ἕνα γίνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα,
Ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,
Δύσμοροι, οἵτ' ἀγαθῶν μὲν ἀεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
Οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
Ὧι κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
Αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
Ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι

Αλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφὲς, ἀρχικέραυνε,
Ανθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
Ἣν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
Γνώμης, ᾗ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
Οφρ᾽ ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
Ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπέοικε
Θνητὸν ἐόντ᾽· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
Οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν ἀεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

---

*ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
Θήραμα κάλλιϛον βίῳ,
Σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρέν᾽ ἔρωτα βάλλεις
Καρπὸν φέρεις τ᾽ ἀθάνατον * * * *
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων
Μαλακαυγήτοιό θ᾽ ὕπνου.
Σεῦ δ᾽ ἕνεχ᾽ οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ᾽ ἀνέτλασαν,
Εργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς τε πόθοις Αχιλλεὺς,
Αἴας τ᾽ Αΐδαο δόμους ἦλθον.
Σᾶς δ᾽ ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
Ὁ Αταρνέως ἔντροφος
Αελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
Αθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

II.

II.

* ELEGIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. in 12mo.]

Carmine tu gaudes; hic delectatur Iambis. Hor.

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή·
Ἄνθεα τῆς ἥβης γίνεται ἁρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου.
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

II.

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇ αὔξεται ἠελίου,
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
Οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,

Ἡ

Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος.
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον. οὐδέ τις ἐστὶν
Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
Ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

---

*ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

Ἶσον τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,

Παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

II.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτοὺς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
Ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄριστος,
Ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σώματι καὶ σοφίῃ.
Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτοὺς,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος ἀΐδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ἙΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο·
Μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λῷον ἐφρασάμην.
Καὶ μεταποίησον λιγέως τάδε, ὧδε δ' ἄειδε·
ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
Μηδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

---

*ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
Ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

II.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
Νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι

Αἰ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, ὐδὲν εἰδότες,
Ὅπως ἕκαςον ἐκτελευτήσει θεός.
Ελπὶς ἢ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
Απρηκῖον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
Μένυσιν ἐλθεῖν, οἱ δ᾽ ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ᾽ ὐδεὶς ὅςις ὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλύτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
Φθάνει ἢ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
Πρὶν τέρμ᾽ ἵκηται· τὺς ἢ δύςηνοι νόσοι
Φθείρυσι θνητῶν· τὺς δ᾽ Αρει δεδμημένυς
Πέμπει μελαίνης Αΐδης ὑπὸ χθονός·
Οἱ δ᾽ ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκυσιν, εὖτ᾽ ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν·
Οἱ δ᾽ ἀγχόνην ἥψαντο δυςήνῳ μόρῳ,
Καὐτάγρετοι λείπυσιν ἡλίυ φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ᾽ ὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραςοι δύαι,
Καὶ πήματ᾽ ἐςίν· εἰ δ᾽ ἐμοὶ πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, ὐδ᾽ ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

III.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
Βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα
Δείματι ἤριπεν, ὐδ᾽ ἀδιάντοισι
Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
Φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
Οἷον ἔχω πόνον. σὺ δ᾽ ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ᾽
Ητορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
Χαλκεογόμφῳ ἢ, νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ τε δνόφῳ. τὺ δ᾽ αὐαλέαν
Ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν

Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
Κάμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
Ὑπεῖχες οὖας, κέλομαι, εὗδε, βρέφος,
Εὑδέτω καὶ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
Ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον
Ἔπος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.

III.

III.

*SENTENTIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. 12mo.]

Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almæ. Hor.

†ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας· καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι. σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Ἐντύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,

Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δειλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου.

Ἐστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
Τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοι γε τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι.
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται, ἢ μαλακόν.

---

*ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα· καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
Πρᾳέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.

Ταῦτα

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Αλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
Ὅσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἤν περ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι·
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργα, ὅπως ὅπως μὴ μῶρα πέλῃ).
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Αλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεὼν, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Αλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾷν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·

Πῇ

Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δέ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ', ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

*ΕΚ

*ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

ΕΝ οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

†ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φαιδία,
Ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
Ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν.

‡ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν
Ἐν παντὶ καιρῷ. τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
Ἤ τοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
Ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

*ΕΚ

*ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
Ἐστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

IV.

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

V.

Ἄνθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
Ἐστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
Τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐπὰν πταίσωσί τι,

Οὗτος

Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἰῶν τότε.
Ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
Ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
Ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
Ὄγδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
Ἀλγεῖν συνέβαινε, τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

*ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ᾽ρετὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Ἄνθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Φεῦγ᾽ ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Χωρὶς τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καίρια.
Μή μοι γένοιθ᾽ ἃ βούλομ᾽, ἀλλ᾽ ἃ συμφέρει.
Βούλου δ᾽ ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ᾽ ὅρκων ἀνήρ.
Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
Διὰ γὰρ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Φιλεῖ δ᾽ ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ γὰρ ποιεῖς βλέπει.

IV.

*EPIGRAMMATA.

[Ex Anal. Vet. Poet. Gr. Edit. Brunck. Argent. iii tom. 8vo.]

Et vos ô lauri carpam, et te, proxima myrte:
Sic positæ quoniam suaves miscetis odores. VIRG.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βαυκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ' ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶντι
Ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἇς δόμον ἄγετο πεύκας
Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς,
Καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεᾶ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

Digitized by Google

ΣΟΛΩΝΟΣ.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι.
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

II.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
Ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

III.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ. φίλτρα δὲ τίκτω
Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρὼξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
Ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΠΛΑ-

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
  Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
  Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
  Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

III.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
  Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
  Ἡδονῇ, αἰχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
  Ἁ κακόφρων Τέρψις κρέισσον ἐμοῦ κέκριται.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε. νῦν δὲ τεθνηκὼς
  Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλέον ἰλύος ὧδε
  Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς·

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβατον ἄκραν,
Κᾶσέ γε πὰρ κείνα ποιμενία πίτυϊ,
Εὑρήσεις κελαρύζον εὐκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορεαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.
Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε, κάκιστε,
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὁλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν,
Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ,
Ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἁ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ κατατάξεις
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέων οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

II.

* Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ ϗ στίχος οὐ μακρὰ λέξων·
Θῆρις Ἀριςαίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί. [β] δολιχόν.

III.

Εἴπας Ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτος ὡ 'μβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην,
Ἄξιον οὔτι παθὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος.

ΗΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάκχου, ϗ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάγρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα. τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν ϗ ἐμὸν ϗ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἔῤῥε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι,

Ἀχρεῖον

Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε ποθ' Ἅδαν,
Ἔρρε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ σ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλά σ' Ἐλευθέρνης ὅδ' ἔχει τάφος. ἔστι γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

I.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφὼν, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

II.

Πλοῦτος Ἀριστείδη δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων. ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὅ γ' ἱμάντι κατ' αὐχένος, ἅμμα λυγώσας,
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ. 6

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρας, καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος, ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.
Καί με τὶς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἠελίου χήρωσεν. ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων
Τὸν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟ-

Digitized by Google

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε. καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
Ολλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Αρχιάνακτα
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
Εκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ,
Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἕλλης
Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
Ην που ἐπ' ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλατε· Καλὴ νὺξ, σός με κομίζει
Ἵμερος οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
Οὔριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

II.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς Ἡλιοδώρα
Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.

Digitized by Google

Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Αλλά σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ηρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
Δέξατο, παρθενίας ἅμματα λυομένα.
Αρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν
Λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
Ἠῷος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχευν παρὰ παστῷ
Πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρήϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
Εμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
Απροΐδης Κηρῶν λάτρις ἔμαρψε Μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
Ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ισχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὕδετε μακρὰ,
Κἢν ὄρθρον προλέγῃ γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
Δηὼ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἁλλόμεναι τροχιὴν,

Αξονα

Αξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκλίνεσσιν ἑλικταῖς
Στρωφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
Γευόμεθ' ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

I.

Οὐ στέργω βαθυλήϊους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
Τὸ ΜΗΘΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

II.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αΐδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππείης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη,
Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην.
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἅλματι λάβρῳ
Εντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

I.

Εἴαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα, γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
Ἠοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Λώϊον, ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

II.

Ὀθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἄῤῥιος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων,
Αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὖθις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

III.

Αἶγά με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὔθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,
Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κὴν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἥξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας· ᾧ γὰρ ἐπέσχον
Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγιόχου.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγοι θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης
Ἀργῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμίην.

Αἱ μεσότητες ἄρισαι, ὅπη δέ γε πρήξιες ἀνδρῶν·
  Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.
Τῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
  Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς ϗ βιότυ Ζέφυροι. 6

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Αλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
  Αθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί·
Θηρὸς δ' ἐκ ἀφάμαρτε· διὰ σόματος γὰρ ὀϊσὸς
  Ηϊξεν, τυτθῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφυς.
Παυσάμενος ἢ φόνοιο, παρὰ δρυῒ τῆδε φαρέτρην,
  Σῆμα ϗ εὐτυχίης θῆκε ϗ εὐσοχίης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Η πήρη, ϗ χλαῖνα, ϗ ὕδατι πιληθεῖσα
  Μᾶζα, ϗ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
  Αρκια· κὴν τύτοις ἦν τι περισσότερον.
Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
  Εἶπε· Τί ϗ σὲ μάτην, ὄςρακον, ἠχθοφόρυν;

II.

Α καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
  Απλασοι χειρῶν, αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,
Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, ἐχὶ μακέλλας,
  Οὐ βοὸς, ἐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
Γαυλῦ ἢ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
  Πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγυ.
Χαίροιτ' εὐαγέες, ϗ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
  Αἰθερίυ πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

ΛΕΩ-

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες ἀςερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
Ἔρροιτ' ἀκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
Τλήμονας, ἐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλ☉ ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, ἐ κατέχει ἢ,
Ὡς ἄτερ ἀγκίςρε νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

I.

Ανθρωποι δείλης, ὅτε πίνομεν· ἢν ἢ γένηται
Ορθρος, ἐπ' ἀλλήλες θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδένι μηδὲν ὀφείλων·
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας· τὸ τρίτον, ὅςις ἄπαις.
Ἢν ἢ μανεὶς γήμῃ τις, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Επίκερον ἔασον
Πε τὸ κενὸν ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Αμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγε
Ηδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
Λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνε
Πῶμα, κυκλωπείην πλησομένη κύλικα·

Πρὶν

Πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα, ὡς δὲ παλαιὴ
Νηῦς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῶμα
Λάϊνον, οἰνηρῶν γάτονα θαλασσίδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσαν
Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
Ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρῳ
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο. τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους. 6

II.

Ἠράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σευ τοὔνομα πυνθάνεται·
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, Ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος. 6

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μαστὸν θηλάζοντα.

Ἕλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
Ἕλκυσον ὕστατιον νᾶμα καταφθιμένης·
Ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος. ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα καὶ ἐν Ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛ-

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Αν μὲν ἀπόντα λέγης με κακῶς, ἐδὲν ἀδικεῖς με·
Αν ϑ παρόντα, καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν κάμες· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω κ̀ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἢν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τέρμα μόλης, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Εν πᾶσιν μεθύεσιν Ακίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τἄνεκα κ̀ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Αΐδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
Αλλά με μὴ κλαίοις· κ̀ γὰρ βιότοιο μετέχον
Παῦρε, κ̀ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττεσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς ϑ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

IV.

Ανθρώπες μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας.
Ου λήσεις ϑ θεὲς, ἐδὲ λογιζόμενος.

V.

V.

Πλῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἁμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφόντισι Μάρκος
Μηδὲν ἑλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ρύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
Ὁ φθονερὸς Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.

VII.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
  Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

VIII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκέτι θρηνῶ,
  Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

IX.

Μάγνον, ὅτ' εἰς Ἀΐδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεὺς
  Εἶπεν· Ἀναστήσων ἤλυθε ϗ νέκυας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα ϗ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
  Εὐζήλως ἐστὶν ϗ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, ϗ εἰ κοναβεῖ, τό τε σίζει,
  Καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, ϗ φράσιν αὐτῶν
  Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
  Τὸν μάντιν, ϗ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χὼ μάντις, Πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
  Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε ϗ ὧδε,
  Ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

AMMI-

Digitized by Google

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κȣ́φη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Οφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ ἐὰν πταρῇ· ȣ̓ γὰρ ἀκȣ́ει
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

ʽΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Αθήνης,
Τȣ̀ς μαζȣ̀ς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅςις ἀκȣ́ει·
Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐςίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

II.

Ο Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἴθε δὲ μήτε γυνὴ, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
Ασβεςον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

III.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα,
  Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Εκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
  Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
Ιλιὰς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός.
  Αὐτὰρ Οδυσσέη Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ᾽ ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
  Γευόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
  Τὸν λογον ἐγκρύπτων, ὡς πάθος αἰσχρότατον.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
  Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ελπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ᾽ ἀλεγίζω
  Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
  Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε· πάντα δανείζεις.
  Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν᾽ ἄλλος ἔχῃ.

Digitized by Google

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, ληΐστορες, ἄλλους·
Τοῖσδε γὰρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός· ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευθώ,
Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
Ἄρτιπος, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
Ἡ δὲ μέγ' ἐστονάχησε ϗ ἥλατο, ϗ τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, ϗ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
Καί με μένειν ἱκέτευσεν. ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς
Ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
Ὄλβιος ἐς πόθον εἰμί. τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
Πάντων, ἐς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπὰν,
Τὸν τράγον, ὦ διστᾶς ἀγέτα θηροσύνας.
Σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ ϗ τρίστομος αἰχμὰ
Εὔαδε, ϗ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,

Digitized by Google

Δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἀπλούμενα, ϗ καλαμευτὰς
Κάμνων, ϗ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβόλων.
Ἄνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ ϗ πόντιον ἄγραν
Ἄνυε, ϗ πλῶκας πολλάκις ἐξεσόβει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χείλεα δὲ δροσόεντα, ϗ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
Ἤθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.
Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
Καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
Χάρματι ϗ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενίη δὲ
Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλαττομένη.
Τοὔνεκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ
Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

IV.

α Οὔνομά μοι.. β τί δὲ τοῦτο; α πατρὶς δέ μοι.. β ἐς τί δὲ τοῦτο;
α Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. β εἰ γὰρ ἀφαυροτάτου;
α Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. β εἰ γὰρ ἀδόξως;
α Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν ... β τίς τίνι ταῦτα λέγεις;

V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σόφον στόμα, θεῖον Ὅμηρον,
Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
Μὴ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.
Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοΐδην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν.
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Ὕμνους ἀθανάτων Ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν.
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων.
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα κεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, ἅ τι χεῖς, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσας, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

IV

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείρουσι δ' ἄροτρον·
Ἄγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγρα,
Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον·
Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
Ῥῖνα φέρων πάσης ἅρμενον ἐργασίας.

V.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
Χρεώ. τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
Ὅστις δ' οὐλοόν ἦτορ, ἀπόστιχε. οὔ ποτε γὰρ σὴν
Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχίσης, καὶ Ἄδωνις.
Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους. Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα·
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

VIII.

Digitized by Google

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη,
Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Λάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

X.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

XI.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

XII.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Η ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ.

XIV.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Digitized by Google

XV.

Ην νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι,
Ω μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις,
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὅποτ᾽ οὐδὲ ἓν εἶχον·
Νῦν δ᾽ ὅποτε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ᾽ ἔχω.

XVI.

Οἶνος καὶ τὰ λοετρὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ
Οξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αΐδην.

XVII.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ, πλούτου μάρτυς, Απολλόφανες.
Αν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πολλ᾽ ἀνεγείρειν,
Ατραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Αμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

XXI.

Κἂν με καλακρύπτῃς, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ομμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

XXII.

XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
  Η τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὑρίσκω σαφὲς, οὐ πόλιν. οὐράνιε Ζεῦ,
  Μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὅμηρος ἔχει;

XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνε,
  Ἡ λίθος ἡ μικρὴ, τῆς μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
  Τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς ὕδατος.

XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ενθα κατ' Ηλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
Ανθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
Οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
Ανθρώπων ἔτι σοι βίοτος. ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
Αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ολύμπου πλησίον ὄντος.

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ ΤΙΝΑ.

*ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΑΣΜΑΤΑ Η ΣΧΟΛΙΑ.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

I.

Ἔχοντα δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
Στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
Διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

II.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
Ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
Κραδίῃ, φαιδρῷ προσεννέπῃ προσώπῳ,
Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

Digitized by Google

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
Τέταρτον, ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Αρμόδιος κ' Αριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ισονόμους τ' Αθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Αρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι
Ἵνα περ ποδώκης Αχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω.
Ὥσπερ Αρμόδιος κ' Αριστογείτων,
Ὅτ' Αθηναίης ἐν θυσίαις
Ανδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Αεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Αρμόδιε κ' Αριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
Ισονόμους τ' Αθήνας ἐποιήσατον.

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῬΟΔΙΟΥ.

Ὤφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
Μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ

Μήτ'

Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

ὙΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἐστί μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
Πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
Σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
Ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

Digitized by Google

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις
Ην ἕκαστος, τὸ στῆθος
Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα
Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
Ανδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

II.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Αθηνᾶ,
Ορθου τήνδε πόλιν τε ϗ πολίτας,
Ατερ ἀλγεών τε ϗ στάσεων
Καὶ θανάτων ἀώρων,
Σύ τε ϗ πατήρ.

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
Εν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
Συνέρα, συστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο.
Συνσωφρονήσω σώφρονι.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλα,
Πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσαν ἀοιδᾶν ἄνθεα,
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὼς δάμναται, χαλκέων
Δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἅμος ὃς θάλπει κέαρ.
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

FINIS

EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

Kal. Maiis, 1797.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

COLLECTANEORUM GRÆCORUM MAJORUM

TOMUM POSTERIOREM.

IN GRATIAM

STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX PRÆCIPUIS POETIS

HEROICI CARMINIS.

I. NOTÆ IN HOMERUM.

* EX HOMERO.] Partem hanc alteram hujus Delectûs, quæ est Poëtica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex Odysseâ Homeri. Nihil ex Iliade hic exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam Odysseæ; et unusquisque Linguæ Græcæ Studiosus, utcunque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar Novi Fœderis Græcè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodùm igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus. 3.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odysseæ, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Græcorum, quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quæ enim composuisse dicitur Orpheus, Musæus, Linus, aliique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum æstimandum sit hodiè extat. Hesiodus forsan Homero fuit æqualis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiorem.

Neque Homerus tantùm poëtarum Græcorum antiquissimus est, verum etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè præstantissimus; unde princeps omnium sæculorum poëtarum, et præcipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "Homerus", inquit Cicero, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud Græcos efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo Homeri." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque Velleius Paterculus, de eodem loquens, his verbis utitur: "Clarissimum—Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitaretur; neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. i. cap. 5.] Verùm enimverò præconiorum quæ de eo antiqui scriptores

Digitized by Google

3. memoriæ prodiderunt, vel quæ ei a recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hic proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem Gnomonologiæ Homeri, per doctissimum Jacobum Duportum. Quicunque autem Homeri excellentiam penitùs cognoscere cupit, is potius præcipui ipsius Poëtæ opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quæ supersunt exquisitissimi hujus poëtæ. Quanquam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiæ in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odysseam abundare adeò immensâ varietate imaginum ac similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut ita dicam, repræsentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsus est obtusa, summum fructum et voluptatem unà capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Lowth, "nobis usu venit Homerum legentibus? Quis est tam iners, tam inhumanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem non moveat et percellat, suoque veluti afflatum instinctu secum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacr. Poës. Hebr. Præl. i.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quæ totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Græcorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis. Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturæ humanæ imbecillitatem sæpissimè deduxerit; hoc tamen, utcunque verum sit, summo poëtæ nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repræsentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suæ se planè hospitem ostendere: Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset *. In hoc igitur, ut in multis aliis, eum imitati sunt sequentes poëtæ; et præsertim elegantissimus Virgilius, qui etsi ministerio deorum in Æneide utatur,

* Vid Sam. Clarke ad Iliad. α, 2.

utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulæ suæ, quàm noster Homerus, (uti præclarè ostendit vir 3.
eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Æneidos *,) tamen notioni Homericæ de essentiâ et naturâ deorum ubique adhæret: Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, næ is poëtas nec Græcos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poemata optimam descriptionem statûs civilis Græciæ aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent; unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. † Geographorum sui sæculi eum fuisse facilè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus suis subindè apparent, præsertim in posteriore parte libri secundi Iliadis quæ vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi; quippè longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorem et amæniorem. Immò, Horatio judice, etiam philosophis Homerus anteponendus est,

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chrysippo et Crantore dicit:

"Pleniùs,"—(verbis iterum utor ornatissimi Præsulis suprà citati,) "qui non partitionum ac definitionum formulas jejunè explicet, sed morum atque affectuum humanorum imaginem, vitæque communis et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accuratè perfectèque exprimat, ut qui ex philosophorum Scholis ad illius acroamata se conferat, sentiat sese ex implicatissimis angustiis in amplissimi cujusdam et florentissimi campi spatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis solùm et præceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate carminis, pulchritudine imaginum, fabulæ artificio, veritate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque ipsius honesti spiritu quodam imbuat." [De Sacr. Poës. Hebr. Prol. i.] Sed in Homeri carminibus tam multa quoque occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ, commercio variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in

* Editt. scil. 2. et 3.

† Vide *Wood's Essay on the original Genius and Writings of Homer*, *pag.* 181. sqq.

3. in illis antiquis mundi temporibus, ut summi poetæ opera promptuarium quoddam scientiæ heroicarum ætatum meritò haberi possint;—scientiæ non quidem acquirendæ ex jejunis et abstractis principiis ac præceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profluentis. Horum autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis observationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ præditi, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia hæc tradita sunt dictione adeò copiosâ, eademque simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accommodata, ut etiam hac in parte optimi in omni ævo critici ad Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo loquens Aristoteles—Λέξει, inquit, καὶ διανοίᾳ πάντας ὑπερβέβληκε. [De Poet. cap. 24.] "Hunc," inquit Quinctilianus, "nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem lætus ac pressus, jucundus et gravis, tum copiâ, tum brevitate mirabilis: nec poëticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissimus." Et paulò post:—"Verum hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul à se reliquit." [Inst. Orator. lib. x. cap. 5.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum varia eloquentiæ genera in variis orationibus quæ personis loquentium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt; sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum, quales sunt metaphoræ, allegoriæ, prosopopœiæ, atque id genus alia, quæ scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quorum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ didicisse videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immensum progrediar, (ubi quicunque Homerum justis laudibus prosequi aggressus fuerit finis ei circumspicienti nusquàm apparere videtur,) mihi tantùm observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum facinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid lætitiam, luctum, misericordiam, cæterosque affectus, quorum exercitatione aut is valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in Iliade et Odysseâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes tam benè sunt dispositæ, omnesque tam aptè inter se connexæ, ut exempla adhuc absolutissima

Digitized by Google

solutissima præbeant nobilissimi illius fœtûs humani ingenii, 3.
Epici nimirum, vel Heroici Poëmatis.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui legislatores scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodò affectus commovendi sint docet ? atque cujus excellentiam omnes tam facilè agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat *. Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantâ eloquentiâ, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quæ ejus erat modestia, omninò reticuit †. "Omnes homines," inquit doctissima Dacieria, "cupiunt cognoscere qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam expleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper erit maximè omnium tenebris obvolutus." [Præf. ad Iliad.] Unde factum est ut olim a quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extructa erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur ‡: "Adeò nimirum," inquit Politianus, vir elegantis ingenii, "sese supra hominum conditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis attollit, adeóque nihil mortale sonat, ut meritò illi et patria cœlum, et mater esse Calliope videri possit." [Præf. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vitâ Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiæ patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibet res evidenter fictas et falsas. Fabulas quæ de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quæ de vitâ celeberrimi hujus poetæ scripsit Plutarchus et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

Quam

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis*. Introd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem induxit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et cæcum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynætho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Græciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles.

‡ Vide Gisberti Cuperi Commentarium. Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericæ apotheosis. Extat in Poleni suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. ii. coll. 292.

Digitized by Google

3. Quam longè a belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184 *. Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempè antè prim. Olymp. 433; hoc est ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor qui Homerum floruisse statuit propiùs ad Trojæ excidium quam annis quinquaginta †; [i. e. ante Chr. N. 1134;] nec exindè remotiùs quam quingentis et viginti quatuor. [i. e. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx ‡.] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum §, ætatem summi Poëtæ ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N ‖.

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quæ de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quæ a Plutarcho conscripta dicitur: "Fuisse in "Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam Colo-"niam deduxit, quandam puellam indigenam a dæmone quo-"dam Musarum familiari compressam; eamque, gravidam "factam, in regionem nomine Æginam concessisse; unde la-"trones qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in "servitutem duxisse; ibique Mæoni Lydorum regi donâsse. "Cumque rex puellam propter pulchritudinem amâsset, in-"que matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem am-"bularet,

* Vide Heynii Excurs. iii. ad Æn. L. iii.

† Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius, ut videtur, sententiam suam suffulciat, summum nempè poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire, sed nullo successu, laborat.

‡ Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojæ excidium; et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. iii. §§. 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius, Fast. Att. Tom. iii, p. 158.

§ Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

‖ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxxiv; hoc est circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ, lib. ii. 53; Homerum et Hesiodum ante se, ut ipse putabat, extitisse annis quadringentis, et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero τετρακόσια pro ἑξακόσια. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

Digitized by Google

" bularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta flu- 3,
" men peperiſſe." Hæc fabula, quam narrator ſe apud Ariſtotelem in tertio de Poëticâ libro, ſed qui nunc deperditus eſt, inveniſſe ait, mentionem non meruiſſet, niſi quòd indè ſcimus Homerum à Mæone *Mæonidem*, à Melete *Meleſigenem* interdum fuiſſe appellatum. Sed utcunque fide ſit indigna hæce fabula, multæ aliæ non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdere.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuiſſe vel ex eo apparet, quòd de hoc honore ſeptem civitates olim contenderint; quarum nomina ſequente verſiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ.

Unde Cicero, " Homerum," inquit, " Colophonii civem eſſe " dicunt ſuum, Chii ſuum vindicant, Salaminii repetunt, " Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant. Itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt: permulti alii præterea " pugnant inter ſe, atque contendunt." [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores conſentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo, Pylum atque Ithacam ſubſtituunt. Vir doctiſſimus Leo Allatius, ipſe Chius, in libro ſingulari de Patriâ Homeri conſcripto, Homerum in celeberrimâ inſulâ Chio natum eſſe contendit, et hanc ſuam opinionem variis teſtimoniis eruditè ſuffulſit. [Gron. Theſaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quaſdam Aſiaticas peregrinans luſtraverat, patriam Homeri credidit vel Chion inſulam, vel Smyrnam, vel ſaltem locum aliquem oræ Aſiaticæ inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem veriſimillimum reddidit argumentis ex ipſis Homeri carminibus petitis, quæ admodùm difficile foret infirmare. [*Eſſay on the Original Genius* and *Writings of Homer* *, p. 13. 33.] Ex iis autem quæ de Homero nar-

 rantur

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the antient and preſent ſtate of the Troade.* Sed viator noſter nihil diſtinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ erraſſet, omnia in deſcriptione ſua mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytæ iſtius regionis deſcriptionem, quæ auctorem habet Chevalierium virum ingenioſum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel ſeorſum Anglicè, noſtris annotationibus illuſtratam. Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, juſtâ ſuâ laude fraudandus eſt Woodius, quippe qui de ſummi poetæ lectoribus in multis locis, etſi non in omnibus, tentaminis ſupra laudati, optimè meritus ſit.

3. rantur unum eſt de quo nullus omninò dubitationi locus eſſe poſſit, eum nempè egregium fuiſſe peregrinatorem. Ipſe, tanquam ſuus Ulyſſes,

——— multorum providus urbes;
Et mores hominum inſpexit.

Hoc quoque ex carminibus ejus paſſim, et præſertim è parte poſteriore libri ſecundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifeſtiſſimum eſt. Hæc enim, eâ qua Homerus vixit ætate, à nemine componi potuiſſet, niſi ab illo qui regiones ibi deſcriptas ipſe viſiſſet. Volunt nonnulli eum fuiſſe Ægyptium genere, ex domo illuſtri et regiâ, liberaliſſimis ſtudiis educatum; eumque divitiis omnibuſque copiis inſtructum itinera ſua confeciſſe. Sed hæc opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Veriſimilius videtur, quod affirmant alii, eum ΑΟΙΔΟΝ, ſive *Vatem errantem*, fuiſſe, et varias regiones ſub hac perſonâ peragrâſſe, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis ſuis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer, Sect.* viii.] Fertur præterea Homerum fuiſſe cæcum; et multi credidere eum ſub perſonâ Demodoci, cæci vatis regis Alcinoi, ſemet ipſum adumbratum voluiſſe:

Τὸν πέρι Μῦσ' ἐφίλησε, δίδυ δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδυ δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

Odyſſ. Θ, 63.

Sed et ipſa ejus cæcitas à nonnullis negatur. "Traditum "eſt," inquit Cicero, "Homerum cæcum fuiſſe. At ejus "picturam, non poëſin videmus. Quæ regio, quæ ora, qui "locus Græciæ, quæ ſpecies formaque pugnæ, quæ acies, "quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita "expictus eſt, ut quæ ipſe non viderit, nos ut videremus, "effecerit?" [Tuſcul. Diſp. v. 39.] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "ſi quis cæcum genitum putat, "omnibus ſenſibus orbus eſt." [Lib. i. c. v.] Potuiſſet tamen ille captus eſſe oculis in ſenectute; rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix veriſimile eſt. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adiiſſet; in Io tandem mortuus fuiſſe ac ſepultus dicitur. Incolæ ejus loci, multos poſt annos, monumentum quoddam in littore ſitum pro Homeri ſepulchro monſtrare ſolebant*.

Duo

* Hodiè aſſervatur Petropoli, in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Ægæo à claſ-

ſe

Digitized by Google

Duo maxima summi Poëtæ opera, quæ ad nostra tempora pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeò de bello Græcorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Præter hæc duo poëmata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quædam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum hæc sint carmina genuina summi Poëtæ non convenit inter eruditos. 3.

Cæterùm apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuere deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate adolescens qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.* Et verè; nam nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctilianus, "ut Aratus *ab Jove incipiendum* putat, ita nos ritè cœpturi ab Homero videmur. Hic enim (quemadmodum *ex oceano* dicit ipse *amnium vim fontiumque cursus initium capere*) omnibus eloquentiæ partibus exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctiliani, juventuti solere prælegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere;* eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni ævo ad cœlum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus præripuit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemæo Philadelpho, et propter convicia quæ in summum poëtam profuderit, cognomen Ὁμηρομάστιγος meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantùm malevolentiæ præmium consequutus,

se Russicâ, ante paucos hos annos, illùc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex insulâ Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1795. in 4to. pp. 20. cum tabb. æneis.

3. ſequutus, quòd nomen ſuum nobilium apud poſteros ſcriptorum caſtigatoribus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obſcurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato ſplendore fulgent.

Verum hoc argumento diutius forſan immorati ſumus quàm inſtituti noſtri ratio poſtulabat. Sed de Homero loqui orſus quis facilè poteſt ſilere? Hactenùs proceſſiſſe non tamen pœnitebit, ſi modò juvenilis indè animus Iliadis et Odyſſeæ penitùs cognoſcendæ cupidine incendatur. Quicunque plura ſcire cupit de Homero ejuſque ſcriptis, eum relegamus ad libros quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione quam procuravit doctiſſimus et diligentiſſimus Harleſius, Vol. i. p. 317, ſqq.

HOMERI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Omninò abhorreret ab inſtituti noſtri brevitate hìc recenſere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantùm paucas notabimus; illum qui pleniorem enumerationem deſideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harleſ. Introd. in hiſt. L. Gr. p. 25, ſqq.]

1. Homeri Opera (ſcil. Ilias, Odyſſea, Batrachomyomachia, et Hymni) Græcè, recenſita ad MSS. codices et Euſtathii ineditos tunc commentarios, labore et induſtriâ Demetrii Chalcondylæ, &c. *Florentiæ*, 1488. 2 vol. *in fol.* [Quæ eſt Editio princeps.]

2. ———————— Græcè. *Venetiis* in ædibus *Aldi*, 1524. 2 vol. *in 8vo.* [Hanc vocat Erneſtius in præf. Aldinam tertiam.]

3. ———————— ab Antonio Francino, *Venetiis* apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537. 2 tom. *in 8vo.* [Hæc eſt Claſſica editio, cum Venetis codd. collata et caſtigata, ita ut Francinus in epiſt. ad lectores gloriaretur, poëtæ textum neque purgatiorem neque emendatiorem antehac fuiſſe. Hæc eſt editio quam Dorvillius in Vanno criticâ, p. 390, vocat accuratiſſimam: quod judicium Erneſtius in præf. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. HARLES.]

4. ———————— Ilias et Odyſſea, cum commentariis Euſtathii. Titulus libri eſt: Εὐςαθίυ ἀρχιεπισκόπυ Θεσσαλονίκης παρεκβολαὶ ἐις τὴν Ὁμήρυ Ἰλιάδα,—καὶ ἐις τὴν Ὀδυσσέιαν, μετὰ εὐ-

πορωτάτης

πλουσιωτάτου καὶ πάνυ ὠφελίμου πίνακος. *Romæ, apud Antonium Bladum*, &c. 1550. IV tom. *in fol.* [Prodiere iterùm, *Basileæ*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam III volumina novæ Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quæ quinque priores libros Iliados tantùm continent. *Florent.* 1730,—33. *in fol.*] 3.

5. Homeri Opera. Extant apud Poetas Græcos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566. *in fol.* [Opus pulcherrimum.]

6. ——————— Ilias et Odyssea, et in easdem Scholia, sive interpretatio, veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuæ Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiæ*, 1711. 2 vol. *in 4to.*

7. ——————— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714. 2 vol. *in 8vo.*

8. ——————— Ilias, Græcè et Latinè. Annotationes —scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729. 2 vol. *in 4to.* [et iterùm, 1754, eadem formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè.]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MStis a Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740. 2 vol. *in 4to.* [Ilias et Odyssea Clarkiana, præsertim Ilias, sæpè prodiere in formâ 8*vâ*, et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. ΤΗΣ ΤΟΥ ʽΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ʽΟ ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—ʽΟ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. *Glasguæ*, 1756. *in fol.*—ΤΗΣ ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ʽΟ ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—ʽΟ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Homero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758. 4 vol. *in fol.* [Opus splendidissimum atque emendatissimum.]

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Accessit varietas lectionum, &c. cura J. Aug. Ernesti, qui et suas notas adspersit. *Lipsiæ*, 1759. 5 vol. *in 8vo.*

11. Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita. Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteriscis, &c. Jo. Baptista Caspar d'Ansse de Villoison—*Venetiis*, 1788, *in fol.* [Præmisit editor doctissima prolegomena.]

*** Sed hæc hactenùs. Editionem autem omnium longè præstantissimam, ad exemplum Virgilii sui adornandam, expectamus à manu viri celeberrimi Chr. Gottl. Heyne. In hoc opere eum jampridem occupatum esse, ab ipso viro ornatissimo nuper accepi.

Interea

Digitized by Google

3. Interea Studiosæ juventuti plurimùm commendari debet libellus cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex Iliade Homeri; cum locorum omnium Græcâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis Christi Socius. *Oxon*, 1788. pp. 76. *in 8vo.* [Magna autem exemplarium penuria novam hujus utilissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de Græcis literis optimè meritus et à me nunquam sine laude nominandus, Juventutem Φιλέλληνα egregiè demereret.]

† ΤΗΣ ΤΟΥ ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.] i. e. HOMERI ODYSSEÆ *Rhapsodia, sive Litera prima.* Ῥαψῳδία, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio.* Ego existimo ῥαψῳδίας initio dictas fuisse poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberent: postea verò latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de descriptione versuum heroicorum potiùs dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. H. STEPHANUS. Homeri poëmata ex Asiâ in Græciam primus transvexisse Lycurgum refert Plutarchus, item Ælianus. In Græciâ diù circumferebantur, non, ut nunc habemus, in duos libros dispofita, sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ.—Libellos istos primus ordine disposuit, contexuit et quasi consuit, [ἐῤῥαψῴδησε] Pisistratus: "Qui primus Homeri "libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur ut nunc habe- "mus." Cicero de Orat. iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta Homerica quidam eidem Cynætho attribuunt, quem auctorem volunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v. et Villoisoni Prolegg. ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem singulos et Iliadis et Odysseæ singulis literis alphabeti, diu post ætatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juventus faciliùs videat quibus ex locis poëmatis desumta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEÆ.

Poëma initium capit ab invocatione Musæ et propositione universæ materiæ; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in cæteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus,

caſus, variaque diſcrimina ab eo priùs exantlanda quàm in patriam Ithacam reditûs diem poſſet videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infeſtabant ibique omne genus moleſtiæ, illo abſente, ciebant; narrationem ſuam non, ut hiſtoricus, ſecundum rerum ordinem aggreditur: ſed, primum omnium, heroem ſuum exhibet detentum, anno jam octavo, in inſulâ Ogygiâ à Calypſone, poſtquam illuc tempeſtate delatus eſſet. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, ſpeciem induta Mentæ Taphiorum ducis, Telemacho Ulyſſis filio perſuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Neſtorem et Menelaum de patre ſciſcitaturus. Interea Mercurius ad Calypſonem à Jove miſſus, eam jubet dimittere Ulyſſem. Calypſo, quanquam invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulyſſes rate quam ipſe fabricaverat, à tempeſtate obruitur, quam immiſerat Neptunus ei infeſtiſſimus. Naufragium paſſus, ipſe in Scheriam, inſulam Phæacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in ſylvâ ſe recepiſſet coopertus foliis, poſtridie, ſtrepitu Nauſicaæ, regis Alcinoi filiæ, ejuſque virginum, quæ ad flumen propinquum ut veſtes lavarent pervenerant, ſomno experrectus eſt. Ad regiam Alcinoi deductus, ibi benignè excipitur; conviviiſque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de ſeipſo, deque erroribus ſuis verba faceret, multa narrat, quæ ipſe viderat, quæque paſſus erat. Loquitur præſertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Æolo, Læſtrigonibus, Circe, deſcenſu ad Inferos, Sirenibus, bobus Solis cæſis a ſociis ſuis, tempeſtate propterea immiſsâ, quæ illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipſe ſolus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsûs inſulam evaſerat. Aliquandiu apud Phæaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoo, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervæ monitu, adit Eumæum ſubulcum, à quo de rerum ſuarum ſtatu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et inſolentiâ, de Telemachi profectione, atque de patre et matre certior factus eſt. Interea Telemachus, juſſu Minervæ, in patriam redire parat; ipſâque adjutrice, inſidias fugit quas ei proci ſtruxiſſent. Is quoque, monente dea, eundem Eumæum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu ſuo nunciat. Abſente Eumæo, Ulyſſes ſe notum facit Telemacho; eumque domum mittit, poſtquam quid et quomodò acturus eſſet admonuiſſet. Ipſe Ulyſſes poſtea ab Eumæo in urbem atque regiam, pannis obſitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoſcitur, poſt abſentiam viginti annorum; à procis autem atque ſervis ſuis et ancillis contumelioſè exceptus et multa indigna paſſus, tan-

dem

3. dem noctu, postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte præcone, interficit; dum Euryclea, quæ eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se aperuerat, fores custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laerti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho prælium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quæ fœdera inter utrosque facit,—

> *Μέντορι εἰδομένη, ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.*
> *Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.*

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homerici ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minus sublimis est, minus "afflatus numine jam propiore dei," quam in Iliade. Quod si illa hujus majestatem non æquet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multò magìs abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, cædemque ferè perpetuàm; Odyssea verò rerum seriem amæniorem, vetus hospitium, naturæ simplicis imagines, vitæ privatæ sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

> *Stultorum regum ac populorum continet æstus:*

Hæc autem—

> ——— *quid virtus et quid sapientia possit,*
> *Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.*

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odysseæ facilè præripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysseam in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] "E contrario" (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) "contendit Dna. *Dacier*, in præfatione ad "Odysseam, hoc non Poëtæ ingenio deficienti, sed rei utique "ipsius diversitati tribuendum; Homerúmque, etiam si O-"dysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; u-

"tramque

" tramque tamen eandem ac nunc habemus, compositurum fu- 3.
" isse. Similiter et Duportus; *Par* inquit *in utroque opere*
" *vis et vigor et splendor ingenii.* [Præf. in Gnomonologiam
" Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, cu-
" jus materia grandior, stylum multo magis sublimem esse
" quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notan-
" dum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et vividè
" depicta esse, ut dubitari possit annon arti potius quam in-
" genii defectui ascribenda sit ista diversitas. Homerum enim
" *nemo* (ut rectè observavit Quinctilianus, lib. x. cap. 1.) *in*
" *Magnis sublimitate, in Parvis proprietate superaverit.*" [Ad ver. 1. Odyss.] Operæ pretium erit etiam inspicere quæ de hac re disseruit Popius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseæ.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEÆ.

Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam è Calypsûs insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam induta Mentæ regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suæ, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Græcorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per ædes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et totâ nocte secum de suo itinere reputat.

Ver. 1. Ἄνδρα—ἔννεπε—πολύτροπον,] *Virum—dic—versutum,*—Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant virùm vexatum et "actum fatis maria omnia circum," quod, Poëta exprimit per—ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, sed) animi, ingeniique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè prædictus erat Ulysses, et quæ personam ejus ubique designant. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra sortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique representaverit,

Digitized by Google

3. ut eum a cæteris omnibus facilè possis distinguere: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakespeareum forsan excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quod autem ad Ulyssem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολύτροπος, quo hìc et alibi [vide Odyss. κ, 330.] utitur; sed aliæ voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt; e. g. πολύμητις Ὀδυσσεὺς, *plenus consilii Ulysses*, [Iliad. α, 138, 311. γ, 200, 216.—ψ, 274, &c. Od. β, 173. δ, 763,—&c.] δαΐφρων, ποικιλομήτης, *bellicosus, versutus*. [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] πολυμήχανος, *qui multa et bona novit consilia*. [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ε, 203, &c.] πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, *patiens nobilis Ulysses*, ob multa adversa quæ sapienter tulit. [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] πολύαινος, *de quo multa ad laudem narrantur*. [Iliad. ι, 679. κ, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430.] Ω Ὀδυσεῦ πολύαινε, δολων ἆτ', ἠδὲ πόνοιο· *O Ulysse laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris*. τλήμων, *fortis, patiens*. [Iliad. κ, 231, 498.] ταλασίφρων, *magnanimus*. Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος—ἀϋτη, *Ulyssis magnanimi clamor*. [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84. &c.] Dicitur etiam ἀτάλαντος Διῒ μῆτιν, *æqualis Jovi consilio*. [Iliad. β, 169, 407, 636. κ, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—πολύμητις Ὀδυσσεὺς, Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης, Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.—*Solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacæ, asperæ licet existentis, Sciens omnimodosque dolos et consilia prudentia*. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, Οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη; Τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι. *Si quidem revera socium jubetis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximiè quidem propensum cor, et animus fortis In omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva? Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii*. [Iliad. κ, 242.] Cæterùm de proprio nomine herois hìc, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—Σημείωσαι δὲ ὅτι σιωπᾷ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ Ποιητὴς, ἐξαίρων αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις καὶ ἐγκωμίοις, καὶ ἀναρτῶν τὸν ἀκροατήν. *Nota autem quòd ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem*.

2. Πλάγχθη,] *errare factus est, erravit*. Nam verbum πλάζω

ζω [f. -αγζω pro -αζω, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) undè πλάſχθη, ſine augm. pro ἐπλάſχθη, aor. 1. paſſ.] ſignificat in voce act. *errare facio*, in voce paſſ. *errare fio*, in voce med. *errare facio meipſum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibuſdam temporibus haud multum diſcriminis eſt utrum medium vel paſſivum ſenſum uſurpaveris, idcirco uterque aoriſtus paſſ. nec non perf. et pluſq. paſſ. ſumi ſæpiſſimè videntur in ſenſu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm ſolenne eſt Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguæ Græcæ forma, quâ utebatur ſummus poëta, ea eſt quæ ex dialectis Ionicâ et Æolicâ præcipuè conſtabat; inter quas magna erat affinitas, et quas uſurpâſſe videtur ſine ullo diſcrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas veriſimile eſt eum peregrinantem collegiſſe; quum tamen illæ differentiæ inter varias Gr. Linguæ dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc eſſent ignotæ. [Sed de hoc argumento vide quæ doctiſſimè diſſeruit vir clariſſimus, mihique amiciſſimus, Th. Burgeſs, in annot. ſuâ ad Dawes. Miſc. Crit. p. 397. itemque in præf. ſuâ, p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villoiſonus, in Addend. ad ſua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἔπερ. *poſtquàm Trojæ ſacram urbem evertiſſet.* Undè Ulyſſes à Horatio [Epiſt. Lib. I. ii, 18.] vocatur *domitor Trojæ;* quia ſcil. plus poteſt, quo maximè pollebat Ulyſſes, conſilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius. [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis conſilî expers mole ruit ſuâ.* Cæterùm Troja vocatur *ſacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum præſertim quod Trojæ mœnia ſtructa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [Διὰ τὸ τετειχίσθαι ὑπὸ θεῶν. *Schol.*] 3.

3. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poëtic. 141. Vide etiam Epiſt. Lib. I, ii, 18.

4. Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ—]—*multum ille et terris jactatus et alto.* Æn. i, 3.

5. Αρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ ν. ἑ.] *Anxiè cupiens vitam ſuam ſervare, et reditum ſociorum comparare.* Αρνυμαι verb. defect. *ſervare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam præmium laboris.*

6. —ἐῤῥύσατο.] *ſervavit.* Ῥύω, *traho, libero, eripio;* in form. med. quæ ſæpiſſimè occurit apud Hom. *ſervo quod meum eſt, ſervo pro meipſo,* et ſimpliciter *ſervo.* ἱέμενός περ, *cupiens licet.* ἵημι mitto; ἵεμαι in med. *mitto ipſe me, cupio.*

7. —σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν—] *ſuâ temeritate.* ἀτάσθαλος,

 [unde

3. [unde ἀτασθαλία,] *ſtultus, amens;* quaſi ex ἄτη *damnum, noxa,* et θάλλω, *vireo.* σφετηρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, Ion. pro σφετέραις, &c.

8, 9.—οἳ κατὰ βȣ̃ς—Ηϑιον·] i. e. κατήσθιον βȣ̃ς, *comederunt boves;* ὑπερίονος—ὑπερίων, ἀπὸ τȣ̃ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι. *Schol.* Sic *T. Gray*, poeta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's march they ſpy*—[*Progr. of Poeſy, an Ode.*] Cæterùm de ſociis Ulyſſis boves ſolis comedentibus narrat Poëta infrà in lib. xii. Hîc autem, in exordio poematis, " non erat his locus."

10. —ἀμόθεν γε,] *ex aliquâ ſaltem parte.* ἀμὸς, Ion. et Dor. pro εἷς vel τὶς, *unus, aliquis.* unde ἀμόθεν, adv.

11. Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες—] Omnes ſcil. alii Græcorum duces. Nam incipit narrationem ſuam Poëta non ſtatim ab Ulyſſis erroribus, ſed ab illo tempore quo dii deliberant de profectione ejus ab inſulâ Calypſûs, ubi ſeptem jam annos detentus fuerat. Poſtea, more aliis indè poëtis epicis ſolenni, Ulyſſem ipſum inducit narrantem res præcipuas, quæ ſibi ante id tempus acciderant. Scriptor enim ejuſmodi, ut obſervavit Horatius; *Semper ad eventum feſtinat; et in medias res, Non ſecus ac notas, auditorem rapit.* [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyſſis à Troade diſceſſum et reditum in patriam Ithacam interceſſerant amplius novem anni, argumentum tamen Odyſſeæ non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditiſſimi Heynii Excurſ. ii. ad lib. iii. Æn. item ejuſdem Diſquiſit. i. de Carmine Epico Virgilii.

12. —πεφευγότες—] Non eſt perf. part. med. uti putâſſe videtur vir doctus Sam. Clarke F. ſed act. πέφευγα pro πέφευχα, ad vitandam repetitionem ſoni aſperi. πέφυγα eſt perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 133.

13. —κεχρημένον] *deſiderantem*—non à χράομαι, *utor,* ſed, auctore Euſtathio, à χρηΐζω, χρῄζω, *indigeo,* per ellipſin literæ σ· Nimirùm κεχρημένον hîc idem ſonat ac χρῄζοντα, et H. Steph. vertendum potiùs cenſet *carentem.*

4. 15. Εν σπέσσι γλαφυροῖσι,—] Pro σπέεσι γλαφυροῖς, *in ſpecubus cavis,* λιλαιομένη πόσιν εἶναι, *quæ cupiebat ut is maritus ſibi eſſet.*

16. —περιπλομένων ἐνιαυτῶν,] *volventibus annis.* Æn. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: " Volventibus annis ſc. " ſe, nota poetica ratio, quoniam annus in orbem redit."

17, 18. —ἐπεκλώσαντο] *ſibi deſtinârunt.* à κλώθω, *neo, glomero.* Eſt autem ἡ Κλωθὼ nomen propr. unius Parcarum.—πεφυγμένος ἦεν [ἦν] *evaſerat.*

21. —πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.] i. e. εἰς ἣν γαῖαν, *antequam is ſuam in terram veniſſet.* πάρος, adv. loci et temp. cum inf.

22. —Αἰθίοπας—] Æthiopes incolæ erant regionis ultra Ægyptum, meridiem verſus, ſitæ. Olim erant valdè δεισιδαι-

μονες,

μοις; ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423. ψ, 206. 4.

23. —δεδαίαται,] Ion. pro δέδαινται. τοὶ [οἱ] διχθὰ δεδ. *qui bifariam divisi sunt.* Ægyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et Occidentalem dividit: et dicuntur ἔσχατοι ἀνδρῶν, nam habitatores Ægypti inferioris putabant hos superioris Ægypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. DAMM. *Lex.*

24. —δυσομένου—] præs. part. à δύσομαι, verb. nov. a fut. med. verbi δύω, *subeo.* Οἱ μὲν δυσ. ὑπερίον. οἱ δ' ἀνιόντ. *alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem.*

25. Ἀντιόων—] *ut adesset.* Verbum est ἀντιάω, contr. ἀντιῶ, unde Homericum ἀντιόω, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ο· quæ mutatio sæpissimè occurrit apud nobilissimum poëtam. Vide infrà ver. 32. cf. Iliad. α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,] *nobilis Ægisthi,*—Refertur hoc epitheton ἀμύμων non ad præstantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullâ aliâ magis de causâ quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud Homerum appellantur.

32. —αἰτιόωνται·] *culpant.* vide suprà ad v. 25.

33. Ἐξ ἡμέων—ἔμμεναι·] i. e. ἐξ ἡμῶν—εἶναι.

34. —ὑπὲρ μόρον] *præter fatum,* contra quàm destinatum est fatis. Sic ὑπὲρ αἶσαν, Iliad. π, 780. Confer Iliad. ρ, 321. φ, 517. Od. ε, 436.

35. —Ἀτρείδαο] Ἀτρείδης,—ου. Ionicus genitiv. est Ἀτρείδεω, Poeticè Ἀτρεΐδεω. Æol. Ἀτρείδαο.

37. Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον,] *quanquam gnarus esset gravis exitii* cui ipse foret obnoxius, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, i. e. προείπομεν οἱ, *quoniam illi nos prædixeramus.*

39. —μνάασθαι] μνάεσθαι contr. μνᾶσθαι, et apud Hom. reduplicato α, μνάασθαι. μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν, *neque ambiret* ejus *uxorem.* μνάω, *in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente hæreat et maneat.* μνάομαι, in med. *in memoriam mihi ipsi revoco,* unde *recordor;* et ita usurpatur ut verbum deponens, atque significat etiam *ambio,* quasi *mentem meam in sponsam defigo, ambio constanter sponsam;* in quo sensu sæpissimè occurrit in Odysseâ. Conf. α, 248, ζ, 34, 284, λ, 116, ν, 378, &c.

40. —τίσις ἔσσεται—] Idioma Latinum postulat ut reddatur *ultio foret,* non *ultio erit;* quod interpretes Latinos videtur effugisse. Vide Vol. i. ad p. 122. n. 6.

41. —ἧς ἱμείρεται αἴης.] *suam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire.* Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —ἀθρόα

Digitized by Google

43. —ἀθρόα πάνθ᾽ ἀπέτισε.] *cumulatè omnia luit.*

46. —λίην—ἐοικότι—ὀλέθρῳ.] *meritissimâ pernicie.*

5. 50. —ὀμφαλὸς—θαλάσσης,] *umbilicus maris.* Eodem modo Græcis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terræ esse dicebantur. Conf Eur. Med. 673.

52. Ἄτλαντος—] Conf. Æn. iv, 247, sqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuisse Calypso, "insulam Ogy-" giam possidens, quam Melitam infra Siciliam autumant, qui "rem verè factam Homerum narrare opinantur. Poëta eam "insulam suo more ἐκτοπίζει (in alium locum transponit) et in "Atlanticum mare transferre videtur. Hinc frustra est quæ-" rere, cur dicatur hæc insula media maris? nam est in vasto "Oceano ex fictione poëtæ." DAMM.

55. Τοῦ θυγάτηρ—] *Hunc Phœnissa tenet Dido, blandisque moratur Vocibus*—Æn. i, 670.

57—60. —αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suæ terræ, etsi mortem extemplò subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. ex Ponto, Lib. i. Epist. iii, 33. et Apul. Apol. i.]—οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, *neque sanè tibi commovetur tuum cor.*

62. —τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο,—] *quid tandem illi tantùm irascaris?* ὀδύσσομαι, *succenseo.* f. ὀδύσομαι. aor. 1. ὠδυσάμην, ὠδύσασο, elisi σ, ὠδύσαο, Atticè contractè ὠδύσω· et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερέτα—] *nubium coactor,* Homericus nominativ. idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.

64. —ἕρκος ὀδόντων—] *Septum dentium,* i. e. τὰ χείλη, *labra.*

66. Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, &c.] Notandum præp. περὶ in compos. sæpè denotare *eminentiam,* item *abundantiam.* Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, Ὃς μὲν περίεστι βροτῶν [κατὰ] νόον, περίεδωκε δὲ ἱρὰ ἀθανάτοισι θεοῖσι, *qui quidem mente superat alios mortales, affatim vero dedit sacra immortalibus diis.*

69. Κύκλωπος κεχόλωται,—] subauditur ἕνεκα. Angl. *is enraged on account of the Cyclops.* Tempus est scil. quod ritè vocatur *præs. perf.* ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν [sine augm. pro ἠλάωσεν, ab ἀλαόω, *cæcum reddo.*] Angl. *made him blind of his eye, put out his eye.* De Cyclope vide infrà Od. ι.

74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] *Neptunus terræ quassator.* Ita dicitur quia mare causa motuum terræ credebatur.

75. —πλάζει

Digitized by Google

75. —πλάζει—] *errare facit.* Vide suprà ad. v. 2.

76. —ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον,] *nos ipsi deliberamus de reditu ipsius.* φράζω, in voc. med. sæpe sign. *delibero;* et νόστον regitur à περὶ in comp.

79. —ἐριδαινέμεν—] Pro ἐριδαίνειν.

84. —διάκτορον Αργειφόντην,] *internuncium Argicidam.* Ita 6.
dicitur Mercurius quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno custodem Iûs designâsset, interfecerat. Quæ Eustathius aliique commenti sunt de etymologiâ vocis Αργειφόντης ad rem esse minimè videntur.

85. Νῆσον ἐς Ωγυγίην—] Vide suprà ad v. 52. ὀτρύνομεν, pro ὀτρύνωμεν, *celeriter mittamus.*

90. —καρηκομόωντας] Vide suprà ad v. 25.

91. —μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν,] Poët. pro μνηστῆρσιν ἀπειπεῖν, *omnibus procis interdicere.*

92. —ἀδινὰ—] neutr. plur. adverbialiter.—εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, *flexipedes camuris cornibus boves.* εἰλίπους, -οδος, ὁ, ἡ. Angl. *crooked or bent-footed;* ἕλιξ, -ικος, ὁ, ἡ. Angl. *crankle horned.* ἕλιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. *res torquens se.*

94. —ἤν που—] *sicubi.* Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

95. —μιν κλέος ἐσθλὸν—ἔχῃσιν.] i. e. ἔχῃ. *ipsum,* scil. Telemachum, *gloria insignis habeat.*

96. —ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο—πέδιλα,] Observa vim med. voc. [item infrà in εἵλετο] *ligavit sua talaria,*—τά, *quæ,* pro relativ. vel articul. postpos. [conf. Vol. i. ad p. 3. not. 4.] ἠμὲν—ἠδ'—*tam*—*quam.* ὑγρὴν, supple θάλασσαν, uti ἡ γῆ, *terra,* vocatur ξηρά. Cf. Il. ω, 339, et infrà Od. ε, 44. item Æn. iv, 239.

98. —ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·] ἅμα σὺν πνοιαῖς ἀνέμου, *simul cum flatibus venti.*

99. —ἀκαχμένον—] *acuminatam.* Ab ἀκὴ, *cuspis,* venit ἀκάζω, *acuo,* f. -άσω vel -άξω, unde in perf. pass. ἤκασμαι, vel ἤκαχμαι, et in particip. ἠκασμένος, vel ἠκαχμένος, et sine augm. Ion. ἀκαχμένος.

100. Βριθὺ, μέγα, &c.] Pulcherrima descriptio! δάμνησι, Ion. pro δάμνη.

101. —τοῖσίντε κοτέσσεται] i. e. οἷς κοτέσεται, *contra quos irata erit.*

102. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων] i. e. δὲ κατέβη [ἀπὸ] καρήνων Ολυμπου. conf. Il. α, 44.

103. Στῆ—] Pro ἔστη. *Stetit.* Vide Vol. i. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστῆρας ἀγήνορας·] *procos superbos.* Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.

107. Πεσσοῖσι—θυμὸν ἔτερπον,] Vide Athenæum, lib. i, cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.

114. Ἡστο

Digitized by Google

7\. 114. Ἦτο—τετιημένος ἦτορ,] i. e. κατ' ἦτορ, *mæſtus corde*. τίω, *punio, crucio*. cf. Od. β, 298, &c.

115\. Οσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν,] pulcherrima quidem phantaſia!

116\. —σκέδασιν—θείη,] *diſperſionem faceret*.

120\. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν·] Ion. pro Ξεῖνον δηθὰ θύραις ἐφεστάναι, *Hoſpitem diu ad januam ſtare*.

123\. —παρ' ἄμμι φιλήσεαι·] i. e. παρ' ἡμῖν φιλήσῃ, *à nobis amicè excipiêris*. φιλήσομαι, φιλήσεσαι, eliſo σ, φιλήσεαι, contractè φιλήσῃ. Vide Vol. i. ad p. 9. n. 8.

124\. —πασσάμενος·] pro πασάμενος, à πάομαι, *poſſideo*, et ſæpè, apud Homerum, *guſto*. ὅττεό σε χρή. *quo opus eſt tibi*, ὅττεο, Ion. et poet. pro ὅτινος.

130\. —ὑπὸ λῖτα πετάσσας,] i. e. ὑποπετάσας λῖτα, *tegumento molli ſubſtrato*, λιτὸς, ἡ, ὸν, *tenuis*, *tenui filo textus*. [cf. Iliad. θ, 441.] Sed λῖτα eſt hìc accuſ. à λὶς, quod in hoc ſenſu in uſu eſt tantùm in dat. et accuſ. Λὶς, -ιος vel λὶν, λινος, ὁ, eſt *leo*. Vid. Il. λ, 239. cf. Il. θ, 441, ubi λῖτα poteſt eſſe accuſ. plur. a λῖτον.

134\. —ἀδήσειεν,] opt. aor. 1. idem quod ἀδήσαι. [vide Vol. i. ad p. 27. n. 11.] ab ἀδέω, *tædio afficior*, &c. quaſi pro ἀηδέω, ex a priv. et ἡδυς, *ſuavis*. ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἐλθὼν μεθ' ὑπερφιάλοις, *veniens inter ſuperbos*. Cæterùm ὑπερφίαλος eſt ὁ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην ποιῶν, *fœdifragus*; indè *inſolens*, *ſuperbus*. Vide infrà ad ι, 106.

8\. 149. Κοῦροι—ἐπεστέψαντο,] *juvenes coronabant*, i. e. *implebant uſque ad ſummam*, &c. Hinc Virg. *Crateras magnos ſtatuunt et vina coronant*. Æn. i, 724. ubi vide quæ annotavit doctiſſimus Heynius.

150\. —ἐξ ἔρον ἕντο—] i. e. ἐξίεντο ἔρον, *exemerant deſiderium*—cf. Il. α, 469. et quæ ibi protulit acutiſſimus Clarkius.

151\. —ἄλλα μεμήλει,] *alia curæ erant*. μεμήλει, per Sync. et ſine augm. pro ἐμεμελήκει.

155\. —ἀνεβάλλετο—] *præludebat*, in quo ſenſu ſæpiſſimè ſumitur ἀναβάλλεσθαι. Vide Theocr. Idyll. viii, 71, &c.

157\. —πευθοίατ'] Ante vocal. aſpir. pro πευθοίατο, et hoc Ion. pro πευθοίντο.

158\. —εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ,ττι κεν εἴπω;] *num etiam mihi* [νεμεσήσῃ] *iraſcêris* [ὅ,ττι i. e. δι' ὅ,τι] *ob id quod dixero?*

163, 164. —ἰδοίατο—ἀρησαίατ'] Pro ἴδοιντο, ἀρήσαιντο. Vide ſuprà v. 157.

166\. —κακὸν μόρον,] i. e. διὰ κακὸν μ. *malo fato*.

169\. —ἀτρεκέως] non *verè*, ſed *accuratè*, *particulatim*.

171\. —ἀφίκεο—] ἀφικόμην, ἀφίκεσο, eliſo σ, ἀφίκεο, Atticè ἀφίκου.

172\. —τίς

Digitized by Google

172. —τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;] *quosnam se esse prædicant?* Vide suprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.

184. —μετὰ χαλκόν·] Angl. *in quest of brass.* 9.

188. —εἴρηαι—] ἔρομαι vel εἴρομαι, *interrogo.* in subj. εἴρωμαι, εἴρησαι, eliso σ, εἴρηαι. pòst contractè εἴρη.

192. Παρτιθεῖ,] per sync. pro παρατιθεῖ. τιθέω, idem quod τιθήμι, interdum in usu est.

193. —ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.] *per fertile-solum areæ vitibus consitæ.*

195. —βλάπτουσι κελεύθου.] *impediunt a viâ.* ἀπὸ κελεύθου scil.

199. —ἐρυκανόωσ'] *detinent.* Vid. suprà ad v. 25.

201. —καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,] Angl. *and as I think they will turn out,* nam τελέεσθαι, idem quod τελεῖσθαι, est inf. fut. 2. med. vel potius fut. 1. pro τελεσέεσθαι. Vide Villoisoni Animadversiones ad Longi Past. p. 248.

204. —ἔχησι·] Ion. pro ἔχῃ.

205. Φράσσεται,] Poeticè pro φράσεται, Angl. *He will contrive,*—πολυμήχανος, vide suprà ad v. 1.

209. —τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,] *ad hunc modum nos invisebamus invicem.*

210. —ἀναβήμεναι,] pro ἀναβῆναι.

212. Ἐκ τοῦδ',] scil. τοῦ χρόνου. 10.

213. —πεπνυμένος] Angl. *discreet.* a πνύω, *spiro;* πνύομαι, apud Hom. *sapio.* Vide infrà ad Δ, 586.

216. —οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.] *nunquam quis suam stirpem undè ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis audivit,—nunquam quis genituram suam ipse per se scivit,* nam non cavillatur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, sed matri tantùm de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maximè cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. DAMMII *Lexicon.* Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est *natus, soboles.*

217. Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον—ἔμμεναι] *Utinam sanè ego fuissem,*—[Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τευ, i. e. τοῦ, quod pro τινος.

218. —κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι—] i. e. ἐφ' οἷς κτέασιν, *in bonis suorum possessione*—κτέαρ -ατος, τὸ, *possessio.*

222. —νώνυμον—] Nulla ex analogiâ produci potest media hujus vocis. Pronuntiabatur fortasse hic νώνυμμον. CLARKE.

225. —ἔπλετο;—] i. e. ἔπελετο, quod quanquam sit imperf. temp. omninò hìc, et alibi sæpissimè apud Hom. reddendum per *est.* [cf. Iliad. α, 418. β, 480. ζ, 434, &c. Od. ϛ, 364. δ, 441, &c.] τίπτε δὲ σε χρεώ; scil. ἱκάνει εἰς σε. *quæ necessitas urget te?* χρεὼ vel χρειὼ, -οος, contr. -ους, ἡ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεία. DAMMII *Lex.*

226. Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος;—ἔρανος—] Εἰλαπίνη, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας καὶ συςροφὰς εὐωχοῦνται.—Ερανος, τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. *Schol.* Ελαπίν'—rariſſimè eliditur longa vocalis, vel dipthongus ȣ. Vide Morelli Proſod. p. 5.

227. —ὑπερφιάλως—] Vide ſuprà ad v. 134.

229. —ὀρόων,] Vide ſuprà ad v. 25.

231. —ἀνείρεαι] Vide ſuprà ad v. 123.

232. Μέλλεν μέν ποτε, &c.] Conſtructio eſt: ποτε μὲν ὅδ' οἶκος ἐμέλλεν ἔμμεναι ἀφνειός καὶ ἀμύμων, Angl. *Once indeed this houſe had the proſpect of being [of remaining] opulent and flouriſhing*, &c.

234. Νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ,] Angl. *But now the gods otherwiſe ordain; μητιόωντες*, vide ſuprà ad v. 25.

241. —Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο] *Harpyiæ abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis ſunt erepti nec ſcimus qua delati ſint. cf. ξ, 371. et υ, 77. item Æn. iii, 210, 214. ibique Excurſ. eruditiſſimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicanum, prope init.

243. Κάλλιπεν] pro καταλίπεν.

II. 246. Δουλιχίῳ τε, Σάμη τε, &c.] *Nemoroſa Zacynthus Dulichiumque Sameque.* Æn. iii, 270. Δουλίχιόν τε Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος. Od. ι, 24. ἐν ὑλήεντι Ζακύνθῳ occurrit et alibi. At Σάμη lectum fuit etiam a Virgilio, contra atque Appollodorus volebat ap. Strab. x, p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quæ deinceps Cephalenia. *Dulichium* eſt prope Cephaleniam, undè etiam nunc *parva Cephalenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler* p. 35 ſqq. HEYNE.

247. —κραναὴν Ἰθάκην] *Scopulos Ithacæ, Laërtia regna.* Æn. iii, 272.

262. Ἰοὺς χρίεσθαι—] non niſi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurit, ſed in Od. α, 260. HEYNE, ad Æn. ix, 773.

264—274. —φιλέεσκε—] Ion. 3. ſing. imperf. ind. pro ἐφίλει.—ὁμιλήσειεν, ſubauditur εἰ. [Vide Vol i. ad p. 27. n. 11.] —γενοίατο—Ion. pro γενοίντο.—θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· Εν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ ἐςί. *Schol.*—ἄνωγα, *jubeo*. Eſt præſ. ſcil. perf.—ἀπώσεαι—pro commun. ἀπώσῃ. Vide ſuprà ad v. 123.—ξυνίει, contr. pro ξυνίεε, præſ. imperat. verbi ξυνιέω, id. quod συνίημι, *committo*; item *intelligo, attendo*; ab eodem ξυνιέω. in uſu eſt imperf. ξυνίεον, contr. ξυνίουν, et ξυνίον, quaſi a ξυνίω.—ἐμπάζεο, ex ἐμπάζεσο, quod vulgò ἐμπάζου. Sic ἔρχεο, infrà 281; et εἴρεο, 284.—πέφραδε, non perf. med. à φράζω, ſed præſ. imperat. à verbo poetico πεφράδω, *dico, ediſſero*. [cf. Il. ξ, 500. σ, 9. et υ, 340.]—ἄνωχθι· pro ἀνάσσε, ab ἀνάσσημι, id. quod ἀνάγω, *jubeo, hortor*.

275. Μητέρα

275. Μηλέρα δ',] Schol. legendum conjicit Μήτηρ δ', sed nihil opus; nam hujusmodi syntaxis ἀνακόλουθος sæpè occurrit apud Homerum. Vid. Il. β, 353. γ, 211. ζ, 710. κ, 224. annotante Clarkio.

279. —πίθηαι·] subj. aor. 2. m. πιθώμαι, πιθήσαι, eliso σ 12.
πίθηαι, unde contractè πίθη.

282. —ὄσσαν—] ὄσσα ἐκ Διὸς est fortuitò audita quædam vox, index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. β, 216. DAMM.

286. Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν] Τουτέστιν ὕστατος ἐπανῆλθε. EUSTATHIUS.

288. Ἦ τ' ἂν,—] Ἦ τ' ἂν τλαίης ἐνιαυτὸν, Angl. *Thou wouldst surely endure even for a year*, περ τρυχόμενος, *though distressed.*

291. Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι,] *Tumulum ei erige*, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι Πολλὰ μάλ', *et infer ei inferias multas.* Hùc scil. pertinebat sepulcri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo congesta. DAMM. Cæterùm de hujusmodi σήμασι, τύμβοις, &c. vide quæ nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio.* [p. 89. Version. Angl. in 4to.] χεῦσαι, κτερεΐξαι, sunt aor. 1. inf. act. Subauditur scil. ὄρα, vel tale aliquid; uti in φράζεσθαι, ver. 295. et alibi sæpissimè.

297. Νηπιάας ὀχέειν] τουτέστιν ἄφρονα εἶναι. *Schol. puerilia perferre, consectari.* ὀχέω, est propriè *porto, habeo in dorso.*

298. Ἦ οὐκ ἀΐεις] Pronuntiabatur ἦοὐκ ἀΐεις. Vide quæ acutissimus Sam. Clarke annotavit ad Il. ε, 349. et ad υ, 188.

304, 305. —ἀσχαλόωσι] vide suprà ad v. 25.—ἐμπάζεο, vide suprà ad v. 264.

309. —ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,] *festinans de itinere.* ὁδοῖο regitur à περὶ subauditâ: præposit. exprimitur Il. ψ, 437. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. ἐπείγω, *impello*, ἐπείγομαι, in med. *festino.*

317, 318. —δόμεναι] pro δοῦναι.—Καὶ μάλα καλὸν ἑλών· *etiam si accepero valdè pulchrum donum:* σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. 13.
erit autem tibi donum *dignum mutuâ inter nos hospitalitate.*

320. Ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο·] *Tanquam avis autem è conspectu avolavit.* ἀνόπαια sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ἀνόπαιος, -α -ον, quasi ex α priv. et ὄπτομαι, *video.*

323. —οΐσσατο] *suspicatus est.* aor. 1. med. sine augm. reduplicato σ ab ὀΐω, *puto.*

326. Εἵατ'] pro ἧντο.

340. —πινόντων·] pro πινέτωσαν. Vide Vol. i. ad p. 99. n. 3.

343. Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω,] *tale enim caput* i. e. tale virum, *desidero.* Sic Hor. —*desiderio tam chari capitis.* L. i. c. 24.

344. —καθ' Ἑλλάδα—] Κατὰ τὴν Θετταλικὴν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ὀνόματι Ἑλλάδος. *Schol.* rectè; nam Homerus nusquam 14.
utitur voce Ἑλλὰς, pro universa Græcia, nec Ἕλληνες pro omnibus Græcis.

Digitized by Google

349. Ανδράσιν ἀλφηϛῆσιν,] ἀλφηϛῆσιν, dat. plur. Ion. pro ἀλφηϛαῖς, ab ἀλφηϛὴς, ȣ, ὁ, *inventor*, ab ἀλφέω, *invenio*. ἄνδρες ἀλφηϛαὶ in genere funt ἄνθρωποι. DAMM.

352, 353. Ἥτις ἀκȣόντεσσι, &c.] *quæ audientibus recentiſſima obverſetur auribus. Idem.* ἀκȣόντεσσι, pro ἀκȣȣσι.—ἐπιϛολμάτω —*ſuſtineat.*

361. —πεπνυμένον—] Vide fuprà ad v. 213.

373. —ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,] ut *vobis ſermonem ſine curâ* [i. e. audenter] *edicam*. ἀπηλεγέως, adv. ab ἀπηλεγὴς, *non curari*, quod ex ἀπὸ et ἀλέγω, *curo*.

15. 379. —παλίνϊιτα ἔργα γένεσθαι,] *facta retributa fieri.*

381. —ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,] i. e. ἐμφύντες χείλεσιν ὀδὰξ, *adhærentes labris mordicùs*, i. e. dentibus, Angl. *making their teeth adhere to their lips*, i. e. *gnawing their lips*. Nam, ut obfervat Dammius, ἐμφῦναι eft ἅψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἷον εἰς ἓν γενέσθαι. Vide Il. α, 513.—ὡς ἔχετο ἐμπεφυῖα, *Sic tenebat adhæreſcens*, Angl. *thus ſhe held faſt, clinging*; fermo eft de Thetide fuppliciter adhærefcente genibus Jovis.

383. Αντίνοος—] Inter procos Penelopes admodum confpicuus. Nobilis erat Ithacenfis, fuperbus, audax, et imprimis Telemacho infeftus.

386, 387. Μή σέ γ'—βασιλῆα Κρονίων ποιήσειεν.] Angl. *O may Jupiter never make thee king*, ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, *in the ſea-begirt Ithaca*. Hæc loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετύχθαι;—] *eſſe*. præf. perf. paff. a τύγχανω. Οὐ μὲν γὰρ, "refertur iftud γὰρ ad id quod eleganter reticetur: *Miror te ita dixiſſe*: vel, *Tibi hac in re non aſſentior; non* ENIM, &c." [Vide ad Il. ι, 22.] CLARKE. τι κακὸν βασιλευέμεν, *aliquid malum* eft *regem eſſe*: αἶψά τε οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, *ſtatimque* ei [i. e. regi, quod βασιλευέμεν, *regnare, regem eſſe*, indicat.] *domus dives ſit.*

394. Αλλ' ἤτοι βασιλῆες Αχαιῶν, &c.] Principes Achæorum juvenes et fenes, ex quibus poteft rex eligi: ergo foli vos juvenes proci non eftis ii ad quos folos fpectat regia dignitas, — ineft præterea his verbis lenis quidam μυκτὴρ in Antinoum. DAMM.

398. —δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο, &c.] *ſervorum quos mihi* (filio et heredi fuo) *prædando peperit Ulyſſes*. Ergo bellicofum patrem innuit fuiffe, qui fervos ex bellicâ prædâ ceperit. *Idem.*

399. —Εὐρύμαχος—] Nobilis quoque Ithacenfis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, fed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi caufa. *Idem.*

402. —δώμασιν οἷσιν] *ædibus tuis*; nam οἷσιν, quod idem eft ac οἷς, videtur hic poni pro σοῖς.

403. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ—] Angl. *For never may the man*

Digitized by Google

man come, ὅστις ἀπορραίσει κτήματα σ' ἀέκοντα βίηφι, *who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa, verbum ἀποῤῥαίω habere duplicem accusativum; et βίηφι, quod est pro βίῃ Ion. pro βίᾳ, hîc sumi adverbialiter.

409. —τοῦδ' ἱκάνει;] *huc venit?* nam τόδε sæpè significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, *hîc*, *huc*.

410, 411. Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται,] *Quam exsurgens statim abit! οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι· neque toleravit ut cognosceremus*, γὰρ οὐ μὲν ἐῴκει κακῷ [κακὰ] τι εἰς ὦπα, *non enim vultu similis est vili homini*. γνώμεναι, pro γνῶναι. 16.

414. —ἀσγελίης] Hæc vox hic vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀσγελίαις· sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valde duram, mallem Eustathio adstipulare, qui legendum proponit ἀσγελίης in gen. sing. adeo ut regatur ab ὑπὸ subintellectâ. Nam quod a Sam. Clarke F. observatur, verbum scil. πείθομαι cum *Genitivo* constructum apud poetam nusquam occurri, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam πείθομαι, in voce passivâ, significans *persuadeor*, necessariò habet post se gen. cum præp. ὑπό. Sed πείθομαι, in voce med. significans *pareo*, *obtempero*, *obedio*, &c. habet post se dativum.

433. —οὔποτ'—] *nondùm*, cum eâ, scil.

441. Βῆ ῥ' ἴμεν—] Vel βῆ ῥ' ἰέναι, vel βῆ δ' ἰέναι, locutio frequens apud Homerum, *gradiebatur ire*, *perrexit ire*. [cf. Il. δ, 199, & 209. ι, 167. θ, 220, &c.] sic etiam βάσκ' ἴθι, *vade*, *age*, Il. β, 8.

442. —ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.] Constructio est: δὲ ἐπιτάνυσσεν κλ. ἱμάντι. *pessulumque obtendit loro*.

443. —οἰὸς ἀώτῳ,] *ovis floridâ lanâ*. ἄωτος vel -ον, *flos*, *præstantissimum cujusvis rei*. 17.

444. —πέφραδ'] Vide suprà ad v. 273.

---

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypsonem ut eam jubeat dimittere Ulyssem. Calypso ægrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat. Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsûs solvit.

43. —διάκτορος—] Vide suprà ad α, 84.

44. Αὐτίκ' ἔπειθ'—] Conf. suprà α, 96; et Æn. iv, 238. *Dixerat*, &c.

47. Εἵλετο δὲ ῥάβδον,—] *Tum virgam capit*, &c. Æn. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —ἐπ-

Digitized by Google

48. —ὑπνώοντας—] *dormientes*, pro ὑπνόοντας, ab ὑπνόω, *dormio*.

50. Πιερίην—] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας ἱερὸν Μυσῶν. *Schol.*

51. —Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,] Τὴν ὁρμὴν, ἢ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ, ὄρνεον θαλάσσιον. *Schol.* Angl. *a gull; or, sea-mew.* Vide Æn. iv, 254.

54. Τῷ—] i. e. τούτῳ· λάρῳ scil.

56. —πόντου—ἰοειδέος,] ἰοειδὴς, -εος, ὁ, ἡ. *nigricans*, ὁ μέλας, ὁ ἄνθος ἴου (*floris violæ*) εἶδος ἔχων, *speciem et formam habens.* DAMM.

59. —ἐπ' ἐσχαρόφιν—] *ad focum.* ἐσχαρόφιν, Poeticè pro ἐσχάρᾳ.

60. —εὐκεάτοιο,] εὐκέατος, -ου, ὁ, ἡ. *quod facilè finditur;* ex εὖ et κεάζω, *findo.* θύα, ἡ· vel, ut hîc, θύον τὸ. *thya arbor.* "Est δένδρον εὐῶδες," inquit Dammius, "maximè si ligna ejus "uruntur."

62. Ἱστὸν ἐποιχομένη,] Angl. *plying the loom.* Vide Il. α, 31.

63. Ὕλη δὲ σπέος—] Ordo est: Ὕλη δὲ τηλεθόωσα πεφύκει ἀμφὶ σπέος, *Sylva autem virescens circumcreverat specum.* τηλεθάω, verbum poeticum, idem quod θάλλω. præs. part. τηλεθάων, contractè τηλεθῶν, undè Homericum τηλεθόων, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ὀμικρόν.

18. 66. —ἱρηκές—] Ἰωνικῶς ψιλοῦται. Κορῶναι δὲ εἰνάλιαι, κατὰ τοὺς Παλαιοὺς, αἱ αἴθυιαι. EUSTATHIUS. Angl. *cormorants.*

69. Ἡμερὶς ἡβώωσα,] *Vitis pubescens.* Angl. *a young luxuriant vine.* "*On arriva à la porte de la grotte de Calypso,*— "*elle étoit tapissée d'une jeune vigne, qui étendoit également ses* "*branches souples de tous côtés.*" *Les Aventures de Telémaque, par Fenelon, Liv.* i. Ἄμπελος, εἰς διαστολὴν τῆς ἀγριάδος. *Schol.* ἡβάω, verbum poeticum, idem quod ἡβάω. τεθήλει, plusquamperf. med. verbi θάλλω, *floreo, vireo.* τέθηλα quod est præs. perf. signif. Angl. *I have flourished, and do flourish;* ἐτεθήλειν, vel Ionicè τεθήλειν, in plusq. *I had flourished, and did flourish;* vel simpliciter, *I flourished.* Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et *Origin & Progress of Language*, vol. ii. Vide etiam horum Coll. Vol. i. p. 151. n. 4.

74. Θηήσαιτο—] Pro θεάομαι dicunt interdum Iones θηέομαι, f. θηήσομαι. Sic v. 75. θηεῖτο, pro ἐθηεῖτο. item v. 76.

84. —δερκέσκετο,] More Ionico, pro ἐδέρκετο, imperf. a δέρκω, vel δέρκομαι, *aspicio.*

86. —σιγαλόεντι·] σιγαλόεις vulgò redditur *admirabilis, admirandus; cum admiratione et silentio spectatus;* quasi a σιγὴ, *silentium.* Vir doctissimus Joannes Taylor, in Lection. Lysiac. 703. legendum conjicit hîc et alibi passim apud Homerum, (ope Æolicæ literæ F, quam *Digamma* vocant,) σιFαλόFεις. "Vexatissimus," inquit, "ista ῥήγεα vel ἡνία, εἵματα, "δέσματα

" δέσματα ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ paſſim apud Homerum le-
" guntur, emendari jubeo ſemper σιϝαλοϝεντα. Qui a σιγῇ
" deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι a-
" pud Heſychium eſt ποικίλαι. Rectè igitur Σιγαλόεν (cor-
" ruptè Γ pro F exponitur ab eodem ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμ-
" πρὸν, &c. Σιϝαλόεντα, λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια." Cæterùm de *Digamma* Æolico, deque ejus uſu multiplici, vide *Foſter on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes Miſcell. Crit. Edit. Burgeſs, p. 113. et quæ ibi annotavit editor doctiſſimus, mihique amiciſſimus, p. 336. cæteróſque de hac materiâ ſcriptores ab eo indicatos.

87. —Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι,] *Mercuri aureâ-virgâ.* Ἑρμίας, vel Ἑρμείας, vel contractè Ἑρμῆς. *Mercurius.* εἰλήλουθας, Poeticè pro ἐλήλυθας, vel ἤλυθας. Sic Iliad. α, 202. et alibi.

88. —πάρος γέ μεν οὔτι θαμίζεις.] Quum πάρος, *antea*, cum tempore præterito conjungi poſtulet, Barneſius hìc legendum proponit θάμιζες, in imperfecto, ſine augm. pro ἐθάμιζες, ut ſenſus ſit, *antea quidem neutiquam frequens hìc adeſſe ſolebas;* quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus eſt; nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore præſenti conjungit; tumque reddi poſſit, *alias*. Sic, [Iliad. α, 553.] Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ. *Et omninò te alias neque interrogo neque perſcrutor.* Juno ſcil. alloquitur Jovem. [Od. θ, 36.]—ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι. *quicunque alias ſunt præſtantiſſimi.* Et hìc,—*alias quidem tu non frequens ades* hìc. Vide Iliad σ, 386, 425.

90. —εἰ τετελεσμένον ἐστίν.] εἰ φύσιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι· ἢ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. *Schol.*

93. —κέρασσε—] Pro ἐκέρασε, à κεράννυμι.

94. —ἦσθε] *comedebat;* ab ἔσθω, quod idem eſt cum ἐσθίω.

95. —ἤραρε—] pro ἦρε, *refecerat;* non à præterito med. ἤραρα, ſed ab aoriſto ἤραρον. CLARKE, ad Iliad. δ, 110.

103. —Διὸς—αἰγιόχοιο] *Ægidem habentis Jovis.* Sunt qui vertunt, *à caprâ nutriti.* Vera autem prior interpretatio. *Idem,* ad α, 202. 19.

108. —Ἀθηναίην ἀλίτοντο,] *peccârunt graviter in Minervam.* [ἀλείτω, in aor. 2. m. ἠλιτόμην.] Cf. Æn. i, 39. *Pallaſne exurere claſſem,* &c. et quæ ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. —ἀπέφθιθον] *perierunt.* ἀποφθίθω, eſt Ionicè pro ἀποφθίνομαι, *pereo.*

111. πέλασσεν.] *appropinquare fecit, appulit.* Scriptum eſt cum duplice σ, quia fut. et aor. 1. πελάζω, penult. corripiunt.

118. —ζηλήμονες] Angl. *jealous.* à ζηλέω, f. ησω. Scribitur et, teſte Euſtathio, δηλήμονες, ὅ ἐστι βλαπτικοί. Sed hoc frigidum.

119, 120. —ἀγάασθε,] *invidetis.* Occurrit ἀγάω tantùm in

Digitized by Google

in formâ med. ἀγάασθε, contractè ἀγᾶσθε, et duplicato α, ἀγάασθε, more Homerico. Sic infrà, 122. ἠγάασθε in imperf. ποιῆσιτ', i. e. ποιήσηται.

123, 124. Ἕως μιν] Pronuntiabatur ὥς μιν. CLARKE. Ορτυγίη, τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δῆλος ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. *Schol.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.]—Ἄρτεμις ἁγνὴ, Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv. *Et integræ Tentator Orion Dianæ, Virgineâ domitus sagittâ.* κατέπεφνεν. à perf. med. verbi φένω, *occido*, oritur novum verbum πεφένω, per sync. πέφνω, undè in imperf. ἐπέφνον.

125, 127. Ὡς δ' ὁπότ' Ιασίωνι—] Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων, Ιασίῳ Ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. Hesiod. Theogon. 969.—Ὧ θυμῷ εἴξασα, *suo animo obsecuta.*—Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· Angl. *in a thrice tilled fallow.* Cæterùm apud Jasionem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. —ἄγασθε,] *invidetis;* ab ἀγάμαι. Aliter ἀγᾶσθε, quod contr. pro ἀγάεσθαι. Vide suprà ad v. 119.

130. —περὶ τρόπιος βεβαῶτα—] Angl. *riding on his keel.* Ab obsoleto βάω, venit in perf. med. βέβαα, in particip. βεβαὼς, in gen. βεβαότος, et βεβαῶτος. Vide Sam. Clarke, ad Il. ν, 46. etiam Fragm. Gram. Gr. p. 18.

20. 132. —ἔλσας—] Per sync. pro ἐλάσας. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, Ελσαι inquit (quod Grammatici contractum esse aiunt ab ἐλάσαι) idem esse putem ac εἶλαι, sed antiquioris formæ. Ab ἔλω sive ἔλλω, ἔλσω, ἔλσαι, ut à κέλλω, κέλσαι, &c. Index iv, ad Dawes. Misc. Crit. κεάζω, *findo*, f. κεάσω; et apud Hom. κεάσσω, ut sit penultima longa. Vide suprà ad v. 111.

133. Ενθ' ἄλλοι—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, meritò suspecti sunt Ernestio; nec sunt in Comment. Eustathii.

139. Ἐῤῥέτω,] Angl. *Let him begone;* Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastæ apud Barnesium.

140. —πέμψω δέ μιν—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego:* Immò dimissura erat: sed, *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

150. Ηϊ'] i. e. ἤϊε, *ibat.* Ab ἴω, et εἴω, pro quo εἶμι, *eo, vado;* est imperf. in usu apud Hom. ἤϊον, -ιες, -ιε· et perf. med. ἤϊα, -ιας, -ιε· quæ formæ sæpissimè occurrunt.

152. Δακρυόφιν τέρσοντο·] *A lachrymis siccabantur.* δακρυόφιν, i. e. ἀπὸ δακρύων. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν—Εν δάκρυσιν ἦν αὐτῷ ὁ τοῦ βίου χρόνος καὶ κατετήκετο. *Schol.*

154. —ἰαύεσκεν—] Ionicè pro ἰαύε, ab ἰαύω, *respiro, dormio:* sic paulò infrà δειχνύσκετο pro ἐδείκνυτο.

163,

163, 164. —ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι—] Angl. *but make a close-compacted deck*—τὰ ἴκρια sunt *tabulata quibus navis contegitur supernè;* πῆξαι propriè significat *compinge tibimet ipsi*, vel *tuo commodo;* ut planè indicat vox med. [Vide Vol. i. ad p. 37. n. 6.] ἠεροειδέα πόντον, *obscurum pontum*. Notandum: ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aer:* sed ἀὴρ, vel Ion. ἠὴρ, -ερος, ἡ, [undè ἠεροειδής,] *caligo, nebula*.

171. —πολύτλας—] Vide suprà ad α, 1. 21.

175. —νῆες ἐΐσαι] sunt *naves utrinque æquales*, vel *æquales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum aptissimæ. Sic Schol. ἴσαι κατὰ τοὺς τοίχους. De—πτερόεντι, vide suprà ad α, 25.

181. Χειρί τέ μιν κατέρεξεν,] Angl. *and she stroked him with her hand.* Idem versus sæpè occurrit apud Homerum. καταρέζω, *blandè mulceo.* Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. Η δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ,] Τὸ—ἀλιτρὸς ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ ἤλιτες καὶ οὐκ εἶπας τὸ ἀληθὲς, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν· ἀποφώλιος γὰρ ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος. EUSTATH.

183, 184. —ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;] *induxisti in animum proloqui?* φράζω, *dico.* φράζομαι, in voce med. *delibero.* ἐπιφράζομαι, *cogito, molior, induco in animum;* ἐπεφράσθης, aor. 1. pass. in sensu med. [Vide suprà ad α, 2. item Vol. i. ad p. 7. n. 10.] Ιστω νῦν τόδε Γαῖα—Conf. Æn. xii, 176. *Esto nunc Sol testis*, &c. Ibid. 181, 197, 816. ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —κάθιζεν] *resedit;* subaudito scil. pron. recipr. nam ἵζω, vel καθίζω, est *sedere facio.* ἵζεν paulò infrà, *sedit.* Vide Vol. i. ad p. 3. n. 7.

205. —σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.] Τὸ ἔμπης, ὁ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. *Schol.* Quæ si vera sit interpretatio, sententia erit; *Quamvis discedere et me linquere paras, opto tibi nihilominùs omnia benè cedant.* CLARKE F. 22.

209. —ἱμειρόμενός περ—] *quantumvis cupidus*—

224. —μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.] Ordo est: καὶ τόδε γενέσθω μετὰ τοῖσι. Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. Ημος δ' ἠριγένεια, &c.] Ημος, *quando, cùm;* conj. poetica, cui respondet, τῆμος *tum, tunc.* ἠριγένεια, epith. Auroræ; est ex ἦρ, ἦρος τὸ, *tempus matutinum, lux matutina;* et γίνομαι· et sign. vel *tempore matutino nata*, vel *lucem matutinam gignens.* Occurrit hic vers. Il. α, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδάκτυλος, *rosea-digitos;* epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum huncce pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

244. Εικοσι δ' ἔκβαλε πάντα,] δένδρεα scil. *viginti arbores ipsas dejecit.* Angl. *He felled full twenty trees.* "De fabricâ "navis Ulysseæ et navigatione lege Cl. Riccii Disp. Homer. "xlix." ERNESTI. Conf. Popii annotationem ad v. 311. lib. v. suæ Versionis. 23.

Digitized by Google

246. —ἔνεικε τέρετρα—] Angl. *brought wimbles,*—

248. Γόμφοισιν—κ̀ ἁρμονίῃσιν—] Angl. *with large nails and seams;* ἄρηρεν, *aptavit*, pro ἦρεν, vel ἦρε, aor. 2. verbi ἄρω, *apto.*

249. Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος—] *Quantumque quis faciet ventrem imum navis onerariæ capacis benè peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulysses.* ἔδαφος νηὸς, Angl. *the hold of a ship.*

252. Ικρια ϡ σήσας,] Vide suprà ad v. 163.

253—255. —ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.] *ceterùm longis asseribus perficiebat.* ἐπηγκενὶς, ίδος, ἡ, [unde ἐπηγκενίδεσσι, dat. pl. Poëticè pro ἐπηγκένισι,] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel.* Επηγκενίδες, inquit Eustathius, σανίδες ἐκ πρώρας ἐις πρύμναν τεταμέναι κ̀ ἐπενηνεγμέναι.—ἐπίκριον, *antenna;* πηδάλιον, *gubernaculum.*

256, 257. Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-work all around.* οἰσυΐνησι, dat. pl. Ion. pro οἰσυΐναις, ab οἰσυΐνος, η, ον. *Salignus, ex salice.* Th. οἰσύα, *salix.* Κύματος ἔλαρ ἔμεν· [i. e. εἶναι.] Angl. *to ward off the waves.* πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην· *he stowed in her abundance of ballast.*

260. —ὑπέρας] Ὑπέραι sunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut Cæsar loquitur B. G. iii, 14. destinantur. ERNESTI. κάλως, Τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται κ̀ καλάγεται ἡ κεραία. *Schol.* Πόδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. ERNESTI. Ὑπέρα, Angl. *the rope at the upper extremity of the sail;* ὁ πῦς, *the rope at the lower extremity:* illa scil. extendit sursùm à cornu antennæ obliquè ad malum; hic deorsùm ab angulo veli ad latus navis puppim versus,

262. —τῷ τετέλεστο—] *ei* [i. e. *ab ea*] *finita sunt*—

24. 266.—ἤια]—ων, τὰ *viatica.* Hic pronuntiatur ἦα, uti notavit Barnesius et Clarkius F.

---

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinous Phæacum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione concionatur, Jussu regis, nautæ navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur. Rogatu Ulyssis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipsius Ulyssis, lachrymæ heroi oboriuntur. Quibus observatis Alcinous cantilenæ finem imponit, atque Ulyssem interrogat quisnam et unde gentium sit.

24. Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν,—] *Cæterùm postquam convenerant,* —ῥ' *ut dictum est suprà.* CLARKE F. [ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν, ut sæpissimè:]

sæpissimè :] Phæaces scil. in cujus insulam, post tempestatem 24.
à Neptuno ei immissam, Ulysses, relictâ Calypsone, vix tandem pervenerat.

30. Πομπὴν δ' ὀτρύνει,—]. Angl. *He implores a safe conduct; and begs that his request may be ratified.*

35. Πρωτόπλοον·] Angl. *of first rate speed.*—κούρω δ' δύω, καὶ πεντήκοντα, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ι, 182.] κούρω δύω, καὶ κοῦροι πεντήκοντα. et κούρω δύω κρινάσθων, καὶ κοῦροι πεντήκοντα κρινάσθωσαν, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart,* ὅσοι εἰσὶν ἄριστοι πάρος, *who on other occasions distinguish themselves.* [De πάρος cum præs. temp. vide suprà ad ι, 88.] Cæterùm eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Græcos duali numero pro plurali interdum usurpâsse, vide eundem virum doctissimum Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi suprà, [item ad Il. α, 566. β, 288.] et alibi passim. Contra Clarkium tamen affirmat Ernestius [ad Il. α, 566.] exempla ita perspicua esse, ut nullo modo eludi possint. Verùm unum tantùm protulit è scriptis Homeri, ex Iliad. scil. δ, 452. ποταμοὶ—συμβάλλετον·—infeliciter! Nam sermo est ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato v. 1004, [rectiùs 1025.] βοῶντε κολοιοί· alterum è poëmate περὶ λίθων, Orpheo, vulgò sed falsò, adscripto, ver. 77. ubi φυγέτην ponitur pro φύζον vel ἐφύζον· ad quem locum ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: "Hîc quidem apertè dualis numerus pro plurali poni- " tur, quod cupidè nimis negâsse Clarkium ab Homero fie- " ri, pulchrè jam monuit vir summus Ernestius, qui ad Il. α, " 566. et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus pro- " latis ostendit, omninò etiam duali usos esse, ubi de pluri- " bus ageretur." Nihil tamen ejusmodi, nisi jam suprà dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius. Addit quidem " se talia exempla plura reperisse, quæ notare om- " nia supersedit." Nescio an hoc sit quod Gesnerus vocat *pubchrè monuisse.* Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt: " Nu- " merum dualem pro plurali hic poni non inficiandum est; " sed nolim ex hoc scriptore canonas grammaticos conficere." [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.] Quæ igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti, nisi forsan excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiastes his verbis: τῷ δὲ βοῶντε, δυϊκῷ ἀριθμῷ ἐχρήσατο ἀντὶ πληθυντικοῦ· τοῦτο γὰρ ἔθος αὐτῷ· ὁ καὶ Ὅμηρος οἶδε. Sed quod ad Homerum attinet hoc nimis temerè dictum videtur. Hujusmodi syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis nonnullis allatis: 1. Ex Pind. Ol. ii, 154. γαρύετον—

ϱύπτον—de quo vide infrà ad locum. 2. Ex Orph, Arg. 818. Φϱάζετον οἵτινές ἐστὶ—Sed Æëtes hîc alloquitur Jasonem, qui—ἐν πάντεσσι μετέπρεπε,—et comites Jasonis in uno sodalitio. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al. 186.]—Βάζοντ' ἐπέεσσι. Ibi sana lectio est βάζοντες ἔπεσσι. Vide infrà, ad loc. 4. Arat. 968.—κϱώξαντε βαϱείῃ δισσάκι φωνῇ—quod ad rem facere videtur, nisi forsan sermo sit de duobus generibus, corvis scil. et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmandam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. Δησάμενοι—] Ordo est: εὖ δὲ δησάμενοι ἐϱετμὰ ἐπὶ κληῖσι πάντες ἔκβητε· *Quum autem benè ligâstis remos ad transtra omnes exite*:—ἀλεγύνετε θοὴν δαῖτα, *subitum parate convivium.*

25. 45. —ὅππῃ θυμὸς ἐποτϱύνῃσιν—] i. e. ὅπῃ θυμὸς ἐποτϱύνῃ—*ubicunque animus* ipsum *impellat.*

48. —κϱινθέντε—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent κϱιθέντε, quod primam necessariò corripit. Vide ad Il. α, 309; et ν, 129. CLARKE. De duali numero vide suprà ad v. 35.

53. Ηϱτύναντο δ' ἐϱετμὰ—] *Aptâruntque remos* ἐν τϱοποῖς δεϱματίνοισι, *strophis pelliceis.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] πάντα κατὰ μοῖϱαν, *omnia ritè.* ἀνὰ δ' ἱστία, κ. τ. λ. i. e. ἀναπέτασαν δὲ λευκὰ ἱστία. Vide Il. α, 480.

55. Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ | Ὁϱμίζειν ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, scil. ὑγϱῷ, est solventium è portu vel à littore, cùm navis deducta stat in aquâ altâ: at ὁϱμίζειν ὑψοῦ ἐν ξηϱῷ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. Βὰν ῥ' ἴμεν—] i. e. ἔβησαν ἰέναι. Vide suprà ad α, 441.

57. —αἴθουσαι] Αἱ πϱὸς ἥλιον τετϱαμμέναι στοαί. *Schol.* ἕϱκεα, *septa*; Angl. *the courts.* δόμοι, *triclinia, diætæ, æci.*" ERNESTI.

59. —δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέϱευσεν,] Conf. Æn. i. 633. *Nec minùs intereà*, &c. Ubi ita notavit Heynius vir celeberrimus: —"ex toto Homero satis constat, heroicis temporibus hospitis adventu in domo statim sacrum fit, cæditur victima, et "ex eâ epulo sacro hospes excipitur."

60. —δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·] Vide suprà ad α, 92.

61. —ἀμφὶ θ' ἕπον,] i. e. τε ἀμφεῖπον, *et curarunt*, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐϱατεινήν. *apparâruntque convivium amœnum*, τετύκοντο, pro ἐτύχοντο. Vide Il. σ, 466.

62. —ἐϱίηϱον ἀοιδόν·] Heroicis temporibus semper ἀοιδὸς conviviis, quæ ferè cùm re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNE, ad Æn. i, 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 112.

63. Τὸν πεϱὶ Μοῦσ' ἐφίλησε,—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum

Digitized by Google

sum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—περιφίλησε, *valdè dilexit.*

67. Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν—] i. e. κάλαμχρέμασε δ φόρμιγγα—ἐκ πασσάλε.

68. —ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι Κήρυξ·] Ητοι ἐσήμανεν, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσίν. ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γνῷ ἔνθα κεῖται. *Schol.* ἐπέφραδε, aor. 2. ab ἐπιφράζω, *indicò, admoneo.*

485. —ἐξ ἔρον ἕντο,] i. e. ἔξεντο ἔρον—*exemissent desiderium*— 26.
Conf. Æn. i, 220. 727. viii, 184. ἔρος, ου, ὁ· *amor, desiderium*: pro quo posteà dixerunt ἔρως, ωτος.

488. Η σέ γε Μῦσ'—] *Aut te Musa docuit,*—Vide Vol. i. ad p. 25. n. 4.

489. —Αχαιῶν οἶτον ἀείδεις,] *Achivorum fatum canis,*—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—Νεῖκος Οδυσσῆος— κ. τ. λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. —τὸν Επειὸς ἐποίησεν σὺν Αθήνῃ,] *Instar montis equum, divinâ Palladis arte, Ædificant,* – Æn. ii, 15. et alibi passim. Vide celeberrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii. Æn.

508. Η κατὰ πετράων βαλέειν—] Vide *Description of the Plain of Troy, by M. Chevalier,* p. 117. et Æn. ii, 31.

510. Τῇ περ δὴ—] *Quâ utique demùm* sententiâ *etiam posteà peragendum esset.* CLARKE F.

511. Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι,] *Jam Trojæ sic fata ferebant.* Æn. ii, 34. ἐπὴν πόλις κ. τ. λ. *postquam urbi intra-se-conclusisset*—

519. Κεῖθι δὴ—] Ordo est: φάτο δὴ [ἐκεῖνον—Οδυσσεα nempè] 27.
τολμήσαντα αἰνότατον πόλεμον κεῖθι—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious,*—

523. —φίλον πόσιν ἀμφιπεσῦσα,] *suum maritum amplexata,*—

527. Αμφ' αὐτῷ χυμένη—] *Ipsi circumfusa,* λίγα κωκύει· *stridulè ejulat*:—[Vide Il. τ, 284.] Nihil amplius vult hæc similitudo quam quod Ulysses ἐλεεινὰ ἔκλαιεν. οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον κ. τ. λ. *illi verò ponè* [i. e. hostes] *cadentes hastis tergum, atque humeros* [fæminæ scil.] εἴρερον εἰσανάγουσι, *ducunt* eam *in servitutem,* —Εἴρερος, ου, ὁ. *servitus*; ab εἴρω, *necto.*

539. —ὤρορε] *se excitavit, exorsus est,* – aor. 2. act. pro ὦρε· et hìc subauditur ἑαυτὸν. Vide Vol. i. ad p. 3. n 7.

544. —τετύχαται,] *parata sunt,* et paulò infrà, *est*:—præs. scil. perf. Vide Vol. i. ad p. 27. n. 4.

547. —ὅς' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.] *qui scilicet paulùm attingit mente.* Angl. *who possesses the smallest intelligence.* Απτεται ταῖς φρεσίν· ὁ ἐστι φρόνιμός ἐστι. *Schol.*

556. —τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.] *naves quæ dirigunt se et contendunt ad propositum locum mentibus propriis,*—quasi rationales. 28.
DAMM. Hæc et quæ sequuntur de navibus Phæacum, ad verbum

Digitized by Google

bum sumta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosâ hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phæaces præstantissimos fuisse navigatores; eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563. —ἔπι—] hîc, ut alibi passim, pro ἔπεστι.

573. —ἀπεπλάζχθης] Vide suprà ad α, 1.

586. —πεπνυμένα εἰδῇ.] *res prudentes intelligat.* πνύω, f. πνύσω, *spiro, spirare facio;* it. *sapere facio;*—hinc pass. πνύομαι, *sapio, habeo spiritus egregios:* hujus verbi solùm perfectum pass. per omnes modos, apud poëtam occurrit, πεπνύμαι, *sapiens factus sum, valdè sapio*, &c. DAMM. Vide suprà ad α, 213.

---

29. * ΤΗΣ ΤΟΥ ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ʽΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.] HOMERI ODYSS. LIB. IX. [Vide suprà ad p. 3. n. †.] Ulysses se notum facit Phæacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Ismarum evertit; adventum ad Lotophagos; deindè ad terram Cyclopum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quam, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excæcet.

Ver. 5. —τέλος χαριέστερον—] *rem gratiorem*—" Est—familiaris Ionicè scribentibus dictio τέλος, quæ sæpè nihil sonat aliud quam χρῆμα, *res*," CASAUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—ἔχῃ κατὰ δῆμον—i. e. κατέχῃ δῆμον—

12. —θυμὸς ἐπετράπετο—] Angl. *thy mind has a desire*—Sic Virg. *Sed si tantus amor*, &c. Æn. ii. ad init.

17. —ἐγὼ δ᾽ ἂν ἔπειτα,—] ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὑποφυγὼν νηλεὲς ἦμαρ, καὶ ναίων δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξεῖνος ὑμῖν. Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you.*

19. Εἰμ᾽ Ὀδυσεὺς—] Sic Virg. *Sum pius Æneas*—*famâ super æthera notus.* [Æn. i, 378, 379.] Notati hi versus, quod Æneas egregiè se ipsum commendat. Rectè, nostris moribus si rem æstimes; secùs, si heroicis, ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium (in *Essay on Pope's Odyssey*, P. i. p. 52.) Hic ipse versus ex Homero adumbratus Odyss. ι. 19. Ulysses apud Alcinoum: Εἰμ᾽ Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω (*carus et honoratus sum propter sagacitatem consiliorum in re bellicâ*) καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. *famâ super æthera notus*, ex poëticæ orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celeber et inclytus. Inclytum autem ac notum se calamitatibus

mitatibus suis dicere, minus habet offensionis etiam nostris moribus, &c. HEYNE, Excurs. ad locum.

21. —εὐδείελον·] *conspicuam*. εὐδῆλος, resoluto η, εὐδέηλος, inserto ι εὐδείελος.

23—25. —ναιετάουσι] *habitantur*. ναιετάω, *habito, frequento;* signif. etiam, *sum frequens, habitor*.—Δουλίχιόν τε,—Vide suprà ad α, 246.—χθαμαλὴ—vulgò redditur *humilis, depressa;* et πανυπερτάτη, *omnium suprema*. Locum ab interpretibus minùs rectè acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Il. γ, 201.] ac si poëta dixisset "non modo "montem istum, ver. 21, sed totam insulam, etiam χθαμα-"λὴν, etiam quibus in partibus *depressior* esset, comparatè ta-"men cum circumjacentibus insulis, πανυπερτάτην ἐν ἁλὶ κεῖσ-"θαι." Cf. Cicer. de Orat. Lib. i. Hor. Epist. i. vii, 41.

28. Ἧς γαίης—] i. e. ἰδίας γῆς, Angl. *than one's native land.* 30.

30. Ἐν σπέσσι—] Vide suprà ad α, 15.

32. Αἰαίη—] *Ææa*. Ita dicitur Circe ab Αἶα, quæ urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur νῆσος αἰαίη.

39, 40. —Κικόνεσσι πέλασσεν Ἰσμάρῳ·] idem valet ac ἐπέλασέ με Κικόνων πόλει Ἰσμάρῳ. Erant autem Κίκονες Thraciæ populus. Trojanis auxilia tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide Il. ρ, 73.

42. —ἀτεμβόμενος—ἴσης.] Supple μοίρας, *fraudatus æquali portione*. ἀτέμβω, est, uti Dammius interpretatur, εἰς ἄτην ἐμβιβάζω, *in labem et offensionem induco*. ἀτέμβομαι est, εἰς ἄτην ἐμβαίνω, hinc ἀτεμβόμενος, *fraudatus*.

43. —διερῷ ποδὶ—] *celeri pede*—διερὸς propriè significat *qui humorem habet, qui rigatus est, recens:* inde metaphoricè *vegetus, vivus;* a διαίνω, *rigo*. Sunt qui putant διερῷ ποδὶ hîc de navi intelligi: sed hoc simplicitatem Homer. minùs redolet.

46. —καὶ εἱλίποδας ἕλικας βοῦς.] Vide suprà ad α, 92.

49, 50. ἀφ' ἵππων—μάρνασθαι,] non *ex ipsis equis*, sed *è curribus* pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. SAM. CLARKE F. καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα, *et, ubi opus est, pedibus;* nam πεζὸν ἐόντα idem sonat ac πεζοὺς ἐόντας.

54. Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο] Στησάμενοι est *instructâ acie*. ERNESTI.

58. Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,] Μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν ὁ Ἥλιος κατὰ ὥραν βουλυτοῦ· ὅς ἡ μεσημβρία ἐστὶν, ἢ ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε βόες λύονται τοῦ κάμνειν. EUSTATHIUS. *Cum sol transiret ad eum locum cœli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere*. DAMM. Conf. Virg. Eclog. ii, 65. et *Gray's Elegy*, ad init. 31.

59. —κλῖναν—] i. e. ἔκλιναν Ἀχαιούς· *inclinârunt Achivos*, sensu transitivo; *pepulerunt Achivos*.

Digitized by Google

60. Ἐξ δ' ἀφ' ἑκάστης—] i. e. Numerus occiforum erat 72; fex fcil. *pro* unaquaque nave, non fex *ex* unaquaque nave. Numerus navium Ulyffis erat 12. Vide infrà ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hîc fupervacaneum eft iftud ἄρα· fed vim habet hujufmodi: *Neque, uti tam properè fugientibus verifimillimum erat,*—Vel, *Neque impediit trepida noftra fuga quin, priufquam ulteriùs progrederemur,* &c. CLARKE F. πρὶν τρὶς ἀῦσαι τινα ἕκαστον—*priufquam ter vocâffemus unumquemque,* &c. Ἀρχαῖον ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρίτον τοὺς περιλειφθέντας, ἐπὰν ἀπίωσιν οἴκαδε· ἢ ἵνα καὶ εἴ τις ἔτι ἀπολίποιτο ἐν τῷ πεδίῳ, προσέλθοι. Conf. Virg. Æn. vi, 505.

66. —δηϊωθέντες.] *trucidati.* Pronuntiabatur δῃωθέντες, uti obfervârunt Barnefius et Clarkius F.

68. —σὺν δὲ νεφέεσσι—] Conf. Æn. i, 92. iii, 198. v, 11.

70, 71. —ἐπικάρσιαι,] Vulgò redditur *obliquæ:* Euftathius autem, Ἐπικάρσιαι δὲ, (inquit,) οὐ πλάγιαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσιοι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν.—ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, Angl. *plunged as it were headlong:* cui interpretationi favet vocis etymon; eft fcil. ex ἐπὶ et κάρ.—ἱστία δέ σφιν—*Vela autem ipfis*—ἲς ἀνέμοιο διέσχισε τριχθά τε καὶ τετραχθὰ, *vis venti difcidit in tres quatuorque partes.* Verfus notiffimus, cujus numeri optimè reprefentant vim ejus rei quam poëta vult exprimere. Conf Il. γ, 363. et quæ ibi annotavit vir ornatiffimns Sam. Clarke.

73. Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως—] *Ipfas vero* [naves fcil.] *feftinantèr*—προερύσσαμεν [ἐρετμοῖς] ἤπειρόνδε, *protrufimus remis ad* terram *continentem.* Vide Il. α, 435.

80. —Μάλειαν] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τά· νῆσος τῆς Λακωνικῆς. *Schol.*

83, 84. —ἐπέβημεν Γαίης Λωτοφάγων,] *confcendimus terram Lotophagorum,*— [quæ fcil. fita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, fed in Libyâ.] οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, *qui florentem cibum edunt.*

32. 106. Κυκλώπων—] In fingulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν vocatur Κύκλωψ. In plurali Κύκλωπες funt populus Siciliæ, in regione valdè fertili, οἱ Λεοντῖνοι poftea dicti. Ulyffis ævo habitabant fparfim, quifque in agro fuo: hinc credibile fit, potuiffe Polyphemum pati ea quæ paffus eft, utpote folus, extra focietatem aliorum, et deteftabilis fine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθάλμους· nefcit omninò hunc monftrofum μῦθον recentiorum, ineptè et immoderatè fingentium. Imo ipfe Polyphemus fuit quidem unoculus; fed cafu fortaffe amiferat alterum: poëta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὀφρύας, nec certè filuiffet hanc ἰδιότητα, fi in mediâ fronte oculum unum habuiffet. DAMM. Vide Euftath. ad

Digitized by Google

ad ver. 187. qui hujus quoque ſententiæ eſt. ὑπερφίαλος vulgò redditur *fœdifragus, perfidus*; item *ſuperbus, arrogans*; interdùm *vinoſus*; quaſi ex ὑπὲρ et φιάλη, quia fœdera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυὴς, *qui nimis excrevit*, indè *excellens*. Poteſt igitur hîc reddi *ingens*, ut ad *ſtaturam* Cyclopum referatur. [Vide ſuprà ad α, 134.] Cæterùm in hujus vocis conſonante φ latere Æolicum digamma putat amicus meus doctiſſimus T. Burgeſs, quaſi olim ſcriptum eſſet ὑπερϜιάλως; atque adeò vocem ipſam deducendam ab ὑπερϜιω, *ſuper eo, ſupero*, ut cognatum ſit verbi ὑπέρβω, ὑπερβαίνω, undè Latinum SUPERBUS.

111. —ἐριστάφυλον] ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινομένον. *Schol.*

116. —λάχεια] ας, ἡ. *mollis, molli ſolo.* à λαχαίνω, *terram fodiendo mollio.*

120. —μιν εἰσοιχνεῦσι] *ipſam ingrediuntur*,—pro εἰσοιχνοῦσι· ab οἰχνέω.

125. —μιλτοπάρῃοι] Μίλτῳ τὰς παρειὰς κεχρισμέναι, τοῦτέστι τὰς πρώρας. Μίλτος δὲ, πηλὸς ῥυσιώδης. *Schol.* 33.

128. —οἷά τε πολλὰ] Adverbialiter, *veluti crebrò*—

130, 131. Οἵ κέ σφιν—] Conſtrue: Οἵ καί κε ἐκάμοντο σφιν εὐκτιμένην νῆσον, Angl. *and who might cultivate for themſelves the populous iſland*, Οὐ μὲν γάρ [ἐστι] γε τι κακὴ, *for it is not by any means unfruitful.*

134, 135. —μάλα κεν βαθὺ—] Ordo eſt: κεν ἀμῷεν μάλα βαθὺ λήϊον αἰὲν εἰς ὥρας, Angl. *they might reap a very tall crop conſtantly at the ſtated ſeaſon*, ἐπεὶ οὖδας ὕπο [ἐστι] μάλα πίαρ, *ſince the ſoil underneath is very rich.* οὖδας, τὸ, *ſolum*; in uſu tantùm in nominat. et accuſ. πῖαρ, τὸ, idem quod πῖον, *pingue*.

136. —ἵν' οὐ χρειὼ πείσματός ἐστιν,] *ut non opus ſit fune*,—Cf. Virg. Æn. i, 168. *Hîc feſſas non vincula naves Ulla tenent*,—&c.

138. Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον,] Angl. *but for thoſe who arrive, only to remain a-while*, ἐπικέλλω, f. Æolicè, -έλσω. *appello navem in littus*, &c.

152. Ἦμος δ' ἠριγένεια—] Vide ſuprà p. 33. ad ver. 228.

159. —ἐς δὲ ἑκάστην] Conf. Æn. i, 194, &c. 34.

162. —δαινύμενοι κρέα—καὶ μέθυ—] Vide infrà ad Soph. Œd. Tyr. ver. 269. λαγχάνω, *ſortior*, ſonat etiam *ſorte contingere.*

185. —κατωρυχέεσσι λίθοισι,] Τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένοις, ὅ ἐστι τεθεμελιωμένοις. *Schol.* κατωρυχὴς, -έος. ὁ, ἡ. reddit Dammius, *infrà infoſſus, ſic ut inferior pars ſit defoſſa, ſuperior emineat.*

187. —ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος,] Conf. Theocr. Idyll. xi.

190. —ἐτέτυκτο] *erat.* τέτυγμαι, *ſum*; ἐτετύγμην, *eram*, in hoc ſenſu ſæpè occurrunt apud Homerum. Sic, Ὠκεανὸς γένεσις πάντεσσι τέτυκται, *Oceanus nativitas omnibus eſt.* Il. ξ, 246. ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο, *erat præſtantiſſimus inter Thraces.* Il. ζ, 7. et alibi paſſim. 35.

198. —ὅς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει·] Angl. *who was the guardian of Ismarus?* ἀμφιβέβηκα, *I am the guardian*, &c. . Vide Il. α, 37. et quæ ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Οὕνεκά μιν—περισχόμεθ'—] *Quoniam ipsum conservaveramus*—περισχόμαι est, quasi dicas Angl. *I hold myself round*; i. e. *I protect*.

202. Χρυσȣ̃—εὐεργέ☉—] *Auri bene elaborati* et puri—

204. —ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν—] *amphoris duodecim ipsis;—non paucioribus quam duodecim*. Vide Il. κ, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἓν δέπας ἐμπλήσας,—] *Unum poculum qui impleverat*, ἔχεῦε ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ὕδατος, *infundebat vicenas mensuras aquæ:* nam ἀνὰ est hìc distributivum.

210. —ὀδμὴ—ὀδώδει] *odor spirabat*. ὄζω, est *oleo*, *odorem emitto:* in perf. med. ὦδα, et ὄδωδα, unde in plusq. ὀδώδειν. "Ista præterita med. (inquit Dammius) sæpè in notione præsentis et imperfecti ponuntur." Vide suprà ad v. 198.

212. —ἤια] ων. τὰ. *viatica:* hìc enuntiatur ἦα.

213. αὐτίκα γάρ—] *statim enim mihi suspicatus est animus generosus virum superventurum ingenti præditum robore*. CLARKE F.

219. Ταρσοὶ] Οἱ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομȣ̃σι, καὶ ἐντυπȣ̃νται οἱ τυροί. *Schol.* Angl. *the strainers*. σηκοὶ—Αἱ μάνδραι καὶ περίβολοι, ἐν οἷς συγκέκλεισαι τὰ θρέμματα. Angl. *the penns*.

221. Ἐρχατο·] *inclusæ erant:* Ionicè pro εἰργμέναι ἦσαν· ab ἔργω, vel εἴργω, *includo*.

36. 222. —ἕρσαι·] Αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς ἕρσης· ἢ ἐνδεεῖς τῇ ἡλικίᾳ. *Schol.* Quia ros est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς ὄμβρος, ideo rori comparantur quæ sunt tenera et mollia.—Æschylus quoque, in Agamemnone, δρόσους nominat teneros avium pullos.—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἕρσην, id est, *rorem*, tenellos agniculos vocavit:—χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι, quasi dicat, τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη πρόβατα. CASAUBONUS, ad Athenæum ix, 8. citante Clarkio F.—ὀρὸς—λέγεται, ἡ τȣ̃ γάλακτος ὑδαλώδης ὑπόστασις. *Schol.* Angl. *whey*.

225. Τυρῶν αἰνυμένȣς] *Sumtis caseorum nonnullis*—Vide Vol. i. ad p. 53. n. 3.

231. —κήαντες] Aliter κήαντες.—ἐθύσαμεν. ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· Ex parte nimirùm sacra faciebant, partem ipsi comedebant. CLARKE F.

245. —ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν—] Ὑπέθηκεν ἔμβρυον. Ὅμηρος γὰρ, ὑπεναντίον τῆς συνηθείας, βρέφ☉ μὲν λέγει κατὰ γαστρός· ἔμβρυον δὲ, νεογνὸν, ἢ τὸ τέκνον. *Schol.*

246. —θρέψας] *quum coagulâsset*—Nam τρέφω, est *coagulo;* etiam *alo, nutrio*. λευκοῖο—Conf. Theocr. Idyll. i. 58.

252. Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclops, 89. 274. Æn. i. 373. item Od. γ, 71.

254.

254. —ἀλόωνται] *errant.* Vide ſuprà ad α, 25.

256, 257. —ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Δεισάντων—] 37.
Syntaxis poſtulat Δείσασι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed hujuſmodi ſtructura non infrequens eſt apud Homerum; [Vide Il. κ, 187. ξ, 139. et alibi paſſim;] nam ut æquè dici poteſt φίλον ἦτορ ἡμῶν δεισάντων, et φίλον ἦτορ ἡμῖν δείσασι, Poëta, ſine ſcrupulo, uſurpat φίλον ἦτορ ἡμῖν δεισάντων. Sin autem hoc diſplicet, poteſt ſumi δεισάντων in genit. abſoluto.

262. —μητιάασθαι] *conſtituere*—Angl. *to ordain;* pro μητιάεσθαι, contractè μητιᾶσθαι.

266. —ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι—] *nos venimus ſupplices accidentes ad tua genua.*—κιχάνω, vel κιχάνομαι, *invenio, aſſequor.*

280. Ἤ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδόν,] Verte: *utrum in remoto aliquo abhinc loco,* ſ. *utrum longè hinc, an propè,* ut ver. 117. οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ. ERNESTI.

289. Σὺν δὲ δύω μάρψας,—] i. e. δὲ συμμάρψας δύω—Conf. 38.
Virg. Æn. iii, 623, ſqq. *Vidi egomet,* &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurſ. xvi, poëtam tuentem contra reprehenſionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. ſub fin.] Cæterùm hujuſmodi deſcriptiones gigantum crudelium nauſeam et averſionem fœditate ſuâ non facere, probant, inter cætera, quæ Shakeſperius, peritiſſimus ille judex humanæ naturæ, Maurum ſuum narrantem inducit de modo quo is Deſdemonæ, pulcherrimæ ac nobiliſſimæ puellæ, amorem conciliâſſet. [Vide *Othello,* Act i. Sc. 8. *Her father loved me,* &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo hiſtoriam ex Odyſſeâ hîc exhibere; quia tales ſummi poëtæ miras narrationes non ſolùm ingenuæ juventutis nauſeam et averſionem non excitare, ſed animum juvenilem valdè oblectare animadverterim. Res ipſæ quæ deſcribuntur utcunque fœdæ ſint et horrendæ, earum tamen à ſummis poëtis deſcriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere ſolent.

301. Οὐτάμεναι—] Non ex οὐτᾶν, indè enim fit οὐτήμεναι, vel οὐτάμεναι quod antepenultimam neceſſariò producit: ſed quâ analogiâ ex τίθημι fit τιθέναι, ex δίδωμι, διδόναι· eâdem ex οὔτημι fit οὐτάναι, indeque οὐτάμεναι, quod antepenultimam neceſſariò corripit. CLARKE, ad Il. φ, 68.

325. —ὅσον τ' ὄργυιαν—] Ἐκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα ὀργυιά ἐστι. *Schol.* Angl. *a fathom.* Vide Vol. i. ad p. 88. n. 7. 39.

327. —ἐθόωσα] idem quod ἀπωξύνα, *acui.*

335. —ἐλέγμην] Per ſync. pro ἐλεγόμην, vel ἐλελέγμην.

347. —τῇ,] Ionicè pro τᾶ, quod contractè pro τάε, *accipe;* à τάω, f. ασω, *accipiendum porrigo.*

359. —ἀποῤῥώξ.] ὁ, ἡ. *avulſus,* &c. item ſubſtant. *portio,* 40.
pars, &c. a ῥήσσω, *frango.*

366. Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστ'· Οὖτιν—] Οὖτις, *nemo,* habet in

 accuſ.

accus. ὄτινα, non ὄτιν. Nec est ὄτιν hic per apocopen pro ὄτινα, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hic ponitur ante consonantem, quò meliùs Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Post autem ipse Polyphemus [ver. 266.] Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι— inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit ὄτινα, neminem, [ὄτιν scil. pro ὄτιν' ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ neminem postea devoraturum. Cæterùm se ita appellari ideò præsertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futuram. Vide infrà ver. 408, sqq.

372, 373. —ἀποδοχμώσας—] Πλαγιάσας· δοχμὸς γὰρ τὸ πλάγιον. *Schol.* *Inflexâ crassâ cervice.* [Conf. Æn. iii, 631. sqq. *Cervicem inflexam posuit*, &c. καδδέ μιν—Ἥρει— i. e. καθῄρει δέ μιν—φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, i. e. οἶνος δὲ ἐσσύτο ἐκ φάρυγος, *vinum è gutture erumpebat.* Conf. Ovid. Metam. xiv. 211.

377. —ἀναδύῃ.] Angl. *should flinch.* ἀναδύω, *emergo ex aliqua re; refugere et detrectare aliquid.*

384. Δίνεον·] Angl. *I twirled it round.*—τρυπῷ contractè pro τρυπάοι, à τρυπάω, *terebro.*

386. —τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·] Angl. *and it spins incessantly.*

41. 389. εὗσεν ἀϋτμὴ,] Angl. *the steam singed*, &c. εὕω. f. εὕσω, *amburo.* ἀϋτμὴ, *spiritus, vapor.*

390. —σφαραγεῦντο] Ionicè pro ἐσφαραγεῦντο, à σφαραγέω, f. ησω, *sonum edo.* ῥίζαι δὲ [ὀφθαλμοῦ] οἱ σφαραγεῦντο πυρὶ, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire.*

394. Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς—] De vi vocis hujus, σίζε, ita Quinctilianus: "Minime," inquit, "Nobis concessa est ὀνοματοποιΐα. Quis enim ferat, siquid illis merito laudatis, λίγξε βιὸς, et σίζε ὀφθαλμὸς, fingere audeamus?" Lib. i. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F.

403. Τίπτε τόσον—ἐβόησας,] Τίπτε τόσον referendum ad ἀρημένος, vertendumque non *cur*, sed *quid tantum læsus, tantoperè vociferatus es:* quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarêre. Ernesti.

404. —ἄμμι] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed, ut Scholiastes, Ἄμμι, ἡμᾶς, Αἰολικῶς. ad Il. α, 59. τίθησθα, etiam Æolicè, pro τίθης.

408. —Οὖτίς με κτείνει—] Vide suprà ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφόων,] Angl. *groping with his hands,*—ψηλαφόων, pro ψηλαφάων. Vide suprà ad α, 25.

42. 426. —ἰοδνεφὲς εἶρος] Ὃ ἐστι μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. Eustathius. Sed *nigrum vellus* non sane est in magnâ laude in ovibus. Ego intelligam, *candidum vellus:* nam sunt et ἰα λευκά. Ernesti.

Digitized by Google

427. Τὰς ἀκέων συνέεργον—] Angl. *These I silently bound together with well twisted twigs*—Σύνεργεις αἰνύμενος, *taking three of them together.*

433. —λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς] *villosum sub ventrem involutus*—ἐλύω, f. υσω. *involvo, curvo,* &c.

434. —ἀώτου θεσπεσίοιο] *lanæ egregiæ.* Vide suprà, ad α, 443.

435. Νωλεμέως στρεφθεὶς] *Firmiter implicitus*—ἐχόμην τετληότι [pro τετληκότι] θυμῷ, *hærebam constanti animo.*

438. —νομόνδ' ἐξέσσυτο—] *ad pascua ruebant*—ἐκσεύω, *exagito,* ἐκσεύομαι, in med. ευω. perf. pass. ἐκσέσυμαι, per metath. ἐξέσσυμαι, undè in plusq. ἐξεσσύμην, in med. sensu, *ruebam.*

440. —σφαραγεῦντο·] *distendebantur;* pro σφαραγοῦντο. σφαραγέω, f. ήσω, *sonum edo;* item, ut hìc, *extendo,* &c.

441. —ἐπεμαίετο—] *contrectabat*—

442. Ὀρθῶν ἑστεώτων·] *Rectè stantium:*—ἑστεὼς, [in gen. ἑστεῶτος vel ἑστῶτος.] id. quod ἑστάκως, subintell. pron. recipr. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n 2.

445. Λαχμῷ στεινόμενος,—] *Vellere denso gravatus,—et me multa cogitante.*

447. —ἔσσυο—] Per metath. pro σέσυο, et hoc pro ἐσέσυσο, 2. sing. plusquam pass. à σεύω.

459, 460. —κάδδέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε—] i. e. δὲ ἐμὸν κῆρ καταλωφήσειε—quod est καταλωφήσαι, ut notum tironibus. Conf. 43.
Ovid. Met. xiv, 192, 197.

467. —γοῶντες..] Vide suprà ad α, 25.

468. —ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον—] i. e. ȝ ἀνένευον ὀφρύσι. *superciliorum nutu prohibebam flere*—

473. —ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,] i. e. *quantum quis magnâ voce clamans audiri posset.* γεγώνω et γεγωνέω, *ita clamo,* vel *loquor, ut audiar procul.* γέγωνε, sine augm. pro ἐγέγωνε.

475, 476. —οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς—] Angl. *thou wert not, it seems, to eat the companions of a timid chief*—Ἔδμεναι, per sync pro ἐδέμεναι, et hoc pro ἔδειν.

477, 478. Καὶ λίην σέ γε—] Ordo est: Καὶ λίην κακὰ ἔργα γε ἔμελλε κιχήσεσθαι σε, *Et omninò mala tua facta assecutura erant te.* Σχέτλι', *execrande;* ἐπεὶ οὐχ ἅζεο ἔσθειν ξείνους ἐνὶ σῷ οἴκῳ· *quoniàm non verebaris comedere hospites in tuâ domo.*

485. —παλιρρόθιον—κῦμα,] Angl. *the refluent wave.* Pulcherrimè Miltonus: *Me tenet urbs refluâ quam Thamesis alluit undâ.* Eleg. i.

486. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο,] *Uti inundatio ex mare,* θέμωσε ȝ 44.
χέρσον ἱκέσθαι. *adegitque ut veniret prope terram.* Ad verbum, *legem quasi injungebat navi, terram versus ire.* Nam, uti notavit Dammius, θεμόω, f όσω. est *cogo, legem præscribo et impono.*

498. Σύν κεν ἄραξ'] i. e. κεν συνάραξε—

499. Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν·] *saxo aspero conjectꝯ.*

501.

501. —κεκοτηότι θυμῷ·] *irato animo.* Pro κεκοτηκότι, à κοτέω, *simultatem foveo,* Angl. *I bear a grudge.*

507. —με—ἱκάνει.] εἰς με scil.

508. Εσκε—] Ion. imperf. pro ἦν.

513. —ἐδέγμην] *expectaveram* – Pro ἐδεδέγμην, à δεχόμαι, *capio, expecto,* &c.

45. 523. Αι γὰρ δὴ—] Ει [Poët. αἰ] per se solum, aliquandò sumitur pro εἴθε, id est *utinam.* Vigerus. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulâ γάρ. Hoogeveen, ad locum: quem virum doctissimum vide de hac locutione plenius differentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 334. Vide etiam Vol. i. ad p. 70. n 4.

532. Αλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐςὶ—] Conf. Æn. iv, 612. *Si tangere portus,* &c.

538. —ἐπέρεισε δ' ἶν' ἀπέλεθρον·] Angl. *he exerted his immense strength.* ἐπερείδω, *nitor, innitor,* &c. ἴς, ἰνός, ἡ. *nervus in corpore, vis.* ἀπέλεθρος, ου. ὁ, ἡ. *cujus magnitudo certâ mensurâ determinari nequit;* inde, *immensus:* ex α privat. et πέλεθρον, *jugerum.*

540. οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.] supple εἰς· οἰήϊον, ου. τὸ, *gubernaculum:* idem quod πηδάλιον. Vide suprà ver. 483.

46. 558. —καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,] i. e. καὶ κνέφας ἐπῆλθε, Angl. *and darkness came on.* Vide Il. α, 475.

*** In Polyphemi formâ ac robore—sunt multa, quæ sibi repugnant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiæ sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acumini.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam verius, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod respiceret, habebat. Ovidius ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Polyphemi spectaculum, Metamorph. Lib. xiv, iterùm exhibere dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturâ tueri se potest.—Sanè Theocriteus Cyclops paullò humaniore cultu exhibetur Idyll. xi. Heyne, Excurs. xvi. ad Æn. Lib. iii. ubi vide plura.

---

* Εκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.] *Ex* Homeri Odyss. Lib. XI, 1—43. 386—639. Hic Liber Odysseæ vulgò inscribitur Νεκυΐα, [interdum Νεκυομαντεία,] i. e. πραγματεία κατὰ τὰς νέκυας, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur; vel quandò manes evocantur ut respondeant de futuris. Ulysses apud Circem integrum annum moratus, illâ monente, ad domum Plutonis proficiscitur, consulturus animam

animam Tiresiæ, vatis cæci, de iis quæ sibi ampliùs eventura 46.
essent, antequam in patriam redire posset. Mane igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente, εἰς ᾅδυ, ubi unâ nocte peractâ, altero die ad Circem revectus est. Hanc Ulyssis ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii poëtæ: sed in hoc genere palmam omnibus præripuit elegantissimus Virgilius, in Æneidis lib. vi. "Virgilio," ut verbis utar Heynii, eruditissimi mihique amicissimi viri, "sanè "omninò major laus inventa aliorum ornandi quam nova ex-"cogitandi convenit; inventis tamen alienis tam sollerter in-"terdum usus est, ut æqualem cum primo inventore laudem "mereatur. Inter hæc ponemus descensum Æneæ ad infe-"ros. Homerum haud dubiè ante oculos habuit; at ab Ho-"mericâ Necyiâ quantus artis et ingenii progressus ad Ænei-"dis librum sextum!" [Excurs. xiv. ad Æn. Lib. vi. Vide totum hunc Excursum, itemque cæteros quibus librum vi. Æneidis, atque adeò totam hanc de Νεκυΐαις materiam, doctissimè illustravit vir egregius; ubi simul calamum primarii philologi facilè possis indagare.] Quanquam autem in hac parte operis sui Virgilius omnes æmulos procul à se reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore Νεκυΐα, quædam imagines et descriptiones planè admirandæ; ideoque ante oculos ingenuæ juventutis ponendæ.

Ver. 6. —νηὸς κυανοπρώροιο] κυανόπρωρος, *nigricantem proram habens.*

7. Ικμενον οὖρον ἵει πλησίστιον,] *Secundum ventum immisit implentem velum*,—ἵει· ἵεω, unde ἵημι, habet in imperf. ἵεον, ἵεν· ἵεες, ἵεις· ἵεε, ἵει. κ. τ. λ.

8. Κίρκη—] ——*Circes pocula nosti; Quæ si cum sociis stultus, cupidúsque bibisset, Sub dominâ meretrice fuisset turpis et excors; Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.* HOR. Lib. i. Epist. ii. 23. De iis, quæ apud Circen Ulysses sociique sunt experti, expositum est in libro superiore. De Circes insulâ, vide Heynii Excurs. i. ad Æn. Lib. vii.—"αὐδήεσσα. "Ἡ περιβόητος, ἢ διαλέκτῳ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη." EUSTATHIUS. Fortassè per αὐδήεσσα hîc intelligendum est *cantu excellens.* CLARKE F. Rectè. Cf. Il. κ, 221. et 227. item Æn. vii. 11.

12. —σκιόωντο] Vide suprà ad α, 25.

14. —Κιμμερίων ἀνδρῶν—] Gens erat Cimmeriorum quæ 47.
habitabat supra pontum Euxinum; sed per viros Cimmerios hîc intelligendus est populus Italiæ prope Baias et lacum Avernum. "Locus (inquit doctissimus Heynius) apprimè "erat idoneus ad hominum animos religionum terroribus sol-"licitandos. Accedebant tamen ad hanc locorum naturam "priscæ opiniones de extremo occidente, adeóque de loco-"rum inferorum aditu, quem aliquando in his locis constitu-

"erant

47. "erant Græci omnis terrarum occidentalium faciei prorſus ig- "nari. Ad has opiniones mythos ſuos attemperavit Home- "rus; Virgilii ævo locorum notitia ſatis magna vigebat, "quam ut iis inhærere liceret.—Admodum probabile eſt— "priſcâ ætate cavernas quæ ibi erant hominibus pro domibus "fuiſſe, donec ad meliorem vitæ cultum procederent, natam- "que hinc eſſe de Cimmeriis fabulam Od. λ, 13, ſqq.; etſi "tenebris illis perpetuis ſilvæ quoque continuæ, quibus con- "valles montium obſitæ erant, majorem horrorem addere de- "buerunt." Excurſ. ii. ad Æn. lib. vi. ubi vide plura: i- tem Excurſ. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592. *Eſt prope Cimmerios*, &c. Tibull. iv, 64. Virg. Geor. iii, 537.

18. —οὐρανόθεν] *de cælo.* Sæpè apud Homerum, ut hic, conſtruitur cum præp. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν ſit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χοὰς χέομεν] *libamina fundebamus*—Vide Vol. i. ad p. 31. n. 11.

27. —μελικρήτῳ,] *mulſo:* μελίκρητον, vel μελίκρατον, eſt *infuſum ex melle et lacte.*

29. Πολλὰ δὲ γουνούμην—] *multum autem ſupplicabam manium inanibus perſonis,*—γουνοῦμαι [undè γουνούμην pro ἐγουνούμην imperf.] eſt *genibus advolutus oro;* "nam," ut obſervavit doctiſſimus Dammius, "mos erat veterum genua ſuperiorum aut à qui- "bus opem rogabant, blandè amplecti aut tangere paſſis ma- "nibus." Notandum autem hîc exemplum ſyntaxeos Græcæ: ἐγὼ ἐγουνούμην—κάρηνα νεκύων, ſupple ὑπισχνούμενος vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ῥέξειν στεῖραν βοῦν, ad verbum—*ego ſupplicabam mortuis vovens reverſus in Ithacam ſacrificaturus eſſe,* &c. i. e.—*vovens me, reverſum in Ithacam, ſacrificaturum juvencam quæ nondum peperit.* Hanc formam imitantur, ſed rarò, Latini; ſic Hor. iii. Od. 27. *Uxor invicti Jovis eſſe neſcis.* στεῖραν βοῦν—Sic Virg. Æn. vi, 251. *ſterilem vaccam.*

31. —πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·] *pyramque impleturum bonis.* ἐμπλησέμεν et ἐμπλησεμέναι, pro ἐμπλήσειν. Sic ἱερευσέμεν, pro ἱερεύσειν.

34. Τοὺς δ' ἐπεὶ—] Conſtructio eſt: ἐπεὶ δ' ἐλισσάμην τοὺς εὐχωλαῖς λιταῖς τε, [δηλονότι] ἔθνεα νεκρῶν, *Sed quando precatus ſum hos votis precibuſque—gentes* ſcil. *mortuorum,*—τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα, *tum pecudes prehenſas jugulavi.*—Sit punctum poſt verbum, ut conſtructio procedat hoc modo—κελαινεφὲς δὲ αἷμα ἔρρεε ἐς βόθρον· *ater autem ſanguis fluebat in foſſam:* αἱ δ' ἀγείροντο—Conf. Virg. Æn. vi, 315. *Ecce ruunt variæ ſpecies*—&c.

37. —Ἐρέβευς] Pro Ἐρέβους, Ionicè; ab Ἔρεβος, -εος, τὸ.

48. 386. Ἦλθε δ' ἐπὶ—] i. e. ἐπῆλθε δὲ—ἀγηγέραθ', ante vocalem

lem aspirat. pro ἀγηγέρατο, quod Ionicè pro ἠγερμέναι ἦσαν, *congregatæ erant.*

388. —πότμον ἐπέσπον.] *fatum obierunt.* ἐπέσπον, aor. 2. ab ἐπισπέω, f. 2. ἐπισπῶ, *obeo, sector,* &c.

391. Πιτνὰς] *expandens;* præs. part. a πίτνημι, quod idem est ac πιτνάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 43.

392. Ἀλλ' ὐ γάρ—] *Sed frustra, nam non ampliùs ei erat vis firma,* &c.

401. Βῦς περιταμνόμενον,] *Boves tuo commodo intercipientem et abigentem,*—Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας, κὴ ἁρπαγῆς ἐκεῖ ἐπιχειρήσας, ὐκ εὖ ἀπήλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια ὑποπτεύει πεπονθέναι τὸν Ἀγαμέμνονα. *Schol.* Vide Il. ι, 45. et Vol. i. ad p. 31. n. 10.

409. Ἔκτα,] κτῆμι, *occido,* idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη, pro quo ἔκτα.

413. Οἱ ῥά—] Supple κτείνονται·—εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, *epulis lautis.* Vide suprà ad α, 226.

417. Ἀλλά κε—ὀλοφύραο—] *Sed misertus esses*—Vide suprà 49.
ad α, 62.

419. —θῦεν—] *undabat*—θύω, *furo, cum impetu feror;* undè metaphoricè, ut hìc.

422. —αὐτὰρ ἐγὼ—] Ordo est: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαίῃ ἀείρων χεῖρας βάλλον περὶ φασγάνῳ ἀποθνήσκων· Angl. *But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was;* ἡ δὲ κυνῶπις Νοσφίσατο, *but the abandoned woman retired,* ὐδὲ ἔτλη καθέλειν χερσὶ ὀφθαλμὺς μοι ἰόντι περ εἰς [δῶμα] Ἀΐδυ, συνερεῖσαι τε σόμα. *nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands,* &c.

426. Ὡς ὐκ αἰνότερον—] Vide infrà ad Eur. Med. 270. 412.

429. Κυριδίῳ—πόσει] *Marito cui virgo nupserat*—κυρίδιος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quæ virgo primùm nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytæmnestræ maritum, eumque ab Agamemnone interfectum, de eo nihil noverat Homerus.

432. Ἧ τε κατ' αἶσχος ἔχευε,] i. e. Ἧ τε κατέχευε αἶσχος, *Sibique offudit ignominiam, et futuris in posterum Fæmineis mulieribus,*—κὴ [ἐκείνῃ] ἥ κεν ἔῃσιν [i. e. ᾖ] εὐεργὸς, *etiam ei quæ proba fuerit.*

435. —εὐρύοπα] *Altitonans:* nominat. pro εὐρύοπης, ut νεφεληγερέτα, μητίετα, κ. τ. λ.

436. —γυναικείας διὰ βυλὰς,] Ἔνθα συννοητέον κὴ τὴν τῦ Ἀτρέως γυναῖκα Ἀερόπην, δι' ἣν κὴ αὐτὸν μοιχευθεῖσαν ὑπὸ Θυέσυ πολλὰ ἐγίνετο δεινά. EUSTATHIUS.

440. Τῷ νῦν μή ποτε—] εἶναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. Sic infrà πιφαυσκέμεν, quod pro πιφαύσκειν,

σκειν, et φάσθαι, et iterùm εἶναι. Pro φημὶ, dicunt poëtæ, φάσκω, φαύσκω, et πιφαύσκω.

448. —μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,] Τελέσι, συνηλικιῶται τοῖς ἀνδράσι, η ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτακται αὐξηθείς. EUSTATHIUS.

50. 455. Νῆα κατισχέμεναι·] *Navem appelle.* κατισχέμεναι, i. e. κατισχεῖν, infinit. uti ſuprà, pro imperat.

457. —ζώοντος] Vide ſuprà ad α, 25.

465. Ἑσταμεν ἀχνύμενοι, —] *ſtamus dolentes,*—Nam ἕσταμεν, cum ſpiritu aſpero, eſt pro ἑστάκαμεν· et ἕστακα, quod eſt præſ. perf. ſæpè ſignificat *ſto;* et εἱστήκειν, *ſtabam.* Alii malunt ſpiritum lenem, ut ſit ἔσταμεν pro ἔστημεν, aor. 2. *ſtetimus.* In hiſce autem omnibus ſubauditur pronomen reciprocum. Vide ſuprà ad ι, 442. p. 42.

466. —Πηληϊάδεω] Πηλείδης, ου. Ionicè Πηληΐδης, Πηληΐδεω, et Πηληϊάδεω· et -δεω pronuntiatur tanquam una ſyllaba. [Vid. Iliad. α, 1.] Æol. Gen. Πηληϊάδαο. Cæterùm Achilles ita dictus, ut et Πηλείων, à patre Peleo; atque Αἰακίδης, ab avo Æaco.

473. —μήσεαι—] *molieris*—Μήδομαι, f. μήσομαι, μήσεσαι, eliſo σ, μήσεαι, pòſt, contractè, μήσῃ.

474. —ἄϊδόσδε κατελθέμεν,—] *ad inferos deſcendere,*—Non liquidò conſtat utrùm Ulyſſes, ſacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, mânes tantùm ad ſe evocârit; an intra oſtium ipſe ingreſſus eſſet. Quæ hic dicta ſunt ab animâ Achillis, et quæ poſtea viſa ſunt ab Ulyſſe, poſteriori opinioni; quæ autem deſcribuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniumque turba quæ evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de induſtriâ forſan à ſummo poëtâ hæc obſcuritate ſunt involuta, quo magis ſublimem ſuam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime,* &c.

475. —βροτῶν—καμόντων;] *hominum defunctorum?*

477. —Πηλέος—] Pronuntiatur, duobus ſyllabis, *Pēlyos.*

478. Τειρεσίαο κατὰ χρέος,] χρέος, χρέεος, τὸ. *debitum, officium;* item *oraculum, vaticinium,* &c. ut hìc.

480. —ἀμῆς] Æol. pro ἡμῆς, quod per ſyncopen pro ἡμέτερης. Vide Il. κ; 448. π, 830, &c.

51. 482. —μακάρτατος] μακαριώτερος, εὐδαιμονέστερος. *Schol.* Superlativus ſcil. comparativè poſitus. Nec inſolita eſt apud Græcos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvi, 3. χαλεπώτερον, pro χαλεπώτατον.

485. —τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ,] *quare neutiquam luge quod mortuus ſis,*—ἀκαχίζευ, Ion. pro ἀκαχίζου.

488. Βουλοίμην—] Ordo eſt: κε βουλοίμην ἐὼν ἐπάρουρος θητευέμεν παρ' ἄλλῳ ἀκλήρῳ ἀνδρὶ, ᾧ, κ. τ. λ. *mallem ruſticus exiſtens mercede ſervire alii inopi viro, cui,* &c. Quam ſententiam vituperat Plato,

Plato, de Republ. lib. iii. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumsit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. —εἴ τι πέπυσσαι,] *si quid audiveris*,—πέπυσμαι, πέπυσσαι, πέπυσαι, perf. pass. à πυνθάνομαι, f. πεύσομαι, perf. πέπυσμαι.

501. Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος—] Sic construe: Τῷ *tunc* [i. e. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] κε στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, *facerem robur et invictas manus* meas *horrendas*—[nam στυγέω, quod vulgò significat *horreo aliquid*, vel *odi*, hîc transitivè sonat *horrendum* vel *odiosum reddo*] τέῳ [i. e. τῳ, quod pro τινι] *cuivis* [eorum scil.] οἵ κεῖνον βιόωνται [pro βιῶνται, et hoc contractè pro βιάονται] *qui illum violant*, εἴργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς, *arcentque ab honore*. Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum.

508. —ἐκ Σκύρου] Σκῦρος δὲ, πόλις Δολοπίας. *Schol.*

518. —οἷον τὸν Τηλεφίδην—] i. e. ὀνομήνω τὸν Τηλεφίδην οἷος ἦν ὃν κατενήρατο—*tantum nominabo qualis erat Telephides quem interfecit*, &c.—γυναίων εἵνεκα δώρων· *muliebria propter dona*. Obscurus habetur hic locus ob defectum historiæ. Alii alitèr interpretantur. Κήτειος à quibusdam redditur *ad magna marina animalia pertinens*, undè *valdè magnus*. Aliis est nomen populi in Mysiâ. γύναια δῶρα vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli*, ut ei persuaderent ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarum filiarum Eurypylo promisisse. 52.

522. —ὃν κάμ' Ἐπειὸς,] Vide supra ad θ, 493. p. 26.

534, 535. —οὔτ' ἄρ βεβλημένος—] *neque eminùs ictus acuto ære, neque cominùs vulneratus*.

541. —εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.] *narrabant singulæ ærumnas suas*: εἴροντο imperf. med. ab ἔρω vel εἴρω, quod est idem ac ῥέω, *dico*.

543. —ἀφεστήκει,] *absistebat*. Vide Vol. i. ad p. 98. n. 3.

546. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν] Multò minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc judicium, quàm ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Consedere duces*, &c. Ovid. Met. L. xiii, ver. 1. CLARKE F.

547. Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν—] *Utinam sanè non vicissem*, &c. Vide infrà ad Eur. Med. ver. 1.

548. —γαῖα κατέσχεν,] Vide *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, quam nos Angl. fecimus; Index, voce *Ajax*. 53.

549. —ὃς πέρι μὲν εἶδος—] i. e. ὃ, μὲν περιτετυκτο [κατ'] εἶδος, δὲ περιτέτυκτο [κατ'] ἔργα, *qui quidem formâ præstantissimus erat et rebus gestis*. περὶ in comp. cum gen. sæpe excellentiam denotat. [Vide Il. α, 258.] De τέτυκτο vide supra ad ι, 190.

555. —σεῖο] Supple ἕνεκα.

559. —τεΐν] Ion. et Poët. pro σοι. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, i. e. ἐπέθηκε μοῖραν.

562. —ὁ δέ μ' ὐδὲν ἀμείβετο,—] Exquiſitiſſimè, ut benè notum eſt, imitatus eſt hunc locum elegantiſſimus Virgilius; Æn. vi, 469. *Illa ſolo fixos oculos*, &c. Vide Longin. § ix.

564. —χ' ὁμῶς προσέφη—] i. e. ὁμῶς κε [quod eſt ἂν] προσέφη, *tamen ille* me *allocutus fuiſſet*, &c.

569. —δίκας εἴροντο—] *cauſas dicebant*—Conf. Æn. vi, 431. et Heynii Excurſ. xi.

572. Θῆρας ὁμῦ εἰλεῦντα,] *feras una cogentem et includentem*, εἰλεῦντα pro εἰλοῦντα, ab εἰλέω [et εἰλέω] *volvo, includo*. De Orione vide Diodor. Siculum, Hiſt. Lib. iv.

574. —ἀαγές.] ἀαγής, έος. ὁ, ἡ. *non fractus, non frangendus*, ex α priv. et ἄγω, *frango*.

575. Καὶ Τιτυὸν εἶδον —] Conf. Æn. vi, 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.

576. —ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.] Antiquo ſermone ad corporis vaſti ſpeciem declarandam hoc valere potuit. HEYNE.

578. Δέρτρον ἔσω δύνοντες·] *In viſcera penetrantes*.

579. —ἥλκησε,] Propriè eſt *rapuit*, quod et Latini de eo dicunt, qui vim fœminæ facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. ERNESTI.

54 583. Στεῦτο δὲ διψάων,] Angl. *He ſhewed ſigns of extreme thirſt*,—Nam, ut obſervavit Mericus Caſaubonus, "eſt in iſto "verbo [στεῦτο ſcil. quod pro ἐστεύετο] (ut alibi pluribus) animi geſtientis et aliquid cupidè molientis, per externos geſtus indicatio. – Hoc igitur vult Poeta his verbis, eam fuiſſe "Tantali, ſeu in pedes erecti, ſive alio quocunque geſtu, (ut "de pugilibus olim loqui ſoliti,) προβολὴν, ut ardentiſſimam "ſitim præ ſe ferret." Conf. Il. γ, 83. β, 597. ι, 241, &c. Πιέειν δ' ὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, *but could get hold of nothing to drink*. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

585. Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν·] *toties aqua peribat abſorpta*. ἀπολέσκετο, Ionicè pro ἀπώλετο, ἀναβροχεν, aor. 1. part. paſſ. verbi ἀναβρόχω, *deglutio, abſorbeo*. Vide Od. μ, 240.

586. —καταζήνασκε—] Ionicè pro κατηζαίνε, à καταζαίνω, *areſacio*. ex κατὰ et ἀζαίνω, *ſicco*; quod ab ἄζω, idem ſign.

593. Λᾶαν βαστάζοντα π. α.] *protrudentem ante ſe in ſublime lapidem ingentem ambabus* manibus. βαστάζω, *in altum procedere facio, extollo*; nam eſt à βάω, *ire facio*. DAMM. Cæterùm hæc laboris Siſyphæi deſcriptio inter Criticos celeberrima eſt, ubi Poëta ſcil. verſûs ſui numeros, verborumque ipſorum ſonum ad rei dicendæ naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Iliad. γ, 363.] Dionyſ. Halicarn. Πῶς ὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν συνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον,—Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Ενταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τῦ πέτρυ, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κινησιν,

κλόνεσιν, τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. Περὶ συνθ΄. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Ερμ. § 27. *Pope* hujus loci verf. cum ejus annot. item *Campbell's Philofophy of Rhet.* Vol. ii. p. 238.

596. —κραταιίς] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. *Schol.* ἐπίῤῥημά ἐστι, ἀντὶ τοῦ κραταιῶς.—Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, κραταὶ' ις, ἤγουν ἡ κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου. EUSTATHIUS. τότ' ἀποστρέψασκε [ἀπέστρεψε] κραταιίς, Angl. *then the impetuous force of the ftone recoiled upon him.* Eft et Κραταιίς nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597. —λᾶας ἀναιδής·] *lapis impudens*, i. e. *impetuofus, immanis.* Mirâ felicitate in hoc verfu fummus poëta venuftatem suprà notatam affequutus eft.

599. —κονίη] *vapor* pulveri fimilis. Angl. *a fteam.*

600. —βίην Ἡρακληείην,] *vim Herculeam;* i. e. fimpliciter *Herculem.* [Cf. Il. σ, 117. γ, 105 et multa alia loca.] Sic Hor. *Perrupit Acheronta Herculeus labor.* Lib. i. Od. iii, 36.

612. Μὴ τεχνησάμενος,] Ordo eft: ὃς ἐγκάτθετο κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ τέχνῃ μὴ τεχνησάμενος [τι ἄλλο,] μηδὲ τεχνήσαιτό τι ἄλλο. Angl. *He who had defigned that thong by his art, never having executed, nor ever would he execute, fuch another.* Erat nimirùm unicum in fuo genere.

617. —ἠγηλάζεις,] ἠγηλάζω, verb. Homericum, idem quod 55.
ἄγω, *duco, fero,* &c.

633. —Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου] idem quod Γοργόνος κεφαλὴν δ. π. *Gorgonis caput horrendi monftri.*

---

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.] *Ex* HOMERI ODYSS. 56.
LIB. XXIII, 205—230. Penelope tandèm agnofcit Ulyffem.

205. Ὣς φάτο·] *Sic dixit*—Ulyffes fcil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indiciis fe reverâ Ulyffem effe jam demonftraverat.

210—212. —πέπνυσο·] *prudens eras.* Plufq. pro ἐπέπνυσο. [Vide fuprà ad 9, 586.] θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, *dii autem dabant ærumnam,* Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο, *qui nobis inviderunt,* [νῶϊ] μένοντε παρ' ἀλλήλοις ταρπῆναι ἥβης, *nos unà invicèm manentes delectari juventute,* καὶ ἱκέσθαι [εἰς] οὐδὸν γήραος *et pervenire* ad *limen fenectutis.*

216. —ἀπάφοιτ'] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαφάω, pro ἀπατάω, *decipio.*

220. Εἰ ᾔδη—] Dicit nimirùm Penelope, "*Nequaquàm* "*Helenam viro fe dediffe alieno, fi prævidiffet tot ac tanta mala* "*inde effe oritura.*" CLARKE F.

225. Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ'] Signa fcil. per quæ Ulyffem fuum Penelope agnoverat: uti in hoc libro fuprà expofitum eft, ver. 183 et fqq.

* Ex

57. * Ἐκ τῆς ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] *Ex* HOMERI ODYSS. *Quædam* COMPARATIONES *ac* DESCRIPTIONES *Selectæ.*

† 1. Δ,—] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssis comparantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervâ depositis.

333. Ω πόποι,] Occurrit hæc exclamatio sæpissimè apud Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulâ οι, gementis voce, cum repetitione τῦ π. "ἦ, *ve-*" "*rè*, adjicitur et μάλα confirmationem adjuvans, quare He-" "sych. ἦ μάλα explicat ὄντως λίαν. Confirmationi cumulus" "additur, quandò tria hæc junguntur, ἦ μάλα δὴ, quorum u-" "sus est in summâ admiratione." HOOGEVEEN.

334. Ἤθελον εὐνηθῆναι,] Angl. *they wish to lie*, &c. nam præs. tempore nos utimur ubi Græci interdum imperfecto; ut ἦν pro ἐςὶ, et ἔπλετο, i. e. ἐπέλετο, pro πέλεται, ut notum. Latini quoque usurpant interdum *erat* pro *est*.

335. —ξυλόχῳ] Συνδένδρῳ τόπῳ, κοίτῃ θηρίων. *Schol.* Εἰλοῦθαι δὲ, λέοντος ξύλοχος, ὡς εἴτις εἴπῃ, κοίτη, τόπος, ὀρεινὴ καταδύσις. EUSTATHIUS. Angl. *in the den.*

337. Κνημοὺς ἐξερέησι] Angl. *she roams the mountain tops—* ἐξερέησι, pro ἐξέρῃ.

338, 339. —ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,] Angl. *enters his lair*—ut redditur aor. in sensu maximè indeterminato. Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν, *et cervæ* scil. *et hinnulis*. κείνοισι, i. e. ἐκείνοις, *procis* scil. Penelopes.

*** Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

‡ 2. Ε,—] 2. LIB. V, 391—398. Ulysses, quum diu in fluctibus natâsset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis lætis ob bonam patris restitutam valetudinem.

396, 397. —ςυγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,] ἔχραε, ἐπέσκηψεν, ἢ ἐπεβάρησεν, ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. *Schol.* χράω, propriè est *ingruo, adorior* et *invado violenter.* Tandem significabat *utendum do*—et *oraculum edo.* χράομαι est *utor*, ut notum tironibus. —κακότητος ἔλυσαν, *à morbo liberant.*

339. —Ὀδυσῆ' ἀσπαςὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.] *Ulyssi dulce apparuit terra et sylva.* Sic Virg. *Triste lupus stabulis*, Ecl. iii, 80.

* 3. Ζ,—] 3. LIB. VI, 102—109. Nausicaa inter ancillas comparatur Dianæ inter Nymphas.

102. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι—] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens*,—Conf. omninò hanc exquisitissimam similitudinem

militudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, Æn. i, 409—503. *Qualis in Eurotæ ripis*, &c. et vide præstantissimi Heynii Excurs. xx. ad locum. Suprà [δ, 121, 122.] Helena quoque comparatur Dianæ: Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.

106, 107. —γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ] *gaudet verò mente Latona*, intuens filiam Dianam.—ἥγε ἔχει κάρη ἠδὲ μέτωπα ὑπὲρ πασάων, *ipsa tenet caput et frontem super omnes*, κάρη, τὸ, indecl. μέτωπον, ου, τὸ. Sed poëtæ sæpè utuntur pl. num. γέγηθε est præs. perf. med. 58.

108. —καλαὶ δέ τε πᾶσαι.] *pulchræ vero et omnes*, i e. tametsi omnes suæ Nymphæ sunt pulchræ.—παρθένος ἀδμής. *Virgo intacta*, seu *innupta*; ut rectè Ernestius.

† 4. Z,] 4. LIB. VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —κάδ' δὲ κάρητος] Ordo est: καθῆκε δὲ οὔλας κόμας [ἀπὸ] κάρητος, *demisit autem crispas comas à capite*.

232. Ὡς δ' ὅτε τις, &c.] Apparet ex his ipsis locis talem argenti aurique in uno opere consociandi usum ac morem viguisse, et placuisse Homeri saltem ætate: Talis erat calathus Helenæ ex Ægypto apportatus Odyss. δ, 132. τάλαρον Ἀργύρεον· χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. Talis erat crater ibid. v, 615. Omninò variis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat v. c. lectus Ulyssis Od. ψ, 200. HEYNE, Excurs. xxii. ad Æn. Lib. i. ubi vide plura. Conf. quæ nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, p. 150, sqq.

235. Ὡς ἄρα τῷ—] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Æn. 588. *Restitit Æneas*, &c.

‡ 5. K,—] 5. LIB. X, 407—417. Ulyssis Socii, eum læti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. Βῆν δ' ἰέναι—] *Perrexi autem ire*—vel *Statim profectus sum*. βῆν, pro ἔβην, sæpè autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide Il. κ, 73, & 273. ubi βάν ῥ' ἰέναι est pro ἔβησαν ἄρ' ἰέναι. ν, 160. βῆ ῥ' ἴμεν quod est ἔβη ῥ' ἰέναι. et alibi sæpissimè. Vide suprà ad α, 441.

410. —περὶ βοῦς ἀγελαίας] *circum vaccas armentales*—πᾶσαι, &c. *omnes simul saliunt obviam factæ*.—πόρτιες enuntiatur tanquam duæ syllabæ.

415. Δακρυόεντες ἔχυντο·] Dammius reddit: *effundebantur mihi obviam lacrimabundi*, præ gaudio tristitiæ commixto. Forsan

ſan ſimpliciùs, Angl. *were diſſolved in tears.* ἔχυντο pro ἐκέχυντο. κέχυμαι, *I am diſſolved;* ἐκεχύμην, *I was diſſolved.*

416, 417. —ἦμιν] pro εἶναι·—ἱκοίατο, pro ἱκοιντο.—ἐτράφεν, pro ἐτράφησαν.

* 6. Π,—] 6. Lib. XVI, 15—21. Eumæus fidelis ſubulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum poſt diuturnam abſentiam.

15. Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε,] *Oſculatus eſt eum caput*—Eumæus ſcil. Telemachum reducem à perigrinatione. [κεφαλήν τε—ſupple κατά.] καὶ ἄμφω φάεα καλά, *et ambo lumina pulchra.*

59. 18. —ἐξ ἀπίης γαίης] *è longinquâ terrâ,* ſecundum Heſychium; ſed Etymol. Magnum exponit; ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.

19. Μοῦνον, τηλύγετον,] *Unicum, dilectiſſimum.* [τηλύγετος propriè eſt *natus cum pater jam ſenex eſt,* Angl. *a Son born to one in his old age;* undè, *a favourite Son.* Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῷ, *upon whoſe account,* &c.

20. —δῖος ὑφορβὸς] Quem paulò ſuprà συβώτην appellaverat eundem hic vocat ὑφορβὸν, quod eodem redit. In antiquiſſimis nimirùm temporibus neutiquam erat inhoneſtum negotium paſcere et curare ſues. Eumæum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάντα κύσεν περιφὺς,] *Totum oſculatus eſt circumplexus,*—Mos erat oſcula figere in caput, oculos, manus, &c. ut ſuprà potuiſſet notari ad v. 15.

† 7. Τ,—] 7. Lib. XIX, 515—524. Penelope comparatur luſciniæ. Ipſa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναὶ δέ μοι] Ordo eſt: πυκιναὶ δὲ ὀξεῖαι μελεδῶναι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ μοι ἐρέθουσιν [ἐμὲ] ὀδυρομένην, *crebræ autem acutæ curæ circa intimum meum cor laceſſunt me lugentem.*

518. —Πανδαρέου κούρη.] Aëdon filia Pandarei Mileſii nupſit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem inſipiens interfecit. In luſciniam mutata, caſum filii deplorat, eumque lugens ſæpè nomine vocat.—ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, *vere recens orto.*

*** Conf. Virg. Geor. iv, 511. *Qualis populeo mærens Philomela,* &c. et quæ ibi notavit præſtantiſſimus Heynius.

‡ 8. Χ,—] 8. Lib. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confuſi aſſimilantur bovibus armentalibus agitatis aſilo: poſteriore, Ulyſſes et ſocii vulturibus, qui minoribus avibus inſiliunt.

299. Οἱ δ' ἐφέβοντο—] *Ii vero trepidabant,*—Proci ſcil.

300. —αἰόλος οἶστρος] *celer aſilus*—Virg.—*qui nomen aſilo Romanum*

Romanum est, æstron Graii vertêre vocantes, Geor. iii, 146. ubi vide quæ annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ταὶ μὲν, &c.] *Hæ quidem in campo*, ἴενlαι [εἰς] νέφεα πlώσσουσαι, *volant ad nubes perterritæ*,—

306. —χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ERNESTI.

309. —αἵματι θῦεν.] *sanguine undabat.* θύω est *furo; cum impetu feror*, &c. θῦεν, i. e. φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν. Vide ad λ, 419.

* 9. X,—] LIB. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus. 60.

381. Πάπlηνεν δ' Ὀδυσσεὺς] *Circumspectavit autem Ulysses*— πάπlηνε pro ἐπάπlηνε, à παπlαίνω.

384. Πεπlηῶτας] *Collapsos*—πεπlηῶτας enuntiatur tribus syllabis.

385, 386. —πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus—] *reti extrahunt multiforo.*

388. Τῶν μὲν—] *Et horum quidem sol lucens aufert animam.*

† 10. X,—] LIB. XXII, 401—406. Ulysses, procis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Εὗρεν δ' ἔπειτ'—] *Invenit deindè Ulyssem*—Telem. scil.

‡ 11. Ψ,—] LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelopæ tanquam terra naufragis.

237. —πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·] *multa vero circa corpus accrescit salsugo.* τέτροφεν, perf. med. [et est præs. perf.] à τρέφω, quod propriè est *coagulo, condenso.* Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης. *Læti verò conscendunt terram;* ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, *conscendunt;* et, paulò suprà, ἐξέφυγον, *effugiunt.* De aor. in hoc sensu vide Vol. i. ad p. 19. n. 6.

---

* 1. B,—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad concionem proficiscens. 61.

1. Ἦμος δ' ἠριγένεια—] Vide suprà ad p. 22. v. 228.

2. —εὐνῆφιν] pro εὐνῆς poëticè.

5. Βῆ δ' ἴμεν—] pro ἔβη δ' ἰέναι. *perrexitque ire*, vel *extemplò ivit.* Vide suprà ad α, 441.

13. —θηεῦντο.] pro ἐθηεῦντο, imperf. ab Ion. verbo θηέομαι, quod idem est ac θεάομαι.

† 2. B,—] 2. LIB. II, 420—434. Initium navigationis prosperæ.

420, 421. Τοῖσιν—] Telemacho scil. cum sociis. ἵει, imperf. ἵεον, ἵεις, ἵει, contract. ἵειν, ἵεις, ἵει, ab ἵω, quod id. ac ἵημι, *mitto.*—Ἀκραῆ, *opportunum*—ἀκραὴς, εος, ὁ, ἡ. *purè spirans;* quasi ex α priv. et κεράω, *misceo.* Eustathius tamen; Ἀκραῆ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως ἀέντα, ἤτοι πνέοντα. agnoscit et priorem etym.

424. —μεσόδμης] Μεσόδμη δὲ, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται. λεχθεὶς οὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. *Schol.*

426. —ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.] *benè-tortis loris.* Βοέας καὶ βοεῦς λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντας κάλως. *Schol.*

428. —νηὸς ἰούσης·] Angl. *while the ship was on her way.* Occurrunt hi tres versus Il. α, 481.

429. —διαπρήσσουσα κέλευθον.] Angl. *performing her voyage.* διαπεράσσω, Ion. διαπρήσσω, *conficio.*

431. —ἐπιστεφέας οἴνοιο·] *plenos vini.* ἐπιστεφὴς, -εος, ὁ, ἡ. *plenus usque ad labra.* Angl. *brim-full.* ἐπιστέφειν κρητῆρας, *coronare pocula; implere summa tenus.*

62. * 3. Δ,—] 3. Lib. IV, 71—75. Menelai Regia.

71. Φράζεο, Νεστορίδη,] *Observa, Nestoride,*—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—καδδώματα pro κατὰ δώματα. ἠχήεντα, Angl. *resounding;* indè *grand, magnificent.*

75. Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· Angl. *What immense variety there is!* ἄσπετος, ex a priv. et poëtico ἕσπω, *dico.*

† 4. Ε,—] 4. Lib. V, 291—296. Tempestas.

291. Ὣς εἰπὼν,—] Neptunus scil. infestus Ulyssi. Conf. Æn. i, 81. *Hæc ubi dicta,——ac venti, velut agmine facto, Qua data porta, ruunt,* &c. Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. ε, 291, sq. nec tamen minùs sublimis."

294. —ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.] *ingruit autem à cælo nox.* ὄρω, in perf. med. ὦρα et ὀρώρα, unde nov. verb. poët. in præs. ὀρώρω. Σὺν δ' Εὖρος, &c. Sic Virg. *Unà Eurusque Notusque ruunt,* &c. Ad quem locum—"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatis descriptio omnium ferè post Virgilium poëtarum imitatione nobilitata, in qua observandum, quomodo omnia sint ad terrorem et admirationem narrata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Æn. L. i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eóque magis, quod cum cæteris ventis Βορέης αἰθρηγενέτης ab Homero memoratus sit. Cæterùm Homerica hæc procellæ descriptio magnoperè laudatur à Dionys. Halicarn. Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιή. § 9. Virgilium autem in hac Homero longè superiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poëtic. passim.

Digitized by Google

‡ 5. Z,—] 5. LIB. VI, 41—46. Deorum sedes. 62.

42. —ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος—] Hunc locum feliciſſimè imitatus eſt Lucretius: *Apparet Divûm numen ſedeſque quietæ; Quas neque concutiunt venti, neque nubila nimbis Adſpergunt; neque nix acri concreta pruinâ Cana cadens violat; ſemperque innubilus æther Integit, et largè diffuſo lumine ridet.* Lib. iii. 18, ſqq. quos verſus exquiſitiſſimos ideò appoſuimus, quòd *Poëma de rerum Naturâ* Studioſæ Juventuti vix unquam præſtò adſit.

44. —οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται·] *neque nix* eò *pertingit.* ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, *ſed omninò cæli ſerenitas expanditur immunis nubium.* [Conf. Æn. vi, 640. *Largior hîc campos æther,* &c.] λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. *candidúſque ambit ſplendor.* δέδρομε, perf. med. et eſt præſ. perf.

‖ 6. Z,—] 6. LIB. VI, 149—161. Ulyſſes in ignotâ terrâ alloquitur Nauſicaam.

149. Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα·] *Supplex te oro, ô regina!* γουνοῦμαι, à γόνυ, eſt propriè *ſupplex oro tangens genua;* quod facere, apud veteres, ſolebant ſupplices. Sed γουνοῦμαι quoque ſignificabat ſimpliciter *ſupplex oro;* et ferè idem erat quod λίσσομαι, ut hîc. θεός νύ τις, &c. Conf. Æn. i. 326. *O, quam te memorem?* &c. et vide Heynium ad locum.

157. —χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.] *choream ingredientem:* ubi ponitur particip. in gen. fem. quia ſermo fit de Nauſicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 77. n. 6.] εἰσοιχνεῦσαν, pro εἰσοιχνοῦσαν, ab εἰσοιχνέω, *ingredior.* Pro λευσσόντων ſyntaxis poſtulat λεύσσουσι, uti obſervavit Euſtathius. Sed ejuſmodi conſtructio non infrequens eſt apud Hom. Hîc genitiv. abſolutus eſt. 63.

158. Κεῖνος δ' αὖ, &c.] Ordo eſt: Ὅς βρίσας ἔεδνοισι ἀγάγηταί σε οἶκόνδε. *Qui, præpotentior* aliis procis *ſponſalibus, duxerit te domum.* βρίθω, *gravis ſum;* item *præpondero, ſum potentior.* ἀγαγήται, vocis med. *duxerit* tanquam *ſibi propriam.*

* 7. H,—] 7. LIB. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —ἐληλάδατ'—] pro ἐληλαμένοι ἦσαν, vel, ſine circumlocutione, ἐλήλαντο, pluſq. paſſ. ab ἐλαύνω, vel ἐλάω. Hanc lectionem Barneſius reſtituit ex Scholiaſte, pro vulgari ἐρηρέδατ', quod pro ἐρηρεισμένοι ἦσαν, et quod occurrit infrà v. 95.

87. —περὶ δὲ θριγκὸς κυάνεοιο·] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

89. Αργύρεοι, &c.] *Argentei autem poſtes in æreo ſtabant limine,* ἀργύρεον δ' ὑπερθύριον ἐπὶ— Angl. *and a golden lintel upon them,* χρυσέη δὲ κορώνη, *and a golden architrave.* κορώνη, *cornix;* ſumitur etiam pro *curvo manubrio vel annulo, quo janua*

Digitized by Google

attrahitur; ut α, 441. Sed, ut H. Steph. obſervat, pro quavis ſummitate poni quoque videtur.

92. —ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,—] Angl. *with exquiſite ſkill*; ἰδυίῃσι vel εἰδυίῃσι pro εἰδηκυίαις· πραπίδεσσι, pro πραπίσι, à πραπὶς, ἡ, *pectus*, in pl. αἱ πραπίδες, *præcordia*. Eadem locutio occurrit alibi ſæpè, et de Vulcano,

95—97, Εν δὲ θρόνοι, &c.] *Intùs verò ſolia ad parietem acclinata erant utrinque*, [Vide ad v. 86.] *in loca interiora à limine uſque*: ἔνθα πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι ἐμϐεϐλήατο [Ion. pro ἐνεϐεϐλήντο] *ibi pepli* [forſan *tapetes* vel *pulvinaria*] *tenues benè neti inſtrati erant*,—

99. —ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.] *aſſiduè enim epulabantur*; i. e. epulis delectabantur.

64. 100. Χρύσειοι—κοῦροι] i. e. *Auratæ ſtatuæ juvenum*—

106. —οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.] tales *qualia ſolia proceræ populi*; quæ ſcil. perpetuò moventur.

107. Καιροσέων δ' ὀθονέων, &c.] *Benè-textis autem à linteis diſtillat humidum oleum*; i. e. tam benè texta erant lintea ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, ſed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ητοι οὕτως ἦσαν πυκναὶ, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελθεῖν· ἢ ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἔστιλϐον, διὰ τὴν λευκότητα· ἢ τρυφεραὶ ἦσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποῤῥεῖν· ἢ οὕτως ἀποστίλϐειν τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποϐάλλειν. Cæterùm καιροσέων eſt pro καιροεσσῶν, à nominat. καιρόεις, &c. *benè contextus licio*; à καῖρος, *licium*.

109. —ὡς δὲ γυναῖκες—] Intellige ex ſuperioribus, ἱστῶν ἴδριες, &c. *peritæ ſunt in telâ texendâ*.

113. Τετραγύος·] *Quatuor jugerum*. τεσσάρων γυῶν· γύη δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν. *Schol.*

114. —πεφύκει] *creſcunt* [πεφύκω verbum nov. poët. a perf. verbi φύω.] τηλεθόωντα, *virentes*. τηλέθαω, idem quod θάλλω. τηλεθόων, τηλεθόωσα, &c. pro τηλεθάων, τηλεθάουσα, &c. Vide ſuprà ad α, 25.

117. Τάων] Æol. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν.

122—126. —ἀλωὴ ἐῤῥίζωται·] *vinea plantata eſt*. Τῆς μὲν ἕτερον [μέρος ὂν] θειλόπεδον ἐνὶ λευρῷ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ· *Hujus quidem altera pars, quæ eſt apricum ſolum in lato loco, ſiccatur ſole*: δ' ἄρα τε τρυγόωσι ἑτέρας [σαφυλὰς] δὲ τραπέουσιν ἄλλας, *et quidem vindemiant alias uvas, alias vero calcant*: πάροιθε δέ τε, &c. *et coram iis in conſpectu ſunt uvæ immaturæ, florem deponentes, aliæ verò ſubmatureſcunt.*

127, 128. Ενθα δὲ, &c.] *Ibi verò excultæ areolæ ad extremum ordinem omnis generis conſitæ ſunt, perennè florentes.*

131. —ὅθεν, &c.] *undè aquabantur cives*. Τοῖά ῥ' ἐν Αλκινόοιο [νήσῳ] ἔσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hic conſtrui cum verbo quoque plur. Cæterùm ad hanc poëticam

cam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens: *Spot more delicious! than those gardens feign'd Or of reviv'd Adonis; or renown'd ALCINOUS, host of old LAERTES' son.* Lib. ix, 439.

* 8. M,—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyssem alloquitur. 65.

39. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι,] subauditur εἰς. *Sirenum voces et Circes pocula nosti.* Hor. Epist. ad Loll.

42. —τῷ δ' οὔτι γυνὴ, &c.] *huic neutiquam uxor,* &c. Conf. *Gray's Elegy: For them no more the blazing hearth shall burn,* &c.

45. —ὀστεόφιν] hic pro ὀστέων.

47. παρὲξ ἐλάαν·] *præternavigato.* ἐλάαν pro ἐλάειν. subauditur ὅρα, vel tale aliquid; ut alibi, quandò infinitivus pro imperat. poni dicitur.

† 9. M,—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssem alloquitur.

85. Ἔνθα δ'—] Σκύλλη ἐνναίει, &c. *Hîc autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans.* "Apud Homerum, à quo primùm Scyllæ speciem declaratam habemus, mythum omninò simpliciorem et rei declarandæ magis consentaneum videmus Odyss. μ, 85—100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata adhærescit: undĕ πόδες δυώδεκα πάντες ἄωροι ei tribuuntur v. 89, saltèm illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantùm corpore ex antro prominet et sex sua capita latè exerit, ut piscetur, undè vivat, belluas marinas Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Vox porrò ejus est qualis catuli v. 86. τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, Γίνεται." HEYNE, ad Virg. Bucol. Excurs. iv. Conf. Æn. iii. 420. sqq. et quæ ibi notavit idem vir egregius.

89. —ἄωροι·] *inutiles ad movendum,* quasi ex α priv. et ὄρω, *excito.* Alii aliter interpretantur.

95. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ—] *Illic autem piscatur, scopulum circumlustrans.* ἰχθυάω, *piscor,* in 3. pers. ἰχθυάει, contr. ἰχθυᾷ, Poët. ἰχθυάᾳ. περιμαιμώωσα, idem quod περιμαιμάουσα, *cupidè quærens.*

100. —νεὼς κυανοπρώροιο.] Subauditur ἐκ vel ἀπὸ. *è nave cæruleam habente proram.* 66.

101. —χθαμαλώτερον] *humiliorem.* —πλησίον, supple εἰσί. —καί κεν διοϊστεύσειας, *et* inter hos *jaculum posses transmittere,* i. e. distantia ejus a Scyllâ non major est jactu sagittæ.

* 10, N,—] 10. LIB. XIII, 96—112. Portus Phorcynis.

96—98.

66. 96—98. *Φόρκυνος δέ τις λιμὴν,*] *Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνος ἐστὶ ἱερὸν τοῦ θαλασσίου δαίμονος. Schol.* —*ἐν δήμῳ Ἰθάκης*, i. e. *ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, duo verò projecta in ipso Littora abrupta, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι* [idem quod *προσπεπτωκυῖαι*] *portui adjacentia et eum versus inclinantia se.* Conf. omninò amœnissimam illam descriptionem hujusmodi portûs, Æn. i. 159. *Est in secessu longo locus*, &c. [quæ me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primæ ejus lineæ, ut observavit ad locum eruditissimus Heynius, petitæ sunt partim ex Odyss. ε, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatat naufragio in Phæaciam, partim Odyss. ν, 95, sqq. ubi in Ithacam escendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Æn.

99. *Αἵτ' ἀνέμων*, &c.] *Quæ à ventis raucis defendunt magnum fluctum ab alto.*

101. —*ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.*] *cùm portûs spatium intraverint.* Vel, ut Schol. *ὅταν πρὸς τὸ ὁρμισθῆναι ἀφίκωνται.*

106. —*τιθαιβώσσουσι*—] *ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστὶ τὸ μέλι. Schol.*

107. *Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες*, &c.] *And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave* their *purple vestments*,—

110. —*καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν*,] *permeabiles hominibus.*

II. NOTÆ IN HESIODUM.

67. * EX HESIODO.] Hesiodus poëta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascræus vulgò dictus [Vide Virg. Geor. ii, 176. et Ecl. vi, 70.] ab Ascrâ Bœotiæ vico, ad radices montis Heliconis; sive ibi natus, seu educatus tantùm postquam pater è Cumâ, Æolicarum urbium unâ, quæ hujus patria erat, Ascram migrâsset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Ἐργ. καὶ Ἡμερ. v. 633, sqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhùc est quo tempore potissimùm vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos æquales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorem affirmant. *Ἦν δὲ Ὁμήρου*, inquit Suidas, *κατά τινας, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὁρίζουσι.* Non nostrum est hìc loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniorem Hesiodo statuunt, quæ, teste Joan. Ger. Vossio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurium est, potiùs acquiescamus;

Digitized by Google

escamus; ita tamen ut hujus juventus in illius senectutem 67.
incidere potuisset. [Vide suprà ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 96. edit Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἀγὼν, quem Græcè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1573, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentionis historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologiâ: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. iii. p. 180.]

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Εργ. καὶ Ἡμερ. v. 652.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquàm in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportâsse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus quæ summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Raro," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa præcepta sententiæ lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucundâ dictionis simplicitate præcipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquàm assurgere affirmâsset, ad lectores *Titanomachiæ*, quæ tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quæ extant Hesiodi sunt Εργα καὶ Ἡμέραι, Θεογονία, et Ασπὶς Ἡρακλέους. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi; atque id multi ab eo prorsùs abjudicant. *Opera et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poëmatis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum;* cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto* ac *molli*,—Georgicis elegantissimi Virgilii. Negat autem præstantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascræum carmen* Romana per oppida canere ait. [Geor. ii. 176.] "Vix enim," ut affirmat idem vir egregius, "in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeæ sententiæ sunt expressæ.——Quod autem Ascræum carmen appellat suum opus Virgilius id eò pertinet," eodem Heynio

Digitized by Google

67. nio judice, "quòd in simili ferè genere versatur, non quòd "ex Hesiodeo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam "est compositum." [Procem. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Cæterùm quod ibidem observatur, "comparatione "Virgilii ad Hesiodum institutâ, nihil exilius, jejunius et "aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio," in eo eximius criticus quibusdam forsan videri posset Ascræo seni paulò iniquior, si nescirent quæ ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniâ. "Ex his," inquit, "et similibus locis poëtarum antiquissimorum character con-"stituendus est, quo assurgere illis licuerit; nam simile quid "seriorum poëtarum ingenia non protulere; et piget, He-"siodeum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Her-"culis Clipeo, sed ex iis partibus æstimari, quæ tenuiora "sunt et ex placido ac mediocri genere." [De Theog. ab Hesiod. conditâ, Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. ii. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Græcorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur ita ut narrationibus alioquin jejunis poëtica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitæ attinebat, traditum est Hesiodum ruris et otii fuisse amantissimum. "Vir "fuit," inquit Velleius Paterculus, "perelegantis ingenii, "et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quie-"tisque cupidissimus." [Hist. Lib. i.] Musarum alumnum, quod poëtis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 22. Oper. et D. 660.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentâ tandem periisse perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio præ se fert vel speciem veritatis. De vitâ Hesiodi scripsere Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Vossius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suæ inserendùm curavit calculum Astronomicum de ætate Hesiodi; qui auctorem habet Josephum Atwell, S.T.P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprà; item Vol. i. p. 565, sqq. edit. Harles.

HESIODI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Hesiodi Opera et Dies; unà cum Orationibus Isocratis 18, et Eidylliis Theocriti. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Quæ est Edit. princeps.]

2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem

dem Georgicôn libri duo; unà cum Theocriti Eclogis 30. 67.
&c. &c. *Venetiis apud Aldum*, 1495. *in fol.*

3. Heſiodi Aſcræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Herculis. *Venetiis, anno à partu virginis*, 1537. *in 4to.* [Hæc eſt edit. Fr. Trincavelli.]

4. Heſiodi Aſcræi quæ extant, cum Scholiis Græcis, &c. cum Indice copioſiſſimo. Operâ et Studio Dan. Heinſii. *Ex Officinâ Plantinianâ Raphelingii*, 1603. *in 4to.*

5. Poetæ minores Græci. Heſiodus, &c. Edit. Radulphi Wintertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. *in 8vo.* [*Ibidem et Londini* ſæpiùs repetita. Optima eſt Lond. 1739.]

6. Heſiodi Opera omnia ex recenſione Jo. Georgii Grævii, &c. *Amſtel.* 1667. *in 8vo.*

7. Heſiodi Aſcræi quæcunque extant. Gr. et Lat. ex recenſione Joannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Paſoris. *Amſtelod.* 1701. *in 8vo.* [Clerici animadverſiones, quæ ſunt copioſiſſimæ, non magni æſtimantur ab eruditis. Tam abſurdis ſomniis refertas eſſe putat Heynius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre moleſtum ſit.]

8. Heſiodi Aſcræi quæ ſuperſunt, cum notis variorum. Edidit Thomas Robinſon, S. T. P. *Oxon.* 1737. *in 4to.*

9. Heſiodi Aſcræi, quæ extant Opera, cum notis ſelectis, accedit Paſoris Index Studio Schrevelii, ad editionem Robinſonii recenſuit notaſque ſuas adjecit Jo. Tob. Krebſius. *Lipſiæ*, 1746. *in 8vo.* et 1778.

10. Heſiodi Aſcræi quæ extant, cum notis variorum, &c. curante Chr. Frid. Loeſnero. *Lipſiæ*, 1778. *in 8vo.*

11. Theogonia Heſiodea, textu ſubindè refictо, in uſum prælectionum ſeorſum edita à Frid. Aug. Wolf. *Halæ Saxon.* 1783. [Huic edit. accedunt quædam præſtantiſſimi Heynii.]

*** Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 596, ſqq. edit. Harles.

† Ex τῶν ʽΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ Εργων κὴ ʽΗμέρων.] i. e. *Ex* HESIODI ASCRÆI *Operibus et Diebus.* [1—201.] Εργα κὴ ʽΗμέραι, *Opera et Dies*, eſt poëma didacticum, in quo cùm agri colendi rationem tradit, tùm in primis fratrem Perſen ab ignaviâ et voluptate ad virtutem et diligentiam revocare ſtuduit. HARLES.

Ver. 1—10. Μȣσαι, &c.] Decem primos verſus, qui continent invocationem Jovis et Muſarum, auctorem non habere Heſiodum affirmant Pauſanias, Tzetzes aliique: et doctiſſimus Brunckius, in ſuâ Gnomicorum Poëtarum editione, eos omiſit. [Vide Fab. Bib. Gr. Lib. ii. c. 8.] Πιερίηθεν—ἐκ τῆς Πιερίας. αἰοιδῆσι—ταῖς ὑμετέραις μελωδίαις. κλείουσαι—δοξάζουσαι

67. τὺς ἀνθρώπυς. *Schol.* κλέω, est *celebro, alicui gloriam concilio.* Post κλέιυσαι rectè intelligit Moschopulus ὡς ἂν ἐθέλητε. Δεῦτε δὴ—*Agite quæso.* ἐννέπετε ὑμνέιυσαι rectè exponit Grævius ὑμνέιτε, ut ἀρπάζων ἐφόρεις pro ἥρπαζεις, κρύψαντες ἔχυσι pro ἔκρυψαν, &c. 3. Ὅν τε διὰ, &c. Sic construe et distingue, ut benè vidit Gronovius: τε δι' ὃν βροτοὶ ἄνδρες [εἰσὶν] ἄφατοί τε φατοί τε· [εἰσί] τε ῥητοί τ' ἄῤῥητοι ἕκητι μεγάλοιο Διός. Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove.* Simplicitatem quandam habent hæ repetitiones, quæ antiquitatem redolet. ἕκητι, est *volente aliquo.* Ἑρμέιαο ἕκητι, *Mercurii voluntate*— Odyss. ο, 318, &c. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, *facilè enim extollit,* ῥεῖα δὲ χαλέπτει βριάοντα, [supple ἑαυτὸν,] *et facilè deprimit extollentem se.* 6. ἄδηλον ἀέξει, *obscurum auget,* h. e. evehit, ornat. 7. κάρφει, *attenuat.* 9. Κλῦθι, &c. ad Jovem refertur. Τύνη δὲ ἴθυνε θέμιστας [σὺν] δίκῃ, &c. *Tu autem Jupiter rege judicia justè; ego verò Persæ vera dicam.*

11—13. Οὐκ ἄρα μῦνον ἔην ἐρίδων γένος,] *Non sanè unum est contentionum genus,* i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἐςὶ. Nec insolitum est *erat* pro *est* apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotismis, p. 210, edit. Zeunii.] 12. νοησας est hic *prudens, sapiens,* vir *intelligens.* διὰ δ' ἄνδιχα, &c. est διάνδιχα δ' ἔχυσι θυμὸν, Angl. *and they are of a different disposition.* "Quid verò miri," inquit Grævius, "Po-"etam ἔρισιν tribuere animum, quum inter deos referantur et "hìc et in Theogoniâ?"

68. 14—16. —ὀφέλλει,] αὔξάνει. σχετλίη—χαλεπὴ· βαρεῖα. ὅτις—ὀδεις. τήν γε—ταύτην. *Schol.* ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης, &c. *sed necessariò immortalium consiliis litem colunt gravem.*

17—19. Τὴν δ' ἑτέρην,] τὴν καλήν. προτέρην—τῷ χρόνῳ· ἐγείνατο—ἐγέννησε. νὺξ—ἡ. ἐρεβεννὴ—σκοτεινή. Θῆκε—ἔθηκε· ἐποίησε. μιν—αὐτήν. —ὑψίζυγος—ὁ ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ. ναίων—οἰκῶν. *Schol.* Θῆκε δέ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. *Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus,* [hoc est, in terrâ,] *et inter homines.* Ἐν ἀπὸ κοινῦ repetendum. GRÆVIUS. Cæterùm hæc Ἔρις bona nihil aliud videtur quam æmulatio.

22. —ὅς] ὗτος, πτωχός. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, et ipse eâdem ratione opes quærere studet. GRÆVIUS. ἀρόμμεναι—ἀρῦν. ἠδὲ—καὶ. *Schol.*

27. Ὦ Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint. SYLBURGIUS. τεῷ—τῷ σῷ. ἐνικάτθεο—ἐγκατάθου. κακόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς κακοῖς χαίρυσα. νείκε' ὀπιπτεύοντ'—πρὸς μόνας φιλονεικίας

Digitized by Google

ἀνθεκείας θεωρῦντα. *Schol.* ἀγορῆς ἐπακκὸν ἐόντα. *concionum auditorem factum.* Αγορῆς ἐπακκὸν εἶναι Plauto eft *foro operam dare;* 68.
Terent. *lites fequi;* ut obfervavit eruditiffimus Grævius.

30—36. Ωρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται —] *Cura enim parva effe debet*, &c. Nam πέλεται eft hic pro πέλεσθαι δεῖ, ut vidit Grævius. ᾧτινι μὴ βίος, &c. ei *cuicunque non eft victus domi in annum repofitus;* ὡραῖος, *æftate collectus*, uti interpretatur idem vir magnus. Δημήτερος ἀκτὴν, *Cereris munus;* τῦ κεκορεσσάμενος, i. e. ὃ κορεσάμενος, Angl. *with which when thou haft amply fupplied thyfelf*, ὀφέλλοις νείκεα καὶ δῆριν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτήμασι, then *deal as much as thou haft a mind in ftrife and contention about the goods of other people.* Eft fcil. conceffio ironica. δ' ἐκέτι ἔςαι σοὶ δεύτερον ἔρδειν ὧδε, *however it fhall not any longer be in thy option to do fo* to me. ἀλλ' αὖθι, &c. *but afterwards let us decide any controverfy* that may be between us *by fair trials, which proceed beft from Jove.* [Vide Iliad. α, 339.] Ιθέῃσι Ionicè pro ἰθείαις, quod idem ac εὐθείαις.

37—39. Ηδη—ἐδασσάμεθα·] *Jam—divifimus inter nos:* ἀλλά τε πολλὰ— Lege, cum Guieto, probante Robinfono, ἀλλὰ τὰ πολλὰ, *fed plurima.* Hæreditatem, inquit poëta, divifimus, (æqualiter fcil.) tu vero ambitu et donis τὰ πολλὰ majorem partem rapuifti. —βασιλῆας δωροφάγυς,— erant hi judices ac fenatores, potiùs quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant ut non folum publicè exigerent aliquod donum mercedis loco, fed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dejoce, Lib. i. et Odyff. θ, 40, 41.] οἱ τήνδε δίκην ἐθέλυσι δικάσσαι, *qui hanc litem volebant judicare.* Scaliger notavit ἐθέλυσι hic pofitum pro ἤθελον. Sed fimul notâffe debuit auctores Græcos hoc modo tempore præf. uti folere, quippe qui tempus refpiciant quo res narratur. [Vide Vol. i. ad p. 122. n. 6.] δικάσσαι, reduplicato σ, pro δικάσαι, quod, à δικάζω veniens, neceffariò penultimam corripit: ut ἐδασσάμεθ' fuprà, pro ἐδασάμεθα, à δάζω.

40—43. —ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,] Hic propriè docet fratrem poëta, omiffis litibus, præftare quietam poffeffionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præfertim fi parcè vivas. GRÆVIUS. Simul quoque, fine dubio, perftringit judices, τὺς βασιλῆας fuprà dictos, qui fuis indulgent cupiditatibus, et à vitæ frugalitate tranfeunt ad πλεονεξίαν injuftam. Οὐδ' ὅσον, &c. victûs frugalitas hic commendatur. Sic Hor. *Me pafcant olivæ, Me cichorea, levefque malvæ.* [Lib. i. Od. 31.] Κρύψαντες—ἔχυσι— i. e. ἔκρυψαν—βίον, *vitam*, i e. *vitæ methodum.* Ῥηϊδίως γάρ κεν—ἐργάσαιο, Verte, cum Grævio; *Facilè enim uno die tantum quæfiviffes*, nam ἐργάζεσθαι hic eft, *labore parare, acquirere*, fubintellecto βίον.

45, 46, Αἶψά κε πηδάλιον, &c.] *Statim gubernaculum qui-*

 dem,

dem, in fumo poneres; i. e. Statim ad finem laborem perduceres: Est nempe metaphora desumta ab eo quod facere solebant veteres quum hyeme, post navigationem, naves erant subductæ. Suspendebant nimirùm clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πηδάλιον pro *stivâ* accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearea itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger: *non cures neque navigationem neque agriculturam.* In hunc locum multus est eruditissimus Grævius, quem videsis.

69. 47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε—] βίον scil. veram atque rectam optimamque vivendi methodum. —Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, *Prometheus versutus,* qui filius erat Japeti et Asiæ vel Clymenes Nymphæ, frater autem Epimethei. Is, post hominem à se è luto formatum, Minervæ auxilio in cœlum ascendisse dicitur, ignemque, admotâ ferulâ ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne cœlesti hominem suum animâsse.

50—52. Κρύψε δὲ πῦρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio præterierunt interpretes. Ordo, interpunctione mutatâ, videtur esse: ἐῢς δὲ πάϊς Ιαπετοῖο ἔκρυψε ἐν κοίλῳ νάρθηκι πῦρ, τὸ μὲν ἔκλεψε αὖθις ἀνθρώποισι παρὰ μητιόεντος Διὸς, λαθὼν τερπικέραυνον Δία. *Filius autem egregius Japeti abscondidit in cavâ ferulâ ignem, quem quidem furtim abstulit, hominum gratiâ, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem.* ἔκλεψε αὖθις est *furtim retrò fero, furtim aufero,* vel *asporto.* Appositè Horatius: *Audax Japeti genus Ignem fraude malâ gentibus intulit.* [Lib. i. Od. 3.] Cæterùm ignem in ferulæ medullâ asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius, Lib. vii. c. 56.

54. —πέρι] περισσότερον. μήδεα—βουλεύματα. εἰδὼς—γινώσκων. *Schol.*

60. Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandoræ primæ mulieris, quam dii deæque, collatâ operâ, amabilem finxere.

65. —ἀμφιχέαι] Idem quod ἀμφιχεῦσαι. [Vide Vol. i. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —καὶ πόθον ἀργαλέον, *et desiderium vehemens,* καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. κορεῖν, inquit Grævius, est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. undè et νεωκόρος, *qui templum ornat, et tuetur, æditius.* Γυιοκόροι μελεδῶνες sunt *curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ.* Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi et excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?* Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkenius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοβόρους. μελεδῶνας γυιοβόρους, *curas quæ membra consumunt:* et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et

Tzetzes

Tzetzes vidisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐσθίουσας τὰ μέλη.

67. Εν δ' θέμεν κύνεόν τε νόον] i. e. ἐνθεῖναι δὲ τε κύνεον νόον, *indere vero et impudentem mentem*, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος *et fallaces mores*:—διάκτορον Αργειφόντην, *internuncium Argicidam*; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 103. φ, 497, &c.

70, 71. —Αμφιγυήεις] Est ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιός. χωλὸς *utroque crure*, et est epitheton Vulcani, non ψεκτῶς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατά τινα ἰδιότητα: hinc et addi solet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut apparet non ignominiæ caussâ positum, sed ob personalem Vulcani characterem. DAMM. Lex. Hom. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον,— Subintellige ποίημα, πλάσμα. ἴκελόν τι πλάσμα, ἴνδαλμα, εἴδωλον. GUIETUS. Κρονίδεω διὰ βουλάς, *Saturni filii consiliis*. -δεω διά, dactylus. Conf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —Εν δ' ἄρα φωνὴν] φωνὴ hîc est ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῇ perperàm παρέκλειν docent, et exponunt *voce*. GRÆVIUS.

82. —πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.] *detrimentum hominibus industriis*. ἀλφηστῇσι, Ion. pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφέω, *invenio*. 70.

96—98. —ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι] *in non fractâ pyxide*—Δόμος enim, ut notavit Grævius, quodvis receptaculum, et vas notat. —πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο, *priùs enim injecit operculum vasis*— Pandora scil.

102. —ἐφ' ἡμέρῃ—] Legendum censet Grævius ἐφήμεροι. Hor. *Post ignem ætheriâ domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit cohors*, &c. Lib. i. Od. 3.

106, 107. —ἐκκορυφώσω] ἐξ ἀρχῆς λέξω. *Schol.* ἐκτέλεσω. an συντόμως ἐρῶ, λέξω; GUIETUS. —σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. *tu vero in præcordiis tuis conde*. Locutio quæ sæpè occurrit apud Homerum.

108. Ὡς—] ἴσθι, ὅτι. ὁμόθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γεγάασι—ἐγένοντο. *Schol.* Hîc incipit celeberrima enarratio diversarum hominum ætatum.

111—116. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν,] *Ii quidem qui temporibus Saturni erant*, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν, *cum in cælo regnaret*, ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον [dele δ' et lege simpliciter ἔζωον, vel cum Grævio ζώεσκον] *et ut dei vivebant, securo animo præditi*, τε νόσφιν ἄτερ πόνων καὶ οἰζύος, *et seorsùm sine laboribus et ærumnâ*. [τε nullo modo deleri debet, ut censet Grævius; respondet enim alteri τε suprà.] —αἰεὶ δ' [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, *semper autem similibus* [i. e. sine mutatione] *pedibus et manibus gaudentes*. [Hoc est, ut rectè Guietus, semper integris membris, non senescentibus,] τέρποντ' [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλίῃσι— *delectabant se in conviviis*, &c. Αφνειοὶ μήλοισι, *abundantes pomis*, vel *fructibus*, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Grævius.

Digitized by Google

71. 119. —πολλόν] à nominativo regulari πολλὸς, πολλὴ, πολλόν. πολὺς flectitur etiam regulariter, apud Homerum et noſtrum; gen. πόλεος, in dat. pl. πολέεσσι, pro πόλεσι, ut in verſu 120.

125, 126. Ἠέρα ἑσσάμενοι,] *Aëra induti*,—ἑσσάμενοι, reduplicato σ, poëticè pro ἑσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἕω, ἕννυω, vel ἕννυμι, *induo*.—Πλουτοδόται—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. *Schol.* —γέρας βασιλήϊον— Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum: quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. GRÆVIUS.

129. —οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu ſimile, neque ingenio.* Φυὴ hîc non eſt ſola ſtatura et proceritas corporis ſed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magiſtri docent. Νόημα eſt *ingenium*. Gloſſæ MS. Voſſianæ: νόημα, φρόνησις. Hom. φρένες, Il. α, 115. *Id.*

130, 131. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν, &c.] *Sed centum annis puer apud matrem ſedulam nutriebatur*—Increpat Heſiodus mollem iſtam et effæminatam educationem, quæ, ut ait Quinctilianus, *nervos omnes et mentis et corporis frangit.* ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. *creſcens valdè rudis in domo ſuâ.*

132. —καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,] *et ad pubertatem ikoito*, Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud eſt quam ipſa ἥβη. GRÆVIUS. Haud abſimile eſt iſtud Homeri: τέλος θανάτοιο, quod eſt ipſa *mors*.

136—138. —ἔρδειν—] eſt hîc *ſacrificare*. Sic Virg. *Cum faciam vitulâ.* [Ecl. iii, 77.] et Princeps poëtarum: ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. [Iliad. α, 445.] Η θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. *Ut juſtum eſt hominibus in ſedibus eorum conſuetis*; nam ἦθος interdùm ſignificat *locus conſuetus ad commorandum.* Conf. infrà, v. 167. item Il. ζ, 511.—Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε—ſupple τῇ γῇ.

141, 142. Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Hæc eſt verborum συνέπεια· Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δεύτεροι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales ſecundi ſunt terreſtres, ſcilicet dæmones: hoc eſt ſecundi gradûs, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei ſæculi θνητοῖς ſunt orti. Qui quidem non regium honorem ſunt adepti, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. *ſunt* tamen et hi in dignitate conſtituti.—Καλέονται verò hîc eſt εἰσί. GRÆVIUS.

145. Ἐκ μελιᾶν,] Has voces interpretes reddunt, *de fraxinis*, quaſi innuiſſet poëta hoc genus hominum duræ, firmæque texturæ fuiſſe. Eadémne autem generatio et ænea fuit et fraxinea? Ἐκ μελιᾶν δεινόν τε καὶ ὄβριμον, *Haſtis terribile et validum.* Τὸ μελιᾶν eſt genit. plur. Dor. pro τῶν μελιῶν. Μελία autem non ſolùm pro *fraxino* uſurpatur, ſed metaphoricè etiam ab Homero, cæteriſque poëtis pro *haſtâ.* [Vide Il. β, 542.]—Obiter notari poteſt Ovidium, qui in quatuor ætatum deſcriptione ad Heſiodum reſpexit, æneum ſeculum per armorum ſtudium ab aliis diſtinguere, *Tertia poſt illas ſucceſſit*

aënea

aënea proles, Sævior ingeniis, et ad horrida promtior arma. THEOBALD, apud *Robinson.*

148, 149. Απλαστοι] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. *vasti et agrestes*. GRÆVIUS. μεγάλη δ' βίη—supple ἦν αὐτοῖς, erat *autem* illis *magna vis; καὶ χεῖρες ἄαπτοι ἐπέφυκον ἐξ ὤμων ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν, et manus invictæ nascebantur ex humeris* pertingentes *ad valida membra.* 72.

153. —ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αΐδαο,] εὐρώεις hic est *squalidus*, [ab εὐρὼς *situs*, *squalor*. ut Virg. *loca senta situ* dicit,] aut *tenebricosus*. Glossa MS. Vossii : εὐρώεντα, σκοτεινόν. Suidas : εὐρώεντα, σκοτεινὰ, ζοφώδη. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερὸς verò non est meo judicio *frigidus*, sed *dirus*, *illætabilis*, *horrendus*. Hesych. Κρυερὸν, φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδὲς, φοβερόν, ἐλεεινὸν, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δυσχερές. GRÆVIUS.

160. —προτέρη γενεῇ,] Verte : *priori ætate*, non *generatione*, ut vulgò. *Idem*.

162. Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ] Intelligit non tantum τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις dictos, sed etiam eos qui Επίγονοι dicebantur, i. e. τῶν ἑπτὰ τῶν ἐπὶ Θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum subministrârunt Æschylo nobilissimæ tragœdiæ ejus nominis: posteriores verò pulcherrimi poëmatis Epici, cui titulus: *The Epigoniad;* quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P.

167. —καὶ ἤθε' ὀπάσσας] *et sedes tribuens*. Vide suprà ad v. 37—39.

169. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων] Hunc versum ex MS. reposuit Grævius.

171. Εν μακάρων νήσοισι,] Hæ νῆσοι μακάρων decantatæ erant apud veteres poëtas. Cf. Odyss. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scolion Callistrati : Εν μύρτου κλαδὶ κ. τ. λ. Æneid. vi, 638, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Heynius : item Plin. lib. vi. c. 23.

174. Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον, &c.] *O utinam ego quinto non interessem Hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1.

181, 182. Εὖτ' ἂν, &c.] γεινόμενοι sunt τεχθέντες. Sic autem verte : *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur. —Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, Non hæc referenda sunt ad ἰδέας ὁμοιότητα, sed ad γνώμης. Loquitur de discordiâ et dissentione animorum. GRÆVIUS. 73.

185—188. ἀτιμήσουσι] est ἀτιμᾶν φιλοῦσι, *contumeliâ afficere solent.* et μέμψονται est μέμφεσθαι φιλοῦσι. et v. 189. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, est ἐξαλαπάζειν εἴωθε, *solet expugnare*, &c. Iliad. α, 80. ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, *quando irasci solet viro inferiori,*

73. *ſteriori*, et ſic ſæpè. *Idem.* Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he ſhall be enraged againſt a man of inferior degree.* [Cf. Viger. de Idiotiſm. p. 207. edit. prim. Zeunii.] βάζοντ', quod pro βάζοντε, eſt hîc, ut docent nonnulli, dualis pro plurali βάζοντες. [Vide quæ vir ornatiſſimus Sam. Clarke annotavit, ad Iliad. α, 566. et vide ſuprà ad Odyſſ. θ, 35.] Vera lectio hic eſt: βάζοντες ἔπεσσι, atque ita legiſſe videtur Moſchopulus. οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες, *neque deorum vindictam veriti:* Nam ὄπις non eſt *oculus*, ut quidam putant, ſed *pœna, vindicta divina,* &c. Sic Iliad. π, 388. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *deorum ultionem nihil verentes.* [cf. Odyſſ. φ, 29.] οὐδὲ μὲν οἵ γε ἀποδοῖεν [ἀποδοίησαν] θρεπτήρια γηράντεσσι [γήρασι] τοκεῦσιν, *neque hi ſanè ſenibus parentibus educationis præmia reddere volunt.*

191. —ὕβριν] ὑβριστήν. *Schol.* abſtractum ſcil. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται] i. e. per tmeſin pro δ' ἐπομεῖται ὅρκον.

199, 200. Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην,] Ἀθανάτων φῦλα ſunt *Dii.* Sic ſuperiùs φῦλ' ἀνθρώπων ſunt *homines,* φῦλα γυναικῶν *mulieres.* GRÆVIUS. προλιπόντ' pro προλιποῦσα nominativo dual. feminino. Oſtendit doctiſſimus Brunckius, [ad Soph. Antigon. v. 926. et 986. atque ad Œdip. Col. 1676. item ad Electr. 977.] pronomen ſeu participium plurale maſculini generis de feminâ adhiberi poſſe; ita etiam maſculinum duale: ſed in ſingulari numero id nunquam obtinere. Ἰδέσθε τώδε, ἀντὶ τῶ τάσδε. inquit Schol. [ad Electr. 977.] ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς. τὰ χεῖρε γάρ φασι: καὶ Ὅμηρος (Il. ε, 778.) τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Ad quem locum Iliadis quæ annotavit Clarkius Brunckio valdè ſunt improbata. —τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ— *relinquentur autem dolores graves*— λείψεται—καταλειφθήσεται. *Schol.* Vide Vol. i. ad p. 99. n. 1.

---

74. *Ἐκ τῆς ἩΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.] h. e. *Ex* HESIODI ASCRÆI THEOGONIA, ſive *Deorum Generatione.* [617—807]. Qui in hoc poëmate aliquod ſyſtema religionis Græcorum traditum putant, næ illi vehementer errant. "Conſtat enim Heſiodum non id egiſſe ut fabulas à ſe con-"geſtas ad philoſophicam rationem aut exculeret aut argu-"tè componeret, ſed ſpectâſſe hoc, ut pro poëtici ingenii "modulo qualicunque ordine diverſas fabulas in unum car-"men contexeret eaſque poëticis ornamentis commendaret:" —uti oſtendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in Diſſert. ſuâ de Theogoniâ ab Heſiodo conditâ, [in Commentat. Soc. Reg.

Digitized by Google

Reg. Scient. Gott. 1779, Vol. ii. p. 125, sqq.] ubi totam Theogoniam Hesiodeam enucleatè enarravit vir ille præstantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, judicio tam subacto cum summâ doctrinâ conjuncto prolatas, ut inter primarios, qui in hac palæstrâ sudârunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare visum est; nam instituti nostri brevitas partem aliquam Theogoniæ hìc tantùm exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solùm simplicitatis Hesiodeæ exemplum, quod ex Operibus et Diebus jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excelluisse non vulgò creditur, cum ingenuâ Juventute communicaremus.

Ver. 617. Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα—] Hesiodum consarcinâsse sua è pluribus carminibus, iterùm intelligitur ex his, 74.
quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprà jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse à Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur; tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ qua esset conflatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magnâ cum poëticâ vi et gravitate memoratur, ut habenda sit hæc particula, unà cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. HEYNE. Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα— Πατὴρ Κρόνος hìc intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque Linguæ Βριάρεως duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hìc mutationem fecit metri causâ.

626. Γαίης φραδμοσύνῃσιν—] *Terræ consiliis*, &c. —αὐτὴ γὰρ κατέλεξε σφιν ἅπαντα διηνεκέως, *ipsa enim narravit illis omnia disertè*, ἀρέσθαι σὺν κείνοις νίκην, &c. *se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. Τιτῆνές τε θεοί,—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidæ, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deorum et mythorum ordine antiquiori successit recentior ille. HEYNE. Sunt igitur Τιτῆνες θεοὶ Cronus unà cum fratribus, qui et dii prioris ætatis; Dii vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla fit mentio; ut ex poëtæ mente bellum hoc factum videri debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titanes adversus novum principem seditionem movissent. Infrà ta-

" men [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis Cro- " nus memoratur."

633. —δωτῆρες ἐάων.] *datores bonorum.* ἐΰς, ἐεῖα, ἐΰ. Ion. ἠΰς. genit. ἔεος et ἦεος. *bonus, pulcher.* genit. pl. ἐάων, Æol. ἐάων. [cf. Odyss. θ, 325, 335.] Versum sequentem uncis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 725.

75. 636. Συνεχέως ἐμάχοντο, &c.] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugnâ illâ memorabili, quæ narrata est, finiretur; potest id ornatui poëtico tribui; potest tamen tempus fortè continuorum terræ motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. HEYNE. Idem tamen vir egregius censet orationem hîc fore expeditiorem si cum v. 634, abessent quoque 635-6.

638. —ἶσον δ' τέλος τέτατο πτολέμοιο.] *æquali adhùc fortunâ in pugnis usi fuerant.* τέλος πολέμοιο pro πόλεμος notum est ex Hom. qui et ipse sæpè sic loquitur. Alias est: θεὸς ἶσον τείνει πολέμου τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἶσα τέτατο. Rationem translationis optimè disces ex Il. ο, 410, sqq. coll. simili loco μ, 433. V. sq. κείνοισι Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinsecùs intelligimus. WOLF.

642. Ὡς νένίκας—] Additamentum alienæ manus hoc esse putant Guiet. et Heyn. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. *Idem.*

643. Δὴ τότε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen s. Gyen: nam v. sqq. eos alloquitur. HEYNE.

651. Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος,] *Memores placidæ meæ amicitiæ,* ἐξ ἧς scil. ὅσσα παθόντες, &c. *quantis beneficiis affecti in lucem iterùm venistis,* &c. ἐνηέος, à nominat. ἐνηΰς, ὁ, ἡ. ex ἐν et ἐΰς, uti suprà, v. 633.

656. —ὁ. ι περὶ μὲν πραπίδες, &c.] Corr. πέρι. Guiet. emend. περί σοι πραπίδες. Malui pro ἐστι scribere ἔσσι quod magis Homericum est. WOLF. Si περὶ δ' ἔσσι νόημα ex judicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque πραπίδας. HEYNE.

657. —ἀρῆς—] Vulgò putatur Ion. genit. ab ἀρὰ, *diræ, damnum:* [et sic Scut. Herc. 29, et 128.] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quæ brevis contra est in Αρης. Reponendum igitur censet ἄρεως. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 485.

658. Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν—] Vulgò Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν.

666. —μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν.] *pugnam arduam excitârunt;* ubi Dammius putat ad verbi etymologiam respici, εἰς μέγα αἴρω, cum α intensivo. Cæterùm, ut rectè observat Robinsonus, " ex hac descriptione prælii deorum et Titanum " satis constat poëtam nostrum non solùm, ut vult Quincti- " lianus,

Digitized by Google

" lianus, *in mediocri illo dicendi genere* excelluisse, sed etiam " ad summum Poëtices fastigium assurgere potuisse. Nihil " certè grandius occurrit in descriptione illâ Homericâ τῆς " θεομαχίας, quæ tantoperè à Longino celebratur."

669. —Ἐρέβευσφιν—] Per paragogen poëticam pro Ἐρέβευς, 76.
et hoc pro Ἐρέβους, à nominat. Ἔρεβος, εος, τό. Et τὸ ἐξ subintelligitur, ut notavit Guietus.

675. Πέτρας ἠλιβάτους—] Vide Vol. i. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —ἔνοσις—ποδῶν—] videntur jungenda; ita melius procedant reliqua, quæ subjiciuntur. HEYNE.

688. Εἶθαρ μὲν μένεος, &c.] Εὐθὺς, εὐθέως, ἰθὺς et ἰθὺς cognata, quibus adde τὸ εἶθαρ. Ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην. i. e. ἐξέφαινε. GUIETUS.

690. —οἱ δὲ κεραυνοὶ] *fulmina autem* —ἅμα [σὺν] βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ἴκταρ ποτέοντο ἀπὸ στιβαρῆς χειρὸς, τε ταρφέες εἰλυφόωντες ἱερὴν φλόγα, *unà cum tonitru et fulgure extemplò volabant à robustâ manu, et crebra contorquentia sacram flammam.* De ἴκταρ ita Schol. εὐθέως, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκνοῦμαι, ἴκταρ, ἰκτίκως, ταχέως· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγὺς γίνεται· χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῇ τῇ λέξει. Erit sic idem, quod antè συνωχαδόν. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. WOLF. εἰλυφάω est *contorqueo.* Vide suprà ad Od. α, 25.

697. Τιτῆνας χθονίους·] Id est Terræ filios. GUIET.

298. —ὄσσε δ' ἄμερδε—] ὄσσε per apocop. pro ὄσσε. Et in Lex. Homerico ita Dammius: ἀμέρδω f. σω. notat propriè, ἀποστερέω μερίδος, *privo aliquem portione ei debitâ,* ab α priv. et μερίζω, *non attribuo in divisione partem,* in specie est, *privo aliquem facultate videndi,* &c.

700. —Χάος·] Notabile quod in hac particulâ χάος alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, Tartaro πύλας ἐπέθηκε Ποσειδῶν χαλκείας, non Hephæstus. εἴσατο (ἔδοξεν) δ', (ὥστε) ἄντα ὀ. ἰδεῖν ἠδ' ο. ο. ἀκοῦσαι, αὔτως, ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο. τοῖος γὰρ, &c. *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si cælum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent.* Ita accipienda hæc; alias γάρ κε vitiosum esset. ὀρώρει κε pro ἂν, mox μέγας ὑπὸ in ed. Trincav, et ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725, ἧκει. Versus autem 705, prorsùs ex superioribus confictus et otiosus est. HEYNE.

720. Τόσσον ἔνερθ', &c.] Sic Apollodorus —τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ. Biblioth. ad init. Sequens 77.
versus meritò rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio, Cf. Il. θ, 13, sqq. item Æn. vi, 577, sqq.

727. —περὶ δειρήν·] *circumcirca.* Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. WOLF. Mos Hesiodeus postulat δειρὴν περί. Cæterùm quæ indè à 729, ἔνθα θεοὶ ad v.

745, sequuntur, passim à serioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohærent inter se tantùm illa: quod *Tartarus muro aheneo cinctus est, ejusque pinnacula tenebræ obsident, suprà eum verò terræ et maris fundamenta seu radices sunt*:—728. *eodemque in loco Noctis domus.* 744, 5. Nam mera repetitio è superioribus est in vss. 729—733. 736—744. In ultimis καὶ Νυκτὸς ἐρ. οἰκία δεινὰ ἕστηκεν parùm commodè dictum est, cum saltèm repetitum esse déberet ἔνθα: *eodem quoque in loco* Noctis ædes sunt; ut 758, *eodem in loco* Somnus et Mors domos habent, et 767, Hades et Proserpina et Styx. Cæterùm ex his ad intelligendum in promtu est, *Tartarum* antea locum *Hadæ* obtinuisse, cui mox Pluto successit. Virg. Tartarum ab Elysio sejunctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Æn. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. HEYNE.

728. —πεφύκασι] scrib. πεφύασι, ut editt. Trincav. Steph. &c. exhibent. Πεφύκασι antepenult. productam haberet. WOLF.

732. —πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν] Quòd Neptunus dicitur Tartarum munivisse portis, quæ exitum Titanibus præcluderent, non Vulcanus, rectè mireris. [Vide supra ad v. 700.] Causam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cùm Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem*,

78. 736—742. Ἔνθα δὲ—] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sint et satis sana. Partim hæc jam antea dicta, partim versus ab Homero mutuati sunt, ut statim v. 739. ex Il. υ, 65. V. 741, malit Guietus ἵκοι' ἐς—γένοιο, 2dâ pers. sed forte τις intelligi debet. Tum constr. θύελλα προφέροι κεν ἔνθα καὶ ἔνθα. Vide Il. ζ, 346, υ, 63. *Unâ ex aliâ procella eum modò huc, modò illuc abriperet. Idem.*

745. Ἕστηκεν,—] *Stat*; et paulo post Ἑστηώς, pro ἑστηκώς, *stans*. Vide Vol. i. ad p. 98. n. 3.

749. —ἀμειβόμεναι μ. ὀ. χ.] *alternis vicibus subeuntes magnum limen æreum.*

750. —καταβήσεται,] Guietus corr. καταδύεται. Sed futurum à Græcis sæpiùs pro aor. poni solet. WOLF. καταβήσεται potiùs novum videtur esse præs. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Il. ε, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum præs. καταβήσομαι non agnoscit; quanquam analogiâ non dissimili persæpè usurpare visus est Homerus verbum δύσομαι, δύσεο, ἐδύσετο, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. κατεβήσετο, quod Clarkius legit κατεβήσατο in aor. Sed et invenitur καταβήσεται [Il. ο, 382.] usurpatum tanquam tempus præs. quod vir acutissimus videtur non observâsse.

754. Μίμνει τὴν, &c.] *Expectat tempus sui itineris donec venerit,*

Digitized by Google

nerit, i. e. per notum Græcismum, *Manet donec tempus sui itineris venerit.* Prius quoque benè Latinè dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. —οὐδέ ποτ' αὐτὸς] Conf. Od. λ, 15. sqq.

766. —ἐχθρὸς δὲ, &c.] Hoc ita intelligo, ut Θάνατος dicatur invisus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. WOLF.

767. —Θεοῦ χθονίου] χθονίος h. l. est pro καταχθονίος. *Idem.* δόμοι ἠχήεντες. Angl. *resounding mansions.* —ἑστᾶσιν, pro ἑστήκασιν, *stant.* Vide Vol. i. ad p. 98. n. 3.

778. —ἀμφὶ δ'—] ex more rudis sermonis pro: κατηρεφὴς καὶ ἐστηριγμένα κίοσιν. HEYNE. 79.

780. Παῦρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil suprà. WOLF.

781. Ἀσγελίης] sc. ἕνεκα, nec mutandum in ἀσγελίη. *Styx* autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut *Nympha aliqua.* Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus deæ, ut per eam juraretur, posteà solenniùs factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeo afferri ad deos narrat poëta, quotiès jurandum sit. In 783, Trincav. ὅς κε ψεύσηται. Edit. Par. ὅς κε ψεύδηται, melius quam vulgò. HEYNE.

789. Ὠκεανοῖο κέρας,] Κέρας fluvii pars est vel brachium, quo sensu etiam Latini *cornu* dicunt. WOLF.

793. —τὴν—] Intellige διὰ τὴν Στύγα. In ἀπολείψας ut consonam duplicarem non necessarium erat. In compositione enim, etsi rariùs, particulæ ἀπὸ, περὶ, ἐπὶ præsertim sequente λ postremam producunt vocalem. Pronunciando tum literam gemināsse videntur. WOLF. Si ἀπολείψας est à λείβω, *libans* simpliciter significat. Sin à λείπω, redde, cum Wolfio, *fidem deserens:* qui ἐπίορκον adverbium putat. Heynius aut ἐπίορκος scribendum censet cum Guieto, aut ἐπίορκον ἐπομόσῃ jungendum, *qui pejeraverit.*

798. —ἐπὶ κῶμα καλύπτει.] i. e. κῶμα ἐπικαλύπτει αὐτόν.

801. —ἀπομείρεται—] Occurrit sanè et in Εργ. 578; sed ibi est *vindicat sibi, sortitur.* At h. l. est ἀποσχίζεται, quod est ἀπαμείρεται. v. Etymol. et Hesych. h. v. HEYNE. 80.

804. Εἴραις] *cætibus:* idem quod ἱεραῖς. Correctio est Ruhnkenii, pro vulgato Εἰρέας. Putat Heynius quod εἰρὰς non minùs locum habuisset, respectu alterius ἐς βουλήν.

806. Ὠγύγιον,] *antiquam*—Nam jungitur cum ὕδωρ *aquam*; et non cum ὅρκον, ut rectè Wolfius.

III.

Digitized by Google

III. NOTÆ IN APOLLONIUM RHODIUM.

81. * EX APOLLONIO RHODIO.] Apollonius, poeta heroicus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis accepisset, *Rhodius* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3, ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ, sub rege Ptolemæo Euergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scripsit IV libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum, qui celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Peliâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. [Anno ante C. N. 1225.] Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quinctiliano, *æquali quadam mediocritate*. Idem ferè judicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum apellat ἄπτωτον, *vitio carentem;* hoc indicare volens plus studii et curæ in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius; quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tùm ætatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdùm videbitur: nam et non rarò assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficaciâ ipsi Homero vix impar censeri potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticæ auctor) "Virgilius, qui solus ex Antiquis proximè accessit ad Homeri præstantiam, quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, tùm in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est, multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio assumsit." Vol. ii. Part. ii. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262, sqq. Edit. Harles.

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, literis quadratis capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa. 1496. *in 4to.* (al. 1498.) [*Florentinam* hanc appellant.]

2. ———————— Græcè, cum Scholiis, in

in ædibus *Aldi et Andreæ ſoceri, curante Franciſco Aſulano.* 1521, *in* 8*vo.* [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.] 81.

3. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, ſine Scholiis. *Pariſiis,* 1541. *in* 8*vo.* [*Pariſina.*]

4. ———————————— Græcè, cum indice et Scholiis, ex offic. *Petri Brubachii,* 1546, *in* 8*vo.* [*Francofurtenſis.*]

5. ———————————— Græcè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. tranſlata per Valentinum Rotmarum Saliſburgenſem, cum annotationibus. *Baſileæ,* 1572, *in* 12*mo.* [*Baſilienſis.*]

6. ———————————— Græcè, cum Scholiis; et annotat. Henr. Stephani, 1574, *in fol.* [*Genevenſis.*]

7. ———————————— Libri iv. ab Jeremia Hoelzlino in Latinum converſi; commentario et notis illuſtrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, *in* 8*vo.*

8. ———————————— Edidit, nova ferè interpretatione illuſtravit, &c. Joannes Shaw, A. M. *Oxon.* 1777, ii. vol. 4*to. maj.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1778, *in* 8*vo.*]

9. ———————————— è ſcriptis octo veteribus, quorum plerique nondùm collati fuerant nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, *in* 8*vo, et* 4*to.*

*** E plurimis, qui poſt Homerum Epico carmini ſcribendo ingenium applicuere, ſolius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum,* eo ſaltem nomine, ſed et alias præclaras ob dotes, idonei editoris curâ digniſſimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius ſeptem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus ſemper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem ſqualore ad hunc uſque diem infuſcatum remanſerit. Sunt enim editiones illæ omnes mendoſiſſimæ.—Tenebricoſam verſionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere poſſit, niſi ſenſum è Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit, hominum futiliſſimus;* quod verum judicium de eo tulit *David Ruhnkenius.*—In editionum cenſum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ Oxonii prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum eſt profectò, Homerum Appollonio faciliorem eſſe. Sed quum ſalebræ pleræque, in quibus hærebant lectores complanatæ ſint, futurum confido, ut qui ſemper doctiſſimus habitus eſt poëta, idem deinceps mollior ſuaviorque videatur. Brunck.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α΄.] i. e. *Ex* Apollonii Argonauticorum Lib. I, 1—234. Invocatio, Argumenti Propoſitio, Catalogus.

Ver.

Ver. 1. Αρχόμενος σέο, Φοῖβε,] Solennis hic est poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μῆνιν ἄειδε θεά— & Ανδρα μοι ἔννεπε Μῦσα— Hesiodus: Μυσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν. Aratus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα— Ab Apolline unum è suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theognis:

> Ω ἄνα, Λητῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, ὔποτε σεῖο
> Λήσομαι ἀρχόμενος, ὐδ' ἀναπαυόμενος.
> Αλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, κ̀ ὕςατον, ἔν τε μέσοισιν
> Αείσω. BRUNCK.

Αρχόμενος σέο, [i. e. ἀπὸ σῦ] *Incipiens à te,* [De ἄρχω et ἄρχεσθαι, vide Vol. i. ad p. 46. n. 1.] —παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. —ὡς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Αργοναυτικῶν ἔργων. *Schol.*

2, 3. —Πόντοιο κατὰ ςόμα,] Bosphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum versus. De πέτραις Κυανέαις, quæ et Συμπληγάδες vocantur, vide infrà, ad Eurip. Med. init.

4. Χρύσειον μετὰ κῶας—ἤλασαν Αργώ.] Angl. *in quest of the golden Fleece.* [Cf. Eurip. Med. et Theocr. Idyll. xiii. 16.] Dicitur κῶας, ατος. τό. vel κῶας, εος. τὸ, *vellus*. De Αργώ vide infrà ad Eur. Med. init.

6, 7. Μοῖρα μένει—] *Fatum maneret*— [De præsenti temp. hoc modo Græcis usurpato, vide Vol. i. ad p. 122. n. 6.] Quæ sequuntur sic construe: —δαμῆναι ὑπ' ἐννεσίῃσι [ἐννεσίαις] τῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο οἰοπέδιλον δημόθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —θεῶν] idem quod θέσιν, hic pro vulgari τὴν, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio, his verbis: "Invocatio desinit in versu 4. tum incipit narratio: "poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ "τὴν minimè stare potest." Cæterùm βάξις, a βάζω, *loquor*, hic sumitur pro *oraculo*.

9. —Αναύρυ,] Hic, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48. [54, edit. Heyn.] διαβαίνων δὲ ποταμὸν Αναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. Vide Th. Munkerum ad Hygini fab. xii. BRUNCK.

10. Αλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος,] *Alterum quidem servavit*, postquam esset *sub limo*, i. e. è *limo*.

82. 15—17. —ἐφρἀσσατο] cum duplici σ, ad syllabam longam efficiendam, ut benè notum Homerum legentibus. φράζω, *dico, aliis ostendo, enarro*; sed φράζομαι, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium ineo*. ἐφράσσατο, *secum reputavit*, κ̀ οἱ ἄεθλον ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, *atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimæ*, i. e. *postquam secum reputâsset, ei certamen*, &c.

&c. εἰ κεν —ὀλέσσῃ. κεν, quod eſt ἂν, conſtruitur cum ὀλέσῃ, ὄφρ' ἂν ὀλέσῃ. Pro κεν vulgò καὶ, malè, uti oſtendit Brunckius. 82.

18, 19. —ἐπικλείουσιν] Abſurdè vulgò legitur ἔτι κλείουσιν. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaſte confirmatam revocavimus. BRUNCK. Ordo eſt: οἱ ἀοιδοὶ μὲν ἔτι πρόσθεν [γενομένοι— vide infra ad init. Soph. Œd. Tyr.] ἐπικλείουσιν Αργον καμέειν νῆα ὑποθημοσύνῃσι Αθηναίης, *Veteres quidem poëtæ perhibent Argum fabricâſſe navem conſiliis Minervæ.* De fabricatore navis Argûs non conſentiunt auctores, neque de etymologiâ nominis. Vide infrà ad init. Eurip. Med. Sed plena ſunt omnia Lexica ejuſmodi hiſtoriis.

25, 26. —σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι] *prope ſpeculam Pimpleæ*—Πιμπλη, unde Πιμπληϊς, mons Bœotiæ, Muſis facer. —Αὐτὰρ, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. *Unde vocalem temerè inſecutæ*, &c. et Od. xxiv. *Quod ſi Threïcio blandiùs Orpheo*, &c. item *Congreve's Mourning Bride: Muſic hath charms*, &c.

29. —τηλεθόωσαι] pro τηλεθάουσαι, *florentes:* vide ſuprà ad Od. α, 25. Sic στιχόωσιν pro στιχάουσι. —ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ, *quas ille longo tractu*, θελγομένας *delinitas*, ut vulgò reddunt: Sed obſervandum eſt verba Latina carere participio præſ. temporis in voce paſſivâ, quod valdè eſt incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdùm ſententiam auctoris prorſùs extinguit. Vide Il. α, 410, ubi κτεινομένους redditur ab interpretibus *cæſos;* quod abſurdum eſt.

39. —ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.] Vulgò legitur ἀπόπροθεν, ſenſu diverſo. Sed illud præſtat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, ſcil. uſque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. Conf. iv, 135. BRUNCK.

40—44. —ἐπὶ τοῖσι] i. e. ἐπὶ τυτοὶς, Angl. *next to them.* ἐρισθενέων Λαπιθάων, ſupple ἐπὶ, *tempore præpotentium Lapitharum.* Erat ſcil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo ſuprà in Odyſſeâ, ſed unus è Lapithis. [Vide Iliad. α, 264.] ὁπλότερος, ab ὅπλον, *telum*, eſt propriè *armis inſtructior*, unde *junior;* ὁπλότερος γενῇ, *natu minor.* [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρύθεσκε, Ion. imperf. à βαρύθω, quod idem eſt ac βαρύνομαι, *moleſtiâ gravi afficior, ingraveſco.* [cf. Iliad. π, 519.] ὡς τοπάρος περ, *ſicut antea.* Vide Odyſſ. β, 305. θ, 51. et alibi.

48. Πηοσύνη καὶ κῆδος] Πηοσυνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν· κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quæ acceptio è lexicis nota. BRUNCK. 83.

49. —ἐϋρρήνεσσιν] Poëticè pro εὐρησι, à nominat. εὔρην, -νος. *abundans pecoribus*, ex εὖ et ἄρς, *agnus;* legitur et εὔρηνος, -η, -ον. In quibuſdam libris ſcribitur cum duplici ρ, ſed perperàm, uti oſtendit Brunckius.

51, 52. —πολυλήϊοι Ἑρμείαο υἷες.] *manubiis divites Mercurii filii*, —Ἑρμείαο, Æol. genit. ab Ἑρμείας, quod idem ac Ἑρμέας,

Digitized by Google

83. μέας, ε, contractè Ἑρμῆς, ῦ. εὖ διδαῶτι δόλυς, *benè docti dolos.* Δαίω, *disco, intelligo*, &c. in perf. med. δέδαα, unde in participio, δεδαὼς, -ωσα, -αως: quæ methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic Odyss. ρ, 519. δεδαὼς ἐπ' ἱμερόεντα, *doctus carmina delectabilia.*

53. —νισσομένοισιν] Vera scriptura hujus verbi est νίσσομαι, in f. 1. νίσομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἔπι δ' τοῖσι—νισσομένοισι. Angl. *and went to them while they were setting out*, &c.

60. Κενταύροισιν ὀλέσθαι,] *à Centauris periisse,*—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbaram et Græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσετο. Vero propius Homeri Scholiastes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ι, 592. λ, 16. In sup. v. ἀσκλῖναι pro vulgato ἐγκλῖναι dedit idem Schol. τῷ ἀσκλῖναι *dejicere* opponitur ἄκαμπτος, ut ἄρρηκτος opponitur τῷ δαΐξαι. ἐκλῖναι notat *inclinare, in fugam vertere.* Facilè hæc composita commutantur. BRUNCK. Cf. Ovid. Metam. xii. —*manet imperfossus ab omni*, &c. ἐδύσατο νειόθι γαίης, *subiit altus terræ.* νειόθι, *in imo*, per sync. pro νειατόθι, à νειατος. —θεινόμενος στιβαρῇσι ἐλάτῃσιν καταΐγδην, *ictus validis abietibus cum impetu corruentibus.* καταΐγδην, adverb. à καταΐσσω, *corruo.*

67, 68. —ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος—] Ξυνιὰς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα τὴν Θεσσαλίαν εἰπέ. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Κτιμένη πόλις Θεσσαλίας. *Schol.* ναιετάασκε, Ion. pro ἐναίετας, *habitabat*, à ναιετάω. cf. Iliad. λ, 672. ρ, 308.

69. —Ὀπόεντος] à nominat. Ὀπόεις, contractè Ὀπῦς, ῦντος, quæ urbs celebris Λοκρῶν ἐπικνημιδίων.

75. Ἔξοχος ἠνορέην,] Subauditur κατὰ. εὖ δεδαὼς, vide suprà ad v. 52.

84. 81. Πλαγχθέντας] *vagatos*— Vide ad Odyss. α, 2. δηωθῆναι, *interfici*, à δηόω, *interficio.*

82, 83. —κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, ὃ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Grævium ad Hesiodi Ἐργ. 240. et nos ad Æschyli Prom. 28. BRUNCK. In hac autem Scholiastæ interpretatione, quæ Brunckio adeò arridere videtur, nequeo, quæ est mea cæcitas, videre sensum poëtæ: nec ullum accepi lumen à doctissimo Grævio ad locum indicatum; et quæ Brunckius ipse notavit ad Æschyli Prom. mihi videre non contigit. In verbis poëtæ desidero iteratam istam Scholiastæ particulam negativam, et dubito an μήκιστον hìc possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos

poëtas

Digitized by Google

poëtas interdum dicere μάκιϛος, pro μέγιϛος. [Vide Soph. 84.
Œd. Tyr. 1301. et Philoct. 849.] et μάκιϛος, in chori cantilenis, ubi voces Doricæ admittuntur, potest esse pro μήκιϛος. Construo et interpretor hoc modo: ὡς ἐπαυρεῖν κακὸν, [vel κακῶν· nam hoc verbum invenitur constructum interdùm cum accusativo, interdùm cum genitivo.] ἐκ [ἐϛιν] ἀνθρώποισι μήκιϛον. *adeo attingere mala*, vel *plecti malis, non est hominibus res longissimè remota*,— [ἐπαυρέω, est *attingo, gusto, fruor*; et sumitur in utramque partem. Sic, Iliad. λ, 572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, *antequam corpus candidum attingerent*. Loquitur Poëta de jaculis. cf. ο, 316. σ, 302. item ψ, 340, ubi construitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Iliad. α, 410, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος· ubi observandum βασιλῆος regi ab ἕνεκα subaudito; *ut omnes seipsis fruantur,—sibimet ipsis placeant, propter regem*: vel sine ἕνεκα, *ut omnes fruantur suo rege*. Ironicè scil. dictum. Sed Grævius reddit: *ut omnes plectantur propter regem*. cf. Od. σ, 106.] —ὁππότε ταρχύσαντο ἐκείνυς κ̀ ἐνι Λιβύη— *siquidem eos sepeliendos curaverint etiam in Libyâ*, τόσον ἑκὰς [ἀπὸ] Κόλχων ὅσον τέ περ δύσιές τε κ̀ ἀντολαὶ ἠελίυ εἰσορόωνται [vide suprà ad v. 29.] μεσσηγὺς. Locutio poëtica ad magnam distantiam denotandam.

87. —Εὐρύτου υἱες,] Vide Odyss. θ, 226. τόξον autem in sup. v. ut Eustathius adnotat ad Il. ο, 441. ὐ τὸ σκεῦος σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην. BRUNCK.

101—104. Θησέα δ'— Πειρίθῳ] Legitur Πειρίθοος, ὐ, et Πειρίθυς, ὐ, ὁ. De Theseo et Perithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Æn. 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quæ ibi annotârunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato κέινην, vel κεινὴν ὁδὸν, reposuit Brunckius κοινὴν ὁδὸν, *communem expeditionem*. Sic autem construe: ἀΐδηλος δὲ δεσμὸς ἔρυκε ὑπὸ Ταιναρίην χθόνα Θησέα, ὃς ἐκέκασο περὶ πάντας Ερεχθεΐδας, ἑσπόμενον κοινὴν ὁδὸν [σὺν] Πειρίθῳ. ἦ τε ἄμφω κεν ἔθεντο ῥηΐτερον τέλος καμάτοιο πάντεσσιν. *exitiale autem vinculum cohibebat sub Tænariâ terrâ Theseum, qui celebris erat supra omnes Erechtheidas, dum communem expeditionem prosequebatur cum Perithoo. Ambo certè imposuissent faciliorem exitum laboris omnibus*—Argonautis scil. si eos comitati essent.

105—112. ΤΙΦΥΣ] Celeberrimus navis Argûs gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. *Alter erit tum Tiphys*, &c. —ἀϛέρι, Ursa major sic dicta κατ' ἐξοχὴν. Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum. σὺν δὲ οἱ, *et cum ipsâ*. [nam οἱ, à nominativ. ὅς, est omnium generum.] Αργος— vide suprà ad v. 19. —κείνης ὑποθημοσύνῃσι, sic Virg. *divina Palladis arte*. Æn. ii, 15. et vide Odyss. θ, 493.

Digitized by Google

85. 119. —ὅς τέκε Πηρὼ] Vide infrà ad Theocrit. Idyll. iii. cf. Propert. ii. 3. 51.

122. Οὐδὲ μὲν ὀδὲ βίην—] βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules*, ut notum. [Iliad. σ, 117. cf. γ, 105, &c] Sic Horat. *Herculeus labor*. [Lib. i. Od. iii. in fin.] quod est Homericum βίη Ἡρακληείη, Il. λ, 689. et alibi. Cæterùm historia et labores Herculis etiam pueris notissima.

138. —ὃς πέρι πάντας, &c.] Ordo est: ὃς περιεκαίνυτο πάντας ναυτιλίησι, *qui vincebat omnes arte navigandi.*

141. —μὴ οἱ, &c.] Ordo est: μὴ δῆμος ἀγάσαιτο οἱ [ἕνεκα] εὐκλείης.] *ne populus ei inviderent propter gloriam.* Nam ἀγάζομαι non solùm significat *admiror*, sed, cum dativo junctum, *invideo.* [Vide Iliad. ρ, 71.] —ἐτήτυμον, adverbialiter *verè*.

86. 145. —ἔμπυρα σήματα] vocantur signa, quæ πυρσοσκόποι in victimis ardentibus observabant, ut omen futurorum indè captarent. KUSTER, ad Suidam.

147. —ὦρσε] Ultima in cæsurâ producta. BRUNCK.

149, 150. Τηλυγέτους] *charos, dilectos,*— [sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimæ, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π, 18.] —οὐδ' ἀπίθησε νισσομένοις, Angl. *nor was she averse from their going*; γὰρ μήδετο ἐπάξια λέκτρων Ζηνὸς, *for she thought of* their performing *deeds worthy of the progeny of Jove.*

151. —ΛΥΓΚΕΥΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —ἠδ' ὅ,ττι κεν ἀρήσαιτο Μαρνάμενος,] *et quodcunque cuperet inter pugnandum*, τὸ πέλεσθαι, *id fieri*, ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο, Angl. *in the brunt of the war*, i. e. ei dedit potestatem sui in quamcunque vellet formam mutandi. Conf. Ovid. Metam. xii, 556.

166. —ἀμπόλιν] i. e. ἀνὰ πόλιν. —ὄπασσε, pro ὄπασε, *comitem dedit.*

168. —ἄρκτου δέρος,] non pendet à sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. BRUNCK. Vide hoc schema infrà illustratum ad Soph. Œd. Tyr. v. 269.

172, 173. —ὃν δὴ φάτις Ηελιοιο Εμμεναι·] i. e. ὃν δὴ φάτις [ἐστι] εἶναι [υἱὸν] Ἡλίου. —κυδιόων— vide suprà ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphione, Jovis et Antiopes filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii, Od. ii. —ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, *in oris elatioribus littoris*, nam ὀφρὺς, *supercilium*, significat quoque, *prominentia terræ, littus arduum.*

87. 183, 184. —οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας,] Locus notabilis adumbratus ex Il. υ, 226—229. ubi poëta describit equos Erichthonii. cf. Virg. Æn. vii, 808. de Camillâ; *Illa vel intactæ*, &c. et *Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla*, &c. —ἀλλ' τέγγομένος ἄκροις ἴχνεσι ἄσσον, [i. e. elliptice, pro κατὰ τέ-

ρετ

τοῦτο ὅσον ἐστὶ τέγγεσθαι, *tantum quantum est madefieri*, vel quantum vocari possit madefieri.] πεφόρητο διερῇ κελεύθῳ. Angl. *But just dipping the soles of his feet, he skimmed along the watery way.* ἴχνος, non solùm *vestigium*, sed interdùm, ut hîc, *planta pedis*. διερὸς, *qui humorem habet, humidus*. πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, perf. pass. in med. sensu. Vide Vol. i. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. Παρθενίην,] Perperàm vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Ἀγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ἰμβρασίης Ἥρης. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Cf. ii, 872. Insulæ Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum 48. BRUNCK.

203. Λέρνου ἐπίκλησιν, &c.] i. e. παῖς Λέρνου κατ' ἐπίκλησιν, γε μὲν παῖς Ἡφαίστου κατὰ γενεήν.

204. —πόδι] Vulgò πόδα. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. —σιφλὸς autem hîc πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. ξ, 142. BRUNCK.

219. Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι, &c.] Tota hæc descriptio fratrum Ζήτου et Καλαΐος est admodùm poëtica; non autem explicatu difficilis. Adi propr. nom. Lexica. 88.

231. —εὐχετόωντο ἔμμεναι·] i. e. εὐχετάοντο εἶναι, *gloriabantur se esse*. Vide suprà ad v. 29.

492—558.] Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —προτέρω—] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautæ, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroïbus, Idam Idmonemqne, qui conviciis se invicem proscindunt; —προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη, *ulteriùs verò iis processisset*, [Vide Iliad. ψ, 490.] Εἰ μὴ ἑταῖροι ὁμοκλήσαντες [κατερήτυον] δηριάοντας, αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν. *nisi socii iis certantibus interminati cohibuissent, ipséque Jason cohibuisset:* ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Ὀρφεὺς ἀνασχόμενος κίθαριν λαιῇ [χειρὶ] πείραζεν ἀοιδῆς. *atque inter illos Orpheus, lævâ manu sustollens citharam, tentâsset cantilenam.*

496—500. Ἤειδεν δ' ὡς γαῖα, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. *Namque canebat*, &c. —τοπρὶν συναρηρότα ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ μορφῇ, *priùs conjuncta inter se sub unâ facie* vel formâ, [cf. Ovid. Metam. Fab. 1. *Ante mare et tellus*, &c.] ἐξ ὀλοοῖο νείκεος διεκρίθησαν ἕκαστα ἀμφὶς, *è perniciosâ lite discreta erant singula à se invicèm*. —ἠελίοιο κέλευθοι. Sic Virg. Æn. vi, 796. *Extra anni Solisque vias*,—

Digitized by Google

89. 505. —ὁ μὲν Κρόνῳ εἶκαθε τιμῆς,] *hic quidem Saturno cedebat honoris* causâ,—nam τιμῆς regitur ab ἕνεκα subaudito.

508. Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος,] Sic Juvenalis Sat. vi.—*Jove nondum Barbato*,—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—514. Η,] Per aphæresin pro φῆ· ut sæpè apud Homerum, et hoc pro ἔφη, *dixit*. —ἄμοτον *insatiabiliter*. μοτον est *linteum concerptum*, quo vulnera expleri solent à chirurgis; unde ἄμοτος, ε, ὁ, ἡ. *qui expleri non debet vel potest*. [cf. Iliad. δ, 440.] — ἠρεμέοντες οὔασιν ὀρθοῖσιν ἐπὶ κηληθμῷ, *quiescentes auribus erectis ad oblectationem*.

515. —τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς] *tale in ipsis blandimentum cantûs relinquebat*. Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato θέλκτιν ἀοιδήν.

516—518. Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα] *Neque diu post*, κερασσάμενοι [reduplicato σ, ut sæpè apud poëtas] λοιβὰς, *misto libamine*, ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὅδῳ ᾗ] θέμις ἐστὶ, *prout fas est*, τέως τε χέοντο αἰθομένῃσι γλώσσῃσι, *donec quoque profundebant in linguas ardentes*. [Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] δὲ ἐμνώοντο [pro ἐμνάοντο] ὕπνε διὰ κνέφας, *et somni recordabantur per noctem*.

523. Βαινέμεναι] et βαινέμεν, idem quod βαίνειν· ἐπιβαίνειν νῆα, Angl. *to go on board*, &c.

525. Πηλιὰς—Ἀργὼ,] *Peliaca Argo*, Vide infrà ad Eur. Med. 3.

526, 527. Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο,] *In eâ enim trabs divina impacta erat*, [δόρυ, *hastile*, item *tota hasta*; propriè est, ut hîc, *lignum longum, cortice spoliatum, trabs*,] τό ῥα [ἐκ] Δωδωνίδος φηγοῦ Ἀθηναίη ἥρμοσε μέσσην στεῖραν, *quam è Dodonæâ quercu Minerva adaptaverat mediæ carinæ*. φηγὸς, *fagus*, item *quercus*: Dodonææ quercus scil. vocales erant.

528. —ἐπισχερὼ] *continuâ serie*, à σχερὸς, vel σχερὸν, *series, cohærentia*.—εὐκόσμως— ἑδριόωντο, *ordine sedebant*. Vide suprà ad v. 29.

90. 531. —μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος] Vide suprà ad v. 122. ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, *prope se autem posuit suam clavam*—Hercules scil.

538, 539. —ὁμαρτῇ—πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·] Ex Homero Il. σ, 571. —τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. BRUNCK.

540, 541. Ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. iv, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato Ὡς ὑπ' Ὀρφῆος, claudicante versu. Cæterùm quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! — ῥόθια δ' ἐπικλύζοντο, *fluctus autem fremebant*: apud Homerum invenitur ῥόθιος, ια, ιον, *fremens*,

Digitized by Google

mens, *strepens*, &c. sed τὸ ῥόθιον, *fluxus*, est recentiorum poëtarum.

542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multùm distare videtur. Tantùm non sunt: Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο, Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν, ἠδὲ φέβεσθαι. Il. ε, 221. Sed qui sequuntur, ad v. 561. ipso principe poëtarum non sunt indigni. Eorum autem pulchritudines discipulis suis particulatim enarrare periti est Magistri inter prælegendum.

545. Τεύχεα·] Scholiastes: ἅπερ εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virg. Æn. viii, 91. *Labitur uncta vadis abies: mirantur et undæ, Miratur nemus insuetum* FULGENTIA *longè* SCUTA *virûm*. BRUNCK.

546—552. Ἀτραπὸς] est *semita directa*, *via* ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω. —εὐδομένη Διὸς, &c. —θάμβεον εἰσορόωσαι— [pro εἰσορόουσι, ut sæpissimè suprà.] *admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniæ*,— Ἰτὼν, -ῶνος, ἡ. et Ἰτώνη, urbs Molossiæ, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hîc, Ἰτωνίς. ἐπικραδάοντας ἐρετμὰ, *vibrantes* vel *impellentes remos*.

554. Χείρων—] Φιλύρης καὶ Κρόνου υἱὸς, εἷς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Æsculapii et Achillis. —ἀγὴ est *littus*, ab ἄγω, *frango*, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand;* ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νόστον νισσομένοις, *he prayed for a safe return to them as they were setting off*. —παράκοιτις, *uxor* scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φίλῳ δειδίσκετο πατρί. *porrigebat eum suo patri*, Peleo scil. jam proficiscenti cum cæteris Argonautis. δειδίσκομαι, interdùm redditur *propino:* vide Odyss. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—hæc de centauro Chirone et infante Achille.

---

* Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.] *E* LIB. II, 178—310. Phinei 91.
Historia.—Post varios casus et discrimina Argonautæ tandem appellunt ad oram Bithyniæ; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine cæstûs interfecto, cum Bebryciis pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον, &c.] *Ibi ad littus domum habuit*, &c.

181—185. —οὐδ' ὅσσον ὄπιζεν,] *neque ullam reverentiam observabat*— [ὅσον, i. e. κατὰ τοσοῦθ' ὅσον ἐστί τι. vide infrà v. 190.] καὶ χρείων ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερὸν νόον Διὸς αὐτοῦ, *et exponens intrepidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis*. [χρέω, vel χρείω,

idem

Digitized by Google

idem quod χρέω, *oraculum edo, vaticinor.*] τῷ καὶ ἐπίαλλεν οἱ ἠπεδανὸν μὲν γῆρας. *quapropter ei immisit* [Jupiter nempè] *perpetuam quidem senectutem.* —οὐδὲ ἔα γάνυσθαι ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, *neque gaudere patiebatur copioso victu.* ἀπείρεσιον, strictè signif. *infinitus, immensus,* &c. ὄνειαρ, ατος, τὸ. in genere, inquit Dammius in Lexico, notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, *omne quod juvat et prodest,* et *quo frui possumus:* in specie est *cibus.*

188—190. Ἅρπυιαι—] Vide suprà ad Odyss. α, 241. —ἵνα ζώων ἀκάχοιτο, *ut vivens cruciatus subiret.*

191—193. —οὐδέ τις ἔτλη] *Nec quisquam* hunc [fœtidum odorem scil.] *sustinere posset,* μὴ ὅτι φορεύμενος λευκανίηνδε, *nedum* reliquias illas *gutturi admovens,* ἀλλὰ μηδ' ἑστὼς ἀπὸ τηλοῦ, *sed ne quidem stans procul.* Quæ ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ καὶ reposuit μὴ ὅτι, *non solum non, nedum,* quibus particulis, ut hîc, negantibus, subjungitur semper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδὲ· ut benè ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. particul. Ling. Gr. p. 741, sqq.] ἑστὼς participium est, inquit Brunckius, formæ Ionicæ, dissyllabum. τοῖόν οἱ ἀπέπνει λείψανα δαιτός, *adeo ei exhalabant reliquiæ epularum.* De hac fœdâ imagine vide præstantissimi Heynii Excurs. vii. ad lib. iii. Æn. sub fin. et Excurs. xvi.

195, 196. Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπαΐων,] *Illos ipsos* [Argonautas scil.] *adesse sensit,* ὧν ἰόντων, *quibus venientibus,* θέσφατον οἱ ἦεν ἐκ Διός, *consilio Jovis ei constitutum erat,* ἀπόνασθαι [per sync. pro ἀπονήσασθαι] ἧς ἐδωδῆς, *se suo cibo fruiturum.*

197—199. —ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,] *vanum tanquam somnium,* ἀκήριος est *non animosus, animâ privatus, mortuus.* —ἀμφαφόων, idem quod ἀμφαφάων, *contrectans,* vox Homerica. —ἅψεα, *membra.* ἅψος, εος, τό. *junctura membrorum:* deinde *membrum quodvis.*

201. —ῥινοὶ δ', &c.] Ordo est: ῥινοὶ δὲ μοῦνον συνέεργον ὀστέα, *pellis vix continebat ossa.*

92. 205. —ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.] Angl. *and without speaking, he was disposed to languid sleep,* i. e. *in silence he exhibited a drowsy languor.*

220—222. οὐ γὰρ μοῦνον, &c.] *nam non solum Erinnys extremo pede invasit oculos* mihi; quod nihil aliud esse videtur quàm quod *violenter eum privâsset lumine,* —καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω, i. e. secundum Brunckium, καὶ ἕλκω γῆρας, ὃ οὔποτε μέλλω ἐς τέλος μηρύσασθαι. Scilicet voces ἐς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἕλκω, sed cum nomine ἀμήρυτον connectendæ.

231. Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.] *Ne si ei ex adamante ductum esset cor.* ἐλαύνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, *duco, ductile opus facio:* ἀδάμας, pro *ferro* interdum sumitur; atque ita Schol. ἀδάμας καὶ σίδηρος

σίδηρος

σιδηρου εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres σιδήρειον ἦτορ vel θυμὸν, &c. Vide Il. χ, 357. ω, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. *Illi robur et æs triplex Circa pectus erat,*—Ubi vide quæ notavit doctissimus Jani.

232. Ἀλλά μοι πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη] Ita demùm, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poëmate, qui pejùs à librariis vexatus fuerit. Sed non operæ pretium foret nobis hanc rem hìc loci discutere.

234. Τὰς μὲν—] *Quas verò*, vel *has verò*— Harpyias scil.

236. Εἰ δή ἐγών ὁ πρίν, &c.] *Siquidem ego olim aliquandò*, &c.

240. Ἴσκεν Ἀγηνορίδης·] Sic *dicebat filius Agenoris* :— apud Hom. ἴσκω, est *scio, fingo, assimilo* : poëtis recentioribus *dico.* 93.

244. —σμυγερώτερον—] Sic rectè emendavit Ruhnkenius, Epist. Crit. ii. p. 58. Vulgò συγερώτερον. —τί νύ τοι τόσα κήδε' ἄνηπται; Hom. habet Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. Il. β, 15.

260. —οἵ μηδ' ὧδε θανόντι—] Subauditur μοί.

263. —πεπονήατο] Ion. pro ἐπεπόνηντο, *instruxerunt*—

281. Ἄκρῃς ἐν γενύεσσι—] *extremis maxillis frustrà frendent dentibus.* [De aor. vide Vol. i. ad p. 19. n. 6.] conf. Æn. xii. 753, et Ovid. Met. i. 533. item Statii Theb. v. 165. 94.

283. Τάων, &c.] i. e. ἤλιθα ἐπέχραον τῶν ἀκροτάταις χερσί. *frustrà invadebant eas extremis manibus.* Ubi notanda vis temporis imperf. ἤλιθα invenitur apud Homerum et signif. *satis, abundè, effusè, valdè* ; quasi ab ἅλις. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum μάτην, εἰκῆ, sed etiam χύδην, ἀθρόως, δαψιλῶς. ἐπιχραύω, *cum impetu hostili invado, ingruo*, ut sæpè apud Homerum.

288. —Βορέω,] Βορέας, ου, ὁ. Ion. genitiv. est βορέω, à nominat. βορῆς, Ion. βορῆς, contractè pro βορέας. Æol. genit. est βορέαο, uti suprà.

291, 292. —λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν,] cf. Il. ο, 37. Æn. xii. 816. —τέτυκται, *est.* Vide suprà ad Od. θ, 544. p. 27.

296. —Στροφάδας] Vide Æn. iii. 209, sqq. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

300. —μεταχθονίη] Probant hoc pro vulgato μεταχρονίη H. Steph. et Brunck. μεταχθόνιος significare videtur *qui posthabet terram, qui reliquit terram.* μεταχθονίη hìc sonat *posthabitâ*, vel *relictâ* terrâ.

308. —ἐγρήσσοντες.] Verbum poëticum, *vigilantes.* Sic Il. λ, 550. ρ, 660. 95.

95. * Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ′.] E LIB. III, 1—5. Invocatio ad Erato.—In fine libri secundi narratur quomodo Argonautæ in terram Colchicam et fluenta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quæ præest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medeæ, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος, &c.] *tu enim et Veneris officium sortita es*, —ἀδμῆτας—παρθενικὰς, *innuptas puellas*— Apposìtè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes*. De Arte amandi, ii. 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris. Medea Jasonem deperit.—Inter heroas convenerat oratores mittere ad aulam Æetæ regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiis. Nam post interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixi et Chalciopes, ut patris fatum, qui jussu Æetæ tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Græciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontes et Cytisorus. Tenendum tamen est Argum Phrixi filium non illum esse Argum, navis Argûs fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum visus est Jasòn Medeæ, regis alteri filiæ, quæ eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, lautè epulantur.

299. —σφιν] pro σφίσι, *ipsis*— oratoribus scil. quos jam memoravimus.

302. Ἐκ δὲ τοῦ—] i. e. ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου, *dehinc*.

306—308. —ἠέ τις ἄτη] ἐνέκλασεν σωομένους μεσσηγὺς; *an malum aliquod interpellavit in medio vos servantes vosmet?* Pro vulgato σωομένοις prætulerunt H. Steph. et Brunck. σωομένους. activum enim est, inquit hic, verbum ἐνικλᾷν significans ἐμποδίζειν. σωομένους reddi potest *proficiscentes*; nam Hesychio σώοντο est ὁρμῶντο, ἤρχοντο. οὐ μὲν πείθεσθε ἐμεῖο προφέροντος, &c. *non quidem mihi paruistis ostendenti*, &c.

96. 311. Κίρκην] Vide suprà ad Od. λ, 8. p. 46.

321. —αὐτοὺς δ᾽ ὑπὸ δούρασι πεπληῶτας, &c.] nos *ipsos autem*

trabibus

πράβibus illapsos insulæ Martis ad oram ejecit unda, &c. πεπληῶτας, pro πεπτηκότας.

332. Χρειὼ δ' ἦν ἰθέλῃς ἐξίδμεναι,] *Rationem autem si vis cognoscere*, χρειὼ et χρεώ, οος, contractè ῦς. ἡ. idem quod χρεία, *utilitas, usus, necessitas*, &c. —ἴδμεναι, est ab ἴσημι, in infin. ἰσάναι, Ionicè ἰσάμεν, per sync. ἴσμεν et ἴδμεν, unde ἴδμεναι.

333. Τόνδε—] *Hunc*— Jasonem scil. τις πεϱιώσιον βασιλεὺς ἵεμενος ἐλάσσαι ἀπάνευθεν πάτρης καὶ κτεάνων, *quidam impensè rex* [i. e. tyrannus] *cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus*. περιώσιος, *qui circum auditur*; quasi à περιαύω, *circumsono*. indè περιώσιον, adverbialiter, *valdè, impensè*.

335. Σφωιτέρη] hìc signif. *suâ*, etsi σφωιτέρος, à σφῶϊ, propriè sonat *vester*, de duobus: [atque ita Hom. Il. α, 216.] —πέμπει νέεσθαι δεῦρο, *mittit huc ire*, ἀμήχανον, *sine consilio*.

336. —οὐδ' ὑπαλύξειν] Ordo est: ἢ στεῦται γενεὴν Αἰολιδέων οὐ ὑπαλύξειν θυμαλγέα μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίκτοιο Διός, οὐδ' ἄτλητον ἄγος τε ποινὰς Φρίξοιο, πρὶν κῶας ἱκέσθαι ἐς Ἑλλάδα. στεῦται, per sync pro στεύνται, *promittit*. Vide suprà ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα;] Ordo est: πρίν τινα ὑμῶν λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodièque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum vellus et Phrixum in Græciam reportare velit, quæ nunquam vidisse optaverit.* Scilicet his verbis significat Æetes, eos, ni properè abeant, subitò iisdem suppliciis plectum iri, quæ mox dicit se de illis statim sumturum fuisse, ni hospitali mensâ fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Græciam, et Phrixum reportâssent satis tristificum. BRUNCK. ὁμαρτήσαντε, pro vulgari ὁμαρτήσαντες, è duobus codd. extractum fuit a Brunckio. Refertur autem iste dualis ad δέρος et Φρίξον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poëtæ rectè ceperit. In vulgatis pro ἐφ' Ἑλλάδα scribitur ἀφ' Ἑλλάδος· ponatur igitur punctum interrogationis post ἰδέσθαι, et comma post Ἑλλάδος· atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece* [*a fleece to his cost*] *—and a Phrixus too?— You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but*, &c. Judicent periti. Locus est difficilis. 97.

386. —σχέο μοι τῶδε στόλῳ.] μοι, ut sæpè, redundat; et ante τῶδε subauditur περὶ. *moderare teipsum de hac expeditione*. σχέο, idem quod σχέσο, vel σχοῦ, ut tironibus notum.

388. —τίς δ' ἂν τόσον—] Conf. Od. ι, 99.

397. Διχθαδίην] Conf. Il. α, 189, sqq.

399. Ἤ ὅγε—] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, *aut ille periculum faceret vis eorum*.

406.

Digitized by Google

406. Ὡς αὐτοί, &c.] Hic alludere videtur ad Peliam, quem Argus antea vocaverat βασίλεια πειρώσιον, supra, v. 336.

408—410. Τὸν ῥ' αὐτὸς περίειμι χερσὶν,] i. e. κατὰ τὸν ῥ' αὐτὸς, &c. *quo ipse supero manibus*, ὀλοὸν περ ἐόντα, *periculosum quanquam sit*, δοιὼ ταύρω χαλκόποδε μοι νέμονται ἀμφὶ, &c.

411—416. Τοὺς ἐλάω, &c.] *quos jugatos impello per novale Martis quatuor jugerum*, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ, &c. *quod cùm statim ad finem exaraverim*, οὐ βάλλομαι ἀκτὴν Δηοῦς ἐν ὁλκοῖσι σπόρον, *non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen*, ἀλλ' ὀδόντας δεινοῖο ὄφιος μεταλδήσκοντας ἀνδράσι τευχησταῖς [κατὰ] δέμας· *sed dentes horrendi serpentis renascentes viris armatis corpus* : τοὺς δ' αὖθι δαΐζων κείρω ὑπ' ἐμῷ δουρὶ περισταδὸν ἀντιάοντας, *quos ibi dissecans interficio circumcircà meâ hastâ obviam euntes*.

419. —ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος] οἶκον scil. *ad* domum *regis* Peliæ.

426. —κερδαλέοισιν.] ἔπεσι scil. *astutis verbis*.

427. —μάλα τοί με δίκη, &c.] *valdè admodùm circumcludis me*, sed *meritò*.

99. 430. Ῥίγιον ἀνθρώποις γε, &c.] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari Ῥίσιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιβήσετ' ἀνάγκης, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quæ me huc adegit.* Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsâ necessitate, quæ me hùc adegit.

453. Προπρὸ δ' ἄρ', &c.] Ἐμφατικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, προπροκυλινδόμενος. *Schol.* Conf. Æn. iv, init. et v. 83.

100. 466, 467. —ἢ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.] *utinam sanè sine damno effugiat!* [Vide infrà ad Eur. Med. init.] —τίνια θεὰ Περσηΐ. Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Πέρσεως θυγατέρα. τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. *Schol.*

744—765, 828—843.] Statûs Medeæ descriptio.

744—751. Νὺξ μὲν ἔπειτ'—] Omninò cum hac descriptione conferatur Virgiliana illa ejusdem generis, [Æn. iv, 522.] *Nox erat*, &c. ; quæ, ut pulchrè memini, dulcedine suâ me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Græcum, Brunckio judice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii,

——— καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.

quam Virgilii *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Hæc ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Græcam quidem simpliciorem esse ac sublimiorem, Romanam verò suaviorem atque ornatiorem. Verùm καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἀδινὸν κῶμα περιεκάλυπτεν τινα μητέρα τεθνεώτων παίδων, et *altissima quies circumtegebat unamquamque*

Digitized by Google

quamque matrem mortuorum liberorum. —σιγὴ δ' ἔχεν μελαινομένην ὀρφνήν, *silentium autem tenebat nigrescentes tenebras.* conf. infrà Theocr. Idyll. ii.

756. Ηελίου ὥς—] Vide comparationem in Æneide, hinc desumt. viii, 22. et quæ ibi notavit præstantiss. Heynius.

761—765. —ἔνδοθι δ' αἰεὶ] Ordo est: δ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς αἰεὶ ἔτειρ' ἔνδοθι, *et dolor exurens per corpus semper conficiebat* eam *intus,* τε ἀμφὶ ἀραιὰς ἶνας καὶ ὑπὸ νείατον ἰνίον κεφαλῆς ἄχρις, ἔνθ' ἀλεγεινότατον ἄχος δύνει, ὁππότ' ἀκάματοι Ερωτες ἐνισκίμψωσιν ἀνίας πραπίδεσσιν. *et circa teneros nervos atque sub imum occipitium capitis penitùs, ubi acerrimus dolor subit, quandò invicti amores infigunt molestias præcordiis.*

830. Αἵ οἱ ἀτημελίη, &c.] *quæ ei negligenter demissæ pendebant,* —καταειμέναι, idem quod καθειμέναι, à καθίημι, *demitto:* ἠερέθοντο, imperf. ab ἠερέθομαι, quod interdùm, ut hîc, significat *pendeo.* Vide H. Steph. Thes. in voce ἀερέθω. 101.

835. Αργυφέην.] *albam.* Ita, pro vulgari ἀργυφέην è sex codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —ἀλλά τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.] *sed et augenda erant in posterum.*

838. —δυοκαίδεκα πᾶσαι] *non pauciores quam duodecim, duodecim ipsa.* Vide Clarkium ad Il. κ, 261.

919. Ενθ' ἔπω—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. Ημὲν ἐσάντα ἰδεῖν, &c.] *seu coram spectandus, seu compellandus foret.*

926. Αμπυκίδης,] *Filius Ampycis,* Mopsus scil.

948. Οὐδ' ἄρα, &c.] *Nec animus quidem Medeæ convertebat sese ad alia consideranda, quantumvis canentis;* [ὅμως, *tamen,* eam hîc, ut opinor, habet vim ac si dixeris—*tamen,* inquam, non convertebat sese, &c.] πᾶσαι δὲ [μολπαὶ] ἥν τινα μολπὴν ἀθύροι, οὐ οἱ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι. *et omnes cantilenæ quamcunque modularetur non diù placebant ludendæ.* Hujusmodi autem constructio ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. πάντας ὅτῳ— ubi vide quæ annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit. 102.

954. Η θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ,] *Certè crebrò in præcordiis cor agitatum est.* ἐάγη, pro ἥγη, aor. 2. pass. ab ἄγω, *frango.*

959. —μήλοισι, &c.] Sic construe: δ' ἐνίησι ἄσπετον οἶζυν μήλοισι, *et immittit ingentem ærumnam pecori.* Aor. in hoc sensu studiosis jam notus. Vide Vol. i. ad p. 19. n. 6.

962. Εκ δ' ἄρα, &c.] Descriptio quàm vigore plena!

973.

Digitized by Google

973. Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης, &c.] *Sensit autem Æsonides ipsam implicitam esse malo divinitùs immisso,* —ἐνιπεπληγυῖαν, pro ἐμπεπτωκυῖαν, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide suprà, ad Od. ι, 96—98. p. 66.

977—979. —ἐνιπαιπτάασκον.] In quibusdam libris legitur disjunctim ἐνὶ παιπτάασκον. ἦα est Ion. pro ἦν. τῷ— *quare ne coram me nimis erubescas* —ἤ τι παρεξερέεσθαι ὅ τοι φίλον, ἤ τι φάσθαι. *quo minùs perconteris quodcunque placet, aut dicas.*

103. 983, 984. —ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης] *quoniam ab initio pollicita es sorori, te* mihi *grata medicamenta daturam.*

986. —ὅς ξείνοις, &c.] Vide Vol. i. ad p. 10. n. 3.

990—993. Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ, &c.] *Tibi vero ego referam gratiam posteà ob auxilium, qua fas sit, sicut decet seorsum habitantes,* tibi scil. *nomen et pulchrum comparans decus : sic et alii quoque heroes celebrabunt te,* &c.

995. Ἡμέας ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,] Sic Poëta eximius, mihique amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragœdiâ, cui titulus *Douglas : Ye dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —φίλατο,] pro ἐφίλατο, imperf. med. a φίλημι. vel, ut alii volunt, pro ἐφιλήσατο, à φιλέω. μέσσῳ δὲ οἱ αἰθέρι τέκμαρ ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, ἑλίσσεται πάννυχος οὐρανίοισιν εἰδώλοισιν. *eique in medio æthere signum,* scil. *siderea corona, quam et vocant* coronam *Ariadnes, volvitur per noctem inter cœlestia simulachra.* Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate.

1006. —ἦ γὰρ ἔοικας, &c.] *etenim certè videris,* quantum judicare liceat *à formâ, blandis moribus ornata esse.*

104. 1013—1016. Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα] *et statim manu non parcâ*—&c. καί νύ κε καὶ ἀρύσασα πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ στηθέων, ἀγαλλομένη κεν ἐγγυάλιξεν οἱ χατέοντι. Nihil hoc potuit expressiùs dici.

1018—1021. Στράπτεν] στράπτω hìc transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. BRUNCK. Ordo est : τοῖος Ἔρως ἀπέστραπτεν ἡδεῖαν φλόγα ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο, &c. *talis amor emittebat dulcem flammam*— i. e. *talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Æsonidis, et oculorum Medeæ splendorem auferebat.* [conf. Ovid. Am. iii, 12. et ii, 19.] οἷόν τε ἔρση τήκεται περὶ ῥοδέῃσιν ἰαινομένη ἠῴοισι φάεσσιν. *veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis.* Pro vulgato ῥοδίοισι, Brunckius è quatuor codd. protulit ῥοδέῃσιν, quod positum putat pro ῥοδέῃσι è dialecto ; quia Dores η in ει mutant. Idem tamen

men addit quæ sequuntur: "Hanc lectionem qui non probârit, per me licet reponat ῥοδέησιν. Est autem ῥοδέη seu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, *frutex* rosas producens." Cf. Il. ψ, 597.

1025. Ὀψὲ δ' ἢ δὴ τοίοισι—] Supple ἔπεσι. *Vix tandem verò talibus verbis eum blandè compellavit virgo.*

1026. Φράζεο νῦν,] *Attende animum nunc,*— Vide infrà ad Theocr. Idyll. ii. v. 69.

1029—1034. Δὴ τότε—] *tunc sanè observatâ mediâ nocte æquis portionibus divisâ; postquam te laveris undis perennis fluvii, solus seorsùm ab aliis, in vestibus atris, fossam effodias rotundam, inque eâ mactes agnam, et integram crudam* pyræ *imponas, quum ritè aggesseris pyram ad ipsam fossam.* Cf. Æn. vi, 253. ubi præstantissimus Heynius observat, diis inferis fieri *holocausta.*

1035. Μουνογενῆ &c.] Ordo est: δὲ μειλίσσειο [pro Ion. μειλίσσεο,] Ἑκάτην μουνογενῆ Περσηΐδα, *et places Hecaten unigenam Persei filiam,*—

1039. —ὄρσησι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,] *impellat te retrò converti.* ὄρω, *excito, impello,* fut. Æol. ὄρσω, undè aor. 1. ind. ὦρσα, subj. ὄρσω, ὄρσῃς, ὄρσῃ, Ion. ὄρσῃσι.

1040. —μή πως τὰ ἕκαστα κολούσαις] *ne quodammodo singulis imperfectis relictis,*—

1042. Ἠρι] *Manè:* ab ἦρ, ἦρος, τὸ. ὁ ὄρθρος, *tempus matutinum.*

1046. Πρὸς δὲ—] Supple τούτοις, *preterea,* καὶ αὐτῷ δυερὶ— 105.
supple σύν.

1056—1060. —νειοῖο] i. e. διὰ νειοῦ, *per novale.* λάθρη ἄφες στιβαρώτερον λᾶαν, Angl. *secretly throw among them a heavy stone: οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ, and they on account of this,* ἂν ὀλέκοιεν, &c. καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγε ἰθῦσαι [διὰ] δηϊοτῆτος, *et tu ipse festina ruere* per *ardentem pugnam.*

1061. —νίσσεο δ' ἔμπης,] *attamen abi*— ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ᾗ] φίλον [ἐστί σοι] *quo libeat,* ᾗ ἕαδεν σοι ἀφορμηθέντι νέεσθαι, *quocunque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —ὅτ' ἔμελλεν] πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι ἕοιο [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.*

1069. Μνώεο] Ion. imperat. à μνώομαι, quod idem ac μνάομαι, *recordor,* &c.

1083. —εὔαδε] et suprà, v. 1062. ἕαδε, pro ἧδε, perf. med. 106.
verbi ἥδω, *delecto.*

1086. —εὔρειτος] Vulgò εὔρρηνος, *dives ovium.* εὔρειτος, quod prætulit Brunckius, est vox insolita, significans hîc, ut ille putat, πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Hi autem ῥειτοί fuisse videntur *alvei* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salsâ; æstuaria interdùm vocant, quæ scil. aquâ implentur accessu maris æstuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluviis similia.

Digitized by Google

milia. Quod innuit Pausanias, in Atticâ, cap. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce ῥεττοί, et Etymol. Magnum p. 703.

1100. Αἴθε γὰρ—] Vide Vol. i. ad p. 70. n. 4. Utinam, *ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theseo* de illâ, sic nobis pater tuus *esset amicus.*

1109. Ἀλλ' οἶον—] *Sed tantum*—

107. 1115. Ὄφρα σ',] Ordo est: ὄφρα, προφέρουσα ἐλεγχείας ἐν ὀφθαλμοῖσιν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῇ ἰότητι.

1127. —ἄδην ἐσάωθεν] *plane servati fuerint* —ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν. —δὲ πορσανέεις ἡμέτερον λέχος ἐνὶ κουριδίοισι θαλάμοις, *ornabis autem nostrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorem duxero.* πορσανέεις pro πορσανεῖς, fut. 1. à πορσαίνω, *augeo, orno,* &c. sic suprà [v. 1124.] πορσανέουσιν.

108. 1157, 1158. Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος] *illa vero reversione* [i. e. reversa] *inops consilii,* — λελίητο, pro ἐλελίητο, perf. pass. à λιέω vel λιάω, quod idem ac λιλαίω, atque, ut deponens, λιλαίομαι, *cupio.*

1161. —πορφύρουσα] *anxiè cogitans qualis mali facinoris particeps esset suo consilio.* —ξυνώσατο, idem quod ἐκοινώσατο, à ξυνὸς, quod idem ac κοινὸς, *communis.*

*** Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis hæc, in præsentiâ, satis sunto; quibus sedulò excussis, studiosus diligens, sine dubio, totius poëmatis perlegendi cupidine flagrabit. In sequentibus Jason pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum sociis, conscensâ iterùm Argo nave, itineris comite Medeâ, Thessaliam tandèm, multis exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam, revehitur.

NOTÆ

Digitized by Google

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS TRAGICIS.

APUD Græcos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiæ tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos sive hymnos in Bacchi honorem canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri fæcibus. [Tibull. Eleg. ii, 1, 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hâc origine crevit Tragœdia; sic dicta ἀπὸ τῦ τράγυ καὶ τῆς ᾠδῆς, quasi *hirci cantilena;* sive istud animal daretur in præmium cantoribus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiæ tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Æschylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formámque veram Tragœdiæ dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatibus quæ adhuc supersunt. "Tragœdias" [verba sunt Quinctiliani] "primus in lucem *Æschylus* protulit,' sublimis et gravis, et "grandiloquus sæpè usque ad vitium, sed rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clarius illustraverunt "hoc opus *Sophocles* et *Euripides*: quorum in dispari dicendi viâ uter sit poëta melior, inter plurimos quæritur." [Lib. x. 1.] Æschylus clarus virtute bellicâ, clarior ingenio, natus est Olymp. LXIII. 4. ante Chr. N. 525. Tragœdiarum ejus specimen hic dare prohibet instituti nostri brevitas, quæ nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alterámque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hic longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticæ Græcorum; neque disserere de naturâ Tragœdiæ, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsere. Præceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam discipulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëticâ Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide

Digitized by Google

Vol. i. ad p. 277. n. 1.] Adeat præsertim *Aristotle's Treatise on Poetry translated, with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond.* 1789. in 4to. ubi multa doctissimè sanòque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr Hurd.* Extant cum *Poems by W. Mason, M. A.* 1764. 8vo. item *Le Theatre des Grecs, par Brumoy, nouvelle edition, Paris,* 1785. in 13 voll. in 12mo. *Voyagedu Jeune Anacharsis en Grece,* ch. lxix. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Græc. p. 162. Edit. Harles.

I. NOTÆ IN SOPHOCLEM.

III. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poëta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; post Æschylum 30; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragœdiis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro præceptore, didicit; atque Poëticam ab Æschylo edoctus, ingenio suo tragœdiæ provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse prædicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicium pæana prælusit citharâ et desaltavit Atheniensibus. Viginti tantùm annorum fuit, quum tragœdiam suam primam edidit, magistrumque suum Æschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragœdiis septem tantùm supersunt, quæ omnes in suo genere sunt exquisitissimæ. Formam theatri mutavit, scenæ ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Æschylo par erat; judicio autem et accuratione longè superior. Princeps Græcorum poëtarum tragicorum ab aliis habitus est; alii palmam tantùm cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse, contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structuræ artificiosæ, certè meretur Sophocles; in affectibus mœroris et misericordiæ commovendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas quales esse oportet finxit; Euripides verò quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. Edit Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de senectute, ad summam senectutem tragœdias

fecit.

fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olymp. XCIII. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suum septuagesimum quintum vix attigisset. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat; Reipublicæ quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unà cum celeberrimo Pericle, adversus Anæum Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis: ubi pro Ol. LXXXIV. lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 193, sqq. edit. Harles. 111.

SOPHOCLIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Sophoclis Tragœdiæ septem cum commentariis. *Venetiis in ædibus Aldi Romani*, mense Aug. 1502. in 8vo. [Præstantissima (inquit Brunckius) omnium hæc editio est, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet.]

2. ——————— cum interpretationibus vetustis et valde utilibus. Gr. *Florent. per hæredes Phil. Juntæ.* 1522. in 4to. [Quæ repetita est, 1547.]

3. ——————— Gr. cum Græcis Demetrii Triclinii Scholiis seorsim; apud *Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris.* 1552. in 4to. [Hæc edit. maximi habita est ab omnibus editoribus usque ad Brunckium, à quo valde vituperata est, et præ Aldinâ principe nihili æstimata.]

4. ——————— una cum omnibus Græcis Scholiis et cum Latinis Joach. Camerarii. Annotationes H. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsùm excusæ simul prodeunt. *Anno* 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ——————— Gr. in quibus præter multa menda sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior proditur: opera Guil. Canteri. *Antwerp.* ex offic. *Christ. Plantini.* 1579. in 12mo. [Edit. rarissima.]

6. ——————— cum vers. Lat. additæ sunt lect. variantes, et notæ viri doct. Thom. Johnson in 4 tragœdias. *Glasguæ*, 1745. II tom. in 8vo.

7. ——————— Gr. et Lat. novâ versione donatæ, scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratæ, operâ Thomæ Johnson. *Londini*, 1746. III tom. in 8vo.

8. ——————— cum interpretatione Latinâ et Scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperonnier, regiæ Bibliothecæ custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciscus Vanvilliers, regius

lector et Gr. L. Professor. *Parisiis*, 1781. 11 tom. in 4to. [Hæc editio quæ complures annos sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditorum non satisfecit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quòd Capperonnerium olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe qui beneficentiæ ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè æstimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38. sqq. Vanvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acutissimi Brunckii incurrit.]

9. Sophoclis quæ extant omnia cum veterum Grammaticorum Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati*, 1786. 11 Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, 11 tom. in 8vo; et, 1788, Scholia in tertio Vol.] Pleniorem vide enumerationem editt. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

113. * ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] ŒDIPUS TYRANNUS seu REX inscribitur hæc Tragœdia, ad differentiam *Œdipi Colonei*. Cæterùm, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce Ἐχέτος,) "vox Τύραννος Homeri ævo omninò nondum in usu erat: "pòst recepta hæc vox, in *bono* sensu designabat principem; "donec *malis* tantùm principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, "relictâ justis principibus appellatione, βασιλεύς, ἄναξ." Erat autem Œdipus filius Laii Thebanorum regis, et Jocastæ; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexisset fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitæ auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore suspendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illàc iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, lætusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de cœlo missus, summâ curâ susceptus est, atque à pedum tumore, *Œdipus* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clàm adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantùm responsum Apollo dedit: "Fore ut "ille cum matre concumberet, patremque, qui eum genuisset, "occideret."

Digitized by Google

"occideret." His auditis, fugere decrevit, donec eò perve- 113.
niret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laio ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani interea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viæ imminenti insidebat, et ænigmata sua difficillima transeuntibus proponebat; quæ quum solvere non possent, ex improviso veniens, alis et unguibus ad se in rupem trahebat. Œdipo quoque, qui hâc proficiscebatur, hoc ænigma proponebat: "Quodnam "animal manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis nodum Œdipus dissolvit, respondendo,—"Hominem esse,—qui nimirùm in infantiâ manibus et pedibus repens, quadrupes est; factus vir, ut qui nullo alio quam pedum adminiculo nititur, bipes; et in senectute, viribus deficientibus, assumpto scipione, tripes." Quam solutionem Sphinx tam ægrè tulit, ut statim se de saxo præcipitaverit. Œdipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum habitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocastam reginam in matrimonium obtinebat; secundùm fidem publicam ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur. Phœn. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat, liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravissimâ pestilentiâ oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt, quid potissimùm facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auctore cædis Laii supplicium sumerent. Œdipus ipse, tale facinus à seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sceleris patrator diutiùs lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristoteles, ἀναγνώρισιν, progressum; et quæ indè evenerunt, Tragœdia ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ,] τροφὴ, à perf. med. verbi τρέφω, *alo*, vulgò sign. *vivendi ratio*, *victus*: sed hìc *proles*, *progenies*. Κάδμου τοῦ πάλαι, scil. γενομένου· frequens est hujusmodi dictio elliptica; ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,] Ad verbum, *Quasnam tandem sessiones has mihi sedetis?* h. e. *Quamobrem quæso hìc ita sedetis?* Hujusmodi locutio solennis est apud Græcos scriptores, ubi scil. vox cognata sequitur suum verbum; sic λέγω λόγον, γράφω γραφὴν, et similia. [Vide Vol. i. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem phrasis apud Latinos: Nam etsi vix benè Latinè sit *sedere sessionem*; dici tamen potest *pugnare pugnam*, *dormire somnum*, et similia. Cæterùm θοάζω est idem ac Homericum θάασσω, vel θάσσω, *pono me in sedem*,

113. *sedem, sedeo.* Utraque vox derivari videtur à θέω, undè τίθημι, *pono.* Omninò displicet opinio viri doctissimi H. Stephani, verbum θοάζειν, à θοὸς deducentis, et conjicientis posse θοάζειν exponi *celeriter* (i. e. θοῶς) *in sedile insilire;* quod nullo modo convenit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit θάσσει inf. v. 161.

3. —ἐξεστεμμένοι;] ἀντὶ τῦ κεκοσμημένοι. *Schol.*

8. Ὁ πᾶσι κλεινὸς, &c.] Confer Hom. Odyss. ι. 20. et Virg. Æn. i. 382.

9. —ἐπεὶ πρέπων ἔφυς—] ἔφυν imperf. vel aor. 2. a φῦμι, sæpè reddi postulat *sum.* πρέπων ἔφυς, idem hic est ac πρέπεις. Sic infra, v. 587. ὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν, *neque ipse cupiens sum,* i. e. *neque ipse cupio:* et Eur. Phæniss. 135. —παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ, *filius quidem Œnei est.* Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quæ ibi notavit vir doctus Jer. Markland. Item Viger. de præc. Gr. dict. idiotism. p. 209. Edit. Zeunii.

10. —τίνι τρόπῳ καθέσατε;] τίνι τρόπῳ, *quo modo,* est, *quare, quamobrem:* ut Sophocl. Œd. Tyran. ver. 10. MARKLAND, ad Eur. Suppl. 147. καθέσατε, per sync. pro καθεστήκατε. *quare ita estis?*

11. —στέρξαντες;] Sic, pro vulgari στέξαντες, restituit Brunckius ex uno MS Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per παθόντες. στέργειν, inquit Brunckius, hic valet *petere, cupere, orare;* ut Œd. Col. 1094. et reddit δείσαντες, ἢ στέρξαντες; *nunquid metuentes, cupientesve?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus. —ὡς θέλοντος ἂν ἐμῦ— more Attico, pro ὡς ἐγὼ ἂν θέλοιμι, Angl. *Since I should chuse*— [Vid. Vol. i. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad p. 87. n. 2.] προσαρκεῖν [κατὰ] πᾶν, *to assist* you, *by all means.* —δυσάλγητος, Angl. *unfeeling, hard-hearted.*

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.] Non *aris tibi dicatis;* sed *aris præ foribus tuarum ædium positis.* Veterum hic mos notus. BRUNCK.

18. Ἱερῆς,—] Brunckius restituit Atticismum ἱερῆς, pro vulgari ἱερεῖς.—Idemque rescripsit ἠθέων pro ἠϊθέων. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phæn. 952. edidit ἤθεος. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ. p. 1166.

20—21. —πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς,] Δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἵδρυνται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν Ὀγκαίας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας. *Schol.* μαντεία σποδῷ. Dictio poëtica: σποδῷ, pro βωμῷ per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Bœotic. p. 730. edit. Kuhnii. BURTON. τὸ δ' ἄλλο φῦλον, *cætera autem multitudo,* ἐξεστεμμένον, ramis supplicibus *ornata,* θακεῖ [ἐν] ἀγοραῖσι, *sedet in foro,* πρός τε Π. δ. ν. *Palladisque ad gemina delubra,* τε ἐπὶ μαντεία σποδῷ Ἰσμηνῦ, *et ad fatidicum focum* vel aram *Ismeni;* vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui

qui apud Thebanos juxta flumen Ismenum colebatur. Cæterùm de μαντεία σποδῷ ita Krebsius; "Usitatissimum Græcis "est duo substantiva ponere, ita ut alterum munus adjectivi "sustineat.—Œd. Tyr. 21. μαντεία σποδῷ pro μαντικῇ." Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. ἄγαν ἤδη σαλεύει—] Ang. *now fluctuates exceedingly;* κ᾽ οὐκ ἔτι οἵα τε [ἐστὶ] ἀνακουφίσαι κάρα [ἐκ] βυθῶν φοινίου σάλου, *and is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumptum. Cæterùm quod ad οἵα τε attinet, vide Vol. i. ad p. 5. n. 6.

25—28. Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,] Angl. *wasting away, along with the unripe fruits of the earth,* σὺν κάλυξιν scil. κάλυξ est propriè, *flos rosæ nondum apertus;* indè *folliculus quivis,* Angl. *the husk of any fruit:* κάλυξ ἔγκαρπος, *an husk with fruit in it.* βούνομος, est *à bobus depastus;* sed βουνόμος, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem) est βοῶν θρεπτικὸς, *bobus pascendis accommodatus.* At ἀγέλαις βουνόμοις, hìc tantùm significat, (notante eodem Stephano,) *boum gregibus,* vel *boum more pascentibus gregibus.* τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν, Ang. *and along with the abortive productions of women.* Nam ἀγόνοις est, secundum Scholiasten, κακογόνοις, *male natis.* ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος, &c. Constructio est: ὁ δὲ πυρφόρος θεὸς, ἔχθιστος λοιμὸς, ἐνσκήψας, ἐλαύνει πόλιν, *ignifer autem Deus, pestis* scilicet *teterrima, ingruens, exagitat urbem.* 114.

31—34. Θεοῖσι μέν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod οὖν, *igitur.* Sic autem construe: ἐγὼ νυν, οὐδ᾽ οἵδε παῖδες ἑζόμεσθ᾽ ἐφέστιοι, κρίνοντές σε οὐκ ἰσούμενον μὲν θεοῖσι, πρῶτον δ᾽ ἀνδρῶν ἔν τε συμφοραῖς βίου, ἔν τε ξυναλλαγαῖς δαιμόνων,— *Ego igitur hique pueri consedimus ad fores tuas, te censentes non quidem diis parem; primum autem inter homines, et in vitæ calamitatibus et in deorum interventibus.* Nam, "in συμφοραῖς βίου" [verba sunt acutissimi Brunckii] "intellige quicquid sponte suâ homini-"bus in vitâ evenire solet; ταῖς συντυχίαις, τοῖς συναντήμασι. "in δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, quicquid numen deorum invehit "præter solitum, quicquid fit deorum interventu.—Infrà, "960, Œdipus quærit num Polybus mortuus fuerit νόσου "ξυναλλαγῇ, *morbi interventu.* · In Œd. Col. 410. ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; *cujusnam interventu?*" Porrò observandum idioma Græcum duplicem negationem [οὐδ᾽ οὐκ] postulare, quorum alteram respuit Linguæ Latinæ ratio.

36. Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, &c.] Rectè Scholiastes: ὅς γε ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων, ἐξέλυσας, ἀντὶ τοῦ ἔλυσας ἤγουν ἔπαυσας, τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, ὃν παρείχομεν. Quam sententiam observo virum doctissimum mihique amicissimum Thomam Burgess, admodùm tunc temporis juvenem,

Digitized by Google

114. tenem, contra Triclinium et doctum quendam anonymum modestè tuentem. Sic autem locum exponit, *Qui Thebas profectus exsolvisti* (sive *dissolvisti*; utrumque enim hoc sensu probum) *tributum Sphingis* illud, *quod* solenniter *pendebamus*: efficaciter autem dissolvit; cùm, victâ Sphinge, nihil amplius esset tributi, quod illi penderent.

37. Καὶ ταῦθ'—] Angl. *And that too*— Phrasis quæ effertur Græcè, plurali numero.

40. —Οἰδίπȣ κάρα,] *Œdipi caput*, pro ipso Œdipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Ascanio. Æn. iv. 354. *Capitisque injuria chari.* BURTON.

42. —εἴτε τȣ θεῶν—] τȣ pro τινὸς. οἶσθα πȣ, *nosti quoquomodo*. Vid. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι—] *Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maximè vigere*. BRUNCK.

48. —τῆς πάρος προθυμίας·] ἕνεκα scil.

49. —μεμνώμεθα,] Vid. Vol. i. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 4. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Salutis olim tuis sub auspiciis partæ recordatio parùm proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demùm excidamus.*

51—53. Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.] *Itaque restauratam urbem in tuto colloca*. BRUNCK. γὰρ τότε παρέσχες τὴν τυχὴν ἡμῖν, *tum enim fortunam exhibuisti nobis*, αἰσίῳ ὄρνιθι, *secundo omine*; καὶ τανῦν ἴσος γενȣ̃, *et nunc sis similis tui*. τανῦν, i. e. κατὰ τὰ πράγματα νῦν ὄντα.

54. —εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς,] Vide Vol. i. ad p. 3. n. 3.

115. 58. —γνωτὰ, κȣ̓κ ἄγνωτά—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vid. Iliad. ζ, 333.

60. —νοσȣ̃ντες—] Nominativ. absolutè usurpatus, ut sæpè fit. Angl. *distressed though you be.*

66, 67. Ἀλλ' ἴστε πολλὰ—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears*. δακρύσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [εἰς] πολλὰς ὁδȣ̀ς [ἐν] πλάνοις φροντίδος, *and have wandered many ways in a labyrinth of care*. Pro πλάνοις, vulgares Editt. habent πλάναις, quod eodem redit.

70. —ἐμαυτȣ̃ γαμβρὸν,—] Græcis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. BRUNCK. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman*.

73. Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρȣ́μενον χρόνῳ—] Constructio videtur esse: καὶ τί πράσσει λυπεῖ με ξυμμετρȣ́μενον ἦμαρ χρόνῳ [ὄντι] ἤδη. Angl. *and what he is about makes me anxious, when I calculate the day of his departure by the present time*. τȣ̃ γὰρ εἰκότος πέρα, *for unreasonably*, &c.

78. Ἀλλ' εἰς καλὸν—] sub. καιρὸν. Οἵδε γ' ἀρτίως— Nempe juvenes,

juvenes, ex scenæ parte exteriori prospicientes, opportunum Creontis adventum Sacerdotibus significant. BURTON.

80. Ω ἄναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ—] εἰ γὰρ, utinam. gl. εἴθε δή. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γέ τῳ, quam agnoscit Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat. Nihilominùs certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τῷς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. BRUNCK; qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* σωτῆρι, vicem supplet adjectivi. 115.

82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν,] Sub. ὡς ἐςὶν εἰκάσαι· —ὐ γὰρ ἂν— elliptice; si enim aliter res se haberet non utique —[κατὰ] κάρα πολυςεφὴς— BURTON. ὐ γὰρ ἂν κάρα. Coronati enim Toli domum redibant, quibus lætæ sortes obtigerant. Quòcirca benè in Scholio additum ἐπί τινι αἰσίῳ. Quibus verò vel tristia nuntiata fuerint, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. BRUNCK; apud quem vide plura.

84. —ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.] *prope enim satis adest audire ut nos possit.* —ἐμὸν κήδευμα, pro ἐμὸς κηδεςής. Sic. Eur. Orest. 479. Ω χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. 1237. Ω ξυγγένεια πατρὸς ἐμῦ. et Phœniss. 298. Ω ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων. pro ὦ ξυγγενές. Et sic sæpè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infrà, 128. τυραννίδος ὕτω πεσύσης, pro τυράννυ ὕτω πεσόντος. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii, 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur.* BRUNCK.

87. —λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ',—] Ænigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscurè innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidæ pœnam esse restituendam. —κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα,— sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit hæc —*etiam adversa, modò viâ rectâ ad exitum perducantur, et à proposito non aberrent, in fortunam bonam cedere*— nempè εἰ τὰ ἄγνωστα γνωσθείη —τὶς ὁ Λαΐυ φονεύς. BURTON.

92. Ἕτοιμος—] Sub. εἰμί. *Id.* 116.

99. Ποίῳ καθαρμῷ;—] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus præciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. *Id.*

100. Ἀνδρηλατῦντας.—] *extra fines abigentes*— respondet scil. Creon ad priorem Œdipi interrogationem.

101. —ὡς αἷμα χειμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BRUNCK.

114, 115. Θεωρὸς,—] Est qui ad oraculum consulendum

 peregrè

116. peregrè proficiſcitur. BURTON. *θεωροὶ λέγονται ȣ̓ μόνον οἱ θεκταὶ, ἀλλὰ ϗ̀ οἱ ἐις θεȣ̀ς πεμπόμενοι.* HARP. SUID. *Απῆλθεν— ὁ Λαΐος ἐις Απόλλω, χρησόμενος περὶ τȣ̃ ἐκτεθέντος παιδὸς, ἐι ἄρα ζώη.* *Schol.* *ὡς ἀπεςάλη*— nempè *non rediit domum ſalvus, undè exierat ſalvus.* BURTON. Cæterùm *ἀποςέλλω*, in voc. med. eſt quaſi dicas *mitto meipſum*, i. e. *eo, proficiſcor;* et aor. 2. paſſ. ſæpè ſumitur in ſenſu medio. Sic Eurip. Med. 673. *τί δ'—ἐςάλης; quare verò iviſti—?* Vide Vol. i. ad p. 7. n. 10.

117. —*ὅτȣ τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;*] Conſtructio eſt: *ἐξ ὅτȣ* [Atticè pro *ȣ̔τινος*] *τις μαθὼν ἂν ἐχρήσατο*, Angl. *from whom one having learned* the fact, *might make the* proper *uſe* of his knowledge.

118. *Θνήσκȣσι γὰρ,*] *γὰρ* refertur ad aliquid ſubauditum—Nullus eſt nuncius, &c. —*moriuntur enim* omnes *præter*, &c. ubi obſervandum præterea tempus, quod eſt præſens imperfectum indefinitum, [*θνήσκȣσι, they die,*] poni pro præſenti perfecto definito [*τεθνήκασι, they are dead.*] Sed ſcriptores Græci præſens illud ſæpiſſimè uſurpantur de re præteritâ indefinitâ loquentes, i. e. pro aoriſto. [Vid. Vol. i. ad p. 85. n. 2.] et interdùm, ut videtur, pro hoc præſenti definito, i. e. pro præſenti perfecto.

120. Τὸ *ποῖον;*—] i. e. *ποῖον ἐςι τὸ ἐκεινὸ ἕν;* Angl. *of what ſort is that one circumſtance? γὰρ μαθεῖν ἓν ἂν ἐξεύροι πόλλα, for the knowledge of one circumſtance might lead to the diſcovery of many, ἐι λάβοιμεν, κ. τ. λ. if we could obtain,* &c.

122. —*μιᾶς ῥώμῃ*—] idem quod *τὸ ἑνὸς ἀνδρὸς ῥώμῃ.* BURTON.

117. 124. *Πῶς ȣ̃ν ὁ λῃςὴς,*—] Sic conſtrue: *πῶς ȣ̃ν ὁ λῃςὴς ἂν ἔβη ἐς τόδε τόλμης, ἐι μὴ* [*κατὰ*] *τι ἐπράσσετο ἐνθένδε ξὺν ἀργύρῳ;* Angl. *How could the robber have proceeded to ſuch a pitch of audacity, if he had not been bribed from hence?* i. e. by ſome citizen here. Quomodo et Brunckium locum expoſuiſſe video, [*niſi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuiſſet:*] eumque ſuffultum à Scholiaſte: *ἐι μὴ τις τῶν πολίτων διέφθειρεν αὐτὸν χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνȣ φόνον.*

128. *Κακὸν ἢ ποῖον ἐμποδὼν,*] Sup. *ὄν.* —*τυραννίδος ȣ̔́τω πεσȣ́σης*, abſtractum pro concreto. Vide ſuprà ad v. 84.

130. Ἡ *ποικιλῳδὸς Σφὶγξ*—] Diſquiſitionis intermiſſæ cauſa veriſimilis. BURTON.

134. —*τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιςροφήν·*] *curam hanc ſuſcepiſtis.* BRUNCK.

138. *Αλλ' αὐτὸς αὐτȣ̃,*—] Scil. *ὑπὲρ αὐτȣ̃ τȣ̃τ' ἀποσκεδῶ μύσος*, *ſed meapte cauſâ hoc amovebo ſcelus.* *ἀποσκεδῶ*, Attica futuri forma pro *ἀποσκεδάσω.* *Idem.*

142. —*βάθρων ἵςασθε,*—] gl. *ἀνίςασθε, ἀνάςητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν.* Sedebant enim ad aram pro ſupplicum more. Vide Œd. Col. 1158. *Id.*

146.

146. —ἢ πεπλωκότες.] Hæc locutus exit è ſcenâ Œdipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut ſtatim convocaret modò aliquem juſſerat; interea manet ſenex ſacerdos Jovis cum ſuis, quos quatuor verſibus his ſequentibus alloquitur. 117.

147. Ω παῖδες, ἱστάμεσθα·] Cum comitatu conſurgit ſacerdos, quum ea impetraverant quorum gratiâ ſupplicantes convenerant— ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται, *ea quæ hic palam jam promittit*— τὸ ὧν eodem caſu refertur ad τῶνδε, Atticè. BURTON. Non autem è ſcenâ decedunt, uti quidam putant; exſurgunt tantùm ab aris, mutantque eorum poſitionem, quo partibus Chori meliùs fungantur; quas quidem per totum drama ſuſtinere videntur, incipientes à ſequente cantilenâ, ſeu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in ſcenam ingrediatur, redeatque Œdipus. Quare nodum in ſcirpo quærere videntur viri docti qui de chori perſonis in hac Tragœdiâ diſputant. Vide Hiſt. Acad. Inſcripp. Tom. ii. p. 173.

151. Ω Διὸς ἁδυεπὲς φάτι,—] *O Jovis dulciſona dictio*— Quæ ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant reſponſa. BURTON. ἁδυεπὴς, vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricam dialectum ſolent uſurpari. τίς ποτε ἔβας [εἰς] ἀγλαὰς Θήβας, [ἀπὸ] τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος;— ἔβας, τᾶς, Dor. pro ἔβης, τῆς. Conſtituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores ſedecim verſus efficerent Strophen et Antiſtrophen; reliqui autem eſſent monoſtrophici. Cæteræ Editiones hoc carmen totum exhibent monoſtrophicum.

152—166. —ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα,—] Sup. κατὰ. Angl. *my fearful mind is on the rack*, [Vide Vol. i. ad p. 55. n. 5.] δείματι πάλλων, *trembling with alarm*, Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν! *O healing, Delian Apollo!* [Ἰήϊος cum ſpiritu leni derivatur Heſychio ab ἰάομαι, *ſano*, quia ſcilicet Apollo Medicorum deus; cum ſpiritu autem aſpero, ab ἵημι, *mitto*, quia ſcilicet mittit ſagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab ἰή, quod Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] ἁζόμενος [τὰ] ἀμφὶ σοὶ, *regarding with profound veneration whatever is connected with thee.* [Non tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad πάλλων, ſed minus rectè, ut mihi ſaltem videtur. Vide Iliad. α, 21.] Sit punctum poſt ἁζόμενος· et comma tantùm poſt χρέος, idemque, poſt Φάμα, ut conſtructio hoc modo procedat: ὦ ἄμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσέας Ἐλπίδος, εἰπέ μοι τι ἐξανύσεις, ἢ νέον, ἢ πάλιν περιτελλομέναις ὥραις, μοι πρῶτα κεκλομένῳ σε, ἄμβροτ' Ἀθάνα, θύγατερ Διὸς, τε Ἄρτεμιν ἀδελφεὰν γαιάοχον, ἃ θάσσει εὐκλέα κυκλόεντα θρόνον ἀγορᾶς,—καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον,

118. βόλον,—ἰὼ τρισσοὶ προφάνητέ μοι ἀλεξίμοροι,—εἴ ποτε καὶ, προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει, ἠνύσατε φλόγα πήματος ἐκτοπίαν, ἔλθετε καὶ νῦν. *Fama immortalis, filia aureæ Spei, dic mihi quam rem conficies mihi, vel novam, vel rursùs volventibus anni tempestatibus venientem, primùm invocanti te, immortalis Minerva filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quæ insidet throno splendido rotundo fori, et longè-jaculantem Phœbum,—io! tres vos adeste mihi, malorum depulsores;—si quando, priore noxio civitati impendente, exterminâstis incendium tantæ cladis ex hâc regione, etiam nunc venite.* Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κεκλομένος, reposuisse κεκλομένῳ, ut concordet cum superiore μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χέρας in comma mutâsset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debuisset contemni, quanquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verâ nominativus absolutè positus, ut sæpè fit apud Atticos scriptores. κεκλομένος, Angl. *while I invoke.* Rectè autem Burtonus explicat, ἄμβροτε Φάμα, *divina vox oraculum reddens;* idemque observat poëticæ dictionis figurativæ elegantiam in χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος· sed nescio quid sibi velit vir doctus quando, "εὐκλεᾶ, ait, pro εὐκλεῆ, "η puro more Attico, in α mutato." εὐκλέης in nominativo est contractè εὐκλῆς, undè regulariter in accusativo εὐκλεᾶ, ut Ἡρακλέης, contractè Ἡρακλῆς, in accus. Ἡρακλεᾶ, et similia.

169. —πρόπας στόλος,] στόλος, est *exercitus, expeditio;* item *populus,* ut hic.

170. Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,] ἔνι, cum accentu acuto in penult. est pro ἔνεστι, ut ἔπι, pro ἔπεστι, &c. Angl. *nor is there any force of mind,* ad verbum, *sword of thought;* "metaphora," inquit Burtonus, "ab hastâ quæ in defensionem "corporis adhibetur."

171. —οὔτε γὰρ ἔκγονα, &c.] *neque enim maturescunt inclytæ terræ fruges.* Nempè arbitrabantur olim Deos hominibus irátos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obesse, fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere. BRUNCK. Cæterùm αὔξεται est præs. med. ab αὔξω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

173. —οὔτε τόκοισιν, &c.] Syntaxis videtur esse— οὔτε γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνέχουσιν [ἑαυτάς ἐξ] ἰηΐων καμάτων, *neque mulieres parturientes exsurgunt ex lacrimosis doloribus,* Angl. *nor do women in childbirth survive their rueful throes.* ἀνέχω est *sursùm tollo;* et pronomine reciproco subintellecto, (quod sæpè requirunt ejusmodi verba in sermone Græco,) significat *surgo.* Ἰήϊοι κάματοι sunt *dolores* ubi *Apollini* Ἰηΐῳ, i. e. *Medico;* vel *Dianæ,* vota fiebant. Vide suprà ad v. 152.

177. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς—] Vulgò reddunt: *ocyùs igne*

Digitized by Google

igne indefessos— de etymologiâ vocis ἀμαιμακέτας lexicographi non consentiunt. Secundum quosdam est ex α intensivo et μαιμάω, *cum impetu cupio et feror in aliquid:* sed alii aliter. Vide H. Steph. Thesaur. App. in voce. 118.

178, 179. —ἑσπέρυ θεοῦ,] τῦ Ἅδυ. *Schol.* Ὧν πόλις— scil. δι' ὧν— πόλις pro incolis— scil. tanta erat morientium turba ut vix numerari posset. BURTON.

180. Νηλέα ᾗ γένεθλα—] νηλέα neutrum plurale adverbii vice. BRUNCK. Rectè; nam νηλέα est à nominat. νηλὴς idem signif. quod νηλεὴς. gl. νηλέως. νηλέα δὲ ϗ ἀνοίκτως ἐκ παραλλήλυ. γενέθλα autem est Dor. pro γενέθλη, *generatio.*

183. Εν δ' ἄλοχοι, &c.] i. e. ἄλοχοι ᾗ ἐν [τῇ πόλει] τε πολιαὶ ματέρες ἐπ' [αὕταις]— *Uxores autem ibi, et juxta illas canæ matres,* ἱκτῆρες ἄλλαι ἄλλοθεν, *supplices aliæ alibi,* ἐπιστοναχῦσι ἀΰταν παραβώμιον, *clamorem lamentabilem edunt prope altaria,* [ἕνεκα] λυγρῶν πόνων, *propter tristia mala.* Sed ἀΰταν est ex conjecturâ Musgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Nescio tamen annon vulgaris lectio, ἀκτὰν scil. παρὰ βώμιον, sit potior; quæ construi et reddi potest ita ut παρὰ βώμιον ἀκτὰν sit idem ac παρὰ ἀκτὰν τῶν βωμῶν, *ad littus altarium,* metaphoricè scil. pro *prope altaria*: nisi potiùs παρὰ βώμιον ἀκτὰν sit *ad littus* vel *marginem fluminis*— Ismeni scil. ubi altare Ismenii Apollinis constructum erat. Judicent eruditi, qui benè nôrunt quam sit difficile genuinum sensum poëtarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis expromere.

187. Παιὰν ᾗ λάμπει—] Elegans à visu ad auditum transitio, Poëtis admodum familiaris. Sic. infrà v. 474. BURTON. Angl. *The pæan sounds aloud.* 119.

190—197. Αρεά τε τὸν μαλερὸν, &c.] Sic construe: τε [supple δος—ut Schol. videtur] νωτίσαι [κατὰ] δράμημα παλίσσυτον, τὸν μαλερὸν Αρεά ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων [i. e. ἄνευ χαλκῦ ἔσχυς ϗ ἀσπιδ☉ς locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phœniss. ἄπεπλος φαρέων, &c. BURTON. ὑ χρώμενοις ὅπλοις— *Schol.*] φλέγει με ἀντιάζων περιβόητος, [δὸς νωτίσαι] ἄπυρον πάτρας, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον Αμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον—Θρηίκιον κλύδωνα. Quæ sic Angl. reddi possint— *and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me, while he advances with a tremendous noise;*—cause him, I beseech thee, to retire *far away from the bounds of my native country, either into the capacious bed of Amphitrité, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea.* " Παλίσσυτον δράμημα νωτισαι. gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum est δὸς, quod " in glossâ etiam notatum. Est autem hæc ellipsis in preci-

" bus

119. " bus maximè solennis. Vide Comicum Thesmoph. 286. " Ran. 886. quo quidem intellecto, liquet copulam τε in v. " 190. neutiquam delendam esse. Πάτρας ἄπουρον. gl. τῆς " πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακρὰν. Sic membr. et tres alii co- " dices, cum Aldinâ editione; optime sanè. Altera lectio " ἔπουρον planè mendosa est." BRUNCK. Απόξενον ὅρμον. Pontum Euxinum scilicet. Æschylo similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad Alex. v. 1286.) ἐχθρόξενον, uti et ipsi Lycophroni Æschylum secuto κακόξεινον, appellatum propter immanem accolarum feritatem: qui, teste Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hospites immolare solebant. Postea, cùm istarum gentium mores Græcorum commercio emolliri cæpissent, Pontus Εὔξινος et Εὔξεινος dicebatur. Vide Ovid. Trist. l. iv. el. 4. v. 55. Pomp. Mel. l. i. c. 19. Ammian. Marcell. l. xxii. c. 8. Αρεά τον μελερὸν, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. BURTON.

198. Τέλει—] Angl. *at its conclusion.*

200. Τὸν—] *illum*, illum Martem scil. Morbum quem hoc nomine appellat.

203—215. Λύκει' ἄναξ, &c.] Constructio est: Λύκει' ἄναξ, ἂν θέλοιμι ἐνδατεῖσθαί τε τὰ σὰ ἀδάμαστα βέλεα ἀπὸ χρυσοστρόφων ἀγκυλᾶν, προσταθέντα ἀρωγά, τε τὰς πυρφόρους αἴγλας Αρτέμιδος, ξὺν αἷς διάσσει Λύκει' ὄρεα· *Lyciæ rex* Apollo, *utinam possem distribuere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et igneos Dianæ splendores* [i. e. splendida Dianæ spicula] *cum quibus Lycios montes precurrit.* [Dea scil. venatrix.] τε κικλήσκω τὸν χρυσομίτραν οἰνῶπα Βάκχον εὔιον, ἐπώνυμον τᾶσδε γᾶς, ὁμόστολον Μαινάδων, φλέγοντα ἀγλαῶπι πεύκᾳ, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς. *et invoco aureâ decorum mitrâ purpureum Bacchum Evium, cognominem hujus terræ,* [Bacchum Thebanum scil.] *Mænadum comitem, flammantem splendidâ tædâ, ut appropinquat contra hunc deum infamem inter deos.* Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut observavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλᾶν genitivus pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit ὁμόστολον ex duobus codd. pro vulgari μονόστολον. Glossæ: ὁμοδιαίτον. συνόμιλον, συνοδοιπόρον. Cæterùm idem vir acutus, et de Literis Græcis optimè meritus, mihi videtur minus accuratè sensum poëtæ cepisse, qui reddidit ἂν θέλοιμι ἐνδατεῖσθαί τα σὰ ἀδάμαστα βέλεα. *utinam distribveres tela tua invicta*, quod utique debuisset esse— *utinam ego distribuerem, vel distribuere possem, tela tua invicta. utinam mihi præsto essent tua invicta tela*, &c. *quæ distribuerem.* Nam Brunckii interpretatio necessariò postulâsset σε ante ἐνδατεῖσθαι. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 29. n. 4.] ἐνδατοῦμαι est verbum deponens.

216. Αἰτεῖς—] *Petis adhuc*— Angl. *You are still imploring:*

[καὶ]

[καθ'] ἃ δ' αἰτεῖς, *but with respect to the object of your requests,*— In scenam scil. rediens Œdipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè prolata jam audierat, præsente nunc populi multitudine.

219. Ἃ 'γὼ ξένος, &c.] *quæ ego dicti hujus factique* hactenùs *inscius, proferam.* τῦ λόγυ, τῦ πραχθέντος reguntur à περὶ subintellectâ, notante Burtono. ὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτὸς, refertur istud γὰρ ad aliquid subintellectum: Quæ cum ita sint, opus est mihi vestro auxilio,— *neque enim ipse investigando longè procederem, nullum habens indicium.* μακρὰν, sc. κατὰ τὴν μακρὰν ὁδὸν, ut observavit Burtonus, μὴ ὐκ in unam syllabam coalescunt, notante Brunckio. 120.

222. Νῦν δ', ὕστερος, &c.] Angl. *And now, (for, though somewhat late, I will discharge the office of a citizen to* my fellow *citizens,)* &c. τελῶ, est pro τελέσω, Atticè.

227. Κεἰ μὲν φοβεῖται—] i. e. καὶ [κελεύω τῦτον σημαίνειν πάντα ἐμοὶ] εἰ μὲν φοβεῖται [σημαίνειν], *Atque* jubeo illum omnia indicare mihi, *etiamsi metuit* indicare, αὐτὸς ὑπεξελὼν τὸ ἐπίκλημα καθ' αὑτῦ: *quippe qui ipse* hactenùs *crimen a se amoliri valuerit:* Angl. *And I command him* to make a full declaration to me, *even if he be afraid to speak out, having hitherto been able to prevent the accusation from falling on himself,* i. e. though he has hitherto been successful in concealing his guilt: πείσεται γὰρ, κ. τ. λ. *for he shall suffer,* &c.

229. —ἄπεισιν—] gl. ἀπελεύσεται. Vide Vol. i. ad p. 50. n. 5.

235. Ἃ 'κ τῶνδε δράσω,—] Constructio est: χρὴ κλύειν [ἐξ] ἐμῦ ἃ δράσω ἐκ τῶνδε. ἐκ τῶνδε, Angl. *after these things,—next.* Sophocli valdè frequentatum, ut observavit Brunckius.

236. —ἀπαυδῶ—] refertur ad τὸ τίνα infrà: scil. *interdico ne quis Thebanorum hominem istum quicunque fuerit,* &c. BURT.

240. —χέρνιβας νέμειν] Quid sit χέρνιβας νέμειν docebit Athenæus, cujus hæc sunt verba L. ix. p. 409. Ἐστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τῦ βωμῦ λαμβάνοντες, ἐφ' ὧ τὴν θυσίαν ἐπιτέλυν· καὶ τύτῳ περιῤῥαίνοντες τὺς παρόντας ἥγνιζον. BRUNCK.

246. Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν,] *Exsecror autem cædis auctorem, sive is sit unus ignotus,* &c.

248. Κακὸν κακῶς νιν—] Ingravescit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam hæc Œdipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hâc dirarum commemoratione, quas in suum ultrò imprudens caput devocat? BURTON.

249. —οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος—] Sic optimè Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur prorsus absurdè ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμῦ συνειδότος. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suæ habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis sup-

plicio

plicio multare. Quod sequitur παθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Œdipi domo nescientis versetur; non ad ipsum Œdipum, ut ineptè somniârunt interpretes. BRUNCK.

121. 258. —νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ,] *Nunc vero auctor sum ipse quoque,*— Sic liquidò scriptum est in codice chartaceo regio. *Idem.*

260. —καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,] *et conjugem ejus consortem in procreandâ sobole,* τε κοίνα κοινῶν παίδων [idem ac κοίνοι παῖδες] ἂν—εἰ γένος ἐκείνῳ μὴ 'δυστύχησεν—ἂν ἦν ἐκπεφυκότα. *et communes cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelix.* Ubi notandum voculam ἂν prænuntiam esse verbi, eandemque unà cum suo verbo repeti; ut sæpè fit. Vide Vol. i. ad p. 166. n. 2.

264. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ',—] Verba sic ordinanda sunt: ἀνθ' ὧν ἐγὼ μαχοῦμαι ὑπὲρ τοῦδε, ὥσπερει [ὑπὲρ] τοῦ ἐμοῦ πατρός,—In vulgatis, pro τοῦδ' legitur τάδ', quod et ferri potest. Cæterùm fatalis hæc circumstantia, ut benè observat Burtonus, ab Œdipo insciente sæpè memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëtâ consultum et subindè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ,—] idem ac τῷ Λαβδάκου παιδὶ, vel τοῦ παιδὸς Λαβδάκου· nam æquè dici potest τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς, et τῷ παιδί. Atque similiter Homerus Dativo utitur, ubi potuisset esse Genitivus; observante doctissimâ Dacieriâ; Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem Λαβδακείῳ attinet, est adjectivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: veluti quum Latinè dicimus *Epistola Ciceroniana,* pro eo quod est *Epistola Ciceronis.* Sic Iliad. β, 54. Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυληγενέος βασιλῆος, ubi Νεστορέῃ, quod est idem ac Νέστορος, construitur cum βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. ubi Eustathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit Burtonus, et post eum Brunckius. Verum ellipsis hìc loci ita supplenda est—τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, ὄντος [nam Λαβδακείῳ est idem ac Λαβδάκου, ut Νεστορέῃ pro Νέστορος] τοῦ παιδὸς Πολυδώρου, τε Πολυδώρου ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γενομένου πρόσθε, atque ita porrò.

269—271. —εὔχομαι θεοὺς—] Constructio est: εὔχομαι θεοὺς μήτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς τινὰ ἄροτον, μήτ' οὖν παῖδας γυναικῶν, *precor deos ne terra proferat iis ullum incrementum,*—hactenùs rectè procedit sententia; sed quid est, μήτ' οὖν γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς παῖδας γυναικῶν; nam hæc plena syntaxis postulat—*neve igitur* terra proferat iis *sobolem mulierum,* vel *ex mulieribus.* Sine dubio hæc locutio inter eas numeranda est, quæ passim inveniuntur apud auctores utriusque linguæ, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis adhibetur, quod eorum tantùm uni proprium est. Pro ἀνιέναι igitur aliud verbum ex analogiâ

giâ substituendum est; e. g. τρέφων, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, neve igitur nutriat iis sobolem ex mulieribus, Angl. *and therefore may not nourish any children to them by their wives.* [quippe Terra jure appellatur παμβῶτις, et κυροτρόφος.] Sic Iliad. α, 532. —ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. Ubi Thetis rectè dicitur *desilire* [ἀλλέσθαι] *in mare profundum*, non itidem Jupiter *in suam domum*, sed *redire*, vel *venire* in suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius —ἴστεον ὅτι ἐν τῷ—ἐξ ἀναλόγου κοινὸν ἔξωθεν ῥῆμα, ἵνα ᾖ, ὡς Θέτις μὲν ἥλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἦλθε. Atque Iliad. γ, 327. Ἵπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctissimo Villoisono, ita notatur—τὸ ἔκειτο ὡς ἐπὶ κοινότητι τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἕστασαν· ὥς ἐστι τε, Ἠτ' ἀσπὶς ἐντὸς κεῖται ἄρμα, ἀπ' δ' οἱ ἵπποι. Vide etiam Odyss. γ, 289. et Eustath. ad locum: item Soph. Electram, 435. et quæ ibi observavit doctissimus Brunckius: nec non Virg. Æneid. vii. 187. annotante celeberrimo Heynio. Verùm de hoc schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvillius, ad Charitonem, p. 394, et sqq. Operæ pretium erit inspicere etiam quæ vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigorniensis Episcopus, olim de hâc re scripsit, in notis ejus in Horatii epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum Batavum acerrimè reprehendit ob quædam ab illo temerè effutita in viros elegantissimos Addisonium et Popium. —ἀλλὰ τῷ πότμῳ τῷ νῦν— Pestem intelligit quâ tum Thebani affligebantur.

276. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες,—] *Since you have involved me in this execration*, ὧδε—ἐρῶ, *thus will I speak*, γὰρ οὔτ' ἔκτανον— particula γὰρ referri hîc videtur ad aliquid subintellectum—Et possum loqui faciliùs—*ego* ENIM *non interfeci*, οὔτε ἔχω [δυνάμιν, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tironibus] δεῖξαι τὸν κτανόντα, *neque possum indicare interfectorem.*

278. —τὸ δὲ ζήτημα—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod attinet* explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatâ distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε. Vel adhuc, transpositâ sequenti distinctione, ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα. εἰπεῖν, ὅστις ποτε εἴργασται τόδε. Prima ratio omnium videtur optima. BRUNCK.

282. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν,—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiæ jam in scenam prodeunti præmuniens viam. —τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἅ μοι δοκεῖ. sententia est: *siquidem, quod pri-*

Digitized by Google

mum est, Apollo mentem suam apertè declarare recuset, *at liceat id quod secundas habet partes, suggerere.* BURTON. Angl. reddi potest :—*I might mention what appears to me to be the next resource.* Respondet Œdipus cum animi impetu —εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι, *If you have still a third, by no means omit to mention it.*

284. —ταὖθ' ὁρῶντ'] Id est τὰ αὐτὰ, ut rectè scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperàm vulgò ταῦθ'. BRUNCK. Cæterùm Tiresias vocatur ἄναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἄναξ est communis appellatio Apollinis.

122. 287. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.] *Neque hoc negligenter faciendum curavi.*—ἐν ἀργοῖς, idem ac ἀργῶς: et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα—] *Enimverò cætera, quæ vulgò feruntur, nihili sunt et inanes rumores.* BRUNCK. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parùm sibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. BURTON. κωφά. gl. ἀνυπόστατα,—παλαιά, σαθρά.

295. Τὰς σὰς ἀκούων—] gl. τὰς σὰς ἀκούων τοιαύτας κατάρας οὐχ ὑπομενεῖ σιγῇ φυλάττων.

297. Ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν] gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Chorus nimirùm observat Tiresiam cæcum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,] *si fortè id non jam audiisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* BRUNCK.

310. Σὺ δ' οὖν,] Sic Aldus et codd. omnes. Perperàm Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans fortè negationem cum φθονήσας requiri, quæ jam adest in geminato μήτε. *Idem.* Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,*—

314. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν·] *in te enim sumus,* id est, *in te omnis posita est spes nostra.* BRUNCK.

316—318. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν,—] Hæc et quæ sequuntur sic possunt reddi Anglicè: *Alas! alas! What a baleful thing is wisdom,* ἔνθα μὴ λύει τέλη [i. e. λυσιτελεῖ] *where it availeth not its possessor!* γὰρ ἐγὼ καλῶς εἰδὼς ταῦτα διώλεσα, *for though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it,*— οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην, *otherwise I would not have come hither.*

123. 328, 329. —ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξείπω,] Sic reposuit Brunckius, pro vulgatâ— τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Sensus loci sic exprimitur in glossâ: οὐ μή ποτε εἴπω τἀμὰ, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἤγουν φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά· qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: ἐγὼ δ' οὐ μή-

ποτε

Digitized by Google

ποτ' ἂν ἄπω τἄμα, [i. e. uti in gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν] ὡς μὴ ἐκ- 123.
φήνω τὰ σὰ κακά. Angl. *never will I declare the sentiments which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. Ἐγὼ ὄτ' ἐμαυτὸν,] Ita Brunckius pro vulgatâ, ἐγώ τ' ἐμαυτὸν κ. τ. λ. quam suam lectionem invenit apud *Athenæum* l. x. p. 453. et in duobus codicibus. Nimirùm ἐγὼ ὄτ' rectiùs respondet sequenti ὄτε σ' ἀλγυνῶ· et passim occurrit ἐγὼ ὡς dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Œd. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —ὀργάνειας,] gl. εἰς ὀργὴν κινήσειας.

336. Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;] Angl. *But wilt thou shew thyself so harsh and obstinate?* ἄτεγκτος. gl. σκληρὸς, ἀμείλικτος, ἀτελεύτητος, ἄπρακτος, ἀκαμπής. Angl. *inflexible.* Ceterùm φανεῖ est Atticè pro φανῇ. et lectio est Eustathiana. Eodem modo βυλόμαι, οἴομαι, in 2dâ personâ βύλει, et οἴει. et ὀπτόμαι, ὄψομαι, ὄψει.

337. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν·] Angl. *Thou findest fault with my disposition.* Nam ὀργὴ hic significat *mores, ingenium;* et refertur ad ea quæ Œdipus proximè dixerat in Tiresiam.

341. Ἥξει γὰρ αὐτὰ,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum,— Nihil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. παραγενήσεται, φανήσεται] *enim ultrò,*— De αὐτος in hoc sensu vid. Vol. i. ad p. 204. n. 2.

342. Οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει—] *Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.* BRUNCK.

343. —πρὸς τάδ',] *Proindè*— θυμῦ δι' ὀργῆς, ἥτις [ἐστιν] ἀγριωτάτη, *sævi iracundiâ atrocissimâ.*

345. —ὡς ὀργῆς ἔχω,] gl. ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς. alia —ὡς δυνατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Lysistr. 173. BRUNCK.

350. Ἀληθες;] gl. εἰρωνικόν. *Itane vero? Idem.*

355. —καί πυ—] Sic scribendum. Encliticum hîc est 124.
πυ, non adverbium loci *quo,* ut malè vertit Johnson. *Idem.*

360. —ἢ 'κπειρᾷ λόγων;] λόγων est lectio Brunckiana, pro vulgatâ λέγειν, *aut sermonémne meum tentas?* i. e. *experirisne an iterùm eadem tibi sim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quin Sophocles scripserit. ὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν; Forsan tamen vulgata est vera lectio: *an tentas me loqui ulterius?*

361. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν·] Ad priorem partem interrogationis respondet Œdipus, ὐχὶ ξυνῆκας; scilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' ὐχ' ὥτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. BRUNCK.

362. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, ὗ ζητεῖς κυρεῖν.] ὗ relativum refertur ad antecedens φονέα, non ad ἀνδρὸς, et regitur in genitivo à κυρεῖν.

124. 363. Ἀλλ' ὔ τι χαίρων—] χαίρων est *impunè*. uti γεγηθὼς, infrà v. 368. Sic Longin. sect. xvi. Χαίρων τις αὐτῶν τέμνει ἀλγυνεῖ κακῶς. Ubi vide quæ annotavit vir doctus Joan. Toupius. πημονάς. gl. λοιδορίας.

365. —ὡς μάτην εἰρήσεται.] ὡς μάτην gl. ἀπὸ ἀναίρως. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas ἔρω et εἴρω, *dico*, undè in fut. 2. pass. εἰρήσομαι. Vide Iliad. ψ, 795. In usu sunt etiam ῥέω, ἐρέω, et ἐρρέω, undè in fut. 1. med. εἰρήσομαι.

366, 367. Λελῆθέναι σε φημὶ—ὁμιλοῦντ',—] *Aio te non animadvertere te consuescere*, vel, *aio te inscium consuescere*. [Vide Vol. i. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotism. p. 252. Edit. Zeunii.] " σὺν τοῖς φιλτάτοις. Plurali numero " unam matrem innuit. Sic infrà 1184. Œdipus ait, ξὺν οἷς " τ' ὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών. quorum hoc ad " solum patrem, superiùs ad solam matrem refertur. Est " hoc schema Tragicis valdè usitatum, de quo videndus Ga" takerus opp. T. i. p. 351." BRUNCK. ἵν' εἶ κακοῦ— *quo in statu miseriæ positus es!* Hic et passim τὸ ἵνα denotat tàm statum, quàm locum. BURTON.

374. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς,] id est, μία σε νὺξ τρέφει. gl. διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat quantum frequentet Sophocles verbum τρέφειν sensu τοῦ ἔχειν, quâ de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὥστε μήτ' ἐμὲ, μήτ' ἄλλον ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν. *ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere possis*. BRUNCK. In vulgatis legitur βλέψαι, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur βλάψαι. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus planè contrarium est illius, quod respondere debuit: οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν. Immò inquit Brunckius, οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiæ partem, facilè supplendam: οὐδ' ἄν σε βλάψαιμ'· οὐ γὰρ μοῖρά ἐστι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facilè, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. ταῦτ' ἐκπρᾶξαι. gl. τάδε τιμωρῆσαι. Quid vero? *Scelus, cujus auctorem investigas, quodque te ipsum patrâsse ignoras*. Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Œdipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia; modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus vir acutus; qui hoc modo sensum poëtæ feliciter expedivisse videtur, ubi priores interpretes nihil rectè viderunt.

380. —καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα] *et tu ars* [vel sapientia] ista mea, *quæ artem* [sapientiam] aliorum hominum *superat*— [alludit ad artem suam quâ ænigma Sphingis explicâsset] τῷ πολυζήλῳ βίῳ, *cum vitæ genere* conjuncta, *quod magno studio expetitur*:

Digitized by Google

petitur: subauditur scil. σὺν [vitam regalem intelligit,] ὅσος, &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

390. Ἐπεί,—] *alioqui, si factus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ. 125. BRUNCK.

391. —ῥαψῳδὸς κύων,] *perplexi carminis inventrix canis.* Dirissima quoque monstra *canes* appellant Græci poetæ. Eurip. Herc. fur. 1277. τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat μεγάλοιο Διὸς κύνας. BRUNCK.

402. Ἁγηλατήσειν·] Sententia est—*videmini sanè tum et tu, et ille qui hæc una confinxit* [nempè Creon] *non sine damno vestro agressuri me tanquam piaculum regno expellere.* BURTON. ἀγηλατήσειν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in codd. ut in Aldinâ edit. tenui spiritu notatur. At melius aspiratur. Eustathius ad Odyss. λ, p. 1704. τὸ ἁγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέν τοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. BRUNCK.

404. Ἡμῖν μὲν—] Observa hic Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poetic. v. 196. *Ille bonis faveatque et consilietur amicis, Et regat iratos.* BURT.

408. —ἐξισωτέον τὸ γοῦν] Constructio est: τὸ γοῦν ἀντιλέξαι ἴσα ἐξισωτέον ἐστὶ μοι, quæ Brunckius benè reddidit; *æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre:* τοῦδε γὰρ κ. τ. λ. *hoc enim ego etiam polleo.*

411. Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.] *quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit.* BRUNCK. Nimirùm alludit poeta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes *inquilini* μέτοικοι sibi sumere debebant *patronum.* Vide Hesychium ad vocem προστάτου, p. 1051. edit. Alberti.

415. —καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν] *Non animadvertis te inimicum esse* [Vide suprà ad v. 366.] τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, *tuis ipsius apud inferos,* &c.

417. —ἀμφιπλὴξ—] ἡ ἀμφοτέρωθε πλήττουσα ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ 126. μητρός. *Schol.*

418. Ἐλᾷ—] Mœris Atticista in *Dictionibus Atticis:* ἐλᾷ, Ἀττικῶς· ἐλάσει, Ἑλληνικῶς. Sic in Œdip. Col. v. 373. βιβῶν, pro βιβάσων. v. 398. κατασκιῶσι, pro κατασκιάσουσι. BURTON. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villoison. ad Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis ad Dawesium doctissimis annotatt.

420—423. Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν;] *tui autem clamoris qualis non erit portus*—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; *Quo autem non pervenient ejulatus tui?* ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος [ἔσται] σύμφωνος· [ταχὺ], ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας [ἐν] δόμοις, τυχὼν εὐπλοίας; *Quis Cithæron questus tuas brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenæi, cujus in importunam stationem domi tuæ appulisti,*

Digitized by Google

126. *listi, secundâ navigatione usus?* Κιθαιρὼν, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hîc autem præcipuè nominatur Cithæron, ut præ cæteris maximè conscius malorum quæ Œdipo acciderant.

425. Ὅσ' ἐξισώσει—] Sic rectè Marklandus ad suppl. 594. Vulgò ἅ σ' ἐξισώσει σοί τι κὴ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἅ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verùm ἅ σ' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει hîc neutrum est, ut παρισώσει apud Comicum in Vespis 565. BRUNCK.

426. —κὴ τὐμὸν στόμα προπηλάκιζε.] *et mea verba contumeliâ afficias.* Ubi observandum στόμα pro *verbis* vel *sermone* sæpè apud Sophoclem usurpari. [Vid. inf. 671.] προπηλακίζω est *luto aspergere*, inde *contumeliâ afficio.* Vide Vol. i. ad p. 205. n. 4.

431. —ἄπει;] εἶμι, *eo*, cum suis compositis, in formâ præs. sæpissimè habet fut. signif. [Vide Vol. i. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. Miscell. Crit. p. 82. edit. Burgess.

433. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ',] γὰρ refertur ad ἐκάλεσα σε, vel tale aliquid, subauditum:—Vocavi te, *non enim noveram te stulta locuturum.* Cæterùm ᾔδη, pro vulgari ᾔδειν, est ex conjecturâ Brunckii viri acutissimi, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam ᾔδη est per contractionem ex Ionico ᾔδεα. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. p. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidemque ᾔδη pro ᾔδεα. Est autem hoc ᾔδη prima persona singul. præt. plusquamperf. med. ex themate εἴδω. Vide Aristoph. Nubes, 329. et qui ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ præstantissimâ poëtæ Comici editione.

434. —ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν—] *alioquin ægrè te domum meam arcessivissem.* ἐστειλάμην. gl. μετεστειλάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infrà 860. Œdip. Col. 293. Antig. 165. Phil. 60. 495. BRUNCK.

436. —ἔμφρονες.] gl. φρόνιμοι. Pro εὔφρονες Brunckius restituit ex omnibus codd. et Aldinâ edit. ἔμφρονες.

438. —φύσει σε,] gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης,

440. Οἷα σὺ ταῦτ'—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Œdipi sollertiam in solvendo Sphingis ænigmate. De voce ἔφυς vid. suprà ad v. 9.

441. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ'—] Angl. *Do—reproach me with that in which thou shalt find my greatness consists.*

442. Αὕτη—ἡ τύχη—] gl. αὕτη ἡ εὐδοκίμησις.

444. Ἄπειμι—] Vide suprà ad v. 431.

445. —ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς,] Angl. *Since thy presence,*

fence disturbs the business in hand, [τὰ ἐμποδὼν, i. e. τὰ ἐν ποσί.] συθεὶς τ' ἂν,—οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον, *And being gone thou wouldst give us no further trouble.* ὀχλεῖς. gl. ταράττεις. συθεὶς, πορευθείς. Cæterùm de voculâ ἂν tanquam verbi prænuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. i. ad p. 166. n. 2.

448. —πρόσωπον.] gl. ἀξίωμα. Atque ita reddidit Brunckius, *dignitatem* scil. Forsan οὐ δείσας τὸ σὸν πρόσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look ; thy frown.* Οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου με ὀλεῖς. *for it is not in thy power to destroy me.*

456. Σκήπτρῳ προδεικνύς.] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. BRUNCK. Angl. *groping his way with a staff.* 127.

459. —καὶ τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος] gl. ὁμόγαμος. Angl, *both a sharer of his father's bed,* &c.

462. —Φάσκειν—] Infinitivus pro imperativo, ut loquuntur Grammatici. Infin. potiùs per ellipsin τοῦ κελεύω σε, vel ἔξεσται σοι, vel cujusvis ejusmodi.

463. Τίς, ὅντιν'—] Τίς ἐστιν ὃν λέγει ὁ Ἀπόλλων—τίς οὗτος ἐστὶν ὅντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; *Schol.* Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus, orta ex præsenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. Ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων—] *maximè nefanda :* ut in El. 849. δειλαία δειλαίων *miserrima :* et alicubi ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, *mala plusquam maxima.* BRUNCK.

467. Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων] Quum quintus hic Strophæ versus, qui, in omnibus codd. et libris editis, pro ἀελλάδων habet ἀελλοπόδων, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophæ, qui in Aldinâ editione sic se habet : Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν· cum quo consentiunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet ὑπαὶ, pro ὑπ', et hoc διὰ τὸ μέτρον, secundum Triclinii notam suprascriptam ; [Turnebus autem mutavit istud ὑπαὶ in ὑπὲρ, ut videtur, sine ullâ auctoritate,] idcircò Brunckius, ut hanc inconcinnitatem tolleret, in textu suæ præstantissimæ editionis versus hosce duos sic constituerat :

Ὥρα νιν ἀελλόποδων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπαί τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quæ exhibet ἀελλάδων· [Vide Hesych. Lex. p. 110. edit. Alberti :] hanc quidem in notis adoptavit, posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restituit : et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit :

Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versûs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unicè probatam, nobis visum est in textum hujus nostræ editionis recipere. Cæterùm ἀελλάδες ἵπποι sunt *equi velocissimi*

Digitized by Google

velocissimi sicut procella. Vide Henr. Steph. Thes. t. 1, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι.] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quæ vox extat Trach. 120. BRUNCK. ἀπλάκητον. ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. HESYCHIUS.

473. Ἔλαμψε γὰρ—] *Illustris enim nuper emissa est nivoso è Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis,*— BRUNCK. χηρεύων, *viduus*, i. e. *solitarius*, *sine vaccarum armento.*

128. 480. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς—] *edita terræ ex umbilico oracula ut effugiat:* BRUNCK. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita: quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse finxerunt veteres. BURTON. Vide Eur. Med. 673.

481, 482. —τὰ δ' ἀεὶ ζῶντα περιποτᾶται.] *illa vero semper vigentia circumvolant!* BRUNCK.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'.] Angl. *while I neither give him credit, nor contradict him:* ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ, *but am at a loss what to say.* πέτομαι δ' ἐλπίσιν, *and I flutter on the wings of expectation,* οὔτ' ὁρῶν [τὰ] ἐνθάδε, οὔτε [τὰ] ὀπίσω. *seeing nothing clearly either respecting the present or the past.*

489—497. Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις —] Hæc et quæ sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent; quæ hoc modo expediri potest: γὰρ ἔγωγε οὔτε πώποτ' ἔμαθον πάροιθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν τι νεῖκος ἔκειτ' ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [υἱῷ] Πολύβου, Angl. *for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus* [Laius viz.] *and the son of Polybus,* [Œdipus viz. who was so reputed,] πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βασάνῳ, *from which having derived any solid argument,* [βάσανος, propriè *lapis Lydius*, quo aurum probatur: sed sensu latiori; pro *quovis indicio*, vel *argumento*, quo aliquid probatur. BURTON.] εἶμ' ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν [καὶ] Οἰδιπόδα, *I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle* [the oracle viz. of Tiresias] *respecting Œdipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus.* Ubi observandum, 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versûs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico; 2. εἶμι, vel ἐπέξειμι, futurum esse Atticum. Vide supra ad v. 431.

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. *but that a prophet among men advances further in knowledge than I,* there is *no certain way of judging.*

Digitized by Google

506, 507. μεμφομένων ἂν καταφαίην—] i. e. ἐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incusarint, priusquam dicta perfecta fuerint.* Hesych. καταφάναι, κατατεῖν πρὶν ἴδοιμ᾽ ὀρθὸν ἔπος, *priusquam videro dictum eventu comprobatum.* BRUNCK. 129.

508. πτερόεσσ᾽—κόρα—] Sphingem intelligit.

509. καὶ σοφὸς ὤφθη,] *et sapiens ille* [Œdipus scil.] *visus est.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.] τε βασάνῳ ἡδύπολις, *certâque probatione civitati dilectus.* τῶ ἀπ᾽ ἐμᾶς φρενὸς ὄφλήσει κακίαν ἀπ᾽ ἐμᾶς φρενός, *quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur.* De verbo ὀφλισκάνειν, vel ὄφλειν, vide Vigerum de præcip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265.

513. δεῖν᾽ ἔπη κατηγορεῖν μου—] *ut audivi regem Œdipum contra me atrocia verba loqui.* μου scil. regitur à præp. κατὰ in compositione.

517. εἰς βλάβην φέρον,] i. e. τι φέρον εἰς βλάβην, Angl. *any thing tending to injure him.*

519. φέροντι τήνδε βάξιν.] Angl. *while I am charged with this accusation.* γὰρ ἡ ζημία τούτου τοῦ λόγου οὐ φέρει εἰς ἁπλοῦν μοι ἀλλ᾽ εἰς μέγιστον, *for the injury done me by this language does not lead to what is trivial but to what is of the utmost importance, if viz. I am at once to be called a traitor in the city,* &c. De phrasi φέρει εἰς ἁπλοῦν, et φέρον εἰς βλάβην, paulò suprà, vide doctissimum Marklandum, ad Euripid. Suppl. 295.

525. Πρὸς τοῦ δ᾽ ἐφάνθη—] *Undenam apparuit,* [Vide Vol. i. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν—] *Oculisne rectis, rectâque mente hoc crimen proferebatur contra me?* οἱ γὰρ σώφρονες καθεστῶς ἔχουσι τὸ ὄμμα, οἱ δὲ μανιώδεις παρατεταμένον. Schol.

530. Αὐτὸς δ᾽ ὅδ᾽ ἤδη—] Chorus cùm Œdipum jam adesse cerneret, nihil ultrà respondet. BURTON.

532. —τοσόνδ᾽ ἔχεις τόλμης πρόσωπον—] ἤγουν οὕτω θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ; BRUNCK.

534. τοῦδε τἀνδρὸς—] id est ἐμοῦ, *qui palàm me perimis.*— Sæpè ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δεικτικῶς, ut apud Latinos Comicos *hic homo.* Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *me adhuc vivente.* BRUNCK. Vide infrà 815. et ad Eur. Med. 1348.

538. Ἢ—ὡς οὐ γνωριοῖμι—] Ista non amplius ad verbum ἰδὼν referri possunt, sed aliud ex analogiâ adsumendum est, ὑπολαβών, ἐλπίζων. *Idem.*

539. —κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;] ἤγουν καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυναίμην ἀποτρέψασθαι, ἀμύνασθαι. *Idem.*

543. Οἶσθ᾽ ὡς ποίησον;] Dedit Brunckius ποίησον, pro vulgari ποιήσων, secundum formulam poëtis Atticis familiarem. 130. De quâ videndus est idem vir doctus ad Aristoph. Aves 54.

 item

item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleius, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperâ editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713, hæc habet: "Οἶδ' ὅτι ποιήσεις—*Scio te facturum*—Inepta hæc scriptura "est, ne Græca quidem. Vera lectio est, Οἶσθ' ὅτι ποίησον, "*Scio* [lege *Scis*] *quid facias*. Ratio autem constructionis "est, quia inverso ordine est accipiendum, *Fac scis quid*: ut "Latini dicunt *Faciam nescio quid*." Vide etiam *Gisb. Koen.* ad Gregor. de Dialect. p. 8. qui inter alia plura hoc profert: "Constructionis verè Atticæ difficultas quæ primo intuitu subesse videtur, evanescet, si οἶσθ' ὃ τι ποίησον; οἶσθ' ὃ δρᾶσον; cum similibus perpaucis posita accipiantur pro ποίησον, δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; *fac, scin' quid?*—"

545. —μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς—] ὅπότε μετ' εὔνοιας σε ἀκύω διὰ τὴν δυσμενείαν. *Schol.*

547. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν—] i. e. κατὰ τοῦτ' αὐτὸ—*quod ad hanc ipsam tuam accusationem attinet audi quomodo respondeam.*

555. —ὡς χρείη] Aldus ὡς χρεια. Cod. August. ὡς χρεῖ. Reliqui omnes χρεῖ' ἦ, quæ omnes scripturæ perinde mendosæ sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. BRUNCK. In quo Dawesii loco, hæc inter alia habet vir doctus: "Nempè "ab aoristo indicativo ἔχρην notissimâ fluunt analogiâ χρῆ, "χρείη, χρῆναι." p. 324. edit. Tho. Burgess: ubi vide plura, et quæ editor doctissimus mihique amicissimus ibi notavit.

557. —νῦν ἔθ' ὡὑτός εἰμι τῷ βουλεύματι.] i. e. νῦν εἰμι ὁ αὐτὸς τῷ β. *et nunc idem sum sententiâ.* h. e. *nunc eâdem sum sententiâ*, vel *nunc mea sententia eadem est.* Hæc lectio ἔθ' ὡὑτός pro vulgari ἐπ' αὐτός, probata est Valckenario ad Eurip. Phœniss. p. 340. et in textum à Brunckio recepta.

566. —ἔρευναν—ἔσχετε—]. gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

567. —πῶς δ' οὐχί;] Angl. *and why should we not?*

570. Τὸ σὸν δὲ γ' οἶσθα,] *quod ad te attinet*, vel *quod est propriè tuum.*—Innuit vatis subornationem, qui Œdipum accusârat. BURTON.

572. Ὁθ' οὕνεκ'—] Sophocles pro οὕνεκα significante *Quia*, dixit ὅθ' οὕνεκα in Ajace [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. Ὁ μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβανε σὲ κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος, οὐκ ἂν ἐμὲ ἔφη τοῦ Λαΐου φονέα. *Schol.*

131. 574, 575. —ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ'—] *Ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modò.* ταὔθ', i. e. κατὰ τὰ αὐτά. Vulgò malè rursus exhibetur ταῦθ', ut suprà, 284. BRUNCK.

576. ἁλώσομαι] *deprehendar.* fut. 1. med. in sensu pass. ut sæpè observare est, apud Græcos scriptores. Vide Vol. i. ad p. 99. n. 1.

577. —γήμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἔγημας. Angl. *Have you*

Digitized by Google

you married— Sic infrà 699. γήμας ἔχεις, pro ἐγήμας; et 701. βεβυλευκὼς ἔχει, pro βεβύλευκε. item in Œdip. Colon. 1140. θαυμάσας ἔχω. ubi scholiastes, ἀντὶ τῦ ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

578. Ἀρνητὶς ὐκ ἔνεστιν ἂν ἀνιστορῦς.] Pro ὐκ ἔνεστιν Toupius [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. ii.] legendum conjicit—ὐκ ἂν ἐστιν—*negari non potest*. Ubi vide plura. Hæc autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus auctor *Notarum brevium* ad Toupii Emendat. [Vol. iv. p. 462. edit. Oxon. 1790.] "vocula ἂν præsenti indicativo nunquam jungitur."

579. Ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ,—] *et regnas pariter cum eâ*, γῆς ἴσον [μέρος,] νέμων, *terræ æqualem portionem administrans?* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?*

580. Ἃ ἂν ᾖ θέλυσα,—] i. e. ἃ ἂν ᾖ θέλυσα, quod idem est ac ἃ ἂν— [vel ut *Schol.* ἅτινα ἂν] θέλῃ.

581,—583. Οὔκυν ἰσῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;] *Nonne ego, qui tantùm tertius sum, me æqualem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur infrà enucleatè ostendit. Œdipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γὰρ δὴ κ̀ κακὸς φαίνῃ φίλος.—subauditur καλῶς εἶπας, ad quod refertur γάρ. [Vide Hoogeveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Οὐκ ἂν φαινοίμην κακὸς φίλος, εἰ σεαυτῷ λόγον διδοίης, ὡς ἐγὼ ἐμαυτῷ δίδωμι. [Sic enim ellipsis a Scholiaste suppletur.] *Non* [inquit Creon] me malum amicum ostenderem, *si tecum rationem initurus esses, uti ego* mecum. διδόναι λόγον ἑαυτῷ est *secum ratiocinari, argumentari*. Locutionem ferè ejusmodi videre est Eur. Med. 1089, sqq. Nec multùm absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. i. ad p. 26. n. 3.

588. —τύραννα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, κ̀ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo;—*quæ regis sunt facere*. BRUNCK.

592, 593. Πῶς δῆτ'—] Constructio est: πῶς δῆτα τυραννὶς ἔφυ ἡδίων ἐμοὶ ἔχειν— De ἔφυ in præs. temp. vide suprà ad v. 9.

598. Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἅπαντα—] ἔνι [i. e. ἔνεστιν] αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἤγυν ἐν ἐμοί. *Omnia quæ cupiunt ut consequantur in me positum esse intelligunt.* τυγχάνω cum quarto casu construitur. —Exempla passim obvia. BRUNCK.

600. Οὐκ ἂν γένοιτο νῦς κακὸς καλῶς φρονῶν,] *qui de felicitate suâ tam rectè sentit non est quod ille tibi invideat vel insidietur.* BURTON.

601. Ἀλλ' ὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,] *Sed neque amator sum hujus consilii,* [de regnandi aucupio loquitur,] ὔτε ποτ' ἂν

Digitized by Google

τλαίην [ἂν ποτ'] μετ' ἄλλου δρῶντος, *neque unquam potui tolerare ut essem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν,—] ἔλεγχον, supple ἐστί. τοῦτο μὲν, Angl. *in the first place*, refertur ad τοῦτ' ἄλλ' i. e. τοῦτ' ἄλλο, *in the next place.* [Vide Vol. i. ad p. 6. n. 4.] Alii aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur hæc lectio Brunckiana.

132. 608. Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ—] *incertâ autem suspicione ne me privatim accuses.*

616. Καλῶς ἔλεξεν—] [τοι] εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,— *Pulchrè locutus est, si tu caves ne labaris,*—

624. —ὅταν ἐστὶ τὸ φθονεῖν,] Gl. in uno codice regio chartaceo optimè hoc exponit: ὅπως ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος. *quum primum ostenderis, quæ mea sit erga te invidia.* BRUNCK.

626. —τὸ γοῦν ἐμόν.] Glossa supplet, συμφέρον τοῦ φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἴσως δεῖ φρονεῖν σε. *Idem.*

628. Εἰ δὲ ξυνιῇς μηδὲν;] *quid si rem non intelligas?* Pro vulgari ξυνίης Brunckius reposuit ξυνιεῖς, 2. sing. præs. ind. à ξυνιέω antiqua est forma quâ sæpissimè utitur Homerus: 2. pers. imperf. scribitur ξυνίεις, contractè pro ξυνίεες. ἀρκτέον γ' ὅμως. *Nihilo tamen minus imperandum est.*

629. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος,—] Creontis sermonem abrumpit Œdipus: sententiam ille absoluturus erat, ὑπεικτέον, vel simile quid. BRUNCK. Forsan subintelligendum est ἄρχειν post κακῶς, ut sensus sit—*non quidem est imperantis imperare malè.*

632, 633. μεθ' ἧς τὸ νῦν κ. τ. λ.] *cujus operâ rixam hanc componi oportet.* BRUNCK.

133. 637. —σύ—] gl. τὰ ἴδια. Vide suprà ad v. 431.

640. —δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratiâ, obscurè significat, quod suprà Œdipus apertè dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.— Cæterùm observanda rara synalœphe in δυοῖν, quod hic monosyllabum est. BRUNCK.

643. Τοὐμὸν σῶμα,] i. e., με. *Idem.*

644. Μή νυν ὀναίμην,] Angl. *may I not now prosper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] νῦν, *now, in this life.*

647. —τόνδ' ὅρκον—θεῶν,] *hoc jusjurandum, cujus testes deos advocat.*

652. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,] *hunc neque unquàm antea stultum, νῦν τε ἐν ὅρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate jurámenti munitum.* "Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quique eâ se "obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hip- "pol. 1047." BRUNCK.

656. Τὸν ἐναγῆ φίλον—] Constructio est: μή ποτε βαλεῖν ἐν

[vel

[vel ἐμβαλεῖν] μήποτε τὸν ἐναγῆ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον. Sententia est, Anglicè expressa: *never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.*

660. Οὐ τὸν—] pro οὐ μὰ τὸν— Sæpissimè μὰ sic supprimitur, ut infrà 1088. BRUNCK.

662. Ἐπεὶ ἄθεος,—] Constructio est: ἐπεὶ ὀλοίμην [καθ'] ὅτι [ἐσὶ] πύματον, ἄθεος, ἄφιλος, εἰ κ. τ. λ. *Sed miserrimè peream, diis hominibusque invisus, si,* &c.

667. —καὶ τάδ'—] idem ac καὶ ταῦτα— Angl. *and that too,—and especially,* εἰ τὰ κακὰ πρὸς σφῷν προσάψει [malè in quibusdam libris προσφανέντα] *si mala a vobis orta accedunt,* &c. 134.

669. —ἴτω,—] ἀπελθέτω, ἤτω ἐλευθερος, ἀπολελύσθω. *Schol.*

671. Τὸ γὰρ σὸν,—] γὰρ ἐποικτείρω τὸ σὸν ἐλεεινὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδε. Angl. *for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said.* Vide suprà ad v. 226.

673. Στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ·] Fortassè vertendum: *Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum, animo: hujus autem iræ pœnitebit,* (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔσῃ,) *cum sedatus fueris.* BURGESS. δῆλος εἶ ἀηδῶς εἴκων. ὅταν ᾖ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. *Schol.*

677. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν ᾗ τοῖσδ' ἴσος.] Ad verbum: *te expertus mei nescium, quum sim apud hos æqualis:* i. e. idem ac antea sui eorum existimatione. Benè Scholiastes: σοῦ μὲν μὴ ἐπισαμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, αὐτὸν ἠξιωκότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ. "En sententiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiæ et dignitatis conscientiæ consentaneam!—hæc locutus *Creon* exit—neque rursus, nisi in fabulæ Exodo, in scenam regreditur." BURTON.

680. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστιν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.*

681. Δόκησις ἀγνὼς λόγων] Angl. *a strange suspicion arose from certain things that were said,* καὶ δὲ τὸ μὴ ἔνδικον δάπτει, *and what is unjust is also provoking.* Minùs distinctè in his et quæ proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpæ arguere vel Œdipum vel Creontem.

686. —ἵν' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] *ubi desiit contentio, ibi subsistere.* BRUNCK.

687. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις,—] Angl. *seest thou to what this tends? thou who art a man of integrity! when thou thus slightest and debasest my understanding.* Rex Coryphæum alloquitur proptereà stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem inviolabilem erga regem, in proximè sequentibus obnixè profitetur.

Digitized by Google

profitetur. Hæc omnia cupidiorem reddunt Jocastam in causam contentionis inter Œdipum et Creontem inquirendi; undè oritur sequens iste dialogus inter Œdipum et Jocastam, in quo poëtæ ars exquisita mirè elucet.

135. 690. ἴσθι δὲ—] gl. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαί με παράφρονα, ἀπυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, ἐάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐώδωσας. Burtonus reddit: παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα— *omni sapientiâ destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restat via.* Vide Vol. i. ad p. 4. n. 1.

695. Ὅς τ' ἐμὰν φίλαν κ. τ. λ.] *qui caram meam patriam è calamitatis fluctibus emergere non valentem prospero cursu direxisti.* BRUNCK. ἀλύουσαν ἐν πόνοις est *vagantem in laboribus,* Angl. *when tossing* or *driving on a "sea of troubles."* οὐρίζω, est *secundo vento proveho*; ab οὖρος, *ventus secundus.* ἐρήσας, quod quidam libri editi exhibent, versum jugulat; et præterea, si vocis genuinam significationem respicis, est planè absurdum. Vide ἐρέω in Lexicis: et, si plura vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —στήσας ἔχεις.] gl. ἔστησας. [vide suprà ad v. 577.] ἱστάναι μῆνιν, nihil aliud est quam μηνίειν, quemadmodum Tragici dicunt ἱστάναι βοὴν pro βοᾷν. BRUNCK. Cæterùm ὅτου πράγματος reguntur ab ἕνεκα subintell.

700. Ἐρῶ· σὲ γὰρ κ. τ. λ.] *Dicam— (tibi enim à me major quam ab istis* [Chorum intelligit] *habetur reverentia.)* περὶ Κρέοντος— *de Creonte, qualia in me machinatus est.*

702. Λέγ', εἰ σαφῶς] Constructio est: λέγ' εἰ ἐρεῖς, σαφῶς ἐγκαλῶν τὸ νεῖκος ἐκείνῳ. Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause of the quarrel directly to his charge.* Or, *Say, whether you are to charge him directly with the cause of the quarrel.*

703. Φονέα με—καθεστάναι.] *me esse peremptorem*— Nam καθέστακα sæpè redditur *sum.* Vide suprà v. 10.

705, 706. —ἐπεὶ, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.] ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος, [vel κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν] ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ. *Schol.* στόμα hìc, ut centies alibi *sermonem* significat. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, idem est ac καὶ πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Æschylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. BRUNCK. Reddi possit Angl. *Since he,* [viz. the prophet] *without restraint, never fails to babble in a most licentious manner.* Observent Tirones ἐλευθεροῖ esse præs. temp. contractè pro ἐλευθερόει.

707. —ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,] *omissâ omni de istis, quæ dicere instituisti curâ,*— BRUNCK.

708. —οὕνεκ' ἐστί σοι] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus redundare dicitur, vide Vol. i. ad p. 56. n. 5.

716.

716. —ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·] *in quodam trivio.* καλῶς δὲ τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα. *Schol.*

717. Παιδὸς δὲ βλάστας,] Subauditur κατά. Angl. ad verbum, *And as to the birth of the child;* οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ κεῖνος ἐνζεύξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῖν, *three days did not pass from that time, until his father having bound him by the ankles,* &c.

724. Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν.] *quarum rerum tu nullam rationem habeas;* [sic Hom. Iliad. α, 160. τῶν οὔτι μετατρέπῃ.]. Quæ proximè sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan expediri posset Anglicè hoc modo; γὰρ θεὸς αὐτὸς ῥᾳδίως φανεῖ [τὰ πράγματα] ὧν χρείαν ἐρευνᾷ, *for the deity himself will easily manifest those things whose utility he pursues.* i. e. *for whenever the deity has any useful purpose in view he will himself make things manifest.* 136.

728. —ὑποστραφεὶς—] gl. τῆς προτέρας ἐνστάσεως. id est: ὑπὸ ποίας φροντίδος στραφεὶς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις; BRUNCK.

731. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ',] γὰρ refertur ad id quod reticetur: ἤκουσας, audivisti; *hæc enim dicebantur,* οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει. [i. e. λήξει. Vide suprà ad v. 699.], Angl. *nor has the report yet ceased.*

740. —φύσιν], gl. τὸν τοῦ σώματος ἄνθον. In fine seq. versûs libri omnes habent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel ἐπίσχων, quod prorsus est absonum.—Verbum ἄγε duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quæstio ad definitum tempus restringatur. *Quâ erat ætate* TUNC, *quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. Μέγας,—] Angl. *tall,* χνοάζων ἄρτι [κατὰ] λευκανθὲς κάρα, *having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —μαυτὸν—] Ordo est: ἔοικα οὐκ εἰδέναι ἀρτίως προβάλλων ἐμαυτὸν εἰς δεινὰς ἀράς. Constructio apud Græcos scriptores usitatissima: *videor mihi me inscientem modo objecisse meipsum atrocibus exsecrationibus.* Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit supra v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197, sqq. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

761. —σφε—] idem sæpè apud poëtas pro ἑ, vel αὐτόν. 137.

766. Πάρεστιν.—] *Licet, Datur, Facultas est.* H. STEPH. Thes. t. 1. c. 1235. c. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο.

769. —ἀξία δὲ που μαθεῖν] Ordo est: δὲ καὶ ἐγὼ [εἰμὶ] ἀξία που μαθεῖν τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα. gl. βαρέως διακείμενα.

771—773. —ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of* dreadful *expectation.* τῷ γὰρ ἂν

λέξαιμι

λέξαιμι μεῖζον ἢ σοὶ, *cui enim potiori indicarem quam tibi,* ἰὼν διὰ τοιᾶσδε τύχης. *quum hanc fortunam expertus sim*: seu potiùs, *quum in tali discrimine versor.* διὰ τύχης ἰέναι idem est, quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici διὰ λύπης βαίνειν, *in dolore esse, dolore affici*: διὰ φόνου χωρεῖν, *necem intentare, dare*: διὰ φόβου ἐλθεῖν, *desiderare, formidare.* Atque alia hujus generis multa. BRUNCK.

777. —θαυμάσαι μὲν ἀξία,] *admiratione quidem digna,* [vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n 5.] σπουδῆς γε μέντοι κ. τ. λ. *non tamen mea tanta sollicitudine digna,*

780. —πλαστὸς] πεπλασμένος υἱὸς, ἤγουν ὑποβολιμαῖος. *Schol.*

138. 788. —ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν] Subauditur περὶ. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming*:—

791. —χρεὼν—] Vide suprà ad v. 555.

794. —τὴν Κορινθίαν] τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐκλεῖπον δι' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν, κ. τ. λ. *Schol. Corinthiæ terræ valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam facturus, quum longè ab eâ recessissem, fugere decrevi, donec eò pervenirem,* &c. BRUNCK. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρούμενος usurpâsse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετρησόμενος.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. —τὸν τροχηλάτην,] gl. τὸν ἡνίοχον.

808. —μέσον κάρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.— Ordo est: τηρήσας, καθικετό με διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα.—καθικνεῖσθαι sensu feriendi semper cum genitivo construitur. BRUNCK. διπλοῖς κέντροισι· ἡ δύο πλῆκτρα—ἡ μάστιγα δύο κέντρα ἐχούσῃ. *Schol. Triclinii.*

810. Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν] gl. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀνέτισεν.

813. —τῷ ξένῳ] τῷ φονευθέντι. *homini illi, mihi incognito.* Gallicè diceremus *cet inconnu.* BRUNCK. Angl. *if any relationship subsists between this stranger and Laius,* &c.

815. —τοῦδέ γ' ἀνδρὸς—] gl. ἐμοῦ ut suprà, 534. et mox, 829. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. BRUNCK.

817. Ὧ μὴ ξένων τι] Constructio est: ᾧ μὴ ἔξεστι τινὰ ξένων μήτ' ἀστῶν δέχεσθαι [με] δόμοις, μηδὲ τινὰ προσφωνεῖν, κ. τ. λ. Mavult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὃν μή τινι ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι.

139. 824. —μή 'στι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius, quæ certè multò melior vulgatâ μήτε. εἴ με χρὴ φυγεῖν, καὶ μή ἐστι μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμοὺς, Angl. *Since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends,* μήτ' ἐμβατεύειν [pro ἐπεμβατεύειν] πατρίδος· *and not suffered to revisit my native land; or I must,* &c.

828. Ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ—] Sic construe: ἆρ' τις κρίνων ταῦτα

[εἶναι]

[εἴπῃ] ἀπ' ὠμῦ δαίμονός ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε [i. e. ἐπ' ἐμοί, vide supra ad v. 534.] ἀνορθοίη λόγον; quæ Brunckius ita reddidit: *Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi destinata judicaret, rectè sentiret?*

833. Κηλῖδ'—ξυμφορᾶς—] Αντιστρόφως, συμφορὰν κηλῖδα καὶ μολυσμόν. *Schol.*

847. —εἰς ἐμὲ ῥέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμὲ, omninò sine ullâ necessitate: ἐμὲ ante ῥ Iambus est. Nam "sermonis—Attici [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, Miscell. Crit. p. 160. edit. Burgess.] est proprium omnibus omninò verbis à ῥ prout hodie scribuntur incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre."

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. BRUNCK.

855. Κοίτοι νιν ὁ κεῖνός γ' ὁ δύστηνος ποτε Κατέκταν',] *Atqui eum misellus ille neutiquam occidit,*— BRUNCK. De suo filio loquitur quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτῳ ὄρει. Vide suprà v. 719. 140.

857. Ὥστ' οὐχὶ—] Constructio est: οὐδ' ἕνεκ' ἔγωγ' ἂν οὐχὶ ἂν βλέψαιμι μαντείας οὔτε τῇδ' (ὁδῷ) οὔτ' ἂν τῇδ' ὕστερον. *Quamobrem egomet vaticinia neque huc neque illuc respexerim in posterum.*

860. —στέλλοντα,] gl. μέλανα καλεσόμενον, κομιούμενον, μετάστειλοῦντα.

863. Εἴ μοι ξυνείη—] Εἰ idem quod εἴθε, *utinam;* et constructio est: Εἴθε μοῖρα ξυνείη μοι φέροντι [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν πάντων λόγων τε ἔργων [περὶ] ὧν κ. τ. λ. Angl. *May fate assist me* [*or may it be my happy lot*] *to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air,* &c. Horror scilicet animum Choro subit, propter nefandam Jocastæ audaciam quâ debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hâc sublimi cantilenâ, eâ quâ decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniæ. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quæ ibi disseruit vir admodùm Reverendus Richardus Hurd.

867. —Ολυμπος,] Olympus mons Thessaliæ altissimus: undè pro cælo apud poëtas haud raró accipitur. Hìc autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. BURTON.

873. Ὕβρις φυτεύει τύραννον·] *Insolentia parit tyrannum.* Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ἡ τυραννὶς φυτεύει ὕβριν· Sed hoc vix necesse. Locutio est admodùm poëtica, quæ reddi potest, vel, *Insolentia Tyranni genitrix est;* vel, *Tyrannus proles est Insolentiæ;* i. e. *arctissima intercedit necessitudo inter insolentiam et Tyrannum.* Quæ sequuntur minor

Digitized by Google

140. Scholiaftes fic interpretatur: ὕϐρις, ἥν ποῖε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναϐιϐάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀποῤῥῶγα, ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα ὐ πορείᾳ συμφερούσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται. Cui interpretationi doctiffimum Brunckium calculum fuum appofuiffe comperio, verba poëtæ hoc modo reddentem:—*rex, ubi temerè multis fe exfatiavit, quæ nec opportuna nec utilia funt, illum Injuria fummo et abrupto in faftigio impofitum, in exitium impellit, undè fruftrà conatur aufugere.* Poft ὤρουσεν, quod Aldus, omnefque veteres codices exhibent, inferuit νιν. "Pronomen," inquit, "quod inferui, non minùs ad fententiæ quàm ad verfûs integritatem neceffarium eft.—Solus Triclinius ex conjecturâ ἀνώρουσεν, peffimè. ὀρούειν hîc tranfitivum eft, ut præc. v. εἰσαναϐᾶσ'." Sed utinam vir doctus exempla protuliffet horum verborum in fenfu tranfitivo. Nam non fufficit auctoritas Scholiaftæ, intranfitivum εἰσαναϐᾶσα per tranfitivum ἀναϐιϐάσασα, et intranfitivum ὤρουσεν per tranfitivum ἔῤῥιψεν interpretatus eft. [Vide Vol. i. ad p. 168. n. 5.] Peribit forfan fententiæ difficultas fi Ὕϐρις, *Infolentia*, *Contumelia*, fumatur pro eo quod eft *homo infolens*, *contumeliofus*: ut fit *abftractum*, uti loquuntur grammatici, pro *concreto*; et verfûs integritas fervabitur fi pro ὤρουσεν νιν εἰς—legamus ἐξώρουσεν εἰς—Reddas igitur ab initio *Antiftrophes* hoc modo: *Tyrannus genitricem habet Infolentiam: homo infolens, ubi temerè multis fe exfatiaverit, quæ nec opportuna funt neque utilia, poftquam in abruptum verticem* [ἀκρότατον, fupple χάραν] *afcendit, præceps ruit in exitium inevitabile,* [ubi *utili pede non utitur,* i. e.] *undè fruftrà conatur aufugere.* Triclinius hæc rectè cepiffe videtur:—ὑϐρισταὶ καὶ ἄνομοι, ὁποία ἡ Ιοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθλίως τὸν αἰῶνα διάγειν.—Sed hæc omnia eruditi præceptoris judicii funto.

879. —πάλαισμα] ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jufferat Apollo, ut Laïi occifor inveftigaretur. Ex Jocaftæ verbis timere poterat Chorus ne ab hâc inveftigatione rex defifteret, quod ne fieri finat Deum precatur. BRUNCK.

141. 883. —ὑπέροπτα] gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii. *Idem.*

888—895. Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,—] Conftructio eft: εἰ, χάριν δυσπότμου χλιδᾶς, μὴ κερδανεῖ τὸ κέρδος δικαίως, *fi, propter infauftas delicias, juftis non ftudebit lucris*, καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, *nec à rebus impiis abftinebit*; ἢ [εἰ] ματάζων ἕξεται [περὶ] τῶν ἀθίκτων, *aut fi demens hærebit non tangendis.* τίς ἀνὴρ, [ἂν] ἐν τοῖσδ', ἔτι ποτε ἔρξει [i. e. δυνήσεται, vel ἕξει τὴν δύναμιν. In vulgatis fcribitur ἔρξεται, error manifeftò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus fententiâ ac metro; Brunckius dedit ἔρξει ex emendatione

emendatione Heathii; posteà autem vidit scribi debuisse ἴξει, (præeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio,) quod in textum igitur recipi debuit.] ἀμύνειν βέλη ψυχᾶς θυμῷ; *Quis enim homo*, qui totus *in his* est, *ab animo suo conscientiæ stimulos unquam arcere poterit?*

898. Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν—] Vide infrà Eurip. Med. ad v. 673.

899. —Ἄβαισι—] Abæ (quæ et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara. BURTON.

901. Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα κ. τ. λ.] *nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur*. BRUNCK.

903. —εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,] *si rectè audis*, i, e. *si rectè vocaris*—

906. Φθίνοντα γὰρ—] γὰρ ἤδη ἐξαιρεῦσιν παλαιὰ θέσφατα Λαΐου φθίνοντα, Angl. *for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laius, as if it were failing*,—

911. Χώρας ἄνακτες,] Non soli reges, sed cujuscunque civi- 142.
tatis primores veteribus appellabantur ἄνακτες. BRUNCK. Sed honorifica hæc appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. BURTON. Tiresias suprà, 284. vocatur ἄναξ. De personis Chori vide suprà ad v. 147.

914. Ὑψοῦ γὰρ—] *Œdipus enim tenet animum nimis altè suspensum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.*—"hoc id ipsum erat quod suadere voluit "*Jocasta;* ut hæc sit argumenti vis: cùm vaticiniis *præteritis* nulla habeatur *fides*, nulla itidem et his *recentibus haberi* "*debet.*" BURTON.

919. —Λύκει' Ἄπολλον,] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primum ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lycia in Asiâ inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem æstivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. ii. ad Lib. iv. Æneidos.] Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias [Lib. ii. c. 10.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους] qui ovilia tantopere vexabant ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam Pausan. lib. ii. c. 19. item Schutz ad Æschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Cæterùm Lyceus mons erat Arcadiæ, Pani Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —ἄγχιστος γὰρ εἶ, *proximus enim es*. i. e. tuum enim templum proximum est.

924. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν,—] *Jocastæ* ad templa deorum properantis orationem abrumpit inopinata nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. BURTON.

936. —τὸ δ' ἔπος—] subauditur κατὰ.

143. 949. Πρὸς τῆς τύχης—] Angl. *in the common course of nature.* gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, *by a natural death.*

959. —θανάσιμον βεβηκότα.] Sup. ἰδεῖν.

960. —νέου ξυναλλαγῆ;] Vide suprà ad v. 34.

963. Καὶ τῷ μακρῷ γε, κ. τ. λ.] Ita fanè, *et longo, quod vivendo emensus est tempore.* BRUNCK.

966. —ὄρνις,—] contractè pro ὄρνιας, ab ὄρνις, -ιος, vulgò ὄρνιθος.

968. —ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἄψαυστος ἔγχους,] *at ego, qui hic sum, ensem in eum non strinxi.* BRUNCK.

144. 977. —ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,] Angl. *of whom Fortune is the sole director.*

982. —ἀλλὰ ταῦθ'—] Ordo est: ἀλλὰ [ἐκεῖνος] ὅτῳ ταῦτα παρ' οὐδέν ἐστιν, φέρει, κ. τ. λ. Vide Ciceron. de Divin. L. i. c. 29.

987. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς—] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.*

993. —ἢ οὐχὶ θεμιτὸν—] pro vulgatis ἢ οὐ, quæ apud poetas Atticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius.) Brunckius reposuit ἢ οὐχὶ rectè, ut opinor; nam media in θεμιτὸν nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Η μη- Spond. τόν; ἢ οὐ- Iamb. χὶ θεμι- Tribrach. &c.

1005. —ὅπως—οὐ πράξαιμί τι.] Sic Aristoph. Plut. 341. Pace 341. Eurip. Herc. Furr. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, πράττειν sensu τοῦ πάσχειν adhibetur. BRUNCK.

145. 1007. Ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι—] *Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus.* De εἶμι et suis compositis in sensu futuro vide supra ad v. 431.

1008. —καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς—] Notus Græcismus. Angl. *It is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. πρὸς δίκης] gl. μετὰ δίκης. *Jure, meritò.* BRUNCK.

1018. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός,] *non magis quam ego,* [vide suprà ad v. 534.] ἀλλ' ἴσον, *sed æquè.*

1021. —παῖδά μ' ὠνομάζετο;] vi verbi reciproci planè idem est, quod ὠνόμαζέ με ὂν παῖδα. BRUNCK.

1035. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.] Σπάργανα sunt Latinè *fasciæ;* item *monumenta, crepundia;* Angl. *tokens, badges;* quæ et interdùm vocantur γνωρίσματα. Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) "infantes antiquitùs cùm alienæ misericordiæ exponebantur, "moris erat ἐπισήμοις quibusdam donis muneratos, relinquere: "quæ Græci γνωρίσματα, Latini *crepundia* vel *monumenta* vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod glorier.*

Anglicè

Anglicè verò reddi poteſt: *I was ſadly diſgraced by my tokens, or badges.* σπαργάνων regitur ab ἀπὸ ſuppreſſâ.

1036. Ὡς' ὠνομάσθης—] Οἴδιπους ſcil. quod ex οἰδέω et ποῦς.

1037. —πρὸς μητρὸς, ἢ πάτρος—] ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα; *Schol.*

1052. —χὠμάτινος] Attica craſis pro ϗ ἱμάτινος. BRUNCK. 146.

1056. —τὰ δ' ῥηθέντα—] Ordo eſt: μηδὲ δ' βούλου μεμνῆσθαι τὰ ῥηθέντα μάτην.

1062. —οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης—] Vide Muſgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuſcemodi exempla hæc addit: "Indicant hæc, ultimam apud Græcos ignobilitatis "notam fuiſſe, ſi quis à tribus retrò ætatibus ignobilis eſſet." Οἴεται δέ; τὴν Ἰοκάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν ϗ κωλύειν τὴν ζήτησιν. *Schol.* Quæ confirmantur per ea quæ Œdipus dicit infrà, 1070, et 1078, ſqq.

1072. —ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.] Hæc locuta exit è ſcenâ Jocaſta nunquam reditura.

1074. Ἄξασα] Perperàm Aldus ἀΐξασα, Turnebus αἴξασα. BRUNCK. 147.

1076. Ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω·] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Τῆς γὰρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem ſuſtinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitâſſe poëtas Atticos Marklandus crediddiſſe videtur ad Suppl. p. 251. Sed falſum eum fuiſſe hic locus oſtendit, et infrà v. 1466. ταῖν μοι μέλεσθαι, id eſt τούτων. BRUNCK. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διώρισαν.] gl. ἔταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Εἴπερ ἐγὼ μάντις—] En plenum anxietatis intervallum Ἀναγνώρισιν præcedens, quæ jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui uti ſemper in Œdipi favorem pronior rei adhuc incognitæ exitum felicem comprecatur. BURTON. ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπό τινος τῶν ὀρείων Νυμφῶν. *Schol.* κατὰ γνώμην ἴδρις. ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὅ ἐστι συνετός. *Idem.*

1088. Οὐ τὸν Ὄλυμπον,] Οὐ μὰ τὸν Ὄλυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὴν αὔριον πανσέληνον ἡμέραν, ἤγουν πάνυ λαμπρὰν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν τιμᾷν σε, ἡμᾶς δηλονότι, ϗ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίποδος, ϗ τροφὸν, ϗ μητέρα, ϗ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. *Schol.* Οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφὸν ϗ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. Alter *Schol.* *Non te, Cithæron, Olympum teſtor, non te latebit, ſimul ac craſtina dies ſplendidum extollet jubar,* [ut rectè Brunckius. Nam πανσέληνος eſt ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et σέλας, *fulgor,*

fulgor, lumen, jubar. Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] *nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem Œdipi; teque à nobis nostris choreis celebrari, utpotè qui regibus nostris gratum feceris.* ἀπείρων. "Diversæ formæ" inquit Brunckius, "sunt ἄπειρος et ἀπείρων, ut ὅμαιμος et ὁμαίμων, aliaque multa." ἐπίηρα φέρειν τινι, est *morem gerere, gratum facere, alicui.* Vide Hom. Iliad. α, 572.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturæ locus: et fictio poëtica facilè aliquem Deorum τῶν μακραιώνων constituit Œdipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. BURTON.

1101. —ὀρεσσιβάτα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ὀρεσιβάτου.

148. 1102. —θυγάτηρ] non semper relativè *filiam* significat; sed quandoque, ut hîc, absolutè *puellam.* Sic ἄλοχοι suprà 183. absolutè *mulieres.* [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῷ γὰρ, i. e. τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proximè præcessit mentio, quinque passim Νόμιος appellatur. Perperàm in glossis τῷ Πανί. BRUNCK. Constructio est: ἆρα τίς θυγάτηρ προσπελασθεῖσα τοῦ [suppl. ἐγγὺς· Vide Eur. Med. 101, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πελάζειν. vulgò enim hoc verbum habet post se Dativum.] Πανὸς ὀρεσσιβάτα, ἢ Λοξίου [ἔτικτε] γε σε; τῷ γὰρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,] Ὁ Ἑρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiæ, ubi natus esse dicitur Mercurius. BURTON.

1111. Πρέσβυ,] vulgò πρέσβεις.—Chorum quum adloquuntur tragicæ personæ, numero singulari haud minùs sæpè utuntur quam plurali, ut suprà 658. 687. infrà 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minùs perspexisset, πρέσβεις intulit. BRUNCK. Μὴ συναλλάξαντά πω. τουτέστι μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα. θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρως, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθησι. *Schol.*

1112. —ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει,] Præpositio ἐν hic, ut sæpè aliàs, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῷ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει, καὶ ξύμμετρός ἐστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempè τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλῳ. Scribi etiam potuisset, nec fortè deteriùs, τῷδε τἀνδρί, sublatâ distinctione post ξυνᾴδει. BRUNCK.

1120. Ἦ τόνδε φράζεις;] Angl. *Dost thou mean this man?*

1121. —φώνει βλέπων—] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.* ANONYMUS.

1130. —ἢ ξυναλλάξας τί πω;] *Aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est præcedentis interrogationis: ἆρ' οἶσθα

εἶδθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῇδέ πȣ μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τι πω; *Memi-nisti'n' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid,* &c. Perperàm in impressis ἧ. BRUNCK.

1133. —ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν—] non τὰ ἀγνωτὰ— sed ἀγνῶτα ab ἀγνὼς, *ignarus.—faciam,* &c. *ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. Επλησίαζεν—] Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: [vulgo ἐπλησίαζον.] οἶδεν ὁπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοί— Versus præcedens totus est διὰ μέσȣ, seu in parenthesi: supplendum vel σὺν, vel ἐπιςατῶν· nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'—BRUNCK. 149.

1136. —τρεῖς ὅλȣς—ἐμμήνȣς χρόνȣς·] i. e. *Per tres menses,* Junium, Julium, et Augustum.—εἰς ἀρκτȣ̃ρον, *usque ad sidus Arcturi:* quod, Plinio dicente, (lib. 2. §. 47.) undecim diebus ante æquinoctium Autumni exoritur: h. e. ut ille alibi (lib. 18. §. 74.) seipsum explicat, *pridiè Idûs Septembris.* BURTON.

1144. —τȣ̃το τȣ̃πος—] *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. BRUNCK.

1145. —ὦ τὰν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Mœris in Diction. Attic. Ω 'τᾶν, Ατ]ικῶς· ὦ σὺ, 'Ελληνικῶς. BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. ἔτης, *Socius,* exhibet ἔταν ut Doricus Vocativus pro ἔτα. t. 1. c. 1282. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. i. ad p. 186. n. 6.

1146. Οὐκ εἰς ὄλεθρον;] οὐκ εἰς φθορὰν, ἄπει δηλονότι; *Schol.* οὐ σιωπήσας ἔσει; ἔσει Atticè pro vulg. ἔσῃ. et σιωπήσας ἔσῃ pro σιωπήσεις.

1158. Αλλ' εἰς τοδ' ἥξεις,] Angl. *But at any rate thou shalt come to this,* μὴ λέγων γε τοὔνδικον. *if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, τὸ ἔνδικον est *justum,* id est *verum.* Hesych. ἔνδικον, ἀληθές.

1160. —ἐς τριβὰς ἐλᾷ.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ἐλάω, idem quod ἐλαύνω, sumitur hîc, ut sæpè, in sensu intransitivo. Vide Vol. i. ad p. 88. n. 5.

1163. —ἐδεξάμην δέ τȣ.] τȣ pro τινος, Atticè; et regitur ab ἀπὸ subintellecto.

1167. Τῶν Λαΐȣ τοίνυν τις—] *Ergo quidam erat ex familiâ Laii.* BRUNCK. 150.

1168. Η δȣ̃λος, ἢ 'κείνȣ—] *Num servus, aut quis erat ex illius genere? Idem.*

1169. —πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.] Angl. *I am reduced to this sad situation of speaking.—κἄγωγ' ἀκȣ́ειν. and I to that of hearing.* gl. κ᾽ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκȣ́ειν.

1174. Ὡς πρὸς τί χρείας;] gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρείᾳ.

1178. —ὡς ἄλλην χθόνα—] Constructio est: ὡς δοκῶν [αὐτὸν] ἀποίσειν [τὸν παῖδα scil. εἰς.] ἄλλην χθόνα ἔνθεν αὐτὸς ἦν. "ὡς "hic

" hic non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis eâ potestate " non adhibetur, nisi rei animatæ junctum". BRUNCK. Vide Vol. i. ad p. 88. n. 3.

1181. —ἴσθι δύσποτμος γεγώς.] Nota Syntaxis Græca. *Scito te infelicem esse.*

1184. —ξὺν οἷς τ'—] i. e. τε πέφασμαι ὁμιλῶν σὺν ἐκείνοις σὺν οἷς οὐ χρῆν μ' ὁμιλεῖν. Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut sæpissimè fit apud Poëtas: Œdipumque de matre suâ loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdùm etiam fit apud Poëtas. Vide. Eur. Alcæst. v. 384. et quæ ibi annotavit Barnesius.

1186. Ἰὼ γενεαὶ—] Choricum hoc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenûm singulas versuum, dividit Heathius: quod si absque ullâ interpolatione fieri posset, lubens admitterem. Sed eò minùs à codicum fide discedere volui, quò minùs intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica hæc sint. BRUNCK.

1191. Η τοσοῦτον—] Constructio plena videtur esse: ἢ τοσοῦτον ὅσον αὐτὸν δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα, Angl. *just as much as that he may seem happy,* καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι, *and that having seemed so he may then fall.* ἀποκλῖναι, πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν. *Schol.*

1195. Οἰδιπόδα,] Vocativ. Dor. ab Οἰδιπόδης, -ου, 1mæ, quod sæpiùs legitur Οἰδίπους, -οδος, 3tiæ, vel Οἴδιπος, -ου, 2dæ.

151. 1196. Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,] ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ἐκράτησας, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος. *Schol.*

1198. Ω Ζεῦ,—] φεῦ· διὰ μέσου. γαμψώνυχα, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας. *Schol.* ἤτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος. *Scholia Triclinii.*

1204. Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;] Angl. *but now what is to be heard of more wretched* than thou?

1205. Τίς ἐν πόνοις,—] τὸ ἀθλιώτερος suprà ad singula sententiæ membra adhibendum revocatur. BURTON.

1208. —λιμὴν αὐτός] Perperàm vulgò αὐτός. Glossa supplet ὁ, ut sit ὁ αὐτός. Vide v. 557. BRUNCK. *Cui idem portus* [ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη ἣν λέγει λιμένα. *Schol.*] *sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.*

1210. —αἱ πατρῷαι—ἄλοκες] *paterni sulci,* quæ possunt reddi *paternus lectus.* ἐς τοσόνδε— supple χρόνον, *tamdiù.*

1214. Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι] *damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. δικάζει. gl. καταδικάζει. Cæterùm ἄγαμος hîc est κακόγαμος.

1218. Οδύρομαι κ. τ. λ.] *te enim vehementer deploro magnis ejulatibus.* Ἰαχαίων— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum ἰαχαῖος ab ἰαχὴ derivatum. In uno codice

codice regio chartaceo ἀχίων. In reliquis ἰαχίων cum gl. φωνῶν. BRUNCK. ὡς περίαλλα, περιάλλως, ὑπερβολικῶς. *Schol.*

1223. Ω γῆς—] In scenam intrat ἐξάγγελος sive nuntius extraordinarius, ea palàm narraturus, quæ in scenâ ipsâ apertè exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempè *Jocastæ* exitium suspendio vitam finientis, et *Œdipi*, manu sibi injectâ, oculos effodientis. BURTON.

1225. —ἐγγενεῖς—] γνησίως. ἐντρέπεσθε, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφὴν ἔχετε. *Schol.*

1228. Νίψαι καθαρμῷ—] ἀποπλῦναι διὰ καθάρσεως. *Schol.* Sic ferè decus illud Angliæ Gul. Shakespeare:—*Will all great Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.— MACBETH, Act* ii.

1231. αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.] Nempè *Jocastæ* suspendium 152.
et *Œdipi* excæcatio. BURTON. Pro αὐθαίρετοι legendum censet doctissimus Hemsterhusius αὐτάγρετοι ad Callimach. Fr. CXX.

1232. Λείπει μὲν—] Constructio est: ἃ [i. e. τὰ κακὰ ἃ] πρόσθεν ᾔδειμεν οὐδὲ μὲν λείπει τὸ μὴ οὐ εἶναι βαρύστονα. *nihil quidem deest malis quæ antea noveramus quo minùs sint luctuosissima.*

1234. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis.* εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν. gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. BRUNCK.

1237. —τῶν δὲ πραχθέντων—] Angl. *but the most grievous circumstances of this direful scene are wanting;* ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. *for no one had an opportunity of beholding them.* πάρα pro πάρεστι. Nam non solùm Tragici, sed Historici, præsens tempus sæpè usurpant de præterito verba facientes.

1239. Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,* [ἔνι pro ἔνεστι.] πεύσει, *thou shalt hear*— Attic. pro communi πεύσῃ.

1241. —ὀργῇ χρωμένη—] ὀργῇ ἀντὶ τῆς λύπῃ. *Schol.*

1243. —ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς] *Unguibus utrinque dextris*, id est, eâdem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. HEATH. Exponit tamen Scholiastes simpliciter ἀμφιδεξίοις, per ἀμφοῖν χεροῖν.

1244. —ἐπιῤῥήξασ' ἔσω,] ἐπιῤῥήσσω est *cum fragore obdo.* Sic Hom. Iliad. ω, 454. et 456.

1246. Μνήμην παλαιῶν—] *antiquorum congressuum memoriam repetens, undè is ortus à quo periisset ipse*, BRUNCK. δὲ λίποι τὴν τίκτουσαν [εἰς] δύστεκνον παιδουργίαν τοῖς οἶσιν αὐτοῦ. *reliquisset autem ipsam quæ pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio.—Laii* scil. *filio;* quod Græca dant sine ambiguitate; sed pluraliter, ut sæpè fit, ubi sententia numerum singularem requirit.

1250. Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα,] gl. ἐκ τοῦ Λαΐου τὸν Οἰδίποδα. In

 quibusdam

quibusdam codicibus et libris impressis legitur ἄνδρας, quod eodèm redit.

1252. —εἰσέπαισεν—] *irrupit.*

1256. Γυναῖκά— | gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam extrinsecùs arcessere verbum ex analogiâ; ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν οἱ ἔγχος, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχοι—BRUNCK.

1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ᾽ -] *geminas fores insultat calcibus, funditúsque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit.* BRUNCK. κλῇθρα, aliter κλεῖθρα.

153. 1264. —αἰώραις ἐμπεπλεγμένην.] δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμάθραις. αἰώρα, διὰ τοῦ ι, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα δι᾽ οὗ κρεμᾷ τις τι. *Schol, tortilibus suspendiis implicitam.*

1266. —ἐπεὶ δὲ γ᾽ ἦ—] Vulgata lectio est; ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ᾽ ἦν τἀνθένδ᾽ ὁρᾶν,—Mutatio Brunckiana ingeniosa est, sed non necessaria. Quod autem ad particulam δὲ post δεινὰ attinet, quæ viro doctissimo hìc omninò supervacanea videtur; ea sæpè apud Homerum eodem modo in sententiis ejusmodi posita invenitur; Sic Iliad. α, 194. —ἦλθε δ᾽ Ἀθήνη οὐρανόθεν· *tunc autem venit Pallas cælitus.* Atque ita in hoc loco: τὰ δὲ [πράγματα] ἐνθένδε ἦν δεινὰ ὁρᾶν, *tunc autem quæ ex hoc tempore fiebant horribilia erant visu.*

1268. Ἀποσπάσας—] Constructio est: γὰρ ἀποσπάσας ἀφ᾽ εἱμάτων αὐτῆς χρυσηλάτους περόνας αἷσιν ἐξεστέλλετο [τὰ εἵματα scil.] *Namque avulsis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erant;*—ἄρας—*iis sublatis, feriit nervos oculorum suorum.*

1271. —Ὁθ᾽ οὕνεκ᾽] ἀντὶ τοῦ ὅτι. *Schol.* οὐκ ὄψοιντό νιν οἷα ἔπασχεν, *nunquam visuri forent eum qualia passus esset,* i. e. *nunquam visuri forent qualia ipse passus esset;* genus est locutionis scriptoribus Græcis perquam familiaris, nec Latinis inusitatum.]—ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ὀψοίατ᾽ [ἐκείνους] οὓς μὲν οὐκ ἔδει [ὀπτεῖσθαι] *sed in posterum visuri forent in tenebris* [i. e. *non omninò visuri forent*] *eos quos non oporteret videre* [liberos suos scil.] δὲ οὐ γνωσοίατο οὓς ἔχρῃζεν γνῶναι. *nec agnituri forent quos cuperet agnoscere.*

1275. —ἐφυμνῶν] ἀνοιμώζων. *Schol.*

1278. —ἀλλ ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ ὁμοῦ μέλας Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο. sensu, ut opinatur Brunckius, nullo aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ᾽ [non τ᾽ uti in uno MS. malè] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille prætulit; et præterea pro χαλάζης dedit χαλάζῃς, dativ. scil. plur. pro χαλάζαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit; ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζαις αἵματος ἀπετέγγετο. " Diversa sunt, inquit, μέλας ὄμβρος, humor ex oculis

" manans,

" manans, et χαλάζαι αἵματος, *grandines sanguinis*, i. e. *crebræ* " *grandinis guttæ:* opponuntur hæ ταις μυδώσαις φόνυ σαγόσι, " quæ minus quid significant: *Nec lentam tabi saniem emitte-* " *bant, sed largifluo lacrimarum imbri mistæ sanguinis grandines* " *decidebant.* Venustum est hoc schema quo res augetur mi- " noris negatione. Sic in Aj. 628." Hæc ille: Sed non, ut videtur, cum solitâ suâ felicitate.—1. Versum hîc vacillare negat Gilb. Wakefield: " Ultimam enim" (verba sunt ipsius viri acuti) " pedis Iambei syllabam, quamvis sit naturâ " brevis, non dubitant tragici passim producere, quotiès cum " illâ finiatur verbum." [Sylv. Crit. P. i. p. 81. ubi vide plura. Cf. Sam. Clarke ad Iliad. α, 51.]—2. Sensus simplicior oriri videtur retinendo vulgari χαλάζης in genitiv. subintellecto ὡς. Sic, ὐδ' ἀνιεσαν μυδώσας σαγόνας φόνυ, i. e.—σαγόνας μυδῶντας φόνυ,] *neque dimittebant guttas uliginosæ saniei;* [μυδάω, est, interprete H. Stephano, *nimio humore et uligine vitior:* et φόνυ est Schol. αἵματος.] ἀλλ' ὁμῦ μέλας ὄμβρος αἵματος [ὡς] χαλάζης ἐτέγγετο. *Sed simul ater imber cruoris*, tanquam *grandinis, profluebat.* [ἐτέγγετο, ἐχεῖτο. *Schol.*] Cæterùm totum hunc locum ita refinxit idem vir acutus suprà memoratus Gilb. Wakefield: Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις ΓΕ κὐχ ἅπαξ Ηρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμῦ ΚΡΗΝΑΙ γένει' ἔτεγγον· ὐδ' ἀνίεσαν φόνυ μυδώσας ΣΤΑΓΟΝΑΣ, ἀλλ' ὁμῦ μέλας ΟΜΒΡΟΣ χαλάζης ΑΙΜΟΝΟΣ ἐτέγγετο.—" Βλέφαρα scilicet," inquit ille, " ut rectè omninò Schol. et Aj. 85. sunt ὀφθαλμοί· adeò ut " ingerere statim illud γλῆναι putidum sit, nec poëtæ tersissi- " mi judicio consentaneum. Vide enim quibus conviciis " nostrum emendationem efflagitet ipse loci scopus. *Dum* " *foderet oculos*, FONTES *cruenti* SIMUL *madefaciebant vultum;* " *hi autem fontes, non emittebant* GUTTAS *sanguinis, sed uno im-* " *petu* IMBRES *effundebant.*" [Ubi suprà.] Denique vir doctus Benj. Heath metrum quoque putans laborare ei medetur legendo αἱματῦς contractè pro αἱματόεις.

1280. —δυεῖν—] Atticum pro δυοῖν. Adhiberi autem solùm in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. BURTON. ἔῤῥωγεν—κακά. *exorta sunt mala.* BRUNCK.

1295. —οἷον κ̀ συγῦντ' ἐποικτίσαι.] gl. κ̀ τὸν μισῦντα ἐλεῆσαι. 154.

1299. —ὅσ' ἐγὼ προσίκυσ' ἤδη.] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἵκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεγγίζει. BRUNCK.

1301. —μακίσων] Dorica μάσσων μάκισος adhibent Tragici pro μείζων μέγισος. Sic noster Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μάκις' ἐμῶν κακῶν. &c. BRUNCK. πρὸς σῇ κ. τ. λ. Subauditur ἐπιθήκη, vel tale aliquid.

1310. —πέτεται φοράδην;] *Vox mihi quonam avolat in auras sublata?* BRUNCK. In aliis ἀναπέταται, repugnante metro.

Digitized by Google

1311. Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;] *O fortuna, quonam evasisti?* BRUNCK.

1313. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,] *O tenebrarum mearum nubem detestabilem;* ἐπιπλόμενον ἄφατον. [ἐπερχόμενον ἄρρητον. *Schol.*] *quæ me involvit infandum,* ἀδάματόν τε καὶ δυσέξιστον, *indomabilem et interminatam!*

155. 1332. —νιν] Dor. idem quod μιν, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hic: nam hic ad ὄψεις refertur.

1336. Ἦν τοῦθ'] idem quod ταῦτα ἐστί. Nam ἦν passim videre est pro ἐστί. Sic Horat. lib. i. Od. 37. *Tempus erat* pro *tempus est.* Vide Vigerum de Idiotism. Edit. i. Zeunii, p. 210.

156. 1347 Δείλαιε τοῦ νοῦ—] Subauditur ἕνεκα. Vide infrà ad Eur. Med. v. 96.

1349. —ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] *quicunque me liberavit sævo vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit.* πέδας est gen. Dor.

1364. —τι πρεσβύτερον—κακοῦ κακὸν,] Angl. *any one evil more inveterate than another,*—

157. 1373. —οἷν ἐμοὶ—] Constructio est: οἷν δυοῖν ἔργ' ἐστὶν εἰργασμένα μοὶ κρείσσον' ἀγχόνης. quorum sensum ita rectè dedit minor Scholiastes: πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἤγουν μείζονος κακοῦ ἄξια ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς.

1376. —Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε,] εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη. *Schol.*

1379. —τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ] Ordo est: τῶν ἐγὼ ὁ παντλήμων εἷς ἀνὴρ τραφεὶς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν quæ Brunckius sic reddidit: *quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privavi,*—

1389. —τὸ γὰρ] γὰρ τὸ τὴν φροντίδ' οἰκεῖν— Schema verborum Græcis Scriptoribus usitatissima.

1394. —καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώμαθ',—] *et paterna, ut dicta es, antiqua domus,* οἷον κάλλος ἄρα ἐξεθρέψατέ με ὕπουλον κακῶν. *qualem pulchritudinis speciem me enutriistis abdita tegentem malà!*

1400. Αἳ τοὐμὸν—] τοὐμὸν αἷμα πατρὸς, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1401. —ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,—] *num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim?* i. e. *num adhuc meministis quale facinus ego apud vos patraverim.* Quæ est forma locutionis Græcis scriptoribus usitatissima. [Vide suprà ad ver. 1271.] ὑμῖν, gl. παρ' ὑμῖν.

158. 1403. — ὦ γάμοι] Vide Longin. de Sublim. § xxiii. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. Ἀνεῖτε] 2. plur. aor. 2. ε in ει mutato pro ἄνετε. BRUNCK.

Digitized by Google

BRUNCK. Nam ἴκω retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut benè nôrunt tirones.

1416. Ἀλλ' ἂν ἐπαιτεῖς—] Ordo est: ἀλλ' ὅδε Κρέων πάρεστιν ἐς δέον [εἰς] τὸ πράττειν, καὶ τὸ βουλεύειν [περὶ] ὧν ἐπαιτεῖς· *sed ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultandum de iis quæ petis.* ἐς δέον, εἰς τὸ ἁρμόζον τοῦ χρόνου τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαίρως. *Schol.*

1420. Τίς μοι—] τίς πίστις ἔνδικος φανεῖται μοι— scil. παρ' ἐκείνῳ; Angl. *what credit can I reasonably expect to have with him?*

1427. —οὕτω δεικνύναι,—] Angl. *when you thus expose*—

1430. Τοῖς ἐν γένει—] Ordo est: γὰρ ἔχει μάλιστα εὐσεβῶς τοῖς μόνοις ἐν γένει ὁρᾶν τ' ἀκούειν τὰ ἐγγενῆ κακά.

1434. —πρὸς σοῦ γὰρ,] *è re tuâ, non meâ. Dicam quæ tua magis quam mea intersit fieri.* BRUNCK.

1438. —οὐ τοῦτ' ἰσθ' ἂν,] Vocula ἂν emphasis gratiâ repetitur, subaudito, ex præcedente, ἔδρασα. 159.

1442. —ὅμως δ' ἐν ἔσταμεν χρείας,] *attamen ut præsens est rerum status.* BRUNCK. ἔσταμεν, per syncopen pro ἑστήκαμεν.

1445. Καὶ γὰρ σὺ νῦν—] Subauditur μάλιστα, *maximè: et enim præsens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.*

1449. Ἐμοῦ δὲ μήποτ'—] Ordo est: δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος. ἀξιωθήτω scil. sumitur impersonaliter.

1451. —ἔνθα κλῄζεται—] *ubi hic Cithæron meus celebratur.*

1453. —ζῶντι] Sic benè Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103 Libri omnes mendosè ζῶντε. BRUNCK. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον, *proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curârunt,* ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων οἱ ἀπωλλύτην με, *ut moriar ab illis qui me perdebant,* i. e. *qui necem meam moliebantur.* Nam ea est vis temporis imperf.

1456. —οὐ γὰρ ἄν ποτε—] Constructio est: γὰρ θνήσκων οὐ μή ποτε ἂν ἐσώθην ἐπὶ τῷ [malè Brunckius τῳ quod est τινι] δεινῷ κακῷ. Angl. *for by dying then I would not have been preserved for this dreadful calamity.* Nam τῳ est sæpè idem quod τούτῳ.

1458. —ὅποιπερ εἶσ',] *quocunque ibit.* Angl. *whithersoever it will.* Vide suprà ad v. 431.

1463. Αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ—] Ordo est: αἷν ἡ ἐμὴ τράπεζα βορᾶς οὔ ποτ' ἐστάθη χωρὶς ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprà ad v. 534.] *quibus mensa mea nunquam apposita fuit seorsùm à me,*—

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι] Sic benè scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἷν. Vide suprà ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἷν hîc legendum felici conjecturâ jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invenio. Cæterùm μέλεσθαι regitur ab ὅρα vel tali

tali aliquo ſubaudito: vel eſt, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imper.

160. 1472. *Οὐ δὴ κλύω που,*] *αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοοῦντοιν, ἀντι τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἰπεῖν δακρυῤῥοούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξηνέγκεν. ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὼ, μὰ τὼ θεὼ, καὶ τὼ χεῖρε.* Ita Scholiaſtes. Poteſt hìc autem ſubintelligi *τέκνοιν*. Sed vide infrà ad Eur. Med. v. 858.

1475. *Λέγω τι;*] Angl. *am I in the right? λέγεις, you are.*

1477. *—ἤ σ' εἶχεν πάλαι.*] Sic ſcriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio eſt, *ἧς εἶχες*, quam probam cenſet Burgeſſius, ſubintellecto non *διὰ*, ut Heathius, ſed *ἐξ*. In quibuſdam ſcribitur *ἣν εἶχες*.

1478. *—τῆσδε τῆς ὁδοῦ—*] *καί σε ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας. Schol.*

1479. *—φρουρήσας τύχοι.*] idem ferè quod *φρουρήσαι*. Vide ſuprà ad v. 699.

1482. *Αἱ τοῦ φυτουργοῦ—*] *αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν, ἤγουν τυφλώττειν, προὐξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. προὐξένησαν, εἰργάσαντα, αἴτιοι ἐγένοντο. Schol.*

1490. *—κεκλαυμέναι*] *defletæ— ἀντὶ τῆς θεωρίας, vice ſpectaculi*— i. e. Vòs ciebitis lachrymas populi ſedentis in theatro vice tragœdiæ quam ſcena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiaſtes autem aliter: *ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως.* i. e. *undè non reverſuræ eſtis domum lachrymis obrutæ pro voluptate ſpectaculi.* Rectè, ut opinor; nam *κλαίω* eſt non ſolùm *fleo*, ſed *lachrymas moveo, facio ut quis fleat.* Sic Plato in Phæd. ſub. fin. Vide Vol. i. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotiſm. p. 191. edit. 1. Zeunii.

1493. *Τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥίψει, τέκνα,*] Hic et ſequentes duo verſiculi omnium quos continet hoc drama nobiliſſimum mihi videntur expeditu difficillimi. "Peſſimè," inquit Brunckius, "vertit Johnſonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet* "*liberos? τέκνα* vocativus eſt, et *παραῤῥίψει* neutraliter adhi- "bitum, ut ferè ſolet *ἀναῤῥίπτειν*, ſubaudito *κινδύνον*." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ,*"—, *ἀναῤῥίπτειν* quidem eſt *ſurſum* vel *in ſublime jacere;* et cum *κίνδυνον* conſtructum, ut ſæpè fit, tunc ſonat *periculum temerariè adire.* [Vide H. Steph. Theſ. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus eſt etiam in explicatione phraſium *ἀναῤῥίψαι κύβον*, et *ἀναῤῥίψαι μάχην.*] Poteſt et *παραῤῥίπτειν κίνδυνον* idem ſignificare ac *ἀναῤῥίπτειν κίνδυνον*, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenùs igitur non malè proceſſiſſe videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum ſenſum invenerit in duobus quæ proximè ſequuntur verſibus, quæ in omnibus impreſſis, et codd. ſic ſe habent, *τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς*

ἐμοῖς

Digitized by Google

ἐμοῖς Γονεῦσιν ἔςαι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα; de suo substituit,— ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐςὶν, γονεῦσι σφῷν κ. τ. λ. atque ita reddidit,— *tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia?* "Poëtæ, inquit, manum re- "stituisse mihi videor, et sensum adsecutus fuisse: ἃ τοῖς ἐμοῖς "ἐςιν, nempè πράγμασι, vel ἐγγενέσι: γονεῦσι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλή- "ματα, pro γονέων καὶ σφῶν. Dativus pro genitivo, quod fre- "quens est." Sed hîc, ut alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81.] nimis videtur audax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba hæc sunt; τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρέψεται τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔςαι δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι; Ordo igitur sit: τίς ἔςαι; τίς, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς] παραῤῥίψει τοιαῦτ' ὀνείδη ἃ [ἦν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι [Schol. explicat γονεῦσιν ὑμῶν, *vestris parentibus*. Sed ἐμοῖς γονεῦσι satis rectè se habet: nam per ὀνείδη Œdipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laio, tum Jocastæ.] καὶ ἔςαι [δηλήματα] σφῷν ὁμοῦ; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will overlook such infamy* [or, *a connection with such an infamous person*] *as proved the ruin of my parents, and will also prove yours?*

1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι—ὑμᾶς χρεών.] *Sed* 161. *profectò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit.* χέρσους, παρθένους. *Schol.*

1505. —μή σφε περιίδῃς] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιιδεῖν est *spernere, negligere*, quod flagitat sententia. Depravatè libri omnes παρί-δῃς, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. BRUNCK.

1512. —τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,] i. e. σὺν ἐμοί. *hoc mecum vovete, ut, ubicunque opportunum erit, transigatis ævum*, &c.

1517. Οἶσθ' ἐφ' οἷς εἶμι;] *nostin' quibus conditionibus ibo?* Præs. verbi εἶμι, *eo*, sæpè sumitur sensu fut. Vide suprà ad v. 431.

1519. —ἐχθιςος ἥκω.] idem quod ἔχθιςος εἰμι. —τοιγαροῦν τεύξει τάχα; *quarè voti forsan compos fies*. τεύξει, Att. pro communi τεύξῃ. Vide suprà ad v. 1239.

1520. Φῂς τάδ' οὖν;] Angl. *but sayst thou so?* γὰρ οὐ φιλῶ, subauditur μαλίςα. *Yes: for I am not accustomed*, &c.

1523. Καὶ γὰρ ἁ 'κράτησας,—] i. e. ἃ ἐκράτησας— *Nam quæ obtinuisti antehac te per vitam non comitabantur.*

1526. Ὅςις οὐ ζήλῳ—] ὅςις, κράτιςος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ εὐ- 162. δαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαῤῥῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ. *Schol.*

1528. Ὥςε θνητὸν ὄντ',—] ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν, &c. est is, puto, *qui expectet videre*, qui nondum viderit, *ultimam illam diem*. Locum ita verto, *Quarè mortalem, qui ultimam illam diem nondum*

Digitized by Google

nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam, &c. BURGESS. Rectè, ut opinor. Ante ὀλβίζειν subauditur δεῖ σὲ, vel δεῖν σὲ, vel tale aliquid. Cæterùm inter alios qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii. 135.

——— Ultima semper
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTÆ IN EURIPIDEM.

163. * EX EURIPIDE.] Euripides, Mnesarchi et Clitûs Atheniensium filius, celeberrimus poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. I. ante Chr. Nat. 480. in insulâ Salamine, eo ipso die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportârunt, non longè ab Euripi ostio; undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur. Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiâ Atheniensi; uti testatur Philochorus, Suidas aliique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur: sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ assuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Musicæ, picturæque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in philosophiâ Anaxagoram audivit. Anno autem ætatis decimo octavo ad Tragœdias docendas animum applicuit; atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine sæpiùs reportaverit. Studium tamen philosophiæ minimè negligebat: undè Tragœdiæ ejus morum præceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimæ philosophiæ fuisse amatorem. Ὁ δὲ Σωκράτης, inquit Ælianus, σπάνιον μὲν ἐπεφοίτα τοῖς θεάτροις· εἴποτε δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγῳδίας ποιητὴς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἐκεῖ κατῄει· ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ, δηλονότι διά τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Æschyli vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhùc supersunt; ex quibus merita Euripidis faciliùs æstimârunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum œconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem esse τραγικώτατον. Ὁ

Digitized by Google

Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός 163.
γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poëtic. p. 44. edit. Tyrwhitt.] De Tragœdiâ loquens Quinctilianus, "Sed longè," inquit, "clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides, quorum in dispari dicendi viâ, uter sit poëta melior, inter plurimos quæritur. Idque ego sanè, quoniam ad præsentem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparent, utiliorem longè Euripidem fore. Namque is et in sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi; et sententiis densus, et in iis, quæ à sapientibus tradita sunt, pænè ipsis par; et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus. In affectibus verò cùm omnibus mirus, tùm in iis, qui miseratione constant, facile præcipuus." [Inst. Orat. Lib. x. c. i.] "Cùm Sophocle igitur" (verbis nunc utor doctissimi Harlesii) "Tragœdiam Græcorum perfecit Euripides; atque illi duumviri id, quod Æschylus prudenter auspicatus erat, feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt." [In suâ edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 238.] Propter odium in fæminas, quod Euripides in tragœdiis, et præsertim in suo Hippolyto, expressit, dictus fuit à veteribus Μισογύνης. Sed affirmat Sophocles, apud Athenæum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ ita adversus muliebre genus affectum fuisse: quod et ostendit Barnesius, in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alteramque deinceps uxorem habuisse fertur; sed utrasque nuptias infelices expertus est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequebantur, nullam fidem apud æquos rerum æstimatores meruerunt. Tandem, circiter septuaginta annos natus, in Macedoniam concessit ad regem Archelaüm, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera anteà acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto ætatis anno, Olymp. XCIII, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaüs Euripidis interitum summo mœrore prosequebatur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere nolebat: sed in Macedoniâ ei magnificè parentandum, sepulchrúmque nobilissimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus obtinere non possent, magnificum cænotaphium ei condiderunt; quod

163. Pausaniæ tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔς', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῷδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

[Brunck Analect. Vol. iii. p. 265.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis positas fuisse. [In Atticis cap. 21.] Vitam Euripidis Græcè scripsere Manuel Moschopulus, Thomas Magister; et Latinè Josua Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 234, sqq. edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Græcè. *Florentiæ*, apud *Laurent. Franc.* de *Alopa; in 4to.* [à *Jano Lascari* sub finem sæc. xv. curata, literis majusculis, neque tamen sine accentibus, descripta. Hæc est edit. omnium antiquissima, sed quæ non nisi quatuor tragœdias continet.]

2. Euripidis Tragœdiæ xix. in quibus præter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenùs ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Græcè. *Antwerpiæ, ex officinâ Christoph. Plantini*, 1571. *in 12mo.*

3. ———— Tragœdiæ quæ extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Græcis ab Arsenio Monembasiæ Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodæi, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Æmyl. Porti annotationes. Excudebat *Paulus Stephanus*, 1602. *in 4to.*

4. ———— quæ extant omnia, &c.—Operâ et studio Josuæ Barnes, S.T.B. *Cantabrigiæ*, 1694. *in fol.* [Hæc edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectiùs à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, æstimata sunt; neque tamen negandum Barnesium multa præstitisse.]

5. ———— quæ extant omnia. Tragœdias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M.D. *Oxonii*, 1778. 4 *Voll. in 4to.* [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ———— quæ extant omnia. *Lipsiæ*, 1778—1788. 3 *Voll. in 4to.* [Exhibet hæc edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quæ præstiterat Musgravius, et optima quæque quæ protulerant singularum tragœdiarum editores possint inveniri, magnâ cum diligentiâ collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index

index verborum copiosus et accuratus. Est igitur hæc edit. omnium quæ adhuc lucem viderunt longè utilissima.] 163.

*** Singulæ Euripidis Fabulæ, vel earum quædam selectæ, sæpè à viris doctis editæ sunt: quarum vel magnum numerum hîc recensere nimis foret longum. Optimæ notæ sunt sequentes: 1. Medea et Alcestis; cum interpret. Geor. Buchanani Scoti: *Edin.* 1722. *in* 12*mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phœnissæ: à Jo. King *Cantab.* 1726. *in* 8*vo.* 3. Eædem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond.* 1748. 2 *Voll. in* 8*vo.* 4. Phœnissæ, cum interpr. Hug. Grotii; edidit Lud. Casp. Valckenaer: *Franeq.* 1755. *in* 4*to.* 5. Tragœdiæ quatuor; Hecuba, Phœnissæ et Bacchæ. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent.* 1780. *in* 8*vo.* 6. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland. Accedit de Græcorum 5tâ Declin. imparisyllabicâ, &c. quæstio grammatica. *Lond.* 1775, *in* 8*vo.* [quæ est edit. altera.] 7. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris: recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond.* 1771, *in* 8*vo.* 8. Orestes, Gr. et Lat. *Glasg.* 1753, *in* 12*mo.* 9. Medea, Gr. et Lat. *Glasg.* 1775, *in* 8*vo*, et 4*to.* 10. Burtoni Pentalogia; sive Tragœdiarum Græcarum Delectus: Editio altera; cui observationes, &c. adjecit Th. Burgess. *Oxon.* 1779. 2 *Voll. in* 8*vo.* —Vide plures enumeratas, in Recensione Editt. 3tio tomo edit. Lipsiensi præfixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 258, sqq. edit. Harles.

* ΜΗΔΕΙΑ.] MEDEA, filia Æetæ, regis Colchorum, ex 165.
Idyiâ conjuge, fœmina apud veteres poetas celebratissima; à quibus describitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessaliâ cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit quo modo draconem aurei velleris custodem interficeret, ipsoque adeò aureo vellere potiretur. [Vide suprà in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, sqq.] In Græciam cum eo clàm navigavit; ubi postquam ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucam, sive ut alii vocant Creusam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata "ferox invictaque" nil nisi ultionem spirat. Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiæ Tragœdiæ; in quâ poeta personam Medeæ depingit tantâ ingenii vi, ut in scenâ vel veteri, vel recentiori, vix aliquid excellentius invenire possis. De historiâ autem Jasonis et Medeæ consuli potest Diodori Siculi Biblioth. lib. iv. Appollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi, sqq. Ovid. Epist. Medeæ Jasoni; et Metamorph. lib. iv. sub fin. atque propr. Nominum Lexica.

Digitized by Google

165. *Ver.* 1, 2. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς—] Constructio est: Εἴθ' ὤφελε σκάφος Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι Κυανέας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλχων, *Utinam navis Argo non volâsset per Cyaneas Symplegades in terram Colchorum.* Ubi notandum: 1. Aor. 2. verbi ὀφείλω, *debeo*, usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum εἴθε, εἰθε aut ὡς. Sic, εἴθ' ὤφελον ὀλέσθαι, *utinam periissem!* εἴθ' ὤφελες ὀλέσθαι, *utinam periisses!* εἴθ' ὤφελ' ὀλέσθαι, *utinam periisset!* &c. [Vide Vigerum de Idiotism. edit. Zeunii, p. 267.] 2. Æquè rectè dici σκάφος Ἀργοῦς, *navis Argûs*, et σκάφος Ἀργώ, *navis Argo.* Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jason cum suis heroibus, qui inde Argonautæ dicebantur, è totâ Græciâ delectis, navigavit in Colchum ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsan ab adjectivo ἀργὸς, *velox.* [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] Κυανέαι, scil. πέτραι, duæ erant parvæ insulæ saxosæ in mari Euxino haud longè à Bosphoro Thracio, parvóque distantes spatio; ex eo Συμπληγάδες dictæ, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμπλήττεσθαι] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et ii. 317. Herodot. v. 85.] πλαγκταὶ vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odyss. μ, 61.] Cæterùm διαπτᾶσθαι, inf. à διαπτάομαι, *pervolo*, sumitur hic metaphoricè.

3—6. Μηδ' ἐν νάπαισι—] Ordo est: πεύκη δὲ τμηθεῖσα ἐν νάπαισι Πηλίου μή ποτε πεσεῖν, et *pinus secta in saltibus Pelii nunquam cecidisset*, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀρίστων, *neque remis* [vel *remigando*] *exercuisset manus virorum præstantissimorum*, [nam ἐρετμόω est *remis instruo*, vel *remigando exerceo*; atque ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Malè igitur interpretes Latini, *neque manus remigâssent.*] οἳ μετῆλθον τὸ πάγχρυσον δέρας Πελίᾳ, Angl. *who went in quest of the golden fleece for Pelias.* Vide supra ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.

8, 9. —πύργους—] Supple εἰς. θυμὸν, supple κατὰ.

11, 12. —ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ—] Sic construe: [ἐν] φυγῇ μὲν ἁνδάνουσα [πολίταις εἰς] χθόνα ὧν πολιτῶν ἀφίκετο, *in exilio quidem placens civibus quorum in terram pervenerat;* vel ut optimè interpretatus est poëtarum sui sæculi facilè princeps Georgius nostras Buchananus: *—gentis cujus exul incolit Solum, favorem demereri sedula.* Hujusmodi autem constructionis exempla sæpè occurrunt apud Græcos scriptores. [Vide Vol. i. ad p. 86. n. 4. Vide etiam Iliad. ζ, 396. et Sam. Clarke ad locum.] Monendus est autem lector ut ponat comma post φυγῇ, non item post πολιτῶν. Cæterùm pro φυγῇ legendum φύσει, [*indole, naturâ, moribus;*] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragœdias, quas ad me nuper è Germaniâ misit vir humanissimus, mihique

Digitized by Google

que amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeò politiores Literas, Vimariæ ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invenio erudito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide Vol. ii. p. 40.

14. Ἥτις μεγίστη—] Sic construe: σωτηρία, ἥτις γίγνεται μεγίστη, [ἐστὶν] ὅταν κ. τ. λ.

19. —ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.] *qui princeps est* hujus *terræ*. Vide Vol. i. ad. p. 3. n. 3.

21, 22. —ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς,] Lego cum doctissimo Jortino, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πίστιν μεγίστην, ut δεξιᾶς sit genitiv. sing. quem regit Πίστιν μεγίστην. Angl. *and invokes the mighty faith of his pledged right hand.*

24. Κεῖται δ' ἄσιτος,] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad commovendos affectus aptissima.

26. —ᾔσθετ' ἠδικημένη,] Egregius Græcismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quandò sermo, ut hìc, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam*. [Vide infrà v. 36, 38, 500, et 553.] Quum autem transitus fit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponuntur in accusativo: Sic ᾔσθετ' αὐτὸν ἠδικημένον, *animadvertit illum injuriâ affectum*. Vide Vigerum de Idiotism. p. 330. edit. Zeunii. 166.

28. —ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος, &c.] *tanquam verò rupes aut fluctus marinus*— Hæc pulchrè emendavit doctissimus Valckenarius, ad Hippol. p. 196. —ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος κλύδων' ἀκούει νουθετουμένη φίλων. *ut autem pelagi rupes immota fluctus lacessentes, sic audit illa monitus amicorum.* Conf. Senecam in Hippol. 580. et Virg. Æn. 469.

33. ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Sic Angl. *who now has disgraced her.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 577. p. 131.

41. Στυγῇ δόμους εἰσβᾶσ'—] Hunc versum hìc loci supervacaneum esse censet Musgravius, sed rationibus non satis idoneis. Nam repetitio ejus infrà v. 384. poëtam non debuit præpedire quo minùs hìc quoque eodem uteretur, præsertim quum satis ad sensum facit utroque loco. Nam in versu præcedenti, sermo non est de Medeâ in cubili seipsam trucidante, uti opinatur Musgravius, sed de eo quod nutrix metuit ne Medea ingressa eorum cubile proprios trucidet liberos. Hoc rectè intellecto, tota sententia procedit sine ullâ incommoditate.

44—45. —οὔ τοι ῥᾳδίως—] Ordo est: τις συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ οὔ τοι οἴσεται καλλίνικον, *aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam præclarus victor evadet*, vel ad verbum,—*non quidem feret se pulchrum victorem. Sit Medea ferox invictaque,*— Hor Ars Poët. 123. Pro οἴσεται, Muretus legendum proposuit ἄσεται.

54—55. Χρηστοῖσι δούλοις—] Sic construe: τὰ [πράγματα]

δεσποτῶν

Digitized by Google

δεσποτῶν κακῶς πιτνῦντα ἐςὶ συμφορὰ χρηςοῖσι δῦλοις, καὶ ἀνθάπτεται φρενῶν. res adversæ dominorum calamitati sunt servis fidelibus, et tangunt ipsorum *mentes. ἅπτω, necto; ἅπτομαι*, in voce med. *necto meipsum cum aliquo*, i. e. *tango: ἀνθάπτομαι, vicissim tango*; et habet post se gen. per notam syntaxin.

57. —μ' ὑπῆλθε ...] μ' pro μοι· nam concordat cum μολύσῃ infrà: ὑπέρχομαι vulgò habet post se accusat. interdùm dativum. Cæterùm—μεμίμηνται, ut ait Scholiastes, τὺς ἐν μεγάλαις δυςυχίαις ἐξεταζομένυς. ὗτοι γὰρ σιωπᾷν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι, καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβύμενοι, ὐρανῷ, ἢ ἡλίῳ, ἢ γῇ, ἢ θεοῖς ἄλλοις, διηγῦνται..

167. 60. Ζηλῶ σ'] μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. Αλλως. θαυμάζω σε, πῶς ὐκ ἔγνωκας. *Schol.*

65. —πρὸς γενείυ] Mos erat antiquissimis temporibus ut supplices quibus supplicabant eorum alterâ manu genua, alterâ mentum vel barbam prehenderent, [Vide Il. α, 501. θ', 371. κ', 454.] undè hîc, ut videtur, nutrix pædagogum per barbam obsecrat.

68. Πεσσὺς] Rectè interpretatur Scholiastes de loco ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thes. Ling. Rom. Voce *Calculus*.] πεσσοὶ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellæ saxeæ, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur. REISKE.

85. Τίς δ' ὐχὶ θνητῶν;] supple γινώσκει τόδε; *Quisnam mortalium hoc non novit?*—ἄρτι γινώσκεις τόδε, *jamdudùm tu nôsti*— &c. Lectio vulgata est: Τίς δ' ὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε,—

87. Οἱ μὲν δικαίως, &c.] Janus Gulielmius legendum putabat διὰ κλεός, *gloriæ causâ*. [Verisim. i. c. 16.] Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstineo. MUSGRAVE. Idem tamen, ut observavit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 44.] acutam et speciosam proposuit correctionem, in Supplem. T. iii. p. 341. Οὐ μὲν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν, *Atqui pudici matrimonii nullam Medeæ gratiam refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur.* Brunckius autem hunc versum spurium esse judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma post χάριν in v. 87. Sensum rectè vidit vir Magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeóne morem seculi ignoras, sibi Ut quisque cupiat esse meliùs quam alteri, Pars jure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto pater.* Excerpt. ex Trag. et Com. Græc. p. 190.

90. —ἐρημώσας ἔχε,] Idem quod ἐρήμωσον. Vide suprà ad v. 33.

168. 96. —Δύςανος ἐγὼ,] Doricè pro δύςηνος,— μελέα τε [ἕνεκα vel διὰ] πόνων.—Medea scilicet exauditur, scenam nondùm ingressa;

gressa; quod ad animos audientium commovendos exquisitè est excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex Iambico in Anapæsticum; quod terrorem auget.

102—105. —ἀλλὰ φυλάσσεσθ'—] *Sed cavete à sævo impetu et horribili naturâ animi contumacis.*

120—122. Δεινὰ τυράννων λήματα—] Pulchrè emendavit vulgarem hujus sententiæ interpretationem vir ornatissimus Sam. Clarke; [ad Iliad. α, 82.] *Terribiles sunt regum animi; quippe rarò admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt.* Nimirùm ἄρχω in voce act. Lat. sonat *princeps sum;* ἄρχομαι autem in voce pass. *subditus sum.* [Vide Vol. i. ad p. 46, n. 1.] Ὀλίγα, *rarò*, πολλὰ, *multùm*, usurpantur adverbialiter.

123—129. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι—] Vulgata hujus loci inter- 169.
punctio sic se habet: Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι, Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως, &c. Sed multò rectiùs Musgravius, uti est in contextu; ut constructio sit: τ' εἴη οὖν ἔμοιγε, *et liceat igitur mihi saltèm,* εἰ μὴ κ. τ. λ. *si non magnificè, tutò consenescere.* Quod nimirùm est aureæ mediocritatis. γὰρ, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν τοὔνομα τῶν μετρίων νικᾷ, &c. Angl. *For in the first place, the very mention of the name of a moderate condition has a superior charm; and the experience of it is by far the best state for mortals:* τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῖσι οὐδένα καιρὸν, &c. *immoderata autem nullo tempore efficacia sunt mortalibus.* ἀπέδωκε δὲ μείζους ἄτας οἴκοις, ὅταν δαίμων ὀργισθῇ, *afferunt autem* [τὰ ὑπερβάλλοντα scil.] *majores calamitates familiis, quando deus irascitur.* [Aor. in hoc sensu tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs, pro οἴκοις proponit ὄγκοις, ut sensus sit: *gravior instat magnis et elatis rebus à fortunâ pernicies.* Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadverss. in Eur. Tragœd. p. 23.] Conf. Horat. Lib. ii. Od. x.

139. Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται.] *Quia minimè amica sunt quæ facta sunt.* MUSGRAVE. Vulgaris lectio est: ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται, *quoniam res infestæ sunt immistæ.* Sensus est: *Mihi nequaquam arrident dolores domûs, præsertim flagitiis inquinati.* κέκραται per Sync. pro κεκέρασται, à κεραννύμι, *misceo.*

145. Αἶ, αἶ.] Vox Medeæ scenam nondùm ingressa adhùc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

147. θανάτῳ καταλυσαίμην] *morte dissolvar*— Conf. Shakesperium, *Hamlet, Act* I. *Scen.* iii.

152. Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου—] ἔρος ἀπλήστου κοίτας pro ἀ- 170.
πλήστος ἔρος κοίτας. atque sic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—?*

154. Σπεύσει—] τὸ—σπεύσει θανάτου τελευτὰν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. *Schol.*

158.

Digitized by Google

158. —μὴ χαρᾶσσε—] *ne irascere*, μὴ ὀργίζε. Hesychius, κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodot. vii. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verùm vix æquum erat à Medeâ, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσε. *ne nimis vehementer ab hoc irascaris.* τοδὶ pro τόδε metri causâ. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τοδὶ Her. F. 667. MUSGRAVE. Legendum putat Brunckius: Κείνῳ λίαν μὴ χαράσσε.

159. —συνδικάσει.] Fut. 1. à συνδικάζω penult. corripit: sed est hic Dor. pro συνδικήσει, à συνδικέω, *patrocinor*.

171. Θέμιν εὐκταίαν—] *quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit.*—Firmat hanc interpretationem ὁρκίαν Θέμιν, quod mox legitur, v. 212. MUSGRAVE.

173. —ἔν τινι σμικρῷ] Λείπει κακῷ· ἀλλὰ δηλόνοτι μέγα κατασεσαγμένη κακόν, παύσεται τῆς ὀργῆς. *Schol.*

171. 185. —πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω·] κακόω duplicem accusat. habet post se.

191. Καί τοι τοκάδος δέργμα—] Λείπει τὸ ἔχουσα. καί τοι φησὶν ἡ δέσποινα δεινὸν ὁρᾷ τοῖς τολμῶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμοῦ, εἰς σὴν χάριν εἰσελεύσομαι. *Schol.*

194—207. —Σκαιοὺς δὲ λέγων—] Elegans locus, quem sic vertit celeb. Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]

Nil me peccet judice, siquis
Proavos multum sapuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, lætas
Quod mulceret molliter aures:
At multifidis nemo Camænis
Docuit Stygios sistere luctus,
Undè et mortes et funesti
Casus totas vertêre domos.
Atqui potiùs debuit istis
Musæ mederi. nam quid cœnâ
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?

Quæ et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hâc parte præfert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnson. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. i. p. 161. ubi est etiam parodia Anglicè horum versuum, haud pari successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. iv. p. 182.

207. Λιγυρὰ δ' αχεα—] Αντι τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχη φησίν, ἡ μογερὰ Μήδεια βοᾷ. *Schol.*

172. 212. Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,] τὰν scil. θυγατέρα Ζηνός—*Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi* [Vide suprà ad v. 171.]

213. Ἅ νιν ἔβασεν] *quæ ipsam ire fecit*— Meminerint juniores Doricum ἔβασεν pro ἔβησεν habere penultimam longum. α scil. in Dorico η semper longum.

215. —ἅλα νύχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flacc. vii. 175.

Indè

Indè diem noctemque volant. πόντου κλῇδ'. Sic Theodorides, 172.
Anthológ. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. 2. p. 44.] Κλῇδες πόντου σε, καὶ ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος. κλῂς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut apud Dionyf. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea, à Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντον interpretari licet, *qui claudi non potest.* περαίνειν enim *claudere, obserare,* sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsan melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale ad difficile transitu Bosphori claustrum.*

218. Κορίνθιαι γυναῖκες,] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota hæc oratio est pulcherrima, et poëtam sapit superioris ordinis. Ad personam loquentis optimè accommodatur, et nihil confingi potuit aptius ad Chorum inducendum ut à partibus ejus staret. Propè exordium tamen quædam difficilia occurunt; erant nempè à poëtâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravis et sententiosa. *Corinthiæ,* inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis. Novi enim multos mortalium* σεμνοὺς γεγῶτας *præclaros factos,* (τοὺς μὲν ἀπ' ὀμμάτων, *alios quidem procul à conspectu,* τοὺς δὲ ἐν θυραίοις, *alios autem domi,*) οἱ δὲ ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, *qui verò à quieto pede,* i. e. *quod in publicum non prodirent,* ἐκτήσαντο δύσκλειαν καὶ ῥᾳθυμίαν, *comparaverunt sibi infamiæ socordiæque crimen.* Istud οἱ δ' est à relativo ὅς, ἥ, ὅ. et δὲ refertur ad μὲν suprà subintellectam; perindè ac si esset οἶδα μὲν γὰρ πολλοὺς βροτῶν, *Equidem enim novi multos mortalium,* &c. - οἱ δ', *qui autem*— Nequaquam insolita est ista apud Gr. auctores particulæ ΜΕΝ suppressio, ad quam refertur ΔΕ quæ sequitur. [Vide complura exempla quæ attulit vir doctus Hen. Hoogeveen in Doctr. Particularum L. Gr. p. 243.] Neque opus est ut cum Musgravio interpretemur τὰ θυραῖα, *res externas:* nam θυραῖος etiam significat *ad januam pertinens,* adeo ut ἐν θυραίοις, ritè reddi possit *domi,* vel *inter eos qui sunt domi.* Fatendum tamen alibi apud Euripidem vocem θυραῖος, (quæ apud Soph. significat *foras, extra domum;*) sonare *externus, alienus.* Quare Brunckius hunc locum ad sanitatem et sententiæ perspicuitatem revocâsse sibi videtur, scribendo ὀμμάτων ἔπι. atque, post Musgravium, hæc à poëtâ ad significandos Atheniensium mores referri arbitratus, ita sensum exponit: *alii sunt oratores et demagogi, qui domi tractant rempublicam, in civium conspectu,* ὀμμάτων ἔπι. *alii classium et exercituum præfecti, procul ab urbe,* ἐν θυραίοις, *rem gerentes: qui nullam partem reipublicæ suscipiunt,* ἀφ' ἡσύχου ποδὸς,—*otio contemtum sibi conciliârunt.* [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus

172. mus protulit versionem Ennii, quæ laudatur à Cicerone, Ep. ad Div. vii. 6. adjunxitque interpretationem Hug. Grotii.] Cæterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodùm Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; itèm ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodùm differit de ipso hujus Tragœdiæ Choro.

223. Δίκη γὰρ οὐκ—] Dele punctum post βροτῶν, et sic construe: γὰρ δίκη οὐκ ἔνεστι ἐν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν ὅστις κ. τ. λ. *Justitia enim non inest oculis* alicui *mortalium cuicunque*, &c.

230. —οἴχομαι δὲ] Angl. *And I am fast going.*

232. —γινώσκειν καλῶς] Legendum puto γιγνώσκεις καλῶς. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γιγνώσκω καλῶς, Reiskio γίγνεσθαι καλῶς. MUSGRAVE. Ovid,—*qui nobis omnia solus erat.* Med. ad Jas. v. 162.

236. —χρημάτων ὑπερβολῇ] χρημάτων λέγει τῶν εἰς την φερνήν. τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους. ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος· [Iliad. λ. 244.] Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια—. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. *Schol.*

173. 238. —κακοῦ γὰρ τοῦτο γ' ἄλγιον κακόν.] Vulgata lectio est: κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν, Κἄν, κ. τ. λ. Γὰρ refertur ad aliquid subauditum: Quare autem hoc dico? *NAM adhuc gravius malum* est *hoc malo*, &c. Vide infrà ad v. 256.

241. —οὐδ' οἷόν τ'—] Vide Vol. i. ad p. 5. n. 6.

252. Λέγουσι δ' ἡμᾶς—] Notus Græcismus: ad verbum, *Dicunt autem nos quod periculorum immunem vitam agamus*, &c. Meliùs Latinè; *dicunt nos agere*, &c.

256. Ἀλλ' οὐ γὰρ] i.e. Ἀλλὰ διά τι οὕτω λαλῶ; γὰρ οὐ κ. τ. λ.

261. Οὐ μητέρ',—] Ordo videtur esse: οὐκ ἔχουσα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμίσασθαι [ἀπὸ] τῆσδε σ. *non habens matrem*, &c. *qui portum mihi præbeant ex hâc calamitate.*

267. Σιγᾶν—] *ut taceas:* hoc est scil. quod à te consequi cupio. Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poëtas Tragicos.

174. 271. Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ—] Vide Hurd ad Hor. Art. Poët. ubi suprà.

279. κοὐκ ἄπειμι—πάλιν,] *neque revertar*— De ἄπειμι in sensu fut. vide Vol. i. ad p. 50. n. 5.

282. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,] *Nam profectò inimici expediunt omnes funes.* ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοὺς ἀρτέμονας. *Schol.* ἐξιᾶσι pro ἐξιεῖσι, ab ἐξίημι, *emitto*, Atticè. BARNES. κάλων, accus. à nom.

Digitized by Google

nom. κάλως, *rudens*; gen. κάλω, Dat. κάλῳ, more Attico. In usu est etiam κάλος, ȣ, ὁ. [Vide Odyss. ι. 260.] uterque significat *funis nauticus*—præsertim *quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur*. Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Equ. 756. Edit. Brunckii. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτȣ, *nunc funes omnes tuas movere te oportet*; i. e. ut Dammius explicat, [in suo lex. voce κάλος,] *jam omnis conatus est tentandus*.

283. Κȣκ ἔστιν—ἔκβασις.] *Non est littus in quod effugiam*. Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

286. Λεδοικα τι—μη δράσῃς—] Vide supra ad v. 252. περιμπίσχειν λόγȣς, *involvere sermones*:

290. Αυτῆ—ἐστερημένη. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.

300. Παῖδας—ἐκδιδάσκεσθαι.] *Liberos edocendos curare*—Nam ita interdum significat vox media.

301. —ἄλλης, ἧς ἔχȣσιν ἀργίας,] Pro ἀργίας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 56.] αἰτίας, ut sensus sit: *Nam præter aliam, in quam incurrunt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt*.

303. Σκαιοῖσι μὲν—] δόξεις σκαιοῖσι πεφυκέναι ἀχρεῖος κ. τ. λ. 175.
videberis stultis nequam esse, &c. De voce ἀχρεῖος et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarke, ad Iliad. β, 269. πεφυκέναι, *naturâ esse*. Sic πεφύκας, ver. 289.

324. Ρᾷον φυλάσσειν,] φυλάσσειν est *observare*, ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quæ observata sunt benè hìc illustrantur à Scholiaste: φυλάσσειν, inquit ille, ἀντι τȣ φυλαχθῆναι κ) τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικȣ. τȣτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Angli, in quibusdam vocibus, utuntur ex æquo activâ et passivâ formâ: *easy to observe*, or, *to be observed*. Φυλάττομαι, in voc. med. est *caveo*, uti etiam tironibus notum.

325. —μὴ λόγȣς λέγε.] Pro λέγε, Valckenarius ad Phœn. p. 181. proponit πλέκε.

326. Ὡς ταῦτ' ἄρηρε,] *Quoniam hæc conveniunt*. ἄρω, *apto*, in perf. med. ἦρα. Atticè ἄρηρα.

328. Μη πρός σε γονάτων,—] *Per genua quæso, perque desponsam recens*. BUCHANAN. σὲ regitur à λίσσομαι, subaudito.

329. —Λόγȣς ἀναλοῖς·] *Verba consumis*. ἀναλοῖς, contractè pro ἀναλόεις, ab ἀναλόω, pro quo vulgo ἀναλίσκω.

330. λιτάς;] *Litas?* i. e. *preces*. προσωποποιΐα. Respicit Homeri locum Iliad. ι, 498. Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κȣ̃ραι, &c. BARNES.

Digitized by Google

331. Φιλῶ γὰρ—] Supple μάλιστα,—ad quod refertur γὰρ—

333. Πλὴν γὰρ τέκνων,—] Sensus est: "Non equidem miror te patriæ recordari, *nam præter liberos* patria mea *est mihi saltèm longè charissima.*" Fortiùs autem Cicero: [De Off. Lib. i. 17.] "Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes omnium caritates patria una complexa est; pro quâ quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?"

335. Ὅπως ἂν οἶμαι—] ὕτος—φησί· μὴ καταμέμφυ τὺς ἔρωτας. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀγαθόν τι ποιῦσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγένοιτο. *Schol.*

176. 338. Πονῦμεν ἡμεῖς, κὐ πόνων κεχρήμεθα.] Hunc versum nullâ operâ explices. Lego: πόνος μέν· ἡμεῖς δ' ὐ πόνῳ κεχρήμεθα; *Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur?* πόνος subaudito ἐστι, ut κίνδυνος Androm. v. 86. MUSGRAVE. Atqui lectio vulgata non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curæ premunt me, nec egeo novis curis.* Sensus est: "Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego opprimor curis, non tu: nec opus est mihi aliis quas scil. exilium secum afferet." Χρᾶόμαι interdùm significat *indigeo:* sic, Odyss. α, 13.—νόστυ κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς, *reditûs indigentem atque uxoris.* item ρ. 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo.

342. Φευξύμεθ'·] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro φευξόμεθα. Vide infrà v. 345. et 350.

352.—ἔφυ—] *est.* Vide suprà ad Œd Tyr. v. 9. p. 113.

353. Αἰδύμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.] *Quin sæpè damno mihi meus pudor fuit.* BUCHANAN.

354. —ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων,] *equidem video me errare.* Vide suprà ad v. 290

362. —τῶν σῶν ἀχέων.] Supple διά. Vide suprà ad v. 96.

177. 366. —κλύδωνα—κακῶν—] Sic incomparabilis Shakesperius: *a sea of troubles.*

368. Κακῶς πέπρακται πανταχῆ·] Conf. *Thomson's Tancred and Sigismunda*, Act iii. Sc. 3.

369 Ἀλλ' ὔτι ταύτῃ ταῦτα,] Rectè Musgravius: *Sed non sic hæc* abibunt. i e. ταῦτα πράγματα ὐκ ἀποβήσεται ἐν ταύτῃ ὁδῷ.

376. —ἐξὸν αὐτῷ—] *cùm ipse posset.* ἐξὸν, particip. ab ἔξεστι, *licet*, absolutè sumitur. Sic παρὸν. infrà, v. 453.

384. Σιγῇ δόμυς—] Vide suprà v. 41. Valckenarius ad Phœn. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

387. —γέλων.] Accusat. à γέλως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γέλωτος.

388. —τὴν εὐθεῖαν,] i. e. κατὰ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν,

Digitized by Google

391. Καὶ δὴ τεθνᾶσι·] *et jam mortui sunt*, τεθνᾶσι per sync. pro τεθνήκασι.

394. Οὐκ ἔστι·] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem ferox quædam sublimitas, quæ optimè convenit cum personâ Medeæ.

403 Χαίρων—] *impunè*. Vide Toupii Notas ad Longinum, p 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tuetur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis. 178.

406 —φείδου βουλεύουσα] Vide suprà ad v. 354. Cæterùm Medea, per pulcherrimam apostrophen, seipsam alloquitur.

410. Τοῖς Σισυφείοις] i. e Creonti et illius familiæ; is enim erat filius prædonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos *Sisyphios*. BARNES,

412. Επίστασαι δέ·] *Perita es ipsa*. πεφύκαμεν, *ita naturâ comparatæ sumus ut*, &c.

415. Ανω ποταμῶν ἱερῶν—] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων. κέχρηνται κ̀ Αἰσχύλης κ̀ Εὐριπίδης. HESYCHIUS. ὅτι— δόλιαι εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. *Schol.* Conf. Hor. Lib. i. Od. 29 v. 10.

418. —Θεῶν Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.] *Nec pacta fides Diis sat certa est.* BUCHANAN.

420. Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν—] Hæc ita construi possunt: δὲ Φᾶμαι στρέφουσι τὰν ἐμὰν βιοτὰν ἔχειν εὔκλειαν. *fama autem convertit meam vitam* [i. e. *vitam muliebrem*] *habere* [i. e. *ita ut habeat*] *gloriam.* φᾶμαι plur. pro sing. num. ut sæpè apud poëtas.

426. Μοῦσαι δὲ—] Ordo est: Μοῦσαι ἢ ὑμνεῦσαι [Dor. pro ὑμνοῦσαι] τὰν ἐμὰν ἀπιστοσύναν, λήξουσι παλαιγενέων ἀοιδᾶν [Dor. pro ἀοιδῶν.] *Musæ autem quæ solebant celebrare meam* [i. e. *mulierum*] *perfidiam, desinent priscorum carminum.* [Sic Hor. *Desine querelarum.*] Conjicit Musgravius poëtam hic alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενής, licet non Medeæ. 179.

429. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ—] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriæ prodere perfidiam hominis, *nam*— Cætera benè explicantur à Scholiaste: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν ἀοιδὴν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δυνατοὶ ἐσμὲν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν· ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμῴδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν ἢ ἑαυτῶν φύσιν ἐπῄνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, κ̀ ἡμεῖς εἰ ᾔδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἔμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λεόντων. Cæterùm ἀντάχησ' ἂν est ἀντάχησα ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam editt. malè scribitur ανταχήσαν.

Digitized by Google

438. —διδύμυς ὁρίσασα πόντυ πέτρας·] ὁρίσασα, ἀντὶ τῦ διαςείλατα κ. διεξελθῦσα τὰς Συμπληγάδας. ἤτοι διαπλεύσασα κ̀ διελθῦσα. *Schol.* [Vide suprà ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Æschyli Supplic. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando significare quod περᾶν. MUSGRAVE.

441. —τᾶς ἀνάνδρυ κοιτας ὀλέσασα λέκτρον—] τῆς ἀνάνδρυ κοίτης regi videntur ab ἕνεκα subaudito: *amisso* tuo *lecto* propter *cubile* nunc *carens marito.* Angl. *having foregone* thy *bed* on account *of the bed which is now without thy husband.* Barnesius et Musgravius reddiderunt, *vidui cubilis amisso lecto;* quæ equidem nullus intelligo.

444. Βέβακε δ' ὅρκων χάρις,] *Periit reverentia jurisjurandi.* BUCHANAN.

447. Σοὶ δ' ὔτε πατρὸς δόμοι,] *Tibi autem non est paterna domus, misera,* μεθορμίσασθαι παρὰ μόχθων τῶνδε λέκτρων, *in quam ceu portum fugias è curis hujus thalami,* ἄλλα κρείσσων βασίλεια ἐπέςη δόμοις, *alia potentior regina præest* huic *domui.* ἄλλα, Dor. pro ἄλλη, uti Heathius notavit.

451. Οὐ νῦν κατεῖδον—] Notus Græcismus, quasi dicas Latinè; *Non nunc primùm animadverti asperam iram quam intractabile malum sit;* pro eo quod est: *non nunc primùm animadverti quam sit intractabile malum aspera ira.* Vide suprà ad v. 252.

180. 453. Σοὶ γὰρ παρὸν—] *Tibi enim cum liceret,*— Vide suprà ad v. 376.

456. Κἀμοὶ μὲν ὐδὲν πρᾶγμα,] ἐςὶ scil. *Et mea quidem nihil refert,* [καθ'] ἃ μὴ ποτὲ παύσῃ λέγυσ' ὡς, κ. τ. λ. quod ad ea attinet *quæ nunquam dicere desinis,* &c. ἃ δ' ἐις τυράννυς ἐςί σοι λελεγμένα, elegans locutio, quâ et Latini interdum utuntur: *dicta sunt tibi,* i. e. *dicta sunt à te.* πᾶν κέρδος ἡγῦ ζημιυμένη φυγῇ, *omne id lucrum esse putes te exilio tantùm puniri.* Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur, notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantùm in casu nominativo, ut hîc, quum sermo in eadem personâ manet; quum autem fit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγῦ αὐτὸν ζημιυμένον, *putes eum puniri.* Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunii.

464. Ὅμως δ' κἀκ τῶνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio,* &c. Quæ sic benè vertit Geo. Buchananus: *Nec ista amicos me movent ut deseram. Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inops cum liberis, Egensvè rerum.* τυ, pro τινος, Atticè.

470. —τῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω—] Ordo est: γὰρ ἔχω εἰπεῖν σοι γλώσσῃ τῦτο μέγιςον κακὸν ἐις ἀνανδρίαν. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi linguâ proferre hoc maximum convicium in tuam ignaviam.*

Digitized by Google

475 Φίλους κακῶς δράσαντ'—] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

481. Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν—] Crebra repetitio literæ σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. et *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. ii. p. 140. Lit. Cl.

491. Πελίαν τ' ἀπέκτειν',] Vide Ovid. Met. vii. 4. 181.

493. Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν—παθὼν,] *His tamen beneficiis à me affectus.* De verbo πάσχω vide Vigerum, Cap. v. Sect. ix. Reg. x.

496. —τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] *quod hunc amâsses lectum.* Vide Vol. i. ad p. 67. n. 2.

500. —σύνοισθά γ'—οὐκ εὔορκος ὤν.] Vide suprà ad v. 26.

505, 506. Δοκοῦσα μή τι—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam.* μή τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgò μὴν τι. MUSGRAVE. Ὅμως δ', *Veruntamen;* supple κοινώσομαι, repetitum à v. 504.

512. Ἐχθρὰ καθέστηχ'.] *invisa sum: invisa constituta sum.* Nam ita sonat καθέστηκα in perf. Act. Vide autem Vol. i. ad p. 130. n. 3.

521. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ—] Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis egregiè accommodata. 182.

527—530. Δεῖ μ', ὡς ἔοικα—γλωσσαλγίαν.] Hæc sic Latinè reddidit celeberrimus nostras Geo. Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi Effugere summâ linteorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf. Æsch. S. C. Th. 62.] Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, *Ego, beneficium quandò nimium exaggeras,*— πυργόω, ῶ, πυργόεις, πυργοῖς.

534. —νοῦς λεπτὸς,] hic non reddi debet *mens subtilis,* sed *animus levis.* Exprobatio enim est, merita Medeæ erga se minuentis. HEATH. Angl. *a fickle mind.* ἀλλ' ἐπίφθονος [ἂν εἴη] λόγος διελθεῖν, *sed invidiosus foret sermo percurrere,* &c.

536. Τόξοις ἀφύκτοις] Edit. Ald. πόνων ἀφύκτων. "Alias "legitur τόξοις ἀφύκτοις. Vide Schol. sed et nostram lectio-"nem agnoscit: quæ certè longè potior. Et πόνων respicit ad "*Draconem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum segetem, "à quibus Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. Sin τό-"ξοις legatur, ad Ἔρως referendum." BARNES.

543. —μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Pro χάριν Reiskius legit λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere,* ut barbari faciunt.

553. —δείξω—σοφὸς γεγώς,] *monstrabo me prudentem fuisse.* 183.
[Vide suprà ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdùm imitantur. Sic Virg. Æneid. ii. 377. *Sensit medios delapsus in hostes.* Ubi vir celeberrimus, mihique amicissimus,

Chr.

Digitized by Google

Chr. G. Heyne; "*senfit delapsus*, ᾔσθετ' ἐμπεσών, ut notum, "ad formam Græcam, *intellexit se in hostem incidisse.*"

555. —ἀλλ' ἐχ' ἥσυχος.] Vide suprà ad v. 33. 90.

569. Εἰς ταυτὸ θεῖην·] *unum genus facerem.* ταυτο est τὸ αὐτὸ.

571. —λύει—] Hesychius: λυει, λυσιτελεῖ. Phavorinus: λύει, ἀντὶ τȣ̃ λυσιτελεῖ. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE.

582. —παρὰ γνωμην] *præter voluntatem.* Angl. *with reluctance.*

184. 585. Εμοὶ γὰρ,—ὀφλισκάνει.] *Mihi enim quisquis injustus cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem sæviatur.* De verbo ὀφλισκανειν, adi Viger. de Idiotismis, Cap. v. Sect. x. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. suprà ad v. 509. p. 129.

597. Πρὸς γηρας—] Cur πρὸς γῆρας; Credo quia ætate provecti non amore, sed ambitione, duci solent. MUSGRAVE.

612. Αρὰς—ἀρωμένη.] *imprecationes—imprecans.* [Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. i. ad p. 31. n. 11.] καὶ [ἐγω] τυγχάνω ȣ̃σα ἀραια σοῖς δόμοις, *et ego diris devoveor in tuis ædibus.*

185. 630. —σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,] *cum deo autem dicetur.* εἰρήσεται, sub formâ med. passivè significat: quod et aliis verbis usu venit; uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verbb. Med. Sect. iii. Vide etiam Vol. i. ad p. 99. n. 1.

632. Ερωτες,—] Medeæ violentia ansam Choro præbet hujus cantilenæ pulcherrimæ. Strophe prima sic Latinè redditur à celeberrimo Hugone Grotio: *Quicunque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, nulla est æquè pulchra dearum. Parce, auratos, dea, parce, precor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tincta veneno.* ἐπ' ἐμοὶ, est *propter me, mei causâ.* [Sic infrà, ἑτέροις ἐπὶ λεκτροις.] χρυσεων τοξων, supple ἀπὸ, *ab aureo tuo arcu.*

643—646. Μηδε ποτ' ἀμφιλόγȣς—] Ordo est: μηδὲ βάλοιμι [ἐμαυτὴν] πρὸς ἀμφιλογȣς ὀργας τε ἀκορεστα νεικη, ἐκπληξασα θυμὸν ἐφ' ἑτέροις λέκτροις, κ.τ.λ. *ne accedam ad ambiguas iras et insatiabiles rixas, animum percellens propter alium lectum: O potens Venus, quæ pacata conjugia venneraris, sagax ad judicandum de lectis mulierum.*

186. 652. —ἀμηχανιας] Supple ἕνεκα, *ob consilii inopiam.*

659. —ȣ̓κ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φρασασθαι.] Angl. *we have not to tell it to each other from hearsay.*

665. —καθαρὰν ἀνοιξαντι κλῇδα φρενῶν·] Conf. *The Progress of Poesy*, sublimem Oden poëtæ celeberrimi Thomæ Gray: *Thine too these golden keys, immortal Boy;* &c.

187. 673. Τί δ' ὀμφαλον γῆς—] *Quare ad umbilicum terræ fatidicum ivisti.* ἐσάλης, aor. 2. pass. in med sensu, ut sæpe fit, *misisti*

Digitized by Google

misisti teipsum, i. e. *ivisti*. [Vide Vol. i. ad p. 7. n. 10. Significationis autem verbi στέλλω investigationem vide apud Vigerum, edit. i. Zeunii p. 303.] Cæterùm antiquissimi homines crediderunt oraculum Delphicum terræ umbilicum vel mediam partem esse. Vide suprà ad Soph Œd. Tyr. v 898.

684. Ἀσκῦ με τὸν πρύχοντα—] Oraculum hocce vel Davus explicare posset, neque opus esset Œdipo. Qui doctam ejus interpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant. Mureti Var. Lectt. Lib iii. c. 14.

692. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλυς φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος κ̀ Διομήδης. *Schol.*

694. —ὧδε;] videtur scriptum more antiquo pro ὧδε. συντέτηχ' ante vocalem aspir. pro συντέτηκε, perf. med. *contabuit.*

701. —πρὸ τῦ] est πρὸ τύτυ, supple χρόνυ. Vide Vol. i. ad p. 129. n. 7.

702. —ἐρασθεὶς,] *captus amore* alterius,— Vide Vol. i ad p. 67. n. 2.

703. Μέγαν γ' ἔρωτα·] supple ἐρασθείς. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 12 et ad 37. n. 1.

709. —κ̀ πρός γε—] scil. τύτοις. *et præterea.* 188.

714. —πρὸς γενειάδος,] Vide suprà ad v. 65.

732. Αὐτη—] Hic, et infrà, v 734. significat *tu ipsa*, i. e. *ultrò, sponte tuâ*. Vide infrà ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. et Vol. i. ad p. 204. n. 2.

738. Μῶν ὖ πέποιθας;] *Annon confidis?* Vide Vol. i. ad p. 27. n. 4. 189.

741. —μέθεῖς ἂν] Accipiendum quasi esset μεθείης ἄν.—μεθεῖμεν pro μεθείημεν extat Orest. 1139. Sic alibi συνθεῖμεν pro συνθείημεν. MUSGRAVE.

742. —ἀνώμοτος] Ita, pro vulgari ἐνώμοτος, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ: et in ver. 744. pro vulgari ὃκ, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ ὠκ' i. e. ὠκα· et locum ita reddit: Λόγοις δὲ συμβὰς, κ. τ. λ. *Verbis vero compositione factâ, et diis jurejurando non obstrictus, amicus fortè illis fies, et legationibus facilè obtemperes:*—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius: *Cum verò et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum,* Creontis scil. et Peliadum domûs, *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis;* hoc est, non necesse erit tibi, amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti prætextum me non tradendi. Sic intellexisse Ægeum ejus responsio docet. Inter αγυσιν ὖ μεθεις αν est oppositio particulis μὲν— δὲ indicata.

750. Τὸ σου τ' αρησε μᾶλλον·] *Et tua res magis stabilis est.* τὸ

σὸν, supple πρᾶγμα· τὸ δὲ ἐξηγῆ θεὸς, ἀντὶ τοῦ ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι. *Schol.*

754. Μήτ' αὐτὸς—ἐκβαλεῖν] Nominat. cum infinit. more Græco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *te neque me ejecturum*, &c.

758. —ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.] i. e. μένειν ἐν τούτοις ἃ κλύω ἐκ σοῦ.

764. Ἀλλά σ' ὁ Μαιας πομπαιος ἄναξ—] ὁ Μαίας—Ἑρμῆς scil. ο υιος Μαιας. πελάσειε, ad verbum, *faciat te appropinquare.* Vide Vol. i, ad p. 27. n. 11.

768. —δεδόκησαι] *visus es.* perf. pass. regulariter à δοκέω. frequentiùs δέδοξαι, ab obsoleto δόκω. Vide infrà ver. 827.

190. 774. —πέφανται] *apparuit.* Perf. pass. in med. sensu.

775. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων.] *Ex hoc suspendemus rudentem puppis,*— metaphoricè. ἀναψόμεσθα, pro ἀναψουσθα, ut sæpe apud poëtas. Vid. Iliad. α, 140. Theocr. Idyll. xvii. 1. &c.

784. —ἐγνωσμένα·] vulgò εἰργασμένα.

787. —καθυβρίσαι,] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.

791. —τῆνδε μη φευγειν χθόνα,] *ne exulent hac terrâ.*

800. Ἔξειμι γαίας,] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. i. ad p. 50. n. 5.

191. 805. —ἐξέλιμπανον—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not.

817. Σὲ τ' ἀφιλεῖν—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horace's Art of Poetry,* Vol. i. p. 138.

828. —γυνὴ τ' ἔφυς,] *et mulier es.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

829. Ἐρεχθεῖδαι—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiæ et Poëticæ studio commendandi; et Medeam à cæde liberorum obnixè dehortatur. BARNES. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. Ἐρεχθεῖδαι,—ita appellantur Athenienses à vetere suo rege Erechtheo.

192. 831. Ἱερᾶς χώρας—] Constructio est: ἀφ' ἱερᾶς τ' ἀπορθήτου χώρας, [supple γενόμενοι] *Sacrâ terrâ invictâque oriundi.* Athenienses scil. αὐτόχθονας, se esse jactabant. [Vide Vol. i. ad p. 32. n. 6.] *qui depascitis illustrissimam sapientiam.*

834. —λαμπροτάτου—αἰθέρος.] Idem observat Aristides in Panathenaico. MUSGRAVE.

836. Ἔνθα ποθ' ἁγνὰς—] *Ubi castas quondam Pieridas Fama novem peperisse Narrat flavam Harmoniam.* BUCHANAN. Ἐθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Εἰλισσὸν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἐστιν Εἰλισσιάδων. PAUSANIAS. [Lib. i. p. 45. edit. Kuhnii.] ξανθὰν· ex hâc voce colligitur, Ἁρμονίαν nomen proprium esse. MUSGRAVE. Est nimirùm pulchra προσωποποιΐα.

840.

840. Καλλινάου—] Ordo est: τι καλλίζουσιν τὰν Κύπριν ἐπὶ ῥοαῖς καλλινάου Κηφισοῦ ἀφυσσαμέναν πνεῦσαι μετρίας ἡδυπνόους αὔρας κατὰ χώραν.

851. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις—] *Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbs*, ἢ χώρα φίλων, *aut regio amicorum*. [Athenas intelligit, quæ alluuntur à sacris fluviis Cephiso et Ilisso, et regionem Atticam,] ἕξει σε πόμπιμον *excipiet te* eò *deductam*, τὰν παιδ'. τὰν οὐχ' ὁσίαν; *interfectricem liberorum et impiam?* σκέψαι μετ' ἄλλων πλαγὰν τεκνῶν, *considera una cum aliis cædem liberorum*, &c. Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ' ἄλλων scribendum μετ' ἀστῶν, ut jungatur cum ἕξει, et sensus sit *quæ regio civibus suis te ascribere poterit?* Animad. in Eur. Trag. p. 25.

858. —πάντες] pro πᾶσαι. Sic suprà v. 318, 319. et infrà v. 1071. et 1250. οὔτις. Nec insolita est ejusmodi constructio: Sic Alcest. 390. &c. quod et notavit Barnesius. Affirmat acutissimus Brunckius hanc generis enallagen locum habere tantùm in plurali numero. [ad Soph. Antigon. 926. et 986.] "Mulier," inquit idem vir doctus, [ad Soph. Electr. v. 399.] "si de se loquens verbo plurali inducitur, "pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur." Hìc autem primaria Chori persona loquitur non solùm de seipsâ sed etiam de *omnibus* suis sociis. Cf. quæ idem vir solertissimus disseruit de masculino duali quum sermo est de fæminis, ad Soph. El. 977.

861. Πῶς δὲ θράσος—] Admodùm explicatu difficilis est hæc 193.
Antistrophe; nec placent ullæ, quas viderim, criticorum hariolationes. Conemur aliquid et nos. Vulgaris lectio sic forsan ordinanda: πῶς δὲ ἢ θράσος φρενὸς [ἔσται σοί;] ἢ [πῶς] λήψῃ τέκνων σέθεν χειρί τε καρδίᾳ, προσάγουσα δεινὰν τόλμαν; *Quomodo verò aut animi confidentia* erit tibi? *aut* quomodo *prehendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam?* πῶς δὲ—προσβαλοῦσα ὄμματα τέκνοις—σχήσεις ἄδακρυν μοῖραν; *Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem lacrymarum expertem?* Quæ sequuntur ἐλλειπτικὰ videntur et abrupta, uti decuit personam graviter commotam: φόνου οὐ δυνήσῃ [supple ἐπιχειρεῖν] παίδων πιτνόντων. ἱκετᾶν, [οὐ δυνήσῃ] ἐν τλάμονι θυμῷ τέγξαι χέρα φοινίαν i. e. ἐν φόνῳ. *Cædem* aggredi *non poteris; liberis supplicibus cadentibus*,—non poteris *audaci animo tingere manum cæde.*

872. Οὐκ ἂν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ',—] *non ampliùs hâc re saltèm frustraberis.*

875. —τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν Εἰκός γ',—] Pro εἰκός γ', Brunckius dedit εἰκός σ',—

876. —ὑπείργασται—] *præstita sunt*—Hoc verbum, vulgò deponens, sumitur hìc sensu passivo.

882. Γήμας τύραννον,] *ducens puellam regiam.* τύραννος, ἡ, ἡ.

885. —εἰδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. *I am sensible that we fled from the* Thessalian *land,*—

887. —ἠσθόμην—ἔχουσα. Vide suprà ad v. 26.

194. 894. —οἷον ἐσμὲν, ἐκ ἐρῶ κακὸν—] Sic Virg. Æn. iv. 569. *Varium et mutabile semper fœmina.*

909. Χρόνῳ—] *tandem, post longum tempus*—

911—912. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων—] Constructio est: Καὶ χλωρὸν δάκρυ καθωρμήθη ἀπ' ὄσσων μοι, *Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi,* Καὶ μὴ προβαίη, *Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!*

914. —ὀργὰς ποιεῖσθαι—] *iras concipere*— [Vide Vol. i. ad p. 130. n. 4.] πόσει γε παρεμπολῶντι ἀλλοίους γάμους, *saltem in maritum qui alienas nuptias comparat.*

916. —μεθέστηκεν—] Tempus est quod vocant præs. perf. et subauditur pron. reciprocum. Vide Vol. i. ad p. 3. n. 7.

917. —ἀλλὰ τῷ χρόνῳ.] *Sed serò.*

195. 933. Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.] *Mulier verò est naturâ aliquid molle, et ad lacrymas proclive.* MUSGRAVE. Vide suprà ad v. 894. et ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

952. —ἃ καλλιστεύεται—] h. e. ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ καλλιστά ἐστι. VALCKENAER.

197. 991. —ἕρκος—] *rete.* Hom. Odyss. χ. 469. &c. MUSGRAVE.

997. Παισὶν ἐ κατειδὼς—] Dixerat Jason, v. 562. Se ideò Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medeâ genitis lautioris vitæ subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitium versurum erat, meritò hîc exclamat Chorus; *at tu nescius Pueris exitiales facultates paras,* βιοτὰν, *opes,* facultates, ut βίοτον v. 1110. et v. 1116. *Idem.*

1000. —μοίρας ὅσον παροιχῇ;] *quantum calamitatis ignoras!*

1009. —τἀκεῖθεν] *indè.* i. e. κατα τὰ πραγματα ὄντα ἐκεῖθεν.

198. 1011. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας,] Angl. *Why dost thou stand confounded?*

1015. —Τάδ' ἐ ξυνῳδὰ—] Angl. *These things do not accord with,* &c.

1016. —Μῶν τιν'—] Constructio est: μῶν ἐκ εἰδὼς ἀγγέλλων τινὰ τύχην, δ' ἐσφάλην δόξης; *An aliquem casum insciens nunciavi, et opinione frustratus sum?* οὐδ' ἀγγελῶν, Græcismus tironibus satis notus. ἐσφάλην, *erravi, frustratus sum,* aor. 2. pass. in sensu med. σφάλλω, *supplanto.* σφάλλομαι, in voc. med. *erro, titubo.* Vide Vol. i. ad p. 24. n. 2.

1022. —κρατεῖς τοι κ' σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] *Et tu adhuc regnabis per filios.* Respondet Medea obscurè: *Alios prius ad inferos deducam,* i. e. Non solùm non per filios regnabo, *Sed eos aliosque priùs,* &c. Tota nimirùm in hoc est quod absentes

Digitized by Google

sentes per dona faciunt. Pulcherrima tamen est conjectura Musgravii, qui pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατάξῃ καὶ σὺ— i. e. *Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis.* Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydide aliisque Historicis.

1026. Δράσω τάδ'.] Locutionis formula, apud poëtas Tragicos usitatissima, ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 188. et alibi passim.

1048. Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;] *Cur arridetis hoc extremo risu?* [Vide supra Vol. i. ad p. 31. n. 11.] Cæterùm hic in personâ Medeæ repræsentandâ summi poëtæ ingenium mirè elucet. 199.

1051. Οὐκ ἂν δυναίμην.] *Non possum* consilium meum exequi.

1056. Καίτοι τί πάσχω;] Angl. *And yet what is my situation?*

1058. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης.] *Sed mea erat ignavia, etiam animo protulisse molles sermones.*

1060. —ὅτῳ δὲ μὴ—] *Cuicunque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse viderit: non autem dextram meam hebetabo.* [Ad verbum:—*dextram meam non corrumpam* misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrox autem mulier statim misericordiâ movetur et animum suum alloquens hæc addit: μὴ δῆτα, θυμέ, κ. τ. λ.

1071. Ἡμεῖς—οἵπερ—]De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà ad v. 858.

1075. Ἀλλ',—εἶμι γὰρ—] i. e. Ἀλλὰ διά τι; εἶμι γὰρ, &c. Sed cur non? *ego enim vadam miserrimam viam,*— 200.

1084. —ἐκέτ' εἰμι—] οἷατε προσβλέπειν ἐς ὑμᾶς,— Vide Vol. i. ad p. 5. n. 6.

1087. Θυμὸς δὲ—] *Sed ira est potentior*, &c.

1089. Πολλάκις—] Chorus de incerto liberorum in hâc vitâ successu agit, conjugiique et cælibatûs commoda inter se confert. BARNES.

1091. —ἢ χρὴ—] Ita optimè MS. Bib. Reg. Par. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρή. *Sæpè jam per subtiliores sermones ivi, et ad certamina majora veni quam quæ convenit genus muliebre investigare:* MUSGRAVE. ἀλλὰ γάρ ἐστι Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ Σοφίας ἕνεκεν· *sed enim est et nobis Musa quæ nobiscum versatur Sapientiæ causâ:* Quæ sequuntur sunt in parenthesi: (πάσαισι μὲν οὔ· [supple προσομιλεῖ·] *non omnibus quidem* versatur; ἴσως δὴ ἂν εὕροις παῦρον γένος ἐν πολλαῖσιν, *forsan sanè invenies exiguum numerum inter multas;)* Καὶ τὸ [γένος] γυναικῶν οὐκ [ἐστιν] ἀπόμουσον, *Nec muliebre genus est sine Musis.*

1116. —ἅλις βίοτον θ' εὗρον,—] *et victum affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem ætatem pervenerunt, et hi frugi facti sunt;* εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος—Θάνατος φροῦδος προφέρων σώματα τέκνων ἐς ἅιδαν. *Si autem hicce dæmon occurrat, Mors* scilicet; 201.

licet; *et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona.* Πᾶς ἐν λύει [i. e. λυσιτελεῖ, uti suprà, v. 571.] θνῆς, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι ἀνιαρωτάτην λύπην ἕνεκεν παίδων; Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. *in addition to.*

1126. Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ —] Pro οἷ, lego οἷ', i. e. οἷα· Anxiè *expecto*— οἷα τὰ ἐκεῖθεν προβήσεται, *qualia res ab illâ parte processuræ sint.* δέδορκα, præf. perf. Angl. *I see.*

1132. Λιποῦσ' —] Quid sibi velit λιποῦσα non video. Forsan αἰτοῦσα *petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN.

202. 1139. —τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,] *quæ cum injuriâ afficiendos curaveris lares regios.* ᾐκισμένη, perf. part. pass. in sensu med. ut sæpè fit apud Scriptores Græcos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. ἀνακεκομισμένοι εἰσὶν εἰς ἐρύματα, *ea* [τὰ ἐπιτήδεια scil.] *in munitiones subvehenda curârunt.* Ibidem lib. vii. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. ἤδη ἑστηκότα αὐτὸν καὶ ἐσπασμένον ὃν εἶχεν ἀκινάκην εὑρίσκουσι. Angl. *and they find him now standing and having drawn his scimitar which he used to wear.* Vide Kuster de Verbb. mediis. i. 56.

1149. —νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.] *diremisse priorem vestram discordiam.* σπένδω, *libo,* σπένδεσθαι, in voce med. *libare inter se.* quod facere solebant fœdus mutuò inituri; indè significabat id quod est Latinè, *fœdus inire, icere, vel ferire;* item *pacisci, amicitiam inter se contrahere,* &c. νεῖκος σπένδεσθαι est *litem* vel *discordiam dirimere,* quasi mutuò libando. Perf. autem pass. hìc sumitur in sensu med. uti suprà.

1152. Στέγας —.] Supple εἰς.

1154. —τέκνων σῶν—ξυνωρίδα,] *tuorum liberorum gemina soboles.* Suprà v. 1145. dicuntur τέκνων δίπτυχος γονή. Et eadem phrasis extat Phœniss. v. 1092. Συνωρὶς autem *par quodvis* sonat. BARNES.

1164. —ἐμὴν χάριν.] Supple εἰς· in *meam gratiam.* Exempla occurrunt passìm.

1166. Ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα·] *Sed assensa est viro in omnibus:* καὶ πρὶν πατέρα καὶ παῖδας σέθεν ἀπεῖναι [κατὰ] μακρὰν [ὁδὸν]
—Syntaxis nota tironibus.

203. 1173. —παλλευκῳ ποδί,] *Pedem album* dixit Eur. de pede albis calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. 7. 92. Arnald. Animadvers. p. 20. edit. Lipf. 1788.

1178. —καὶ μόλις φθάνει—] μὴ πεσεῖν χαμαί, Angl. *and with difficulty prevents herself from falling on the floor,* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνοισι, *by falling into a seat.*

1181. —Πανὸς ὀργὰς,] Hinc Πανικὰ δείματα. BARNES.

[Vide

[Vide Vol. i. p. 330.] ἤ τινος θεῶν, hoc eſt, ἤ τινος ἄλλου θεοῦ, ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS.

1183. —ὀμμάτων τ' ἀπὸ—] Eſt hoc loco tmeſis pro ἀποστρέφουσάν τε κ. ο. *Et pupillas oculorum retorquentem.* HEATH.

1185. Εἶτ' ἀντίμολπον—] Angl. *Then ſhe* [γεραιὰ ſcil.] *uttered a dreadful lamentation different from her former ſhriek.*

1186. —εὐθὺς δ' ἡ μὲν—ἡ δὲ—] *Statim autem alia quidem—alia verò—*

1190. Ἤδη δ' ἀνέλκων—] Ordo eſt: Ἤδη δὲ ταχὺς βαδιστὴς—[νόσος ſcil.—] ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον ἀνθήπτετο τερμόνων δρόμου. *Jam verò velox curſor*—morbus ſcil.—*tollens pedem immenſis paſſibus metam curſus attingebat.* Difficultatem, quæ hîc cruci dedit Muſgravium, non malè, ut mihi videtur, expedivit Scholiaſtes: Ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτῷ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο. ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος, τουτέστιν ἤδη ἡ ταχεῖα νόσος ὀξὺ καὶ ὑπερμέτρον ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο. ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστῶν ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος ταχέως ἀφίκηται εἰς τὸν καμπτῆρα.—πλέθρον δὲ ἐστι μέτρον γῆς. ἔκπλεθρον δὲ, μέγα πήδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον.

1192. Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος—] Non opus eſt ut cum Barn. legatur ὄμματα. Æquè enim dicitur μύει ὀφθαλμὸς ac ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Il. ω, 637. HEATH. *Illa autem ex mutâ, et clauſo oculo.* Angl. *after being for ſome time ſilent, with her eyes cloſed.*

1196. —ἵει—] Ab obſoleto ἵεω, pro quo ἵημι, *mitto*, eſt in uſu in imperf. ἵεον, ἵεες, ἵεε· contract. ἵουν, ἵεις, ἵει. uti in τιθέω, et aliis ejuſmodi.

1201. —ἀλλ' ἀραρότως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiter tenebat redimiculum.*

1205. Πλὴν τῷ τεκόντι—] Senſus eſt: Pater ipſe vix po- 204
tuiſſet dignoſcere ſuam filiam, adeo ſcil. transformata erat.

1210. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων—] Ita varii MSS. et edit. Laſc: quæ Reiſkius ſic reddidit: *mandibulis*, h. e. dentibus, *inviſibilibus*, ſ. corroſione oculis non obſervandâ, *venenorum deliquebant.* Edit. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, i. e. ἀπέρρεον γναθμῶν, ἀδήλοις φάρμακοις, Angl. *flowed from her jaws by this inviſible poiſon.*

1218. —γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα. BARNES. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Schol. *Quis me hunc ſenem capularem te orbat?*

1230. —ποθεινὴ δακρύοισι—] Angl. *a fit ſubject for tears.*

1231. —τὸ μὲν σὸν] Supple σῶμα. vel, ut Schol. τὸ σὸν ἀντὶ τοῦ σύ.—*Sit autem corpus tuum longè à meo ſermone.* i. e. *Tu autem ſtatim diſcedas procul à me. Extemplò capeſſe fugam.* Finitâ narratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorſus

orsus fuerat eò regreditur. Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε κ. τ. λ. Γνῶ-στη γάρ— Et nihil opus est ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; *nam tu ipse*, &c.

205. 1236. μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν] Angl. *—are guilty of the greatest folly*. Vide suprà ad v. 585.

1238. Ολβȣ δ' ἐπιῤῥυέντ☉-,] *Opibus verò affluentibus,*—Notandum ἐπιῤῥυέντ☉- part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. sæpè usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto ῥυέω, pro quo ῥέω, *fluo*. Aor. 2. formâ pass. à ῥυέω, sæpè occurrit: Sic Herodot. viii. 138. ποταμὸς ἐῤῥύη. συῤῥυέω occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 262. edit. Hutch. 4to. εἰς τȣτὸ πάντες συνεῤῥυήκεσαν,—*confluxerant*. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. Vide Vol. i. ad p. 19. n. 8. et ad p. 7. n. 10.

1248 —φονεῦσαι—] *interficiendos*— Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.

1249. Πάντως σφ' ἀνάγκη—] Hoc loco malè repetitos hos versus putat Valck. ad Phœn. p. 433. non suprà. Vide ver. 1070. et de οἵπερ, in masc. genere, vide ad v. 858.

1251. Τι μέλλομεν— μη πράσσειν—] *quod cunctamur facere?* μὴ abundat Atticè. Vide Vol. i. ad p. 43. n. 4.

1255. —μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων | ὡς φίλταθ' [ἐστι σοι] i. e. μηδ' ἀναμνησθῇς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐστι σοι. [Græcismus tironibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things*, ὡς ἔτικτες, *since thou didst bring them forth.*

1260. —Ἰὼ γᾶ τε] Musgravio hanc Strophen et Antistrophen, partim ex MSS. partim conjecturâ, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

206. 1266. —ἐξόλασεν—] τέκνα scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hìc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1270. —ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.] *furiam à malis dæmonibus agitatam.* Medeam scil. Angl. *this frantic fury!*

1273. —ὦ κυανεᾶν—] Dor. genit. Vide suprà ad v. 2.

1276. Δειλαία, τί—] Pro vulgari δειλαία τί; lego, sublatâ interrogationis notâ, δειλαιόν τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quam sensum hæc emendatio. MUSGRAVE.

1279. Χαλεπὰ γάρ—] Ordo est: γὰρ ὁμογενῆ μιάσματα χαλεπὰ [ἐστι] αὐτοφόνταισι βροτοῖς ἐπὶ γαῖαν. *Nam piacula pro cæde cognatorum sunt difficilia interfectoribus in terrâ.* ξυνῳδὰ ἄχη θεόθεν ἐπὶ πιτνῶντα δόμοις. *Benè scio dolores cælitùs cadere in eorum domus.*

1282. —Οἴμοι τί δράσω;] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poet. 185.

1290.

1290. —ὡς ἄρ᾽ ἦσθα πέτρος,] *quam es saxum:* ἦσθα, vel ἦς, idem hic quod εἶς. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210. 232. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi *erat* occurrit pro *est*.

1291. —ἅτις—] *quæ prolem, quam peperisti, parricidali modo occides.* Nam ἄροτον τέκνων est *proles*.

1295. Ἰνὼ μανεῖσαν—] Variè narratur Inûs historia. Sed 207.
hoc loco Poëta eam sequi videtur quæ est apud Apollodorum Lib. iii. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. iv.

1297. —φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ,] *cæde liberorum impiâ*, i. e. *dum liberos impiè trucidabat*, τείνασα πόδα ὑπὲρ ποντίας ἀκτῆς, *pedem supra marinum littus extendens*—Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa littus ultra, in æquor decidens.*

1308. —αἰθέρος βάθος,] Sic celeberrimus Tho. Gray: *Progress of Poesy: —the azure deep of air.*

1313. Κείνην μὲν,—] *Illam quidem quos læsit punient.* ἔδρασεν, supple κακῶς. ἔρξουσιν, pro ῥέξουσιν, à ῥέζω, *facio*. δράω, vel ῥέζω τινὰ κακῶς, *lædo* vel *punio aliquem*.

1315. Μή μοί τι δράσωσ᾽ οἱ προσήκοντες γένει,] i. e. μή οἱ προσήκοντες γένει [τῇ νύμφῃ scil.] δράσωσί τι [αὐτοὺς — παῖδας nempè] —μοὶ autem dicitur à grammaticis παρέλκειν Atticè.—[Vide Vol. i. ad p. 56. n. 6.] ἐκπράσσοντες ἀνόσιον μητρῷον φόνον, *vindicantes impiam cædem à matre eorum patratam.*

1332. Τοιόνδ᾽ ὄχημα —] Hæc referenda ad fabulam, quæ 208.
Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Æetæ datis, per aërem avectam aufugisse narrat. BARNES. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντείοις ἅρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας. *Schol.*

1348. —ἀνδρὶ τῷδε,] *huic viro.* Seipsum intelligit. Vide suprà ad Œd. Tyr. 534. p. 129.

1354. Σκύλλης—] Vide suprà ad p. 65. v. 85.

1358. —πάρα,—] Hic pro πάρεισι 209.

1365. Σὺ δ᾽ οὐκ ἔμελλες—διάξειν—] Angl. *Thou wert not to lead* — Vide Vigerum, de verbo μέλλω, Cap. v. Sect. viii. Reg. 7.

1373. —λύει δ᾽ ἄλγος.] λύει pro λυσιτελεῖ. Vide suprà ad v. 571.

1382. Οἶδ᾽ ἐστιν, ὅμοι,—] *Capiti imminebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.

1390. —Ἀκραίας θεοῦ,] Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις· Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι· τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια, καὶ τὰς τελετάς.—*Schol.*

1395. —εἶμι—] Vide Vol. i. ad p. 50. n. 5. 210.

1398. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ—] Ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι· κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ καταπεπτωκυῖαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν·

Digitized by Google

Αργϋς λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τῦ μέρει τινὶ τῆς Αργϋς. *Schol.* λειψάνῳ Αργϋς Angl. *with a remnant* or *fragment of the Argo.*

1403. —ξειναπάτα ;] Dor. Gen. pro ξειναπάτϋ, à nominat. ξειναπάτης, *hospitum deceptor.*

1407. Οὔπω θρηνεῖς·] *Nondum occepis lamentationem* :—

1410. —ἴκτας ;] Dor. pro ἴκτης, ab inusitato κτῆμι, *interficio.*

211. 1419. —πάρα] ut suprà ver. 1358.

1424. ὤφελον—] *quos utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut cæsos Cernere cogerer*— BUCHANAN. Vide suprà ad v. 1.

1426. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit ; quæ est itidem conclusio Helenæ, Baccharum, Andromaches, et Alcestidis ; uti observavit Barnesius.

Digitized by Google

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

I. NOTÆ IN THEOCRITUM.

* E THEOCRITO.] Theocritus, filius Praxagoræ ac Philinæ, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemæi Philadelphi Ægypti regis, qui regnare occepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidæ; vel ipsum potiùs Simichidam, quia simus erat, interdùm dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque præfixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico ascribunt: 215.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ᾽ ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείην οὔ ποτ᾽ ἐφελκυσάμην.

Alius est [Theocritus] *Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi, Unus ex plebe Syracusanâ, Filius Praxagoræ et inclytæ Philinæ: Musam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriæ prodita sunt. Præceptores Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ᾽ ἐξοχὴν ὁ Βουκόλος veteribus dictus, quippe in hoc genere omnium præstantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quæ reliquit Idylliis decem tantùm rustici sive pastoritii generis habentur. Cætera sunt varii argumenti; sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quædam elegantissima Epigrammata quæ auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio XII; quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem

215. Theocriteo uberius disseruit Harlesius in commentatione editioni suæ præfixâ. Præter Theocritum, apud Græcos quoque scripsère quædam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus, quæ ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatorem nactus est Theocritus elegantissimum Virgilium in Bucolicis: de quorum meritis eruditi homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè judicium tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque de carmine Bucolico differens plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturæ in Theocrito invenit. "Virgilio", inquit Heynius, "elegantiæ laudem, dignitatis et doctrinæ "nemo invidebit; sed simplicitate et naturali aliquâ ve-"nustate rerumque copiâ et varietate non minùs cedit "Theocrito, quam ars naturæ, quam vincere quidem illa "operosè in singulari aliquâ re potest, sed in summâ "rei iners et vana est." Et paulo post: "Hoc unum "monebo, nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theo-"crito plus nativæ elegantiæ, esse, non mirari non poteris, "cum videas, etiam præstantissimos ex hoc genere poëtas "recentiorum temporum Virgilium maluisse sequi quam "Theocritum. Artis scilicet semper facilior imitatio; "naturalem venustatem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. præfix.] Sic autem elegantem suam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam paucis quod sentio. Similis est Theocritus am-"plo cuidam Pascuo, per se satis fæcundo, herbis plurimis "frugiferis floribúsque pulchris abundanti, dulcibus etiam "fluviis uvido: similis Virgilius Horto distincto nitentibus "areolis; ubi larga florum copia, sed qui studiosè dispositi, "curâque meliore nutriti atque exculti diligenter, olim huc "à pascuo illo majori transferebantur." [De poësi Bucol. Græc. edit. suæ Theocriti prefix. ubi vide plura.] Cæterùm de poësi Bucolicâ multi scripsere. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eò versari cupit, præter has ingeniosas Wartoni et Heynii dissertationes, adire potest Rapin de Carm. Pastoral. *Dissert. sur l'Eclogue par Fraguier; Memoires de l'Acad. des Inscrip. T. II. p.* 132. *Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler*, N° 36, *and* 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissimum ostendit in hoc genus poëseos in libro suo jucundissimo *The Lives of the English poets*, ad fin. Vitæ *Joan. Gay*; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harles.

THEOCRITI

Digitized by Google

THEOCRITI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Theocriti Eidyllia: una cum Heſiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Iſocratis 18. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Edit. princeps, quæ eſt rariſſima.] 215.

2. ——— Eclogæ xxx.—Sententiæ ſeptem Sapientum.—Theognidis ſententiæ.—Aurea Carmina Pythagoræ, &c. Curâ et ſtudio Aldi Manucii Romani; *Venet.* 1495. *in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calliergo, *Romæ*, 1515. *in 8vo.* [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim deſcribitur à Reiſkio in præf. ſuæ edit. p. xii, ſqq.]

4. ——— Idyllia, &c. inter principes Poëtas Græcos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano; *Paris*, 1566. *in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejuſdem Epigrammata: Simmiæ Rhodii Ovum, &c.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. *in 12mo.*

6. ——— Moſchi, Bionis, Simmii quæ extant: cum Græcis in Theocritum Scholiis: Omnia operâ et ſtudio Danielis Heinſii. Accedunt Joſ. Scaligeri, Is. Caſauboni, &c. Notæ et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano.* 1604. *in 4to.* [Utilis quidem editio. Notandum eſt priorem Dan. Heinſii, 1603. erroribus ſcatere; ideoque ſuppreſſam fuiſſe.]

7. ——— Reliquiæ utroque Sermone, cum Scholiis et commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indiceſque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiſke. *Viennæ et Lipſiæ*, 1765. 2 *Voll. in 4to.* [Multa fecit acutiſſimus Reiſkius in hâc edit. ſed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. i. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracuſii, quæ ſuperſunt, cum Scholiis Græcis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notæ perpetuæ. Epiſtola Joannis Toupii de Syracuſiis, ejuſdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 *Voll. in 4to maj.* [Edit. omnium ſplendidiſſima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici eſſe contigit ut clariſſimum editorem, nunc defunctum, noverim ejuſque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat ſummæ modeſtiæ; ſed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: ſive in ſoluto ſeu adſtricto ſermone ſcriptor elegantiſſimus: in venuſtatibus Siculi aliorumque poëtarum ſentiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario anteferendus, quantum viris hiſce doctiſſimis in inveſtigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus poſthabendus.]

9.

Digitized by Google

215. 9. Theocriti decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetstenio reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniazusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1773. *in 8vo.* [Adnotationes hæ in Adoniazusas amplam messem profundæ eruditionis, etiam post curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiæ Græcè et Latinè; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori Harles. *Lipsiæ,* 1780. *in 8vo.* [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore est, sine dubio, omnium præstantissimus.]

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Græcè et Latinè. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonulla à G. E. Higtio subjecit, Græca ex Edd. primis, Codd. et aliundè emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1781. *in 8vo.* [Editio est hæc merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solùm versata. At in hoc genere vix aliud invenies præstantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet præfixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. edit. Harles. ubi suprà.

† Εἰδύλλιον α΄.] *Idyllium I.* Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἰδεῖν, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον. *Schol.* *Eclogæ* quidem nomen, ut *Idyllii,* haud dubiè Grammaticis debetur. HEYNE. Insignes Veneres, omnésque ferè quas Musa præ se fert Bucolica, complectitur hoc Idyllium. Varietate præcipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum veritate, commendari videtur. WARTON. In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes Idyllii primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, præter novem. Ex hac circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemæo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hac de re ita etiam statuit Valckenarius, in erudita epistolâ ad M. Röuerum. "Versum dactylicum dicere debere Bucolicum, si "duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, "qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis atque "adeò Alcmanicus." Porro laudatur Bucolicum carmen,

certè

Digitized by Google

certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in Diss. de Poes. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἀδύ τι τὸ—] Ordo est: Αἰπόλε, καὶ τήνα ἁ πίτυς, ἁ [οὖσα] ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται τὸ ψιθύρισμα τι ἅδυ, &c. *O pastor caprarie, et ista pinus quæ est juxta fontes modulatur suum susurrum quodammodo jucundum: et tu quoque suaviter fistulâ canis.* In Idylliis Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, ἁδὺς, &c. pro communi ἡδύς· ἁ pro ἡ· Nam Dores sæpissimè mutant η in α. Τῆνος, τήνα, τῆνο, pro ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, *ille*, &c. ποτὶ, pro πρὸς. παγαῖσι, pro πηγαῖς, à παγὰ, ᾶς, ἁ, pro πηγὴ, πηγῆς, ἡ, *fons*. μελίσδεται, pro μελίζεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi μελίζω, Dor. μελίσδω. Solenne est Doribus ponere σδ pro ζ. τὺ est pro comm. σὺ· [indè Lat. *tu*.] item pro σὲ in accus. sed hoc raro. Συρίσδες, pro συρίζεις. Ubi notandum in 2. sing. præs. ind. act. Dor. terminationem esse -ες pro εις. in præs. quoque infin. ι eliditur, sic συρίσδεν, pro συρίζειν. Vide infrà ad ver. 13.

4. Αἴκα τῆνος ἕλῃ—] i. e. εἴκε, vel, sequente vocali, εἴκεν, 216.
[quod poeticè pro εἰ ἂν] ἐκεῖνος ἕλῃ, &c. ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἁ χίμαρος. Angl. *the kid devolves to thee.* "ἐς τὲ, ab Apollonio "Dyscolo lectum: ἐς τὺ, usitatius Theocrito, prætulit "Brunck." VALCKENAER. ἔστε, *donec*, et κ', quoniam κε sive κεν à poëtis pro ἂν usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἢ τὸ καταχὲς] Ordo est: ἢ τὸ τῆνο [nam τῆν' pro τῆνο quod Dor. pro ἐκεῖνο] καταχὲς [Dor. pro κατηχὲς] ὕδωρ καταλείβεται ὑψόθεν ἀπὸ τᾶς [τῆς] πέτρας. "Sensus est: Carmen "tuum, ô pastor, dulcius est, quam aqua illa, quæ cum soni-"tu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Græcus: ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. Undè Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale sopor fessis*, &c. Ecl. ii. 45. et ——*Nec quæ Saxosas inter decurrunt flumina valles.* Ecl. v. 84.

9. —ὀΐδα—] οἶς, ὀΐδος, idem apud Theocr. ac ὄϊς, ὄϊος, ἡ, *ovis*. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἄρνα σακίταν—] σακίτας, α, ὁ, Dor. pro com. σηκίτης, ου, ὁ. epithetum agni apud Theocritum,—ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας· *Agnum tu saginatum*, [vel, *pinguem*] *accipies dono.* Græcus Interpres ita scribit: σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι. σηκῖται *agni vocantur quos lactis adhuc indigentes à matribus separant pastores, separatim pascunt et in proprio stabulo claudunt.* ÆMYL. PORTI *Lex.* Dor.

12. Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν,] *Vis per Nymphas*— ποτὶ, Dor. pro communi πρὸς, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus,

Digitized by Google

216. lius, et obtestationibus. ÆMYL. PORTUS. λάω, λῶ, *volo*, λάεις, contractè λᾶς, pro quo λῇς, uti in ζάω, *vivo*, διψάω, *sitio*, &c. Cæterum τᾶν νυμφᾶν est Dor. gen. plur. —τᾶδε καθίξας, *hic assidens*. τηδε, Poet. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, *hic*. καθίξας, Dor. pro καθίζας, à καθίζω, *sedere facio*; in voc. med. *sedeo*; sed ita interdùm redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. i. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον,] ὡς intelligendum est εἰς aut πρὸς, non solùm ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 7. et Klotz ad Tyrtæum pag. 81. HARLES. Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. *Schol.* Ὡς τὸ, &c. Angl. *near this sloping bank*; ᾇτε μυρῖκαι, supple εἰσι, *where the tamarisks are*. ᾇτε, Dor. pro ᾗτε, *ubi*. i. e. ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗτε— Conf. Virg. Eclog. iv. init. Συρισδεν, vide suprà v. 1.

15. —τὸ μεσαμβρινὸν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινὸν vel μεσημέριον, hîc scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon*. Est idem ac κατὰ τὸν μεσημβρινὸν χρόνον. ἄμμι et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες·] Angl. *We are afraid of Pan*. Nam δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant *præs. perf.* [Vide Vol. i. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκομες, pro δεδοίκομεν, 2. plur. præs. verbi δεδοίκω, quod formatur à perf. m. δέδοικα; [ut πεφύκω, à φύω, πεφρίκω, à φρίσσω, à perfectis scil. activis: et πεφράδω, κεκλήγω, ὀρώρω, à perf. mediis verborum φράζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Cæterùm, meridiei quietem," ut observavit vir eximius T. Warton, "Veteres attribuere solebant, quippe qui "somnum tunc temporis capere deos arbitrabantur." Hæc autem et quæ proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν. ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν. Veteres nimirum sedem iræ in naribus collocârunt. ἐντὶ [Dor. pro ἐστὶ] γε πικρὸς, Angl. *he is peevish*, or *choleric*.

21. —τῶ τε Πριήπω] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριάπου, i. e. *statuæ Priapi*, καὶ τᾶν κρανιάδων, Dor. pro. τῶν κρηνιάδων, *et statuis dearum fontium*, hoc est *Naiadum*. κατεναντίον, *è regione*, ᾇπερ, *ubi*, &c.

23. —αἰ δέ κ᾽ ἀείσῃς,] ἐὰν δὲ ᾄσῃς ὥσπερ ἦσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβυκὸν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τι σοι δώσω διδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας· ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. *Schol.* ποταμέλξεται,

i. e.

 216.

i. e. ποταμέλξεται, patietur, præter illud lac, quo nutrit duas hædulas, aliud adhuc sibi detrahi, quo duæ mulctra impleantur. REISKE. Præterea mulgebitur in duas mulctras.—Scholiastes rectè interpretatur ἀμελχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon affatim dabunt exemplorum; Xenophon præ ceteris. VALCKENAER. Vide suprà ad Med. Eur. 630. item Vol. i. ad p. 99. n. 1. Conf. Virg. Eclog. iii. 30. *Bis venit ad mulctram*, &c.

27. κισσύβιον] Luculenta sanè descriptio κισσυβίου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex cælaturæ multiplici argumento. CASAUBON. Κισσύβιον poculum pastorale ex hederæ ligno primùm confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Uberior autem hujus poculi descriptio non ideò culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. HARLES.

28. —ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.] *scalptorii manum sive cælum*, h. e. sculpturæ instrumentum, *adhuc redolens*. *Idem*. ποτόσδον, Dor. pro προσόζον.

29. Τῶ περὶ μὲν χείλη—] Τῶ, Dor. pro τοῦ, quod pro ᾧ, et ordo est: περὶ μὲν χείλη τοῦ—κισσὸς μαρύεται ὑψόθι. Angl. *Around about its brim ivy winds aloft*.— Hanc autem descriptionem respexit Virgilius, [Ecl. iii. 36.] —*Pocula ponam Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis, Diffusos edera vestit pallente corymbos.* Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihique amicissimus Chr. G. Heyne; cujus annotationis hæc est continuatio:—Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti i. 29, sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybio, quod majus erat vas pastoritium, superficie tres sunt areæ: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsâ amatoriè expostulantes exhibet, in alterâ piscator rete trahit mari, in tertiâ vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hedera et helichrysus sunt implicitæ inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro; Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, *ambit oram vasis hedera*, κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος, flore *helichryso* (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. ii, 78 legerant?) *vestita*, implicita. ἁ δὲ ἕλιξ ἀγαλλομένα καρπῷ κροκόεντι εἱλεῖται κατ' αὐτόν, *hederæ autem racemuli*, corymbi diffusi hederæ, *fructu croceo seu baccis ornati* (conf. Bentl. ad Horat. Ep. i, 19, 20.) *volvuntur circa illum* (helichrysum), *eum florem implicant*. HEYNE. Ἑλιχρύσος -ον, est *Gnaphalium stœchas* Linn. Angl. *Shrubby everlasting*: Sic dictus ab ejus flore

216. flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis ἀμάραντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orpiment*; quod Dioscoridi semper est ἀρσενικὸν, quem secutus est Plinius. Κισσὸς seu κιττὸς, est *hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy*. Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quæ tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem præcipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhærescens ascendit, caulem crassiorem acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos*; tum quidem propriè κισσὸς vocabatur. Quum verò humi serpit caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc ἕλιξ nominabatur: quæ vox igitur propriè sonabat *Hederæ viticula*, Angl. *a tender shoot of the Ivy*. Ἕλιξ quoque interdum denotabat *capreolum*, sive *claviculam*, [Angl. *the clasper*, or *tendril*,] per quam vites, aliæque id genus plantæ aliis robustioribus adhærescentes sustentantur.—Hæc autem, aliáque infrà ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegæ mei Danielis Rutherford, in hâc Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ Scientiâ non leviter tincti sed penitus imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinæ cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius.

32. —γυνὰ—τέτυκται,] *Mulier sculpta est, τι δαίδαλμα θεῶν, exquisitum quoddam opus dearum!* Poëticè dictum. Αὐτὴ ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. *Schol.* Cæterùm in plerisque codd. et primis editt. scriptum legitur E. δὲ γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. Præstat alterum. VALCKENAER.

217. 34. Καλὸν ἐθειράζοντες—] Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτὸ πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστι κοινὸν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. *Schol.*

35. —τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·] Ταῦται δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ὡς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται. *Schol.* Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris s. scalptoris mihi quidem videtur superare. HARLES. In hac quoque censurâ consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. cap. i.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi cælaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, æquè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se cælaturam tantùm describere, vel voluisse sculptorem

ptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc huc nunc illuc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tam sculptoris quàm pictoris benè notum est. Sed ars poetæ hic, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarium suum pleniùs describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repræsentare potuit. Quod quidem omni tempore iis usu venire solet, qui picturæ vel cælaturæ argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. passim. 217.

36. Ἀλλ' ὄκα—] Sic scribendum cum Heinsio, pro Ἄλλοκα Brunckius ostendit. VALCKENAER. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε ἢ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει. *Schol.* ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλοιδιόωντες] κοιλοιδιάω, et κυλοιδιάω, *habeo cavitates sub oculis tumentes*: à τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλὰς, *cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris.* DAMM. *Lex. Homer.* κυλοιδιόωντες contractè κυλοιδιῶν, et, reduplicato dimidio τῷ ω, quod est ο, κυλοιδιόων, quæ mutatio solennis quoque Homero. Vide suprà ad Od. α, 25 p. 41] ἐτώσια κὴ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι κὴ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν. *Schol.* ἐτώσια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.] Sic Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceres.*— Æn. viii, 649.

42. —γυίων—ὅσον σθένος— pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἐστὶ, h. e. *omnibus membrorum viribus.* HARLES.

43. —Ὧδέ—] Idem quod οὕτως.—ἶνες οἱ ᾠδήκαντι [Dor. pro ᾠδήκασι] πάντοθεν κατ' αὐχένα, κὴ περ ἐόντι πολιῷ. *Adeò venæ ipsi tument undique in collo, quamvis cano.*

45. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν, i. e. κατὰ τοσοῦτον διάστημα ὅσον ἐστὶν ὀλίγον, *ad tantam distantiam quanta est parva, exindè,* h. e. *non procul ab,* &c.

47. —ἐφ' αἱμασιαῖσι—] Angl. *near a hedge*—

48. —ὁ μὲν ἀν' ὄρχως φοιτῇ,] i. e. ὁ μὲν φοιτᾷ ἀν' ὄρχους, Angl. *the one is in the attitude of going up and down the rows of vines,* σινομένα τὰν τρώξιμον. τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. *Schol.*] *injuring the ripe grapes.* Conf. Cantic. Salamonis, ii. 15.

51. —πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] ἀκράτιστον hic significat τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ, et derivatur à κεράννυμι, ut rectè interpretatur H. Stephanus (Thes. Tom. II. c. 136. b.) BRUNCK. τὸ ξηρὸν est, secundum eundem H. Steph. (Ibid. c. 1142. [*locus siccus,* seu *loca sicca.* Ernestius autem, ad Callim. i. 253] ξηρὸν *cibi vacuitatem* exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: Φασὶν οὐ ἀνήσειν τὸ παιδίον, *ait se puerum non relicturum,* πρὶν πρὶν ἢ

217. ἢ καλέσῃ [αὐτὸν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκρατίστων, *priusquam ipsum surdere fecerit ad loca sicca*, [i. e. *cibo vacua*,] *nihil possidentem*. Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, *donec ipsum jentaculo* vel *prandio spoliaverit*. Vulgò quidem redditur ἀκράτιστον, *sine jentaculo*: Verùm præterquam quod ἀκράτιστος in hoc sensu [ab ἄκρατος, *merus*, scil.] antepenultimam habet longam, ideoque in versu hic stare nequeat; analogia linguæ, ut sensus sit *sine jentaculo*, ἀνακράτιστος postulat. [Conf. Toupium in Epist. de Syracusiis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quædam rectè vidit, quædam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, *impransum*, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke. ad Il. κ, 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo —πρὶν ἢ νάριστον: quod non improbat magnus Valckenarius. Verùm utrovis modo interpretatus fueris sensus eodem redibit.

52. —ἀνθερίκεσσι] Ἀνθέριξ est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hîc intelligitur, is esse videtur, quem *asphodelum ramosum* Linnæus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθερίκεσσι locustipulas suas construxerint veterum Græcorum pueri, nos jam latet. SCHREIBER. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit.—Homerus [Iliad. υ, 743.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. Virg. Æneid. vii. 809. Æ. PORTUS. Scholiastes in Theocritum significationem vocum ἀνθέριξ et ἀνθέρικος minùs accuratè exposuisse videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro fructu τῆς ἀσφοδίλυ sumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: Ἀσφοδίλος ἐστι βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. Hæ voces re verâ usurpatæ videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdùm stirpem. Theophrastus et Hippocrates per ἀνθέρικον caulem tantùm volunt, iisque Plinius adstipulatur. Veterum Ἀσφόδιλος vel -ον, est *asphodelus ramosus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficubus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est fractúque, vel sectu falce, difficilis; et siquando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè ἀνθερίκα

θερίζειν

Digitized by Google

Ἀκρίζειν idem fonabat ac *apertùm pandere*, vel *absurdum aggredi*. 217.
Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *nassas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturâ utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. Ἀκρίς, undè ἀκριδοθήρας, est *locusta* plerisque; *gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας,—] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus acantho*. Ecl. iii, 45. Per ἀμφὶ δέπας, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum vas intelligunt Scholiastæ.—Ὑγρὸς est *flexibilis*. WARTON. Ἄκανθος est *acanthus mollis* Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's-breech*: cujus folia sæpè sculpturâ imitabantur; et præcipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD.

56. Αἰολικόν τι θάημα] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquando, tantum artis admirandæ prodigium, *ut Thyrsidis illud mentem stupefaceret*, fuit Calydonius sive Æolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub h. v. ibique Alberti.—τὺ (Dor. pro σὺ) θύμοι (τὴν σὴν διάνοιαν explicat Scholiastes,) more Homeri aliorumque poëtarum dixit Theocritus. HARLES. Θάημα, Dor. pro θέημα.

57. Τῶ—] Dor. pro τοῦ, quod idem est hìc ac τούτου, et subauditur ἀντὶ, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. —τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·] τυρόεις est adjectivum, et supplendum ἄρτος· τυρόεις γάλακτος igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HARLES. τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἐπὶ γάλακτος λευκοῦ. *Schol*. quæ verior videtur quia simplicior interpretatio.

59. Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν,—] i. e. Οὐδέπω ἔτι προσθίγεν ἐμὸν χεῖλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis labra admovi, sed condita servo*. Ecl. iii. 43.

61. Αἴκά μοι τὺ,—] Ordo est: ἐὰν τὺ, φίλος, κεν [quod est ἂν] ἀείσῃς μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον. Ἐφίμερον ὕμνον, *carmen pastoribus amabile*, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante Reiskio, vertit, *hymnum amatorium, desideratissimum*. HARLES. Τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Siciliâ, primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poëtâ primum cantatum fuit. Quæ lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario.

62. —πρόφρασσ' ὦ 'γαθέ·] i. e. πρόσαγε ὦ ἀγαθέ· *age ô bone, vel huc accede ô bone vir*. ÆM. PORTUS.

63. —εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα] ad *Plutonem qui oblivionem inducit*. ἐκλελάθω, est novum verbum à perfect. med. λέλαθα

δω verbi λωβέω formatum; uti à κάκλη, α, κέκληγω; à πέπληγα, πέπληγω, à πιφράδω, πεφράδω. et similia. Vide supra ad v. 16.

64. Ἀρχετε βωκολικᾶς,—] Hinc Virgil. *Incipe Mænalios*, &c. Ecl. iii. passim.

218. 65. ἁδ' ἁ φωνά,] i. e. ἥδε ἐςὶν ἡ φώνη, &c.

66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ',—] i. e. Πῆ ποτε ἦτε. ὅτε Δάφνις ἐτάκετο; *Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabesceret?* "Utrum ἦθ' an ἦσθ' "scribatur nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro Æolico "ἦσθα, *eras*, sed pro ἦσθε, *eratis*, in imperf. med." BRUNCK. Cf. Virg. *Quæ nemora*, &c. Ecl. x, 9, sqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye Nymphs*, &c. item Pop. Past. et Dom. Lyttelton Monod. Fuit autem Daphnis in vetustis carminibus pastoritiis celeberrimus; et herois loco inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius [Virg. Ecl. v. Argument. quod vide.] "Addixerat se Daphnis" [verba sunt Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Græcor. Vol. iii. p. 67.] "Nymphæ Echenaïdi, cui juraverat se nunquam in "alterius fæminæ amplexus iturum. Irritum juramentum "fecit regiæ cujusdam puellæ fraus, quæ, quum pastorem "deperiret, vino eum obrutum libidini suæ morigerum ha"buit. Comperto furto Echenaïs in furorem acta amorem "odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphæ fi"dem non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cu"jus vi tandem contabuit et periit. Hæc est cantici sum"ma quod canit Thyrsis." Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Æliano: atque ex ejus notitiâ pendet sequentis cantilenæ intelligentia. Qui de Daphnide plura velit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii, 68. Diodor. iv, 84. Ælian. Var. Hist. x. 18. et Dorvillii Sicula, p. 27. Vol. i.

67. Η κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα,—] Construe: ἢ [ἦτε] κατὰ καλὰ τέμπεα Πηνειῶ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδω; *An eratis apud pulchra tempe Penei, vel apud* pulchra tempe *Pindi?* i. e. apud pulchra tempe quæ sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amœnissima ad quam Poëtæ sæpissimè alludunt. [Vide ejus descript. ab Æliano Vol. i. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer.

—68. Ἀνάπω] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliæ juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliæ.

71. Τῆνον μὰν θῶες,—] Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ἀδύραντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν. *Schol.* Θῶες—Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen θὼς intellectum fuisse *canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall*. RUTHERFORD.

72. Τῆνον χὡ 'κ δρυμοῖο—] i. e. Ἐκεῖνον καὶ οἱ ἐκ δρυμοῦ.

74. Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες,] i. e. Πολλαὶ βόες παρὰ ποσὶ οἱ—

Virg.

Virg. *Stant et oves circum*, &c. Ecl. iii, 16.—Quanta contractiora illa et frigidiora Virgilii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves ſcilicet, quas tantum dixit "ſtare circum?" Deſcriptioni certè et vis et pathos acceſſit ex enumeratione plurium diverſorum animalium, WARTON: qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hîc benè defendit. 218.

77. Ηνθ' Ἑρμᾶς πρατιστος ἀπ' ὤρεος,] i. e. Ἑρμῆς ἦλθε πρώτιστος ἀπ' ὄρεος, — Virg. *Venit et upilio*, &c. Ecl. iii. 19, ſqq.

80. Ηνθον τοὶ βῶται, —] i. e. Ηλθον οἱ βῦται — Βῦται ſive βȣκόλοι, *bubulci*, honeſtiſſimi habebantur paſtores: αἰπόλοι, *caprarii*, fuerunt minimæ dignitatis. Medium inter illos, ſecundum quorundam ſententiam tenuerunt ποιμένες, *opiliones*.—Obtinuerat tamen uſus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii monet, ut βȣκόλοι eodem modo quo ποιμένες, omninò de quocunque paſtorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diſſ. de poëſi bucolicâ, &c. et Hardion de paſtoribus Theocriti, in Mem. de literat. des I. et B. L. Paris 1746. pag. 534, ſqq. HARLES.

81. —ἀνηρώτευν,—] Pro communi ἀνηρώτων, 3. pl. imperf. indic. ab ἀνερωτέω, ῶ. Ion. et Dor. pro ἀνερωτάω, ῶ, *interrogo, inquiro*. —ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κῆφα· i. e. ἦλθε ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη· — τί τὺ τάκεαι, i. e. διὰ τί σὺ τήκῃ. τήκομαι, *tabeſco*, [à τήκω, *tabefacio*] τήκεσαι, eliſo σ, τήκεαι, et poſtea contractè τήκῃ, Dor. τάκεαι.

82. —ἁ δέ τυ κώρα—Ζαλοῖσ'—] Hemſterhuſii lectionem cum Brunckio nunc cæteris præfero: in codd. leguntur Ζατεῦσα· Ζαλοῖσα· Ζαλεῦσ' ἆ. Heinſio placuit Ζαλῶσ' ἆ. VALCKENAER. Mihi placet conjectura Wartoni et Hemſterhuſii Ζαλοῖσ. ἆ [ζαλοῖσ. pro ζηλῶσα, à ζηλόω.] *quæ, æmulatione capta, ſuſpectum habuit amatorem*, quam Brunckius quoque reſcripſit. HARLES. Ζατεῦσ· vel ζατεῦσα Dor. pro communi ζητοῦσα, *quærens*. Sed "non quærebat Nympha Daphnin, in quem "erat infenſo animo, ſed ut ejus aſpectum vitaret, longè a "locis, in quibus degebat paſtor, per montes et ſylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hîc ſolitas ſuas ſedes, Ætnam, "ut ex cantici initio manifeſtum eſt. Ibi ad eum facilè "Nympha acceſſiſſet, ſi eum revera quæſiviſſet, ut ei amoris "inconſtantiam exprobraret, nec illi per avia montium et ſylvarum diſcurrendum fuiſſet." BRUNCK. Scholiaſtes tamen legit ζαλεῦσα, et putat ironicè dictum, quippe non Nympha Daphnin ſed Daphnis ipſe Nympham quærebat; vel Daphnin conſolandi gratia dictum. εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, ȣ̓ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος —παραμυθȣ́μενος δὲ αὐτὸν τȣ̃το λέγει. δύσερως τις ἄγαν εἶ, ἤγȣν ȣ̓κ εἰδὼς ἐρᾷν, ȣ̓ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτȣ̃ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγȣν, ὑπ' ȣ̓δεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. Ita Scholiaſtes; qui et notavit ſequentia: τινὲς δέ

φασιν

218. φασιν ὅτι ἐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐτηκέτο. Quæ forsan verissima loci sententia: adeóque revocandum ζατεῦσα. Cæterùm ἀμαίχανος est Dor. pro ἀμήχανος, et redditur ab Harlesio, *cujus inconstantia nulla modo mutari potest.* Mirum autem est hæc et sequentia verba à doctissimo D. Heinsio aliisque Nymphæ tribui. "Sunt," ut verbis utar acutissimi Brunckii, "ipsius Priapi, cujus personæ maximè conveniunt quæ sequuntur, αἰπόλος ἐκ ἐτι ὁρῆς. Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is neque Δρυάδα, nec Ναιάδα, sed Πορνιάδα, Nympham è lupanari, sibi fingit."

86. Βώτας μὰν ἐλέγευ] Dor. pro βότης μὲν ἐλέγε. Vide supra ad v. 80.

87. Ὠιπόλος, &c.] Ἀντὶ τῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τῦ ο κ) α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένυ τῦ ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ᾠπόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾠπόλοι.—ὁ αἰπόλος ὅτι ὁρῇ τὰς μηκάδας, ἤγυν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τῦ ὅπως, ἐπιῤῥηματικῶς. βατεῦνται, ἤγυν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τάκεται κατὰ τὰς ὀφθαλμὼς, ἤγυν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι ἐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. κ) τὸ ἐπειδὰν ὁρῇς τὰς παρθένως ὅπως γελάντι, τάκη τὼς ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ σὺ αὐταῖς χρείως. *Schol.* Verùm non opus est ut huic interpretationi aliquid accedat: et præceptori humano, hoc cæteroquin pulcherrimum Idyllium ingenuæ Juventuti enarranti, facile condonarem si hæc Priapeia carmina perfunctoriè tractaverit, vel sicco pede transierit. Atque utinam ne unus fuisset versiculus in bucolicis elegantissimi Virgilii qui eandem dari veniam postularet.

92. Τὼς δ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ Βωκόλος, &c.] i. e. ὁ βυκόλος ἐλέξατο ἐδὲν πρὸς τὰς. Vel, ut Schol. πρὸς τύτυς δὲ, ὅσυνας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τὰς βότας, τὰς ποιμένας, κ) τὰς αἰπόλυς, τὸν Πρίαπον, καὶ τὰς λοιπὰς, ἐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βυκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις ἀλλὰ τὸν αὐτῦ ἔρωτα ἐπέραιν, κ) ἤνυεν μέχρι κ) τῆς μοίρας. Valckenaer ita interpretatur:—*Sed suum tolerabat amorem acerbum, atque,* in illo fortiter ferendo, *vitam ad finem usque transigebat.*

95. Ηνθέ γε μὰν ἀδεῖα, &c.] Ηλθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγυν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχυσα, τυτέστιν, ἐναδειξαμένη. *Schol.* ἦλθε γε μὰν, &c. *Venit tamen etiam suavis Venus ridens,* λάθρη, &c. occultè quidem ridens, [risumque dissimulans] *gravem iram spirans,* vel *præ se ferens, graviter irata.*] Æ. PORTUS. Pro vulgari λάθρη, quod est λάθρα, Valckenarius dedit λαθρία, quod eodem redit.

97. Κῆπε, τὺ θὴν, &c.] Καὶ εἶπε· σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχυ, ἀντὶ τῦ εὔχυ, καυχᾷ, λυγίζειν, ἤγυν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα, ἆρ' ὐκ αὐτὸς ὑπὸ τῦ ἔρωτος τῦ ἀλγεινῦ ἐλυγίχθης; *Schol.* Veneris amarulenta irrisio: *Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium; coëgit te tamen ad alios amores.* BRUNCK. Λύγος,

λύγος, ου, ὁ, *vimen*, ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγίζω, f. σω, vel ξω, *viminibus*, sive *vimineis vinculis*, *ligo*, *vincio*; et simpliciter *ligo*: indè *supero*, *vinco*, &c. κἠπι, &c. *et dixit*, *tunc gloriaberis Daphni*, *fore ut amorem vinceres? An non ipse à gravi amore victus es?*

102. Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν, &c.] Hic locus mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quæ est Valckenariana et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus*, *Venus mortalibus infesta*, γὰρ ἤδη πάντα φράζει ἥλιον δεδυκέναι ἡμῖν. *omnia enim jam indicant solem nobis occidere*: i. e. *vitam meam ad finem jam appropinquare*; Δάφνις ἔσσεται κακὸν ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν ἀΐδα, *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos.* Vel ut 219.
Brunckius vir doctissimus παραφράζει· "*Moritur Daphnis*, *et* "*apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem uret.* Scilicet *vi*"*debit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaidem amare*, "*quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me frau*"*dem machinatus est*, *cujusque eum nunc ex matris Veneris ver*"*bis auctorem intelligo*, *ea regiam quidem puellam voti sui com*"*potem fecit*, *sed animum meum à Nymphâ non alienavit: non* "*est ergo quod triumphum agat.*" Idem vir egregius dedit; post Toupium, [Animadverss. in Scholia] præeunte Scholiaste, Ἤδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις,— *Odiosa Venus*, *tui* ENIM *pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol*, *quem nec tua furta scis olim latere sivisse. Moritur Daphnis*, &c. Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus SOL index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit Valckenarius: Ἤδη γὰρ (nempè ἐξεῖ) φράσδειν πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κ' εἰν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται αἶσχος Ἔρωτος.

105. Οὐ λέγεται, &c.] *Abi ad montem Idam ubi Anchises Venerem* scil. *tentâsse*, et *cum illâ rem habuisse* dicitur. HARLES.

106. —τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος.] Duo vocabula τηνεῖ [Dor. pro ἐκεῖ,] et ὧδε non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hic* significant; sed utrumque idem dicit, *ibi*, *ibi*, apud Anchisen puta, in monte Idâ. Locus est similis Idyll. v, 33. REISKE. Κύπειρος probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis gramineis seu junceis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι—] *susurrant ad alvearia.* βομβεῦντι pro βομβοῦσι, à βομβέω. ποτὶ σμάνεσσι, Dor. pro πρὸς σμήνεσι.

109. Ὡραῖος χ' Ὤδωνις,] i. e. καὶ ὁ Ἄδωνις ἐστὶ ὡραῖος. Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Doctissimus Toupius legendum conjicit Ὤρειος χ' Ὤδωνις. *Sed Anchises bubulcus*, *sed Adonis pastor*, *et uterque montes colebant.*

112. Αὖτις ὅπως σταθῇς, &c.] Αὖθις ὅρα ὅπως ἴσῃ στήσῃ πλη-

219. σίον τῦ Διομήδυς, κὴ λέγι, ὅτι τὸν Δάφνιν νικᾶ τὸν βυκόλον. ἀλλὰ σὺ μάρναιν, καὶ μάχυ μοι. *Schol.* Venerem ſcilicet perſtringit propter vulnus quod olim ad bellum Trojanum acceperat à ſtrenuo Diomede. [Vide Iliad. ε, 335, ſqq.] Cæterùm, uti notavit Harleſius, ἰοῖσα cum alio verbo junctum, contentionem, ſtudium, feſtinationem ſignificat: ſic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

118. —Θύμβριδος—] Fluvium Siciliæ hìc deſignari, veteres grammatici ſuſpicantur. Caſaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hìc intelligendum eſſe arbitrantur. HARL.

120. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος,] Quos verſus, cùm multò majorem ſimplicitatem habeant, mireris Virgilianis poſthaberi: *hinc uſque ad ſidera notus*, epicum eſt, nec in paſtoritio carmine ſatis placere poteſt. HEYNE; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. —Ῥίον,] Omne quidem promontorium dici poteſt ῥίον, hoc verò loco accipiendum eſſe de *Rhio*, promontorio in eâ orâ Peloponneſi, ubi Helicè fuit, jam monuit Caſaubon. cap. ii. Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiæ, littoralis ad ſinum Corinthiacum Peloponneſi. Idyll. xxv, 165, 180. conf. Spanhenium ad Callim. H. in Delum v. 100, ſqq. HARLES.

127. Λήγετε—] Virg. *Deſine Menalios*, &c. Ecl. viii, 61.

128. Ενθ', ὦ 'ναξ,] i. e. ὦ ἄναξ, [Πάν,] ἔλθε, κὴ φέρε τήνδε καλὴν σύριγγα μελίπνυν ἐκ εὐπάκτυ κηρῦ, *Veni rex, et aufer hanc pulchram fiſtulam quæ ſuavem edit odorem ex cerâ benè compactâ*, ἑλικτὴν περὶ χεῖλ☉, *circa labrum curvatam.* [Vide infrà ad Idyll. viii, 18. p. 230.] Eleganti judicio obſervat Wartonus, et ipſe poëta eximius, quàm mirâ hìc ſuavitate, nec minùs παθητίκως, fiſtulæ ſuæ valedicat paſtor moriturus.

130. —ἐς Ἄϊδος—] δόμον ſcil. ut norunt etiam tirones.

220. 132. Νῦν ἴα μὲν—] Virg. *Nunc et oves ultrò*, &c. Ecl. viii, 52. ſqq.

133. —νάρκισσος—] *Narciſſus poëticus* Linn. Angl. *Narciſſus*. ἄρκευθος, *Juniperus comm.* Linn. Angl. *Juniper*.

134. —ὄχνας ἐνείκαι·] *pira ferat.* ὄχνη propriè eſt *pirus ſylveſtris*. conf. Odyſſ. vii, 115, 120. Hìc pira in genere intelligi videntur. SCHREBER.

135. —ὥλαφ☉—] i. e. ὁ ἔλαφος, *cervus*, ἕλκοι, *trahat captivos;* vel potius, uti vertit Harleſius, *diſtrahat et laceret.*

136. —σκῶπες—] *ululæ.* Præ aliis id nomen eam indicare creditur, quæ à Linnæo *Strix Scops* appellatur. SCHREB.

139. —λίνα πάντα λελοίπει] Defecerant omnia fila, quæ nempè, naſcente Daphnide, neverant Parcæ. καὶ ὁ Δάφνις ἔβα ῥόον, *et Daphnis tranſiit flumen* Acherontis. WARTON.

147. —ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα—] ἰσχάς, -άδος, ἡ, *carica.* Angl. *dried fig.* caricæ autem Atticæ, ex pago Ægilo, veteribus magni

magni habebantur. Atque ita Schol. —ἀπ' Αἰγίλω εἶθι τρά- 220.
γοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τῦ ἀπὸ τῆς Ἀτ?ικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθηναῖς. Cf. Athenæum Deipnos. xiv, p. 652.

148. —τέτ?ιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.] *quoniam tu suaviùs canis quam cicada.* τύ γα, Dor. pro σύ γε. Sonus cicadæ veterum auribus gratissimum erat; ut bene notum. "Τέτ?ιξ. *Cicada* veterum est, ut verisimile videtur, *cicada orni* Linn. " Angl. *the Balm Cricket.* Una ex majorum horum insectorum speciebus communis est in regionibus Europæ australibus et alibi, cujus mares, per duas tenues membranas sub pectus collocatas et vi resiliendi præditas, quas ad libitum agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, ob quem tam celebres sunt apud poëtas." RUTHERFORD. Vide Iliad. γ, 152. et alibi passim.

149. Ηνίδε τοι τὸ δέπας, &c.] Ηγυν, ἰδὲ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει. *Schol.* ἠνίδε, Dor. pro ἰδὲ, *en, ecce.* θᾶσαι, pro θέασαι.

150. Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν, &c.] Δοκασεῖς, ἤγυν δόξεις, νομίσεις πεπλύσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρᾶν. ὅτως ἐςὶ δηλονότι ὡραῖ-ον. *Schol.* Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Cæterum, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORÆ: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 105.] Hinc ὥρα est *pulchritudo;* ὡραῖος, *pulcher.* Vide suprà vers. 109.

151. —Κισσαίθα,] *Cissætha,* nomen capræ, quæ ter erat mulgenda Thyrsidi.

---

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.] -ας, ἡ. *Venefica,* sive *Saga.* Ita hoc 221.
Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quædam, Simætha nomine, quæ magicis incantationibus, animum viri a quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo præcipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operæ pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, &c.] *Ubi mihi* sunt *lauri? affer Thestyli; ubi verò* sunt *philtra?* Πᾶ Dor. pro πῆ; *quâ viâ,* item *ubi?* ταὶ pro αἱ. φίλτρον est propriè *poculum amatorium;* indè in genere sumitur de *omnibus iis quæ amorem conciliant.*

2. —τὰν κελέβαν, &c.] κελέβη, *pila* in qua aliquid pinsitur. WARTON. Angl. *a mortar.* Φοινικέᾳ οἰὸς ἀώτῳ, *præstantissimâ*

 ovis

221. *ovis lanâ,* ἄωτον propriè *flos*, deinde translatè, pro quovis optimo et præstantissimo;—h. l. *lana egregia*, ut Homer. Il. ν, 599.—v. Græviuṃ ad Hesiod. Theog. 449. et Lambert. Bosii Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. *Molli cinge hac altaria vittâ.* Ecl. viii, 64.

3. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα, &c.] *Ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar.* VALCKENAER. εὖντα, Dor. pro ἐόντα. καταθύσομαι, non fut. ut putat Harlesius; sed pro καταθύσωμαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, ἀοριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τὸ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Hom. Il. α, 363.

4. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τάλας οὐδέποθ᾽ ἥκει, | δωδεκαταῖος, eleganter hic, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέραι εἰσί. HARLES. Sed hæc idem valent ac si diceres in solutâ oratione, ὃς ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ᾽ ἐμοῦ ἄπεστι. τοσαύτας γάρ ἐστιν, ἀφ᾽ ὧ πρός με οὐδὲ ποθ᾽ ἥκει. Æ. PORTUS.

6. —ἦ ῥά οἱ ἄλλα, &c.] Ordo est: ὁ τε Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας οἱ, ἅ τε Ἀφροδίτη, ᾤχετο ἄλλᾳ [ἄλλῃ.] h. e. *Amor et Venus habentes levem* ejus *animum abibant alio.* Pro ἔχων, D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.

8. Βασεῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βήσομαι πρὸς—

10. —νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι.] *ipsum magicis sacris incantabo.* Virg. *Conjugis &c.* Ecl. viii. 66.

11. —τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα,] Dor. pro σοὶ γὰρ προσαείσομαι ἥσυχα, *tibi enim carmina mea canam quietè.* Cæterùm Lunam vel Hecaten præesse rebus magicis bene notum est.

12. —σκύλακες τρομέοντι,—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent cujusque aspectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Ita mirè veneficiis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd,* Scoticâ dialecto conscripto; *Here Mausy lives, a witch that for sma' price,* &c. Act. II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shakespearianas, in dramate *Macbeth,* passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376. 378. et Il. κ, 293. 496.] τρομέοντι Dor. pro τρομέουσι. ἠρία, *sepulchra.*

14. Χαῖρ᾽ Ἑκάτα δασπλῆτι,] δασπλὴς, -ῆτος, ὁ. et δασπλῆτις, -ιος, ἡ. *graviter et vehementer appropinquans et percutiens.* Est à πλήσσω, præpositâ particulâ intensivâ δα, inserto σ ob euphoniam. DAMM. *Salve Hecate! terrorem incutiens.*

17. Ἴυγξ.] Propriè est avicula quæ *torquilla* vocatur, Angl. *wry-neck.* Hoc nomine quoque dicitur omne id in quo est aliquid ἑλκυστικὸν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. ubi

Digitized by Google

ubi vide plura;] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficæ eâ aviculâ usæ sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhombo* seu *trocho*, quem veneficæ versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, qui aut aviculâ illa aut ejus viscera, rotulæ adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebatur [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. iii. 11. § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum mea carmina, ducite Daphnin.* Ecl. viii. 68.

18. Ἀλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται.] τὸ τάκεται, ἐπὶ κηρῦ ϗ χιόνος, ϗ τῶν τοιύτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντι τῦ ἀναλίσκεται, ϗ φθείρεται. *Schol.* Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας) usque ad illum, ver. 33. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quæ uritur; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἅλες, δάφνη, κηρὸς, ῥόμβος· qui assimilatur, Delphis. D. HEINSIUS. Sparsum salem, sive molam, cujus etiam mentio fit infrà, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam.*—Ecl. viii. 83. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. WARTON. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, *quin age*, benè tuetur Casaub. habet enim vim hortandi, ut suprà v. 10. Vide Lamb. Bos Observ. Miscell. c. 19. qui reddit *quare.* HARLES. 222.

19. —πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Subaud. κατὰ, *Quo avolâsti* quod ad *mentem?* i. e. *Quo mens tibi avolavit?* ἐκπεπότασαι est perf. pass. ab ἐκποτάομαι ·ῶμαι.

20. Η ῥά γε τοι—] *An verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum?* τὶν pro σοι Dor. τέτυγμαι, [perf. pass. à τυγχάνω, τεύξομαι,] sæpè redditur simpliciter *sum:* est scil. præs. perf. Vide Vol. i. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσσ', ἅμα ϗ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάσσ' ἅλα, ϗ λ. vulgatam præfero. VALCKENAER.

23. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν—] Virg.—*Fragilis incende bitumine lauros*, &c. Ecl. viii. 82.

24. —χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα.] *et sicut illa ardens valdè crepat*, [χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro ϗ ὡς αὐτὴ ληκεῖ· καππυρίσασα, pro καταπυρίσασα, ex κατὰ et πυρίζω, *ardeo.*

25. Κἠξαπίνας ἅφθη,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἥφθη, *Et subitò conflagravit*, κὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς, i. e. ϗ ὀδὲ σ. εἴδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθύνοι.] ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι· ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις. *Schol.*

28. —σὺν δαίμονι,] *bono cum deo, auxiliante deo;* quæ obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limus ut hic durescit*, &c. ibid. 80.

Digitized by Google

222. 30. —ῥόμβος] Vide suprà ad v. 18.

31. —ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέραις θύραις.

33. —τὺ δ' Ἄρτεμι—] Sensus videtur esse: *Tu autem, ô Diana,* vel *Luna,* [Nam, ut rectè Schol. Ἄρτεμις ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.] καὶ ῥα κινήσαις τὸν ἀδάμαντα ἐν ᾅδῃ, *et eum apud inferos qui insuperabilis est* [Plutonem scil.] *flectes;* καὶ εἴ τι περ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλὲς, *et siquid aliud ibi durum est.* Vel, *et siquis præterea alius ibi sit durus et severus.* Nam, uti notàvit Harlesius, ἀσφαλὴς est σκληρὸς, *durus,* tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Cæterùm, ἀδάμας, Hesychio non solum est ὁ λίθος, Latinè quoque *adamas;* sed ἀγνώμων, *improbus, malignus, illacbrymabilis;* ἀπειθὴς, *contumax;* ἀθαμβὴς. *impavidus;* ἰσχυρὸς, *validus:* ex α priv. et δάμαω, *domo.* Rectiùs, inquit Valckenarius, illud ῥ' omitteretur: *Plutonem* designavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα.

36. Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι·] *Diana Trivia* adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod triviis præesset, propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phæbe in cælo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est, s. Proserpina. GESNER. ἠχεῖν h. l. significat ictu, perculsu, conquassatione ad tinniendum impellere. Sub deæ verò adventum, universim præsentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus. ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario adscripta abundè testantur. HARLES. Cæterùm canes Hecatam ululantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii: —*visæque canes ululare per umbram, Adventante deâ.* Æneid. vi. 257. ad quem locum vide præstantissimum Heynium: item ad Tibull. i. 2. 52.

38. —σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι—] Conf. suavissimam atque notissimam descriptionem: *Nox erat,* &c. Æneid. iv. 522. et quæ ibi annotavit doctissimus Heynius. [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 744. p. 100.] σιγῶντι, Dor. pro σιγῶσι.

41. —ἦμεν.] pro εἶναι. Dorum est ἔμεναι, vel ἔμμεναι· undè ἔμεν, ἔμμεν, et ἦμεν.

43. Ἐς τρὶς ἀποσπένδω—] Virg. —*numero deus impare gaudet,* &c. Ecl. viii. 75, sqq.

48. Ἱππομανὲς] Vox Ἱππομανὲς plantam denotans non invenitur apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in uno loco Theophrasti [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam vel præparationem plantæ *Tithymalli,* Angl. *Spurge.* Si Theocritus reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut videtur, inducti à Scholiaste, per ἱππομανὲς hìc intellexerunt *daturam stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple;* quod tamen à veteribus

Digitized by Google

teribus semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portentosa illa vis quæ ἱππομανεῖ hîc inesse dicitur; alioquin non prætereunda fuisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. RUTHERFORD. Ἱππομανὲς vulgò est caruncula, fronti (et linguæ) pulli recens editi innasci, et ab equâ innixâ statim devorari credita. Vide præstantissimum Heynium ad Virg. Geor. iii. 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι —μαίνονται— *gustandæ illius insano ardore perciti feruntur.* ἐς τόδε δῶμα περῆσαι, *in has ædes venire.* HARLES. Pro περῆσαι scribendum censet Valck. περᾶσαι.

54. Ὡ 'γω νῦν τίλλοισα—] i. e. ὁ ἐγὼ νῦν τίλλουσα καταβάλλω ἐν ἀγρίῳ πυρί. 223.

58. Σαῦραν] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ',—] *tu capiens hæc venena* vel *medicamenta*, [θρόνον, -ου, τὸ, *flos*, *pigmentum*. Theocriti Schol. annotat θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, *animalia variegata:* Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, *floridas vestes:* Ætolos, φάρμακα, *medicamenta*, *venena*, &c. H. STEPHANUS. [*Thes.*] ὑπομαξον καθυπέρτερον τᾶς φλιᾶς ἐκείνω, *illius supra limen ejus:* ἇς [Dor. pro ἧς] i. e. ἀφ' ἧς ἔτι καὶ νῦν δέδεμαι ἐκ θυμῶ, *ex quo limine nunc adhuc toto animo affixa pendeo.*

62. Καὶ λεγ' ἐπιφθύσδοισα·] *Et dic inspuens*, ἐπιφθύσδοισα, Dor. pro ἐπιφθύζουσα, *inspuens;* vel, ut quidam reddant, *insusurrans:* vel, ut Schol. ἡσύχως, ἐπᾴδουσα.

64. —μώνα ἐοῖσα] pro μόνη οὖσα. Dimissa verò est Thestylis, et Simætha secum de origine amoris sui instituit sermonem. HARLES.

66. Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο—] h. e. Αναξὼ κανηφόρος ἡ [θυγάτηρ] τοῦ Εὐβούλου ἦλθε ἡμῖν, ἐπ' ἄλσος Αρτέμιδος. Vel, ut Schol. ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Αναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Αρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. Ubi vide plura.

67. —τᾷ δή ποκα —] *Cui*, [Dianæ scil. nam τᾷ est Dor. pro τῇ, quod pro ᾗ] *aliquando quidem*, [ποκα Dor. pro ποτὲ] πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε [pro ἐπόμπευε] *multæ aliæ feræ cum pompâ incedebant*, περισταδὸν, *in orbem*, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λέαινα, *et in illis leæna.*

69 Φράζεο—] vel φράσδεο, quod magis Dorum est: φράζεσο, eliso σ, φράζεο et contractè φράζευ. *Dic amorem meum, undè venerit*, &c. "Interpres," inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794] "sic vertit, sed meliùs meo judicio fecisset, si in-"terpretatus fuisset, *Adverte undè amor meus venerit.* Sic "enim ubique φράζεο accipitur apud Chresmologos pro *ad-"verte, curam adhibe*, atque aliquandò *cave.* Tum Poetæ "sæpè hortantur Musas dicere, quæ dicturi sunt, nunquam "verò Lunam, quæ non præest poesi. Rogat igitur Simætha lunam, quæ præest magicæ arti, ut advertat dum ei nar-

"rat

Digitized by Google

" rat quomodo amor suus cœperit, ut ei medeatur." Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem: " Longè frigidior est," inquit, " ne dicam quod minùs ma-" gicus, Palmerii sensus."

70. —ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις] *Theucharila nutrix Thressa, beatæ memoriæ.* Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf D'Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —θάσασθαι,] à θάομαι. quod apud Theocritum idem est ac θεάομαι, *specto.* Vide suprà, Idyll. i. v. 149.

74. Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα, &c.] *Et indutâ xystide,* &c. ξυστὶς γυναικεῖον τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. *Schol.* Juvenalis: *Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.* Sat. vi.

76. —τὰ Λύκωνος.] τὰ scil. δώματα. Nugantur qui pluralem numerum hîc indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poëtæ numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut benè notum.

78. —ἑλιχρύσοιο] Vide suprà ad Idyll. i. v. 29.

80. —λιποῦσι] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum Ταῖς δ' suprà. In quibusdam libris legitur λιπόντων. Cæterùm, ut benè observavit doctissimus D'Orvillius, [ad Chariton. p. 17.] à veteribus primi amantium congressus sæpè fingebantur in solemnioribus deorum festis.

82. Χ' ὡς ἴδον,—] i. e. καὶ ὡς ἴδον, *atque ut vidi,* ὡς ἐμάνην, *ita* statim *insanii,* ὡς θυμὸς μοῦ δειλαίας περιάφθη, *ita animus mihi misere affectus est.* Virg. *Ut vidi, ut perii,* &c. Ecl. viii, 41. ad quem locum ita præstantissimus Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. ὡς—ὡς pro ὡς—οὕτως seu ὡς' *ut—ita.*

84. —ἐφρασάμην—] *animum adverti*— Vide suprà ad v. 69.

224 88. —θαψῷ] θάψος, χλωρὸς, ξάνθος. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. *Schol.* Θάψος, lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lanæ vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotâsse radicem *Glycirrhizæ glabræ* vel *echinatæ* Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multæ aliæ stirpes æquè convenient cum omnibus quæ de eâ tradiderunt veteres. RUTHERFORD. Conf. Wolf. ad Sapphûs fragm. p. 249.

89. —αὐτὰ δὲ λοιπὰ, &c.] Ordo est: αὐτὰ δὲ λοιπὰ ἔτι ἦν ὀστέα καὶ δέρμα. Angl. *and all that was left of me was skin and bone;* or, *and nothing was left of me but skin and bone.* καὶ ἐς [οἶκον] τίνος οὐκ ἐπέρησα; *and to whose house did I not go?*

92. Αλλ' ἧς οὐδὲν ἐλαφρὸν, &c.] ἧς Dor. pro ἦν, uti suprà. Angl. *but there was no remedy.* ὁ δὲ χρόνος ἤνυτο φεύγων, *tempus*

pus autem citò fugit; aut *fugaciter præteriit*: Genus locutionis haud infrequens apud Græcos scriptores.

94. Χ' ὗτω τῷ δώλα—] i. e. Καὶ ὗτω τῇ δὴλῃ &c.

100. Κἠπεὶ κά νιν, &c.] Sic construe: Καὶ ἐπεὶ κε μάθοις νιν ὄντα μόνον, νεῦσον ἥσυχα, κ̓ εἶπε, &c.

106. —ἐκ δὲ μετώπω, &c.] *Ex fronte verò meâ sudor stillabat, similis australi rori*. κοχύεσκω verbum poëticum: νοτιαισιν ἐέρσαις, pro νοτίαις ἐέρσαις.

109. Κνυζῶνται—] κνυζάομαι, ὠμαι, *gannio*. Propriè verò *gannire* de vulpium voce dicitur; et impropriè de infantum vagitu. κνυζῶνται φωνεῦντα, &c. *ganniunt clamantes dilectam ad matrem filii*. ÆMYL. PORTUS. φωνεῦντα, Dor. pro φωνεντα.

110. —δαγῦδι—] Δαγὺς est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imagunculæ ex cerâ, gypso, vel ære factæ. Atticis κόραι *vocantur*. HARLES. Angl. *dolls*. ἀλλ' ἐπάγην [κατὰ] καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα δαγῦδι, *but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax*.

114. Η ῥά με, &c.] Ordo est: Σιμαιθα, ἢ ῥα καλέσασά με εἰς τόδε τὸ σὸν στέγος [πρὶν] ἢ με παρεῖναι, ἔφθασας [ἐμὲ] τοσον ὅσον ἐγώ θην ποτε πρώην ἔφθασα τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων, *Simætha, enimvero, quum me ante vocâsti in has ædes tuas quam ego adessem mea sponte, tantùm me prævertisti quantum ego nuper aliquandò præverti venustum Philinum cursu*.

118. Ηνθον γὰρ κἠγὼν—] i. e. γὰρ ἐγώ κε [quod est ἂν] ἦνθον, &c. *Venissem enim ego*, &c.

119. Η τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος—] i. e. ὢν φίλος ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτ@, ad verbum, *existens amicus vel tertius vel quartus*. i. e. *cum duobus vel tribus amicis*, αὐτικα νυκτὸς, i. e. νυκτὸς αὐτίκα ὄσης, *simul ac advesperâsset*. Per μᾶλα Διωνύσοιο, doctissimus Wartonus intelligit non aliquod Mali peculiare; sed mala in genere, quæ, cum cæteris arboreis fructibus, invenisse Bacchus traditur. Μᾶλα Διωνυσιοιο sunt, judice amicissimo meo Doctore Rutherford, fructus *mali cydoniæ*, Angl. *the Quince*; quæ à Baccho inventa est. 225.

121. —λεύκαν—] *populum albam, Herculis ramum sacrum*, πάντοσε, &c. *undique purpureis vittis obvolutam*.

124. —ταδ' ἧς φιλα·] *hoc gratum fuisset*. ἧς pro ἦν, et subauditur κε vel ἂν, ut in ejusmodi locutionibus, ubi præcedit hæc vocula cum verbo præcedente. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unà cum posteriore; uti in versu sequente: Εὗδον δὲ, εἰ μόνον κε ἐφίλασα, &c. Porrò subauditur eadem particula semèl atque iterùm, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando καὶ πελέκεις in κεν πελ. uti proposuit Harlesius. Cæterùm mos iste quo amatores amicarum postes frangere, vel fenestras quatere solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos: Sic Hor.

 —*quatiunt*

—*quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* L. i. Od. 25. Conf. Tibull. L. i. El. i, 73, &c. Vide plura apud Wartonum.

126. —τεῦς—] idem quod τεῦ, est ex edit. Flor.

133. Αὔτως ἡμίφλεκτον] *hoc modo semiustum.* —Λιπαραίω— Ἁφαίστοιο— *Liparæo Vulcano.* Vulcanus sæpè sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparæus* vocatur à *Liparâ*, insulâ inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quæ vulgò dicuntur *Æoliæ*, quæ ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniæ*, uti notavit Harlesius.

144. —μέσφα—] Poeticum adverbium, pro communi μέχρι, vel μέχρις, *usque ad.* μέσφα τοι ἐχθὲς, *usque ad heri*, i. e. *usque ad hesternum diem.* Æ. PORTUS. ἐχθὲς h. l. *nuper.* HARL.

145. —ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας, &c.] *Sed venit ad me mater Philistæ meæ tibicinæ, ἅ τε* [μάτηρ] Μελίξεῦς, *eademque mater Melixûs.* Doctissimus Valckenarius legendum conjicit, —ἅγε Μελίξεῦς— et putans φιλίστας non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: *venit ad me mater carissimæ meæ tibicinæ, meæ*, inquam, *Melixûs.*

147. —ἵπποι] Ἡλίω scil.

156. —ὄλπαν.] *ampullam oleariam*, quâ utebantur in palæstrâ.

158. Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει,] *nonne manifestum est, cum alias delicias habere?*

226. 164. —ὥσπερ ὑπέσταν,] est, *ut promisi:* sin admiseris vulgarem versionem, *sicut suscepi*, legendum esse videtur Valcken. ὧπερ ὑπέσταν, *cui me subjeci.* ἄντυξ, h. l. *currus.* HARLES.

Ver. 1. Κωμάσδω—] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων.—Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα ἀποπειρασομένος αὐτῆς δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. *Schol.* Κωμάσδω hoc loco significat, *Eo Bucolicè tripudians et cantans.* Isthoc Idyllium ΚΩΜΟΣ inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad Κῶμος attinet, significat sensu magis generali, *convivium, cantum, tripudium, deum festivitatis;* sæpissimè *Festivitatem* sonat. WARTON. —ταὶ δέ μοι αἶγες— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis est via, pasce capellas*, &c. Ecl. ix, 23. Conf. *Shenstone's Pastoral Ballad*, init. *Ye Shepherds so chearful and gay*, &c.

3. —τὸ καλὸν—] Idem quod καλῶς. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1.] τὸ καλὸν πεφιλημένε, Angl. *much loved.*

4. —καὶ τὸν ἐνόρχαν, &c.] et caveto *à Cnacone Libyco isto integro* vel *testiculato hirco*, μή κορύψῃ τε, *ne cornu te petat.*

227. 6. Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί,] *Comi* principium, qui aliquoties postea interrumpitur à Caprario, hic est. HEINSIUS.

Digitized by Google

8. —ἦμεν,] et ἦμες, Dor. pro εἶναι. 227.
9. —ἀπάγξασθαι, &c.] Virg. *mori me denique coges*. Ecl. ii, 7.
10. Ηνίδε] Dor. adverb. pro comm. ἰδὲ, *ecce*. Æ. PORTUS.
12. —αἴθε γενοίμαν Ἁ βομβεῦσα μέλ.] Angl. *O if I were the humming bee!* &c. —κῃ τὴν πτέριν— [Πτέρις, propriè *Polypodium filix mas* Linn. Angl. *male fern*. RUTHERFORD.] *and the fern*, ᾗ συ πυκάζῃ, *with which thou are thickly covered.*
15. Νῦν ἔγνων τὸν Ερωτα·] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor;* &c. Ecl. viii, 43. ad quæ ita noster Heynius:—*scio*, serò scil. Ex Theocr. hæc Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentius. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. viii. et Moschi i. Virg. Æneid. iv, 365, &c.
21. Τὸν σίφανον, &c.] Ordo est: ποιητεῖς μι αὐτίκα κατατῖλαι τὸν σίφανον εἰς λεπτά.
23. —καλύκεσσι—] Κισσοῖο καλύκεσ, *flores hederæ nondum aperti.* Σέλινον, *planta* dubia, videtur esse *apium graveolens* Linn. *Celeri* Ital. et nostrum, quod hoc ipso nomine Græci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. Σέλινον, vulgò *apium petroselinum*, Angl. *common Parsley;* mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage*. RUTHERFORD.
24. —τί πάθω;] *quid agam?* est formula eorum, quos invitus natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit necessitas. Vide Valckenaer, ad Eur. Phæniss. 902.
25. —βαίταν] *pellem*, h. e. amictum pastorum. HARLES.
26. Ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται—] Thynnorum piscatores olim in altas rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut indè Thynnos observarent: sicut auctor est Strabo, qui Θυννοσκοπεῖα vocat. CASAUBON. Hanc etiam fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halieut. iii, 637. —Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Præceps aërii speculâ de montis in undas Deferar.*—Ecl. viii, 59.
27. Κἤκα μὴ 'ποθάνω,] i. e. Καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω Angl. *and though I should not succeed in dying*, τὸ σὸν ἁδύ γε μὴν τέτυκται, *yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula κε vel ἄν, quæ verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. τέτυγμαι, præs. perf. Angl. *I am*, τέτυκται, *he, she*, or *it—is*. [Vide Vol. i. ad p. 122. n. 6.] ἁδὺ, εος, Dor. pro ἡδὺ, quod hìc pro ἡδονή.
29. —ποτιμαξάμενον πλατάγημα,] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Parisino, repertum, pro vulgatis ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα, cum Reiske et Brunck recepi. VALCKENAER. Sententia est: *crepuit folium illud ad digitos allisum.*

227. Sæpè media et passiva inter se significationes alternant: προσμαξαμένον idem est, atque προσμεμαγμένον aut προσμαχθεῖν. REISKE. Forma quidem media et passiva eadem sunt in præs. & imperf. et nemo est Græcè vel mediocriter doctus, qui non novit aoristos passivos, et interdùm perf. passivum, sumi sensu medio, [Vide Vol. i. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quædam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam sit, rarissimè equidem crediderim. Quare vel legendum ποτιματτομένον· vel vulgaris reponenda: scil. —ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα. Quæ Scholiastes sic exponit; πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον. Cæterum μάσσω, [unde ποτιμάττω, vel προσμάσσω] propriè significat, *tangendo adlino* vel *adfrico*, inde *tergo*. "Amantes verò "ex folio papaveris et anemones, pollici et digito indici manus sinistræ imposito et adversâ manu percusso, conjiciebant an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum edidit, amari se putabant; sin secus, contra judicârunt: uti Suidas sub voce πλαταγὼν memorat. In humero etiam cubitove et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. Polluc. ix, sect. 122. et 127. et Potteri Archæol. lib. ii, cap. 18. p. 352." HARLES. *Telephilon* hic absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica utebantur veteres.—Secundum Scholiasten planta quædam magica, ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHREBER.

31. —κοσκινόμαντις.] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. *Schol.* Vide Potteri Archæol. B. ii. chap. 18. Vol. i. 352.

32. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα—] ποιολογεῖν est simpliciter *spicas excipere, legere et componere*: ἡ παραιβάτις, quod est vox Dorica, est *quæ messores sequitur*, uti Schol. Valcken. et Toup benè explicant. HARLES. ἁ πρὰν ποιολογεῦσα, Dor. pro ἡ πρώην ποιολογοῦσα.—ἕνεκ' ἐγὼ μὲν Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, *quoniam tibi totus incumbo*. τὶν Dor. pro σοί.

35. —ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς—] Subauditur θυγάτηρ. *Erithacis* est nom. propr. ἡ μελανόχρως. Angl. *the brown, the swarthy*. Magnus Hemsterhusius legendum conjicit, μελανόφρυς, *cui nigra sunt supercilia*. Vide v. 18. Conf. Virg. Eclog. ii. 43.

37. Ἄλλεται—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen.* Potter. Archæol. Vol. i. p. 338.

228. 40. Ἱππομένης—] Hippomenes ope malorum a Venere acceptorum Atalantam vicit cursu, et duxit. V. Schol. et Hygin. fab. 185. ibique Muncker. HARLES.

42. Ὡς ἴδεν,—] Vide ad Idyll. ii. 82.

43. Τὰν ἀγέλαν—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enarrat

Digitized by Google

enarrat Schol. *Othrys* eſt mons Theſſaliæ. Mater Alpheſibœæ fuit *Pero*, tantâ venuſtate, ut pater Neleus eam illi ſoli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) cuſtodiâ eriperet. Melampus, ut Bias, frater, illam acciperet, periculo ſe expoſuit; et à paſtoribus Iphicli captus, in vincula conjectus eſt: è quibus arte ſuâ vaticinandi liberatus, bovibus acceptis et Neleo traditis, Perum Bianti paravit. Conf. Propert. ii, 2. 15. ſqq. HARLES.

49. Ζαλωτὸς—] Endymioni, famoſo illi Lunæ amatori, æternum ſomnum immiſit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—ἄτροπος ὕπνος eſt durus, h. e. *gravis* ſomnus.—Ad Jaſionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutonem. Cereris autem myſteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem.*

53. Κεισεῦμαι—] et κεισοῦμαι, Dor. pro κείσομαι. Κεισεῦμαι ὧ πεσὼν, *contemtus, protentus jacebo.* —ἔδοντι, *comedent.* fut. eſt ἔδομαι, ἔδῃ, ἔδεται, &c. pro ἐδοῦμαι ἐδῇ ἐδεῖται, &c. ut πίομαι, et φάγομαι. ἔδοντι, pro ἔδωσι, quod in vulgaribus eſt editionibus, rarò, ſi unquam, alibi occurrit.

---

* ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.] *Bucolici carminis Cantores. Idyllium VIII.* Dominatur in hoc Idyllio ſuavitas illa, quæ bucolicis carminibus unicè convenit. Tum crebræ ſubmiſcentur notæ; quibus in hoc Siculo noſtro verſando, tantoperè delectari ſolemus. WARTON. 229.

Ver. 2. —ὡς φαντὶ] Pro ὡς φαντὶ, quod eſt, ὡς φασὶ, legendum conjicit Pierſonus Διόφαντι· quaſi poëta Idyllium inſcripſiſſet Diophanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. Αμφω—] Ita Virg. *Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo, Et cantare pares et reſpondere parati.* Ecl. vii, 4. —ἤτην πυῤῥοτρίχω, *erant ruſo capillo,* ἄμφω ἀνάβω, *ambo impuberes;* ἄμφω δεδ. συρίσδεν [Dor. pro συρίζειν,] ἀμφ. ἀείδεν. [Dor. pro ἀείδειν,] *ambo fiſtulam inflandi, ambo cantandi periti.*

5. Πρᾶτος δ' ὦν—] Dor. pro πρῶτος δ' οὖν. Harum autem particularum vis dilucidiùs apparebit ſi, cum doctiſſimo Hoogeveen, eas exhibemus hoc modo; Πρῶτος δὲ Μενάλκας ἠγόρευεν· οὖν οὕτως. *Prior vero Daphnin intuens cecinit, Cecinit ergo hâc modo.* Doctr. part. L. viii. p. 273.

11. Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν;] *Vis ergo videre?* Virg. *Vis ergo, inter nos,* &c. Ecl. iii, 18. χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; Angl. *will you ſtake a prize?*

13. —θησεύμεσθ',] θησεύμεσθα, Dor. pro θησόμεσθα, quod 230.
Poëticè pro θησόμεθα.

15. Οὐ θησῶ—] Virg. *De grege non auſim,* &c. Ecl. iii, 32.

18. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,—] *Fiſtulam quam*

Digitized by Google

quam feci pulchram ego novem vocibus,—Hujusmodi συρίγγα, sive fistulam pastoriam, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmaneam;* qui nunquam nostræ amicitiæ non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihique dono dedit, unà cum aliis rebus à se ibidem collectis, cùm nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. Vide suprà ad Idyll. i. v. 129.

21. Η μάν τοι κἠγὼ, &c.] *Imo verò et ego,* &c.

26. Τῆνον πῶς ἐνταῦθα—] Mallem cum Reiskio πῶς cum accentu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πῶς ἐὰν καλέσωμεν ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον ᾧ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ πρὸς ταῖς ἐρίφοις; Angl. *What if we should call that goatherd, whose white dog is barking beside the kids?*

30. —ἰϋκτὰ—] pro ἰϋκτὴς, h. e. ὁ συρικτὴς, ὁ λιγύφθογγος. HARLES. Sic συρικτὴς pro συρικτὰ· quod genus vocum sæpè occurrit apud Homerum, ut μητιέτα, νεφεληγέρετα, &c.

35. —ἐκ ψυχᾶς—] Vernaculè —*to their heart's content.*—μηδὲν ἔλασσον ἔχοι, *let him fare as well.*

230. 49. —ὧ βάθος ὕλας Μυρίον,] Supple ἐστι· *Ubi altitudo sylva est immensa*· ὧ Dor. pro ὗ, *ubi.* Constructio est: Ω τράγε, ἀνερ τᾶν λευκᾶν αἰγῶν, ὦ σιμαὶ ἔριφοι, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, ὗ βάθος ὕλης ἐστι μυρίον.

51. Ει τήνῳ γάρ τῆνος.] i. e. γὰρ ἐκεῖνος ἐστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. ἴθ' ὦ κόλε, *Abi, cornibus mutilate,*—alloquitur scil. unum è hircis. [Sed pro ὦ 'κόλε, legendum conjecit Hugo Grotius ὦ 'πολε, pro ὦ αἰπολε. Reiskius autem habet Κόλε pro nomine servi.] καὶ λέγε Μίλων' pro Μίλωνι. Cæterùm quum hæc quæ de Milone dicta sunt minùs conveniant personæ Menalcæ, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52, Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcæ tribuendos esse censent; atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος—] *Non mihi terram Pelopis* [i. e. Peloponnesum] *non mihi aurea talenta contingat habere,* &c. Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjicit Κροίσοιο τάλαντα, Reiskius autem χρυσεῖ' Αταλάντας, scil. μῆλα, *aurea poma Atalantæ.* [Vide Idyll. iii, 41.] Sed inutilis videtur utraque correctio.

55. ἀγκὰς ἔχων τυ.] *ulnis amplectens te.* Σύννομα μᾶλα, *greges ovium simul pascentium.*

57. Δένδρεσι μὲν χειμὼν—] Virg. *Triste lupus,* &c. Ecl. iii, 8.

60. —ἠράσθην] *amavi.* Vide Vol. i. ad p. 67. n. 2.

232. 66. Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι—] Homer. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Iliad. β, 24.

ηται·

68. ὅτι καμεῖσθ', &c.] *non laborabitis, quoniam hæc* [herba scil.] *renascitur.* ὄκα et ὄκκα, Dor. pro ὅτι, et ἄδε pro ἤδε. 232.

69. Σιττα] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. HARLES.

70. —ὤρνες ἔχωντι,] i. e. οἱ ἄρνες ἔχωσι.

71. —ἀνεβάλλετ' ἀείδεν'] ἀναβάλλεσθαι de præludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —σύνοφρυς κόρα] *junctis superciliis puella.* Juncta supercilia inter præcipuas vultûs formosi veneres ponebant Antiqui WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. n. 6.] Constructio autem hujus loci hæc est: Καὶ κόρα σύνοφρυς, ἐχθὲς ἐκ τῶ ἄντρω ἰδῶσα με παρελάοντα [vel παρελαύνοντα] τὰς δαμάλας, ἔφασκε [με] εἶναι καλὸν, καλόν. Οὐ μὴν ἀπεκρίθην ὠδὲ τὸν πικρὸν λόγον αὐτῇ. Et sensus est, interprete Wartono: *Puellæ me, dum præterirem, protervè compellanti,* vel *mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi.* Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Præsertim si spectes quæ sequuntur. Cæterùm quod ad quantitatem in penultimâ vocis καλὸν attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β', 43.

76. 'Αδὺ' ἁ φωνά—] Vide Miltoni *Paradis. Amiss.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn,* &c. Lib. iv, 641.

79. Τᾷ δρυΐ—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus,* &c. Ecl. v. 32.

84. Λάσδεο—] i. e. λάζευ τὰς σύριγγας, et non, ut Valckenarius aliique volunt, τᾶς σύριγγος, nam earum duæ erant, Menalcæ scil. et ipsius, ei victori accipiendæ.

88. 'Ως—ὥτω,—] inter se permutavit interpres. Sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς *quemadmodum,* ὥτως *sic.* Pari modo ver. 90. ὥς, cum accentu, est *sic:* et ver. 91. ὡς, sine accentu, *quemadmodum.* WARTON.

91. —γαμηθεῖς'] Versus legendum postulat γαμεθεισ'· quomodo et nonnulli dederunt.

93. —ἀκρηβος—] Vel Dor. ἀκραβος, *qui est in primâ pubertate,* vel *qui primam pubem habet.* v. Warton. Secundum Sothitheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hîc intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim sæpè est nomen merè pastorale.

---

* ΚΥΚΛΩΨ.—] CYCLOPS, *Idyllium XI.* Cum idiotismi elegantia, et simplicitas, quâ usus est noster, mirifica sit in omnibus poëmatiis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipsâ insulâ oriundus. 233.

riundus. HEINSIUS. Egregium judicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hic, quasi prologi vice protulit Wartonus, suprà p. 34. Od. ι, 182. In cod. Vatic. 3. hæc est inscriptio Κυκλωψ Και Γαλατεια. Προς Νικιαν ιατρον ο Θεοκριτος διαλεγεται. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. Οὐδὲν ποτὶ τὸν—] Per ἔγχριστον, intelligendum est *unguentum;* et per ἐπίπαστον, *pulvis* vel *pulvillus inspersilis,* ut vocant: quasi dicas Angl. *moist or dry dressings.* RUTHERFORD. Ordo autem est: Νικία, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πεφύκει πρὸς τὸν ἔρωτα, (δοκεῖ μοι) οὔτ' ἔγχριστον οὔτ' ἐπίπαστον, ἢ αἱ Πιερίδες.

10. Ἤρατο δ' οὐ τι ῥόδοις,] Sensus est: *Cyclops ille non exprimebat amorem suum, quemadmodum vulgò solent amatorculi, missitando ad suam puellam rosas, mala, cincinnos, atque alia hujuscemodi, lepida quidem munuscula. Non hæc erat ejus elegantiæ. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furiis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quædam fuit immanitas.* WARTON.

12. —αὐταὶ ἀπῆνθον] *ipsæ,* i. e. *suâ sponte, redibant,*— Sic Virg. *Huc ipsi potum venient per prata Juvenci.* Ecl. vii, 11. et *Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ Ubera.*—Ecl. iv, 21. Vide Vol. i. ad p. 204. n. 2.

14. Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος—] est *in solo littore.* Virg. *Te solo* IN LITTORE, *secum, Te veniente die, te decedente* CANEBAT. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. TOUP. Sed vulgatum αὐτῶ Doricum utique est, pro αὐτοῦ, *ibi.* KOEN, ad Gregor. de dial. p. 161. Et præterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, ἠιόνος fem. gen. postulâsset αὐτᾶς, ut rectè observavit Brunckius.

15. —ὑποκάρδιον ἕλκος] Sic Virg. —*et tacitum vivit sub pectore vulnus.* Æneid. iv, 67.

19. Ω λευκὰ Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. item Ovid. Metam. xiii, 789. sq.

234 21. —φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.] *Splendidior uvâ immaturâ:* Hesych. φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν. Verùm uva nondum matura splendere non ineptè dici potest.

22. —αὖθ' οὕτως—] est pro αὐτὸ οὕτως; quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio: prorsùs ita ut affirmo.* REISKE. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. i. § xxvii.] affirmat αὖθ' [quod hic pro αὖθι ante vocal. aspirat.] idem significare quod εὐθὺς, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὕτως reddit *idcirco—ob hanc causam*—nempè *quod sis acerbior* uvâ immaturâ: potiùs, ut opinor, *quod sis vitulo lascivior.* Idem, in versu sequenti, pro —ὅκκα, ὅκα, legit ὅκ' ἄν—

και, ut duo versus sibi mutuò respondeant. φοιτάω, est *ito, ventito*, et de iis sæpè dicitur qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. 234.

23. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ηράσθην—] Vide Vol. i. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est Ηράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ· —τεῦ scil. pro σοῦ. τεῦς est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii. 37.

26. —ἐμᾷ σὺν ματρὶ,] Conjicit Auratus ἐᾷ σὺν μ. quod probàrunt Brunck et Valckenaer.

28. Παύσασθαι—] Ordo est: δ' ἐσιδών τε [ἐκ ἐδύναμην] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνω [χρόνω] οὐδέτι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι, *Et cum vidi te, etiam posthac ex illo* [tempore non poteram,] *neque adhuc nunc possum—quiescere.* Scholiastes hoc modo: Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνε τῦ καιρῦ, καθ' ὃν εἶδον σε, ὅτι μετὰ τῦτο, ὅτε μέχρι τῦ νῦν.

31. Οὕνεκά μοι λάσια, &c.] Cf. Virg. Ecl. viii, 33.

34. Αλλ' ὠυτὸς, τοιῦτος ἐὼν —] *Sed ipse talis quamvis sim*, —ὠυτὸς Dor. pro ὁ αὐτὸς. Conf. Virg. Ecl. ii, 19, sq. et clarissimum Heynium ad locum.

40. —ἕνδεκα νεβρὼς Πάσας ἀμνοφόρως,] *undecim cervas, omnes fœtas.* Sed νέβρος est *hinnulus*: et ἀμνόφορος, ὁ, ἡ, est propriè *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφόρως, *maculis quibusdam, tanquam torquibus ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo.* Ecl. ii, 41. Scholiastes autem, μάννος, inquit, ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγομένον μαννάκιον, Angl. *a collar.* Reiskius legendum conjicit μαναφόρως, *quæ maculas, lunam imitantes, in pelle habent.* Nam μήνη Dor. μάνα, est *lunula.* Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Αλλ' ἀφίκευ, &c.] i. e. Αλλ' ἀφίκου σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Eclog. ix, 38, sqq.

43. —ὀρεχθῆν.] Pro ὀρεχθεῖν scriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τῶνδε] Subauditur ἀντὶ.

50. Αἱ δέ τοι—] Sensus est; "Etsi tibi videar hirsutus et "squallidus, attamen abundo multis vitæ commoditatibus: "Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprà, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. WARTON. Cf. Hom. Od. ι, 219, 223, 233, 287, υ, 123. et Virg. Æn. v, 680.

52. Καιόμενος—] Possit hic alludere Cyclops, ad oculi sui combustionem, ab Ulysse faciendam: quam prædixerat ei Telephus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te, Galatea, pati possem illud quod mihi in fatis est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio, imò animam etiam à te comburi paterer." A mentione ignis sui, videtur

Digitized by Google

videtur hanc transitionem facere. WARTON. Sensus est; *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odyss. ι, 501, sqq. HARLES. Cæterùm ordo est: δ' ἀνεχοίμην καιόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, ὃ οὐδὲν [ἐστὶ] γλυκερώτερον μοι. Angl. *And* I love thee so much that *I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —ὑπὸ τεῦς— Ex edit. Flor. pro τεῦ, τεῦς hic, et v. 55. fuit receptum à Valckenario.

235. 54. Ὤμοι, ὅτ' οὐκ ἔτικεν, &c.] *Hei mihi, quod mater non peperit me habentem branchia, ὡς κατέδυν ἐπὶ σοὶ, ut descenderem ad te,*— Ante κατέδυν, subintelligitur particula ἄν· item ante ἔφερον, in versu sequenti. Vide Hoogeveen de Particulis, p. 93. Conf. Virg. Eclog. ii, 45.

59. Ὡς' οὐκ, &c.] Sensus est; "Vellem affere tibi lilia et "papavera, simul, uno eodemque tempore: Hoc autem mi- "nus possem, quoniam illa in æstate, illa hyeme nascuntur "et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. WARTON.

61. Αἴκά τις, &c.] Sensus est: "Natare discam, siquis "hospes huc fortè adveniens, *me natare doceat.*" *Idem.* Vide Odyss. ι, 125, sqq.

66. —τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.] Angl. *putting in the sharp runnet.*

68. Οὐδὲν πᾶ—] Ordo est; εἶπεν οὐδὲν πῆ ποθ' ὅλως φίλον σοι ὑπὲρ μου. *Neque ullâ viâ, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit,* &c. πᾶ Dor. pro πῆ, retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum, v. Hoogev. de particulis Græcis, p. 1056, sqq. HARLES.

72. Ω Κύκλωψ,—] Vide suprà ad Idyll. ii, 19. Virg. *Ah Corydon!* &c. Ecl. ii. 69. et 71, sqq.

73. —θαλλὸν ἀμάσας] Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. *Schol.* ad Idyll. iv, 45. Quicquid *herbarum*, vel *fruticum viret*, Θαλλὸν vocant Græci. TOUP. ἀμάσας non tam *metens* verterem, quam potiùs *colligens*, (quæ est prima illius verbi significatio,) aut *secans, decerpens.* v. Dorville ad Chariton. p. 366, sq. HARLES.

75. —παρεοῖσαν] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale; Ama, quæ tibi à fortunâ offertur. *Idem.*

76. Εὑρήσεις—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. Κιχλίσδοντι—] Dor. pro κιχλίζουσι, *suaviter rident.* Vide Casaub. Lectt. Theocr. cap. xiii.

79. —ἐν τᾷ γᾷ, &c.] Δηλονότι κἀγὼ φαίνομαι εἶναί τις ἐν τῇ γῇ. "Aliquis sum in Siciliâ. Puellæ me non prorsus ne- "gligunt;

Digitized by Google

" gligunt; ſed multæ adſunt de nocte, cachinnantes, et me-
" cum colludere cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Μυσίζων] *cantillando fallebat amorem ſuum.* Poſt ἢ ſupple εἰ, et ante ἔδωκεν ſubaudi τις. HARLES.

---

* ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] i. e. SYRACUSIÆ, *five* ADONIDIS FESTUM *celebrantes.* Eſt hoc Idyllium mihi quidem, pro ſenſu meo, ita ſuave et feſtivum, ut in Theocriteis pauca videantur eſſe cum eo ad ſuavitatem et feſtivitatem comparanda. Lectorem poëta manu quaſi præſentem in rem ducit; et digito, quæ geruntur, ſingula quæque demonſtrat: et garrulitatem, levitatem, ineptias, ſuperbiam, malignitatem, importunitatem muliercularum, vivis coloribus depingit. REISKE. Carmen longè ſuaviſſimum, et quo nihil feſtivius, aut quod vernilitatem ſapeat magis. Eſt autem ſcriptum in honorem Ptolemæi Philadelphi, et ſororis ſuæ Arſinoæ, *Quæ nunc ſorore dulcior.* Nam Ptolemæus, quod Alexandrinis jucundum ſcilicet et ſolenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, ſororem ſuam αὐταδέλφην. TOUP. Scena verò Alexandriæ figenda eſt: Syracoſiæ hic colloquuntur mulieres de plebe, non primi ordinis matronæ,—quæ in Ægyptum, Alexandriam, commigrârant, et hic habitantes maritos quæque ſuos, liberos et ſervos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiſcopo Alexandrino [in Comment. in Ieſ. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latiùs deſcriptis, [v. Valck. p. 192, ſq.] mos fuit, exornare ſemidei ſignum, atque illud ſequentis forſan diei ſummo mane, comitantibus primariis matronis, iiſque piis, præ ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. i. HARLES. 236.

Ver. 1. Ενδοῖ Πραξινόα;] Supple ἐςί;—Γοργοῖ, ex codd. dedit Valck. pro vulgari Γοργώ· qui et hic induxit ipſam Praxinoam ſtatim loquentem, pro Eunoâ ancillâ, quam [vide v. 27, 54, 67.] ut κωφὸν eſſet πρόσωπον fecit, inſtar Theſtylidis in Pharmaceutriâ, Eutychidos et Phrygiæ in hoc carmine. [v. 42, 67.] Idem putat et iſta v. 3. Εχει κάλλιςα, in edd. Eunoæ abſurdè dari. —ὡς χρονῳ— alii dant χρόνω, ut ſit Dor. gen. h. e. ὡς διὰ πολλȣ χρόνȣ ἦλθες, *quam diu expectata poſt longum tandem tempus veniſti!* ἔνδοι. *quinimo domi ſum.* Fatetur tamen Valck. ὡς χρόνῳ; ἔνδοι, fores aperienti ancillæ non diſconvenire; ſed ancillam à januâ expectantem alloquutæ mox ex domunculâ (Ιλεὸν ἐκ οἴκησιν, vocat v. 9.) reſpondiſſe ei videtur Praxinoë.—Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον

 mutato,

mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni, Θαῦμ', ὅτι κὴ νῦν ἦνθες. tum sequentia iterum Praxinoæ: ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. quod non improbat Valckenarius.

2. ὅρη δίφρον—αὐτᾷ·] SEE *for a chair, Eunoa.* Quod amicitiæ et observantiæ signum. Ἔμβαλε κὴ ποτίκρανον, *And get a* CUSHION *too.* Quod mollitiei et elegantiæ muliebris est. TOUP.

4. —ἀδαμάτω—] Hoc pro vulgari ἀδμάτω, vel Dor. ἀδαμάτω, dedit Valck. et Brunck, è codd. Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· Angl. *What a stout heart have I!*

5. —πολλῶ μὲν ὄχλω.] Gen. Dor. supple ὄντος.

237. 7. —ἄτρυτος·] *via est molesta, quæ euntem defatigat, atque longa.* Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἑκαστοτέρω incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς, et Brunck probat scribitque. HARLES.

8. Ταῦθ'—] Supple διὰ— i. e. διὰ ταῦτα—ὅπως, *ideò—quod*— πάραρος— Scribe ὁ πάραρος. *homo fatuus et immorigerus.* Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παράορος et Παρήορος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. η, 156. ψ, 603. TOUP; apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; item apud Valck. [in annott. ad Adoniazus. p. 239, sqq.] Cæterùm, ut notavit Dammius, παρήορος, Ion. pro παράορος, *juxtà adjunctus*; propriè dicitur de equo, ὁ παρεζευγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ τῶν ζυγίων· nam οἱ ζυγῖται ἢ ζύγιοι sunt duo illi equi, qui temonem currûs inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήορος ἵππος.— et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc sæpè posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem sæpè talem equum, ut haberent si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat *ineptus, præter rem vagus, exsolutus,* ἔκλυτος, quasi à παρὰ et ἀείρω, *apto. Lex.* Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: Ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ κὴ ὁ ἐνταῦθα παρήορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρένας. ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. [ad Iliad. ψ, 1319. 11.] "Quod sequitur," inquit Toupius, "ἔσχατα γῆς, est *extrema pars urbis, et ab aulâ remotâ; a remote and unfrequented part of the town.*" Atque ita H. Steph.—"respondet hyperbolæ nostræ proverbiali in eadem re: *Il est venu demeurer au bout du monde,* de eo qui ædes habet in ultimâ parte urbis." Aliter doctissimus Valck, qui locum ita reddit: "Huc mecum *in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus emit* (vel *conduxit*) *ædiculam.* à tuis adeò ædi-

"bus

Digitized by Google

" bus remotam, *ut ne nos essemus vicinæ*, ὅπως μὴ γείτονες 237.
" ὦμες." Ιλεὸν, ἀκ οἴκησιν· Angl. *a den not a dwelling*.

10. —ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et siquæ alia. Sensus est: *Id verò agebat scilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet*. Toup; qui, pro ὅμοιος legit, ut in vulgatis, ἐμεῖο. Valck. admisit ὅμοιος ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. *out of mere spite, an envious pest, never otherwise*.

11. Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα,—] Angl. *My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you*. τεὸν Dor. pro σόν. τῶ μικκῶ, pro τοῦ μικροῦ. Ὁρῆ, pro ὁρᾷ, quod contractè pro ὁρᾶει. ποθορῆ, pro προσόρᾱει, contr. προσορᾷ. Cæterùm pro Δείνωνα τοιαῦτα, vulgò legitur τοιαῦτα Διωνά· reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus.

13. —οὐ λέγω ἀπφῦν.] Angl. *I don't mean Papa*. Ἀπφῦν· οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. *Schol*. Vide Vol. i. ad p. 215. n. 6.

14. —ναὶ τὰν πότνιαν,] *Per Proserpinam*: nam πότνια hîc vult *Proserpinam*; per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari πότνιαν, πότνιαν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam νιαν efferri debet ut una syllaba.—καλὸς ἀπφῦς, *pretty Papa!*

15. Ἀπφῦς μὰν τῆνος,] *Pater quidem ille nuper* [loquitur nempè de marito suo quasi non esset pater puelli adstantis,]—*(quæ autem dicimus omnia quidem nuper evenerunt,) nitrum et fucum ex tabernâ emens, venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum*.] [Observent discipuli voces Doricas, quæ non quidem difficiles sunt: ut πρώαν pro πρώην, λέγομες pro λέγομεν, &c.] " Praxinoë nitrum et fucum sibi emi volebat, quo " formam interpolaret, in publicum proditura. Ad *malam* " *rem* muliebrem (ut Terentius vocat Heaut. ii, 3, 48, ubi " videndus Bentleius) non minus *nitrum* pertinet, quam fu- " cus.—At maritus, homo antiquus et frugi, pro nitro et " fuco, salem attulit, tacitè monens uxorem, necessaria ad " victum emenda esse, non nugas muliebres." Ruhnkenius, apud Valckenaer. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately,) he went to a shop to buy nitre and paint*, instead of these *brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulò aliter; de quo Valckenarius, " Hunc versum orsus, Reiskius verbum ἔφα, aptissi- " mum adjiciebat: hoc admisso; et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων " in ἀγοραζῶν mutato, aptè ad hæc respondebit in v. seq.

" Κἠνθ'

Digitized by Google

237. " Κἦνθε φέρων, ἄλας ἄμμιν. *vadebat nitrum et fucum ex instito-*
" *ris pergulâ emturus; et domum venit adportans nobis salem.*
" —Hæc nuper ut Theocritea vulgare ausus est Brunckius "

18. Χὠμὸς—] i. e. Καὶ ὁ ἐμὸς—ταυτά γ' ἔχει— Sic scribendum cum Reiskio et Toupio. VALCKEN. *Ita quoque se habet Dioclides. My husband is as great a fool as yours.* TOUP. —φθόρος ἀργυρίω, [Dor. gen.] *pecuniæ perniciei.* —φθόρος graviter pro φθορεὺς, *qui rem perdit,* pecuniâ nescit rectè uti, ex sententiâ stolidæ mulieris, quæ ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. HARLES.

19. Ἑπτὰ δραχμᾶν,] Si voces separatim essent scribendæ, δραχμᾶν requireretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμως; postremum à Bentleio probatum [vide *Diss. upon Phalaris*, p. 444. edit. 1mæ] et Wesselingio, recepit in suam edit. Reiskius: ἑπτὰ δραχμᾶν legebat Toupius: ego scribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod sit ab ἑπτάδραχμον. VALCKENAER. Sic construe et interpretator Angl. ἐχθὲς ἔλαβε πέντε πόκως [ἀνθ'] ἑπτὰ δραχμᾶν; κυνάδας,—It was but *yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair,* [*vellera non ovina,* sed si diis placet—*canina,* ut rectè Toupius.] —ἀποτίλματα γραιᾶν πηρᾶν, *the pluckings of old maimed ewes.* [Editt. primæ," inquit Valck. " et codd. collatorum plerique præbent—γραιᾶν ἀποτίλματα " πηρῶν· πηρᾶν admisi, repertum in duobus saltem Theocriti " codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, " ubi hæc laudentur Theocritea.—Vocem γραιᾶν rectè Schol. " interpretatur προβάτων γεγηρακότων. Vellera itaque signifi- " cantur *ovibus vetulis mutilisque vi avulsa,* atque adeo *lace-* " *rata.*" [p. 316. ubi vide multa plura.] ἄπαν ῥύπον, *mere trash,* ἔργον ἐπ' ἔργῳ, *toil and trouble.* Cæterùm putat Valck. κύναδας, in sensu Laconico, posse reddi *quisquilias,* quales canibus projiciebant, sive, vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quæque usum adeò τῶν κυνάδων præstarent. Sed de his, aliisque huc pertinentibus, vide notas Wartoni, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —τὠμπέχονον,] ἀμπέχονον, *peplus* aut *palla,* mantile; περονατρὶς, vestis interior, aut dorium muliebre vestimentum, ad pectus fibulis astrictum.—HARLES. λαζεῦ. Scripserat ut opinor, λάσδευ. VALCK.

22. Βᾶμες—] *Eamus ad* aulam *divitis regis,* &c. [Θασόμεναι, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempè manè istius diei ædibus quæque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10. 43. 147. et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ἐν ὀλβίω—] Rectiùs est quam ὀλβίῳ, vel ἐνολβίῳ Toupii. VALCK. Subauditur οἴκῳ.

Digitized by Google

25. Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] Ἀντὶ τοῦ ἐξ 237
ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. *Schol.* Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam fingamus, interpretandum erit, at *narra*, διαγάσαιο, cum Scholiaste supplendum; Gorgone quæ festinat, orationem interrumpente; "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quæ "vidisti, et quæ te vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpretum hariolationes, præsertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wessenburgius sic corrigendum censet; Ὧν ἴδες, ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ.

26. Ἕρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dores, significat *ire, abire.* Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsùm spectetur, ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά, in istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. *Ignavis semper feriæ sunt;* quo hìc sensu ponatur à Gorgone Theocriteâ non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabilem: "Nos—nunc non sumus otiosæ, sed vel maximè negotiosæ; quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus." VALCKENAER.

27. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα,—] Angl. *Eunoe, lift the water,* αἰνόθρυπτε— [Kochler vertit; *perdidè delicata:* in cod. Par. explicatur κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. Valckenarius conjicit (quod οἰνόθρυπτε unus codex Vatican. habet.) οἰνοθρυπτε, *nimio vini usu debilitata* vel *fracta.* αἰνόθρυπτε edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,—saucy jade! and set it down in the middle again,*— [Hera scil. imperat miseræ ancillæ, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Mulierculæ ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit suprà.] αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν, proverbium est, quo utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctissimus Toupius sic optimè reddit; *The cat likes fish, but is afraid to wet her feet.* "Quod salsum," inquit, "et ad Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiæ deditam. Nam *feles* molles et ignavæ." [Epist. ad Wartonum, p. 33. ubi vide plura.] γαλέαι sunt et *mustelæ.* "Rapaces mustelæ, ut et feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem prædâ raptâ, exsaturatæ, diu segnes et otiosæ, quam molliter ament cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi mustelæ sunt raræ, nec sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen etiam rapacem, ancillam suam amicæ voluit exprimere; ut amant

"inter

Digitized by Google

" inter se simul garrientes mulierculæ, amabant ætate certè " Theocriti, sibimet ipsæ stulto quidem, humano tamen, ig- " noscentes amore, ancillæ quæque suæ vitia retegere. Hic " proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti sensus mihi es- " se videtur." VALCKENAER.

238. 29. Κινεῦ δὴ—] Hæc ad personam loquentis mirè accommodata. Angl. *Pritbee bestir thyself, bring the water quickly: I want water first. How awkwardly she brings the water!* &c.

32. —*ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.*] Ad verbum: *lota sum tantum quantum videbatur diis.* Angl. *I am washed as well as it pleased the gods I should be:—I am washed as well as the adverse gods thought fit.* Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc deperdita est.

35. —*πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;*] *quanti descendit tibi à jugo telæ?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. —*πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο.*] *It cost me more than two minæ of pure silver.* τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα. τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι, est *Animam suam in opere ponere;* sive, *ita se cruciare et fatigare, ut vitam suam periclitetur.* Quare dixit Praxinoë: *Ita me totum dedi telæ detexendæ, ut pæne animam meam in opere posuerim. It cost me more than two minæ, and my life almost into the bargain.* TOUP; apud quem vide plura. ποτέθηκα, Dor. pro προσέθηκα.

38. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.] *Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata.* VALCK. Πᾶ ποκ' ἔλειπες— sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—Ναί· καλὸν εἶπας.

39. —*θολίαν—*] *τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, Schol. mon parasol.* LONGEPIERRE. *une caleche.* BRUNCK.

40. —*μορμώ, δάκνει ἵππος.*] Angl. *bugbear!—horse bites!* Quam convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur, invaluit, ut hodiè invalescit. Quæ sequuntur sunt facilia, nec longo neque operoso commentario egent.

44. Ὦ θεοί,—] Nova incipit quasi scena, et poëta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectâque infinitâ multitudine hominum, quos concursare dicunt instar formicarum numero modoque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodò et quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus?*—Χρὴ h. l. significat *licet.* HARLES.

49. —*ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,*] *homines* fraudulenti, *ex dolis conflati,* atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumta à ferro aliisque metallis, quæ crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam κροτεῖν et συγκροτεῖν dicebatur.—Eleganter hic, εὐφήμως, παίσδειν

ponitur

ponitur pro *furari*: Græci sic inter se furunculi pro κλέπτειν dicebant παίζειν, ut in vitâ quotidianâ sic in scænâ. VALCK. Toupius autem conjungit ἐξ ἀπάτας ἔπαισδον, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —κακὰ παίγνια,] *mali scurræ*, πάντες ἐρειοί. Pro voce vitiosâ Scaligero venerunt in mentem ἐριωδοί· Casaubono, ἀρειοί· Toupio ἀεργοί Wartono, ἱερεῖοι· mihi olim ἠλεοί· Musgravio, ἀγρεῖοι· Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: Ἀλλάλοις ὁμιλεῖ, κακὰ παίγνια παίσδειν ἄριστοι. VALCK. Cui tamen, præ cæteris, arridet illud Toupii; πάντες ἀεργοί· *a parcel of idle rascals*.

53. —ἰδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσής—] Vulgò junguntur ἄγριος, κυνοθαρσής, Εὐνόα, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vide modo, quàm ferox et intractabilis sit*, n. rufus ille equus. Meliùs verò Reiske, Valcken. et Brunck. post ἄγριος ponunt punctum, et κυνοθαρσής [*impudens, canem impudentiâ et temeritate imitans*,] construunt cum Εὐνόα, ita ut domina Eunoen, quæ paullò inconsideratiùs equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quædam interjiceret. HARLES.

55. Ωνάθην] Verum puto quod Hemsterhusius adscripsit, Ωνάμην· sive potiùs, Ωνήμην. Pro ἔνδον, scripsi ἔνδοι. VALCK.

57. Τοὶ δ' ἔσαν ἐς χώραν.] Non *processerunt in campum*; sed *in suum quisque locum recesserunt*. *Idem*. 239.

62. Καλλίστα—] est dualis: *ô vos puellarum pulcherrimæ*. HARLES.

64. Πάντα—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoæ. VALCK.

68. —ἀπρὶξ ἔχευ,] *firmiter adhæreto nobis*.

69. —τὸ θερίστριον—] Vestis æstatis tempore sumta.—τοῦ Διος, i. e. πρὸς τοῦ Διός.

70. —εὖ τι γένοιο,—] Angl. *God bless you man! take care of my cloak*. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν— *it does not depend upon me*. Vide Vol. i. ad p. 85. n. 9.

73. Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.] i. e. Ωθοῦνται, &c. Angl. *They shove one another like* as many *hogs*.

74. Κεἰς ὥρας, &c.] *Et hunc annum et plures fortunatus sis, qui nostrum curam geris!* Hanc formulam benè precandi, eique contrariam uberiùs illustrârunt Casaubonus et Valck. HARLES. 240.

75. —χρηστῶ—ἀνδρός·] Subaudi ἔργον· quod idem est, ac si dixisset ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστοῦ. *qua in re partes agis viri probi atque misericordis*. REISKE.

76, Φλίβεται] Pro Θλίβεται restitut. ex cod. Vatic. et Eustathio. VALCK.

77. —ὁ τὰν κνὸν εὖ ἀποκλάξας] Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας

240. κλέισας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμὶν ἔχει, φησὶ, διὰ καὶ ἡ Γοργὼ ὕτως ἐφρόνησεν. *Schol.*

78, 79. —πόταγ' ὧδε·] Vide suprâ ad Idyll. i. v. 62. ποικίλα, *picta et arte textoriâ distincta.* HARLES. —θεῶν περονάματα φασεῖς. Reiskius corrigebat ingeniosè : θεῶν πὲρ νάματα (περονάματα est in cod. MS.) φησεῖς. Legendum puto, —θεάων νήματα φασεῖς. Ruhnkenio in mentem venêre θεῶν γε πονάματα. Wassenbergio, θεῶ γε π. *ipsius deæ Palladis.* VALCK.

80, 81. —Αθηναία·] Minervam, quæ horum operum studium istis indiderat textricibus, invocat Praxinoë.—ἔριθος, *lanifica.*—Ποῖοι ζωογράφοι, &c. *quales pictores adcuratas istas pinxêre picturas,* sive *opera picta?* Conf. Anacr. Od. xxviii. HARL.

82. Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι,] *Quam vera sunt!* [ἑστάκαντι Dor. pro ἑστάκασι, quod idem est hîc ac εἰσί.] καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, *et quam verè movent se!* ἐνδινεῦντι pro ἐνδινοῦσι, et subauditur ἑαυτά.

83. —Σοφόν τι χρῆμ'—] Vide Vol. i. ad p. 7. n. 9.

87. —ἀνάνυτα κωτίλλοισαι—] Angl. *prating incessantly like turtles.* ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι [pro ἐκκναισοῦσι, quod ab ἐκκναισέω vulgò formant, *odiosè strido.* Mutandum vult Valck. in ἐκκνυσδῶντι, pro ἐκκνυζῶσι, ab ἐκκνύζω, *rado,* indè *fædo, corrumpo.*] "Sensus est : *ore suo patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt,* quoniam ore Dorico Sicularum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *radebant.*" HARLES. Valck. addit in 2dâ edit. fortè quis præferat ἐκκναίοντι. Angl. *they grate the ears, speaking every thing so broad!*

89. Μᾶ,] Vocabulum increpantis, indignantisque est. HARLES. Μᾶ tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoæ tribuuntur in edit. Brunckii. VALCK.

90. Πασάμενος] Angl. *When thou hast got us into thy possession*— or, *when thou art our master.* à πάομαι, *possideo.*

91. Κορίνθιαι—] Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. *Schol.* λαλεῦμες, Dor. pro comm. λαλοῦμεν.

93. Δωρίσδεν—] τὴν—Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις. *Schol.*

94. —Μελιτώδες,] quasi *mellita.* Sic dicta erat Proserpina ; testibus Schol. et Porphyrio. Μὴ φυῇ—ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη πλὰν ἑνός. *Non oriatur qui nobis imperet, uno excepto.* [per *hunc unum,* maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and Master.* Quæ sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post εἴη. et sequentem versum sic legit : Πλὰν ἑνὸς ἐκ ἀλέγω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς. "De veste suâ," inquit, "ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, "Praxinoa.

" Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: *Unum* " *tantùm metuo ne* pulverem *in me abstergas.* Quod verum " videtur. Idem κόνιν, κόνιαν, et κονιοςτόν. Huc egregiè fa- " cit Lucas x. ii. Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ " τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ὙΜΙΝ. Quod planè " geminum germanum est." Undè Harlesius—" Forsan μοι," inquit, " quod sæpiùs fit, παρέλκει, et locus, voc. κονίαν re- " cepto, *ne pulverem ejiceas, excutias,* ita intelligendus est: " *non curo,* scil. te; *noli pulverem ejicire,* i. e. operam frustra- " neam impendere, et imperare, quæ non in tuâ, sed in mei " mariti sim manu ac potestate." Vulgata interpretatio est: μή μοι κινάν, &c. *ne mihi alapam impingas.*—Sed nolo ulteriùs prosequi quæ commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes; ne mihi reverâ usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerat.

98. Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·] *Quæ in canendo Sper-* 241.
chide, quod carmen lugubre est, primas tulit.—Sperchis est nomen *ialemi,* sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis,* qui se Persæ pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. TOUP. Vide plura apud Valckenarium.

99. —διαθρύπτεται—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quâdam petulanti, vel præludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. HARLES.

100. —Γολγώς—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. Γολγοί. Vulgat. est Γολγόν. Golgi autem et Idalium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneris sacer. Eryx mons Siciliæ; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens.* χρυσῷ παίσδοισ', *auro ludens, aurea, splendida.* παίσδοισα Dor. pro παίζουσα.

103. μαλακαίποδες Ὧραι,] μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν. *Schol.* Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.

107. —Βερενίκαν,] τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. *Schol.*

109. Τίν] comm. pro Dor. σοί.

110. Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ,] Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 267. p. 121.

113. —ἁπαλοὶ κᾶποι,] Adonidis κῆποι, sive horti, apud veteres celeberrimi erant. De iis vide Toupium ad hunc locum, in Epist. ad Wartonum; Meursium in Græciâ Fer. in v. Ἀδώνια, Wyttenbach. in Plutarch. de ser. Num. vind. p. 79. et Potter Archæol. B. ii. c. 20. Sic autem Schol. Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισιν ἀγγείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδώνιδος προσαγορεύειν.

Digitized by Google

117. —τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,] Præter fructus nimirùm aderant cujuſcunque generis placentæ, Adonidis imagini adpoſitæ, à piſtricibus dulcinariis ſic artificioſæ effictæ, ut animalium quorumvis figurâs exprimerent.—ἑρπετὰ Dor. dicuntur quævis animantia, quæ pedibus incedunt.—τᾷδε, hic, ad Adonidis imaginem. HARLES.

124. Αἰετὸ -] Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην. *Schol.*

125. Πορφύρεοι, &c.] Toupius conſtruit ἄνω, cum μαλακώτεροι. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλοὶ, ex aliâ *vil*-"*loſi.* hinc ἄνω μαλακὸς *ſupernè molles* vocat Poëta." Admodum autem placet doctiſſimi Valckenarii hujus loci interpunctio et conſtructio :

Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτεροι ὕπνω
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ χὡ τὰν Σαμίαν κατεβόσκων)
Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Supra purpureis tapetibus (quos molliores ſomno Mileſius dixerit et Samius,) ſtratus eſt lectus; alius Adonidi formoſo: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roſeus occupat Adonis. Obſervandum tamen ſupervacaneam eſſe reduplicationem τοῦ ῥ ante ῥοδοπάχυς. Nam "Sermonis Attici proprium eſt omnibus omninò verbis à ῥ prout hodiè ſcribuntur incipientibus duplicis conſonantis vim perpetuam conferre :" uti obſervavit Daweſius Miſc. Crit. p. 160. edit. Burgeſs. ubi vide plura. Vide etiam ſuprà ad Œd. Tyr. v. 847. p. 139. Cæterùm Dor. dici poteſt in accuſ. plur. μαλακωτέρως vel μαλακωτέρος, pro μαλακωτέρους.

242. 130. —ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά,] i. e. [τὰ μέρη] περὶ χείλεα ἔτι [ἐςὶ] πυῤῥά. loca *circa labra* ejus *adhuc ſunt flava*, vel *flava lanugo adhuc cingit labra.* Valckenarius legendum proponit : ἔτι οἱ περὶ χείλη ἴουλος· quod eodem ferè recidit.

141. —Δευκαλίωνες.] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipſum ſolum hâc voce poſſe ſignificari, doctiſſimè oſtendit Valckenarius,

143. Ἵλαθι νῦν,—] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in poſterum propitius.* VALCK.

145. —τὸ χρημὰ σοφώτερον.—] *Res hæc eſt elegantior*, quam ut ſcil. verbis à me poſſit exprimi. ἁ θήλεια—γλυκυφωνεῖ. Tantundem iſta, ni fallor, ſignificant, ac ſi mulier dixiſſet Attica: τὴν θήλειαν ἔγωγε τῆς ἐπιςήμης μακαρίζω, καὶ πάνυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. *Argiam equidem iſtam fortunatam judico, quæ tam ſit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulciſſimum collaudo. Id.*

147. Ὥρα ὅμως εἰς οἶκον. *Tempus tamen eſt domum redeundi.* ἀνάριςος Διοκλείδας. *nihil guſtavit*, vel *adhuc jejunus eſt Diocl*-*das.*

Digitized by Google

das. Toupius reddit: *My husband has had no meat for the day.* Vide Toupium ad locum; et conf. suprà ad Idyll. i. v. 51. p. 217.

148. Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν·] Pro vulgari ἄγαν, reponit Valck. ἅπαν, ex duobus codd. ὄξος idem quod ὄξυς. *et vir meus totus quantus merum est acetum.* [Sic Lucret. *tota merum sal,* uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimus.] πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς, Dor. pro πεινῶντι δὲ προσέλθῃς. *Sed esuriens vel imprimis evitandus.*

*** Quicunque plenissimam, operosissimam et eruditione refertissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniazusas Theocriti: quæ comitantur *Theocriti decem Idyllia,* &c, Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusiis, quæ extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to.

---

* ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.] Inscribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenæ,* id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartanâ, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudunt, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere; cum sponsa in thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν vocabant: alterum mane sub aurorâ canebatur; idque διεγερτικὸν, i. e. *excitatorium,* vocabatur. *Anon.* 243.

Ver. 1. Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ,] *Sparta quidem olim,*—ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοι, μὲν ἂν, vel μὲν δὴ, et respondeat δὲ v. 7. Conf. Hoogeveen de part. Græcis, p. 126. HARLES. ποκ' est Dor. pro ποτ'.

2. —θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον—] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitæ choreas instituerunt. v. Paschal. Coronis libr. iii, cap. 10. HARLES.

3. —νεογράπτω—] *picti nuper thalami. Idem.*

4. —μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,] Locutio quæ idem sonat ac *egregia Lacena.* Vide Hoogeveen ad Vigerum, cap. iii. sect. xiii. n. 2. Λακαινᾶν Dor. pro Λακαινῶν.

Digitized by Google

243. 5. Ἁνίκα, &c.] Dor. pro ἡνίκα [θυγατέρα] Τυνδάρε κατεκλείσατο τὴν ἀγαπητὴν—

7. —ἐσκροτέοισαι] Pro ἐσκροτέουσαι, *pulsantes* terram, ποσσὶ περιπλίκτοις, *pedibus numerosis*. πλίσσω, [undè περιπλίκτοις] est *attollo pedes cum decore et pulso terram numerosè*, vel *tolutim incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Homer. Od. ζ, 318. Vulgata lectio hic est, περιπλέκτοις, de quo Reiskius, "Pedes," inquit, "tum "sunt inter se περίπλεκτοι, *circumplicati*, vel *perplexi*, cum magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut fila inter texendum, modo horsùm, modo prorsùm agitantur."

9. Οὕτω δὴ πρωΐζα κατέδραθες,] *An igitur tam maturè cubitum ivisti?* Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* ÆM. PORTUS. πρωΐζα est, *prematurè*, *ante tempus*, &c.

12. Εὕδειν μὲν χρήζοντα—] Formas Doricas, Εὕδειν μὲν χρήζοντα, restituendas rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem est: ἐχρῆν σὲ χρήζοντα εὕδειν καθ' ὥραν [εὕδειν] αὐτὸν, Angl. *If thou hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept* [*by thyself*] *alone*. Brunckius rescripsit: Εὕδειν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν εὕδειν ἐχρῆν τυ,—audactèr nimis.

14. —βαθὺν ὄρθρον] βαθὺς ὄρθρος est *profundum diluculum*, quum videlicet nondum illuxit: Gall. *la plus petite pointe du jour*. Conf. Plat. Crit. sub init. Vol. i. p. 235. De voce autem ἔνας ita Reiskius—"ἔνας" inquit, "Ald. et Flor. quod "revocavi: cæteræ ἔναν v. Hesych. v. ἔνης et ἔνας, *die tertio* "*tertia post*: subauditur ἐπί. Sententia est: Si quidem et "die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis pos- "tea annis continuis tua erat futura." τεὰ νυὸς, *tua sponsa*, τεὸς, ά, όν, Dor. pro σὸς, σή, σόν.

16. —ἀγαθός τις—] Angl. *Some worthy person sneezed good luck to thee when setting out for Sparta, that thou mightst make out this match for thyself, where there were other rival princes.*

22. —ᾇς δρόμος ωὑτὸς] i. e. αἷς δρόμος ὁ αὐτὸς—*quibus idem cursus est, postquam nosmet unxerimus ad fluenta Eurotæ, more virorum.* "Hic memoratus puellarum Lacænarum δρόμος "propriâ quadam appellatione designabatur à Lacedæmoni- "is. Hesych. Ἐνδρομίδας. δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. Sed "quid ista sibi vox velit latet." VALCK. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13.

26, 27. Ἀὼς ἀντέλλοισα—] Brunckius Heinsium et Toupium sequutus, versum 27 versui 26 præfixit. At in constituendis corrigendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissentiunt. Reiske pro καλὸν, quod est in omnibus libris, τεὸν reposuit.—Mihi quidem placet Koehleri emendatio:

Digitized by Google

datio: Πότνια νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος Ἀὼς ἀντέλλοισα καλόν τοι ἔφαινε πρόσωπον, Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα, &c. *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens aurora pulchrum tibi ostendit vultum: sic et aurea Helena elucebat inter nos.* HARL.

29. Πιείρᾳ μεγάλᾳ—] Ordo est: ἅτε μεγάλᾳ κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος πιείρᾳ ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ· ἢ Θεσσαλὸς ἵππος [ἐστὶ κόσμος] ἅρματι· Ὧδε, &c. 244

32. Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ, &c.] *Neque ulla in quasillo conglomerat talia opera,* [κανίσδεται, Dor. pro πηνίζεται.] Οὔτε συμπλέξασα κερκίδι πυκινώτερον ἄτριον ἐνὶ δαιδαλέῳ ἱστῷ ἔταμε ἐκ μακρῶν κελεόντων, *neque, quum texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit de longis pedibus textoriis.* Κελεόντων est ex codd. pro vulgari καλεόντων.

39, 40. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον—] Variæ prostant conjecturæ legentium ἐς δρυμόν· ἐς δρόσον· ἐς ῥόδον. mihi placet ἐς δρόσον. VALCK. Forsan tamen vulgata lectio ἐς δρόμον servari et locus ita exponi potest: *Citò abibimus ad flores colligendos.* ἔρπειν est *ire* —ἦρι denotat *manè, tempore matutino.* HARLES. Ἑρψεῦμες, Dor. pro ἕρψομεν. δρεψεύμεναι, pro δρεψομέναι.

41. Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα,] Sic erat ex codd. restituendum, pro vulgatis, Πολλά τεῦ, ὦ Ἑλένα. VALCK. Vide suprà ad Idyll. xi, 25. p. 234.

43. —λῶτω χαμαὶ—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. n. 3.

47. —γεγράψεται] Vulgò vocatur hoc tempus *paulo post fut.* Sed forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. I. med. pro γράψεται· et occurrit hoc temp. sæpissimè in sensu pass. ut benè notum. [Vide suprà ad Eur. Med. v. 630. p. 185.] " Ἀννέμῃ, custoditum in Ed. Flor. à Toupio affirmatum, " omninò restituendum erat pro Ἀγνοίῃ. VALCK. Verbum, Ἀγνοίῃ, quod nemo vidit, est purum putum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum irrepserat.—Hesych. Ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν. Suidas, Ἀνανέμειν, ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν, &c. TOUP.

56. Νεύμεθα—] Dor. pro νεόμεθα. Cæteræ voces Doricæ, quæ hìc occurrunt, faciles sunt.

56. —ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς, &c.] *Ubi primus gallus è cubili suo* [Angl. *his roost*] *insonuerit,* &c.

58. Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, tentari non debent.—*Hymen, ô Hymenæe* in Catulli carmine lx sæpè recurrunt. VALCK.

---

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.] *Favorum fur.* Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Car. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, æque dubitari potest: Recensetur à Stobæo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Vide Coll. Gr. Min. p. 86. 245

† BOY.

† ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.] *Bubulcus. Idyll.* xx. Paſtor quidam, qui inter ruricolas ſuos eximiè pulcher ſibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitatâ formâ perculſus ad eam acceſſit, et ruſticè cum eâ ludere, eamque oſculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumeliâ quâ affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbiâ urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. —*Anon.*

Ver. 5. Μὴ τύ γα μευ κύσσῃς—] Pro Μὴ τύ γε μευ κύσῃς, emendavit Toupius: quia verbum κύσαι primàm ſemper corripit. Vide Hom. Od. β, 15.

7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikii, legentis: Ὡς τρυφερὸν γελάεις.—hoc illi non veniſſet in mentem niſi legiſſet v. 6. ὁπποῖα λαλεῖς, cui ſuppoſuit in ſuâ ed. Brunck ὁπποῖα φιλεῖς. VALCK. Ironicè, ſicut illa Milonis Idyll. x, 38. WARTON.

9. Χείλεά τοι νοσεῦντι,] *Labra tibi ſunt* velut *ægroto.*—τοὶ non ſolum pro σοι, ſed etiam pro ἐστί.

12, 13. —συνεχὲς ὄμμασι Χείλεσι μυχθίσδοισα,] Hæc, diſtinctione ſublatâ, ſic jungenda videbantur ad mentem Hemſterhuſii. In edd. legebatur μυθίζοισα· in illâ Wintertoni, μυθίσδοισα· μυχθίζοισα emendârunt T. Hemſt. Toupius et Reiſkius: ejus loco ſcripſi μυχθισδοισα. VALCK. *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridens, muſſitans ſurdo murmure.* HARLES. —τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον, ut facere ſolebant ſuperſtitioſi μαινόμενον τε ἰδόντες ἢ ἐπίληπτον, teſte Theophr. Char 16.

14. —καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.] *et quodammodo faſtidioſè ac ſuperbè me irriſit.* σεσαρὸς, Dor. pro σεσηρὸς eſt perf. part. med. à σαίρω, *verro, orno.*—à quibuſdam redditur *apertè ore hiare.*

246. 23. —σέλινα] Vide ſuprà ad Idyll. iii, 23. p. 227.

28. —σύριγγι] Vide ſuprà ad Idyll. viii, 18. αὐλὸς, *tibia:* δόναξ, *arundo:* πλαγιαύλος, "*fiſtula obliqua*, tibiæ genus, quæ "fiebat ex loto, et Apollinis inventum, teſte Bione, iii, 7." HARLES. Conf. Warton.

31. —ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν,] Dubitant critici, ſitne ſingularis an pluralis τὰ δ' ἀστικά, ut ſubaudiatur κόρασια, &c. Steph. vult χείλεα. WARTON.

39. Λάτμιον ἀννάπος] Conjunxit Hemſterhuſius malè diſtracta in edd. ἀν νάπος. [ἀννάπος, i. e. ἀνὰ νάπος.] εἰς ἄν— Placet mihi

mihi quidem Heinsii correctio legentis, ὡς ἄμα παιδὶ κάθευδε. VALCK.

40. —τὸν βωκόλον] Bubulcus hic memoratus fuit *Atys*, de quo superstitio diversas sparsit fabulas. HARLES.

41. —ἐκλάγξεις] Vide supra ad Od. ..., 2. ὄρνις, pro vulgari αὐτὸς, est lect. Vaticani codicis.—tanquam *ales*.

44. Μηκέτι μηδὲ σὺ, &c.] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et μητὶ κατ' ἄστυ intelligendum de Adonidis festo. *Non itaque Venus, dulcem tuum Amasium osculêre ampliùs, nec in urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est bubulci amor.* Hac ironiâ fastidiosam urbanam puellam dimittit. BRUNCK.

---

* ἩΡΑΚΛΙΣΚΟΣ] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum est διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos a Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte usus fuerit. Ait, Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, fine præciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.* 247.

Ver. 7. Εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα—] Votum matris suavissimum numerosis valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eadem ferè næniolæ formulâ Danae utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionys. Hal. edit. Upton. p. 261. WARTON. Vide infrà p. 305.

11. —ἄρκτος] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. Ἆμος—τᾶμος, i. e. ἦμος—τῆμος, *quando—tunc*.

17. —ἐξελυσθέντες] Ex edit. Flor. Reiske et Brunck è Roman. prætulerunt ἐξελυσθέντε.

32. Ἂψ δ' πάλιν διέλυον,] *Mox verò rursùs* spiras *solverunt*, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, *cum defatigati essent spinas* dorsi. 248.

35. Ἀνστᾶσ'—Ἀνστα,] Dor. pro com. ἀνάστηθι, *surge*.

38. Οὐκ νέεις—] Conf. Od. τ, 37. νυκτὸς ἀωρὶ, nocte in-tempesta— Vide suprà ad Idyll. xi, 40.

42. Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος,] Angl. *He immediately went in quest of his exquisitely made sword,*— [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὀῤῥ' οἱ i. e. ὁ ῥα αὐτῷ.

44. Ἤτοι ὅγ' ὠρέγνατο—] *Profectò hic exporrectâ manu petebat recens contextum lorum.* ὀρίγνάω ab ὀρέγω, *porrigo.*

45. —μεγα λώτινον ἔργον.] *magnum è loto opus.* Λωτὸς, undè λώτινος, est *Celtis* Plin. *Celtis australis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle-tree.* Lignum ejus firmum est, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERF.

49. —ἀνεκόψατ' ὀχῆας·] Vide Anacreont. Carm. iii. v. 7.

56. Ἑρπετὰ δεικανάασκεν,] *Serpentes ostendebat,* vel *porrigebat.* [δεικανάασκε, more Ion. pro ἐδεικάνα, 3. sing. imperf. ind. verbi δεικανάω, idem quod δείκνυμι, *ostendo.*] "Præclara imago," inquit Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas patri blandè porrigentis, et cum risu puerili projicientis ad ejus pedes. Quæ quidem et terrorem, et leniores illos affectus, unà excitat."

249 65. —χρέος κατέλεξε—] Τέρας, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χρέος genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii τέρας. VALCK.

68. —κ' ὡς οὐκ ἔστιν—] Ordo est: καὶ Μάντι Εὐηρείδα, διδάσκω σε μάλα φρονέοντα ὡς οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις ἀλύξαι ὅ, τι μοῖρα κατεπείγει [διὰ] κλωστῆρος, *atque, Vates Eueride, ego doceo te admodùm sapientem,* [i. e. tametsi admodùm sis sapiens] *non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filum* suum. "Apud Theocritum" [verba sunt Dammii, Lex. voce Τειρεσίας,] "Id. 24. 70. dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης, quasi pater ejus fuerit ὁ Εὐηρεὺς ἢ Εὐήρης, εος."

73. Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος,—] *Per meum dulce lumen,* &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem adspexit, oculis privatus est v. Callim. H. in Lav. Pall. 91, sqq.—Aliam tamen cæcitatis rationem attulit Ovid. iii. Met. 323. adde Hygin. fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES.

74. Πολλαὶ Ἀχαιΐδων—] *Multæ Achaiades molle stamen circa genua manu versabunt,*— Sermo hìc videtur esse de nendo colu et fuso. Apposite Ovid. *Teretem versabat pollice fusum.* Met. 6, 22. Conf. Tibull. i. 3, 38. Pro κατατρίψοντι, quod est καταστρέψουσι, vulgares editt. καταστρέψοντι.

77. Τοῖος ἀνὴρ, &c.] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule.

80. Δώδεκα—] Constructio est: πεπρωμένον ἐστὶ οἱ τελέσαντι δώδεκα μόχθους οἰκεῖν ἐν [δώματι] Διός.

81. —πυρὰ Τραχίνιος—] est *rogus Thessalicus.*—In summo autem

autem vertice Œtæ, montis Thessaliæ Hercules crematus: et *Trachinius* idem est ac *Thessalus*, à *Trachine*, civitate Thessaliæ;—indè Sophoclis Tragœdia, *Trachiniæ*, nomen duxit.—Sensus est: *quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo, h. e. in monte Œtâ, consumetur et comburetur.* HARLES. 249.

82. —κεκλήσεται—] Vide suprà ad p. 244. 47.

84. —ὁπανίκα κνῶδον ἐν σύνᾳ, &c.] Ista stylo prophetico, velo abducto allegorico, quasi κύριως enuntiatur. Anne hæc è Sacris? Vide Is. ii, 6. 25. 65. WARTON. καρχαρόδων, *dentis asperos et serræ similes habens:* apud Hom. est καρχαρόδους, οντος. Il. κ, 360. et ν, 198. HARLES.

87, 88. Κάρφεα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' -] *Et ligna arida aspalathi.* Ἀσπαλάθοι frutices spinosi quinam sint definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas quærendæ. Παλίουρος est *Rhamnus Paliurus* Linn. Βάτος est *Rubus*, et quidem præcipuè *fruticosus* Linn. Ἄχερδον explicatur per ἀγριόαπιδιον, *parvum pirum sylvestrem.*—Legitur etiam apud Homerum Od. ξ, 10. SCHREBER. Ἀσπαλάθος, frutex admodùm spinosus; cujus autem species ignota est. Παλίουρος, *Rhamnus Paliurus* Linn. Angl. *common Christ's thorn.* Ἀχερδος. species quoque fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear;* Gr. ἀχρὰς -αδος. RUTHERF.

90. —κανῆν—] Dor. pro κανεῖν· à καίνω, *interficio.*

91. Ἠρι—] *manè, tempore matutino.* Vide suprà Idyll. xviii, 39.

93. —ὑπὲρ οὔριον·] οὔριος, ου, ὁ. Poët. *ventus secundus.*—Idem autem, est ac οὖρος, ου, ὁ. undè deductum, & substantivè sumitur. Aliàs adjectivè, subaudito nomine ἄνεμος· ὑπὲρ οὔριον, *in secundum ventum.* Æ. PORTUS. ὑπερούριον in unum vocabulum contraxerunt Brodæus, Reiske et Brunck, probante Valck. ὑπὲρ οὔριον, vel, cum spiritu leni οὔριον, edd. vett. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro ὑπερόριον sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuæ ejice.* Vide Lomeier de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere.* Virg. *Fer cineres,* &c. Ecl. viii, 100. HARLES: apud quem vide plura. —ἄψ δὲ νέεσθαι ἄστρεπτος, Angl. *and let her return without looking back.* Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105. —ἐπίσκοπον εἶναι οἰστῶν,] Angl. *to be dextrous in shooting the arrows,* 250.

109—113. Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων, &c.] ἑδροστρόφος est, *qui adversarii nates evertit inter luctandum,* h. e. humi prosternit. Ordo est: ἔμαθε πάντα ὅσα ἄνδρες Ἀργόθεν ἑδροστρόφοι ἀπὸ σκελέων σφάλλουσιν ἀλλήλους παλαίσμασι, ὅσσα τε πύκται δεινοὶ ἐν ἱμᾶσι,

[ἐξιύρονῖο] τι παλαίσμαῖα σύμφορα τέχνη ὰ πυξμάχοι ἐξιύρονῖο προπισόντες ἐς γαῖαν, διδασκόμενες παρὰ, &c.

118. —τροχῷ σύρισγα φυλάξαι,] *modiolum rotæ salvum conservare.* REISKE.

125. —λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι] *agmen* five *aciem hostilem metiri.* Vide Toupii Addenda. HARLES.

251. 128. Ὀππόκα—] i. e. ὁπότε, &c. *quo tempore.*

135. —μέγας ἄρῖος Δωρικὸς·] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane craſſo nec delicato ponitur. v. Schol. ad Apollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui præterea uſum frequentem voc. ἐν κανέῳ, *in canistro,* fuſè illuſtrat, et de Hercule edace ac bibace doctè diſſerit. Quendam Phryga edaciſſimum *quatuor fosſorum* cibos comediſſe, ait Alciphr. iii. Epiſt. 39. p. 357. HARLES.

137. —τυννὸν—] idem ac τυννῦτον, i. e. μικρὸν, *parvum.* —τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον· *parvam ſine igne ſumebat cœnam:* pro *tenuem ſine lucernâ ſumebat cænam.* Æ. PORTUS. ἐπ' ἄματι eſt, Angl. *at the cloſe of day.*

138. Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ—] ἀσκητὸς propriè de veſtibus *ſplendidis, elegantibus,* v. Hom. Il. ξ, 179. et Warton. HARL.

---

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.] *In mortuum Adonidem. Idyll. XXX.* Hoc Idyllium grammatici Theocriteis adſcripſerunt in 2do cod. vat. Sed non eſſe Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipſa carminis indoles, haud obſcurè demonſtrant. WARTON. De Veneris amaſio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morſus ſcil. junioribus etiam diſcipulis ſatis notum. Neque eſt quod huic poëmatio immoremur. Eſt merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit.*

Ver. 7. —ποτανοὶ] Dor. pro ποτηνοὶ, ut *volucres.*

252. 32. Καί μευ κάλσοινάζει.] *Tu igitur me pari modo lade.* Valck. in priore ſuâ edit. dedit —φιλᾶσαι, Και μευ ἔσινε κεραστής. *et meus dens eum lædit.* Sed hanc vulgatam lect. poſtea prætulit. Cæterùm in hac noſtrâ edit. in v. 33. pro Τύτος lege Τύτως. Eſt erratum ſcil. typogr.

46. Εκαιε τὼς ἔρωτας.] Stephanus obſervat primùm, à quodam duo poſtremos verſus, in quodam vetere cod. non repertos fuiſſe: deindè legere mavult ἔκλαιε· *Suorum amorum miſerias deplorabat:* aut ſi ἔκαιε vera eſſet lectio, ἔρωτας interpretatur τὺς ἐρωτικὺς ὀδόντας. Dorville [ad Charit. p. 431.] ἐρῶντας, [*amatorios dentes*] probat. Hæc lectio mihi quidem unicè placet; at tunc πῦρ de arâ Veneri in luco fortè quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat, intelligo: quaſi aper dentes tanquam ſacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projeciſſet, quo ſuum expiaret delictum. HARLES.

II.

II. NOTÆ IN BIONEM.

* E BIONE.] Bionis præcipuum Idyllium est *Epitaphium Adonidis*; è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll. ii. et vi. unà cum Notitiâ brevi de Bione, &c. 253.

† Εἰδύλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. Ες χθόνα νευστάζοντα·] *In terram caput demittentem*, quod de iis dicitur qui pudore vel mœstitiâ afficiuntur. νευστάζω, est *nuto*, item *caput demitto*. Vide Il. σ, 153.

7. —πλαγίαυλον] *tibiam obliquam*, —αὐλὸν, *tibiam rectam*, —χέλυν, *testudinem*, —κιθαριν, *citharam*.

13. —ἐδιδάχθην] *doctus sum, didici*. Cæterùm voces Doricæ quæ hîc occurrunt nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

* Εἰδύλλιον δ'.] *Idyll. IV.* Musæ favent amatoribus. 254.

7. —ὅτι μῦθος οὐδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής] *quod hoc verbum verum sit omnibus*, i. e. *hoc verbum verum esse omnibus*. De ἔπλετο· vide suprà ad Od. α, 225. p. 10.

9. Βαμβαίνει μευ γλῶσσα,] Angl. *my tongue falters*. "βαμβαίνω, est," inquit Dammius, "verbum fictum ex sono eorum qui loqui conantur cum valdè algent et cum tremore maxillarum loquuntur. *Conor loqui sed impedior tremore.*" [Vide Il. κ, 375.] Vulgaris lectio est Καμβαίνει, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenarius. Pro αὐδὰ, in versu ultimo, idem vir præstantissimus prætulisset αὐδᾶ, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† ιϛ'.] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus *Gesn.* p. 388. *Grotii* p. 246. VALCK. Continent hymnum ad Hesperum.

1. ἙΣΠΕΡΕ,] Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperus. CICERO, de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. Il. χ, 317. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι, &c. et Æn. viii, 590. χρύσεον φάος τᾶς ἐρατᾶς Αφρογενείας, *aureum lumen blandæ Veneris*,—Αφρογενεία, eadem quæ Αφροδίτη, utraque scil. ab ἀφρὸς, *spuma*; sed hæc de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota.

ἱερὸν

ἱερὸν ἄγαλμα κυαν. ν. *sacrum decus ceruleæ noctis.* —ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι, Vide suprà, ad Theocr. Idyll. xviii. 26. p. 243.

6. —ἐκ ἐπὶ φῶραν Ἔρχομαι,] *non ad furandum eo.*

8. —καλὸν δὲ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι,] *pulchrum autem est amatori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorem.* Vide Vol. i. ad p. 67. n. 2.

‡ ιζ'.] Ad Venerem querimonia.

1. Ἀμερε Κυπρογένεια] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè hæcce dea vocabatur ἡ Κύπρις, Κυπρία, et hìc Κυπρογένεια. Venus autem nunc repræsentatur ut filia Jovis et Diones; nunc quasi ex æquoreâ spumâ generata; hìc autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. iii, 23. αμερε, Dor. pro ἥμερε.

3. Τυτθὸν ἔφαν,] *summissâ voce dixi,*—domitus scil. ab amore τυτθὸς, propriè est *infans lactens,* à τιτθὸς, *mamma:* inde *parvus,* &c. Conf. Il. ω. 170; ubi τυτθὸν φθεγξαμενη, est *summissâ voce loquens.* —καὶ τι νυ αὐτὰ. &c. *et quid tandem ipsa adeò infensa es ut amorem tantum malum omnibus pepereris?*—Pro vulgato τίναυτα Scaliger posuit τι νυ αὐτά.

III. NOTÆ IN MOSCHUM.

255. * E MOSCHO.] *Amorem fugitivum,* atque partem aliquam *Epitaphii Bionis,* jam dedimus in Coll. Gr. Min. quæ præstantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poëmata. Visum est hic adjungere quædam ex Moschi minoribus Idylliis.

* Εἰδύλλιον ε'.] *Idyll. V.* Terra mari præfertur.

1. —ἄνεμος ατρέμα βάλλη,] —*ventus leniter ferit,* ἐρεθίζομαι κατὰ, &c. —ποτάγει [i. e προσάγει] πολὺ πλέον ἄμμε [Æol. pro ἡμᾶς, quod hic pro ἐμὲ] γαλάνα, *attrahit me multò magis tranquillitas.* H. Steph. in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. Undè Valckenari- " us: Προσάγειν, quo sensu hìc esset capiendum, Græcè non " adhibetur: mihi ποθέει genuinum, et sic ista scripsisse videtur " Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐστὶ " φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἄδε γαλάναν· *desiderat verò illa* " (nempè ἁ φρὴν ἁ δειλὰ) *multò magis mitem undarum tran-* " *quillitatem.*" προσάγω tamen est *adduco;* et προσάγει hìc non malè reddi possit, *adducit, attrahit.*—Hæc autem ita pulchrè

dhrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius:

Cum placido pelagus mulcet levis aura susurro,
Pectus avet tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mites votis feror omnibus undas.

5. Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ,] *agitatum spumat*,—κυρτὸς, *curvus, gibbus, convexus;* Homerus habet κύματα κυρτὰ—Il. ν, 799. conf. δ, 442, sqq. item Virg. Geor. iii, 237. μαίνομαι, *furo;* undè perf. med. μέμηνα, in subj. μεμήνω, &c.

7. —τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα] *statim placet opaca sylva*,—de εὔαδεν vide supra ad Apoll. Rhod. iii, 1083. p. 106.

8. —ἁ πίτυς ᾄδει.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215.

* Εἰδύλλιον ϛ'.] *Idyll. VI.* Procax amor. 256.

1. Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος,] *Pan amabat Echo vicinam*,—ἐράω, cum genitivo. Ἀχῶς Dor. pro Ἠχοῦς, &c.—Σκιρτητᾶ Σατύρω, Dor. pro Σκιρτητοῦ Σατύρου. Angl. *a frisking satyr.*

4. —ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ·] *amor autem flagrabat vicissim*, i. e. ordine, non reciprocatione.

6. —πάσχε δ' ἄποινα.] In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἃ ποίει·— Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem præbet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα· *justam pœnam patiebatur.* ἄποινον æque ac ἀμοιβὴ vox est μέση. VALCK.

† Εἰδύλλιον ζ'.] *Idyll. VII.* Cupidinis potentia.

1. Ἀλφειὸς,] Nota est fabula de Arethusa fonte Siciliæ, ejusque cum Alpheo flumine Elidis, intercursu. Vide Æn. iii. 694. *Alpheum fama est*, &c. et Ecl. x, 1. annotante summo Heynio. cf. Ovid. Met. v. 8. 10, μετὰ Πίσαν ἔπην κατὰ πόντον ὁδεύῃ, *ad Pisam fluens, quum per mare profectus esset*,— ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, *ducens oleastrum ferentem aquam*, —κόνιν ἱεράν, *pulverem sacrum*, ad *pulverem* nempè *Olympium* alludit.

5. —κοὐ μίγνυται, &c.] Conf. Il. β', 753.

7. Κῶρος δεινοθέτας,] *Puer* ille *maleficus*, &c.

8. —κολυμβῆν·] Mavult Heskinus κολυμβᾶν, utpote Δωρικώτερον· malo quidem augurio: nam κολυμβᾶν non omninò Doricum.

*** Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingratam ingenuæ Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium in Ver* hìc apponeremus, desumtum è Brunckii Analectis Vet. Poet. Græc. Tom. 1. p. 31.

ΜΕΛΕΑ-

Digitized by Google

Εἰς τὸ Ἔαρ. Εἰδύλλιον.

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἴαρος ὥρη,
Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐστέψατο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις.
Οἱ δ' ἁπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον Ἠοῦς
Λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
Πνοιῇ ἀπημάντῳ Ζεφύρου λῖνα κολπώσαντες.
Ἤδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ
Ἄνθει βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντη δ' ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνον ἀείδει·
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
Κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
Συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρπεται εὔκομα μῆλα,
Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
Καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν ἀεῖσαι;

NOTÆ IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 10. Πνοιῇ ἀπημάντῳ] *aurâ leni*— Nam ἀπημάντος, quod vulgo redditur *illæsus*, *incolumis*; significat etiam, ut hic, *innoxius*, indè *mitis*, *lenis*. Angl. *gentle*.

11. Ἤδη δ' εὐάζουσι—] Ordo est: ἤδη δ' ἐρεψάμενοι [βακχεύοντες scil.] τρίχα ἄνθει βοτρυόεντος κισσοῦ, εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ. *et jam* Bacchantes *tecti crines flore baccifera hederæ, clamant uvifero Baccho*. ἔργα δὲ καλὰ τεχνήεντα μέλει βοηγενέεσσι μελίσσαις. [De voce βουγενής, vel βοηγενής, ita Hesychius: ἡ μέλισσα βουγενής, ὅτι βοείων ὀστῶν γεννᾶται.] —καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι, *et alveari insidentes*, ἐργάζονται λευκὰ νεόρρυτα κάλλεα πολυτρήτοιο κηροῦ. *elaborant puras recenter-fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ*, i. e. *ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem*. Conf. GEORG. Lib. iv, 149, sqq.

19. Εἰ δὲ φυτῶν—] *Quod si ramorum comæ gaudent*, i. e. *si frondent lætæ sylvæ*, καὶ γαῖα τέθηλε, *et floret terra*; &c. —καὶ μέλισσαι ὠδίνουσ', *et exercentur apes*, &c. Apposite Virg. Ecl. iii, 56. —*nunc omnis ager*, &c.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS LYRICIS.

I. NOTÆ IN PINDARUM.

* E PINDARO.] Pindarus, Lyricorum Poëtarum prin- 259
ceps, natus est Thebis Bœotiæ, Olymp. LXV. I. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum vel, ut alii volunt, Scopelinum, Matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater, quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Laso Hermoneo instituebatur; quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc nomine ab Alexandro Amyntæ filio, rege Macedoniæ, inter eos quos propter Musicæ peritiam princeps iste carissimos habuit, magno cum honore exceptus fuerit. Præceptorem quoque habuit Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat. Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Corinnâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem victorias magnâ ex parte Corinna eximiæ suæ pulchritudini debuisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugnâ Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo, —*τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους.* [Lib. ix. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quinquaginta tantùm et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesimum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno honore prosequebantur non solùm cives sui, verùm etiam exteri. Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Prætidem, stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexander ille Magnus, quum Thebas funditùs everteret, solam Pindari domum stare, ejusque familiæ et penatibus parci, jussit. Apud veteres carmina ejus summam admirationem excitâsse videntur. Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum, ex illâ Ode pulcherrimâ quæ incipit: *Pindarum quisquis studet æmulari,*

259. *lari*, &c. [Lib. iv. 2.] "*Novem*," inquit Quinctilianus "Græcorum Lyricorum Pindarus princeps, spiritu, magnificentiâ, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborumque copiâ et velut quodam eloquentiæ flumine, propter quæ Horatius nemini credit eum imitabilem." [Inst. Orat. Lib. x. 1. 61.] Scripsit varia, eaque omnia dialecto præcipuè Doricâ: Sed hujus poëtæ μεγαλοφωνότατυ, ut eum vocat Athenæus, [xiii. p. 564.] præter fragmenta quædam, extant tantùm carmina integra 45 epinicia Lyrica, quæ Strophis, Antistrophis et Epodis constant, scripta in Ολυμπιονίκας 14; Πυθιονίκας 12; Νεμεονίκας 11; at Ισθμιονίκας 8: quæ certè multa indicia exhibent sublimis ingenii atque mentis divinioris; nec non oris magna sonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quæ Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes quantis eum prosequuti sunt Horatius, Quinctilianus, aliique. Sed scripserat quoque Dithyrambos, Pæanas, Encomia, &c. veteribus benè nota, atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia: nunc autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Odarum Pindari quæ supersunt magna est, nec vitanda, similitudo: quæ res poëtam varietatem quærere coëgit ex digressionibus, quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digressionibus Pindaricis consulendus est doctissimus Rob. Lowth, de Sacrâ Poësi Hebræorum. [Prælect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Græcorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr, Lib. ii. c. 15. p. 57, sqq. Vol. ii. Edit. Harlesii.

PINDARI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Quicunque videre cupit plenam hujus Poëtæ editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis Heynianæ mox nominandæ, p. 105, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi suprà.]

1. Πινδάρυ Ολύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ισθμια.—*subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia Græcè) *Venetiis in Ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri,* mense *Januario* 1513. 8. *fol.* 373. [Quæ est editio princeps.]

2. Πινδάρυ Ολύμπια—μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμυ ϗ σχολίων ὁμοίων.—Operâ et industriâ Zachariæ Calliergi Cretensis.—*Romæ*, 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. HEYNE.]

3. *Pindari Olympia—cæterorum octo lyricorum carmina Alcæi, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Græcè et Latinè.*

Latinè. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. Excudebat Henr. Stephanus (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt sex saltem aliæ Pindari editiones.] 259.

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ *hoc est* PINDARI LYRICORUM PRINCIPIS plus quam sexcentis in locis emaculati, &c.—*Opera Erasmi Schmidii Delitiani Græc. et Math. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facilè principem.]

5. *Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia.* Una cum Latinâ omnium Versione Carmine Lyrico per *Nicolaum Sudorium.* (le Sueur) *Oxonii,* 1697. fol. [Hæc est splendidissima editio Oxoniensis quam curârunt *Rich. West* et *Rob. Welsted.* "Modestiam," inquit Heynius, "et æquitatem "virorum doctorum facilè probes; etiamsi doctrinæ subtili-"tatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel "rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis de-"sideres ingenium.—Repetitus est contextus poetæ ex hâc "editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. "et Græcè 1754. 24. tribus voll, nitidissimis." Tum Gr. et Lat. Lond, apud Bowyer, 1755. 8. Vide Dawes Miscell. Crit. p. 37—70. edit. Burgess. 1781.]

6. PINDARI CARMINA *cum Lectionis varietate: curavit* CHRISTIAN GOTTLOB. HEYNE. *Gottingæ,* 1773. 8vo et 4to. [Adjecta est interpret. Latina Koppii, curante Heynio, Editio quidem præstantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, *Ibidem* 1791. pp. 160, quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.]

7. PINDARI CARMINA SELECTA.—Cum scholiis selectis suisque notis in usum Academiarum et Scholarum edidit *Fredericus Gedike,—Berolini,* 1786, 12mo. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] h. e. PINDARI OLYMPIA. Quatuor præcipui et maximè solennes Græciæ ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis; Pythii vero Apollinis; Nemei, initio Archemori, postea Jovis; Isthmii Palæmonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno præterito, fuerunt celebrati. Olympici victores, oleâ, vel ut alii volunt oleastro: Pythici lauro; Nemei, apio; Isthmici, pinu coronabantur.—Sed de Olympiis cæterisque ludis, nimis longum foret hîc differere. Vide Schmidii Prolegomena, ad suam Pindari editionem; *West's Dissertation on the Olympic Games,*

Digitized by Google

259 *Games*, interpretationi ſuæ Anglicanæ quorundam ex Odis Pindari præfixam: item Fabr. Bib. Gr. loco ſuprà citato; ubi plures de hâc re ſcriptores indicatos invenies.

‡ Εἶδος α΄.] Nominat Pindarus hujus operis poëmata omnia, Εἴδη, i. e. *Species* ſeu *formas* poëmatum: cujus Diminutivo uſus Theocritus, ſua ἀσμάτια εἰδύλλια inſcripſit. Solebant autem hujuſmodi Lyricorum εἴδη præcipuè in ternas partes ſeu terna μέλη diſpeſci, videlicet in Στροφὰς, Αντιστροφὰς et Επῳδοὺς. Et Στροφὴν quidem appellant primum μέλος, ſeu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad ſiniſtra ſe circa aras vertebant. Αντιστροφὴν verò, ſecundum μέλος, ſeu ſecundam partem, quam canentes, à ſiniſtris ad dextra ſe circa aras movebant, Ipſa verò cantio ᾠδὴ et ἀντῳδὴ dicebantur. Τὴν Επῳδὸν denique appellebant tertiam μέλος, ſeu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio conſiſtebant, SCHMIDIUS; p. 46. ubi vide plura.

‖ ῾ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ Κέλητι.] i. e. HIERONI SYRACUSANO *equo celete victori.* κέλης, ητος, ὁ, *equus ad currendum cum ſeſſore ſuo adhiberi ſolitus.* Angl. *a race-horſe:* Subauditur hîc νικήσαντι. Erat autem Hiero rex ſeu tyrannus Syracuſanorum in Siciliâ, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracuſis, ſed ducentis fere annis recentior. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti cenſet celeberrimus Heynius; nam Syracuſanus certè adſcribi non potuit ante Olymp. LXXIV, I. qua Gelon frater Syracuſas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relictâ. Videtur adeo Ol. LXXV. victoria hæc Olympiaca reportata eſſe. Eam porrò non curulem fuiſſe, ut volunt nonnulli, ex ipſo carmine ſatis manifeſtum eſt. Nam non niſi unius equi unquam mentio fit. Præter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracuſarum ſucceſſit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thraſybulum. Refert Ælianus [Var. Hiſt. iv, 15. ix, I.] eum initio fuiſſe ἀμουσότατον, poſtea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriæ prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturæ ipſius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infrà ad Pyth. i. v. 167.

ARGUMENTUM.

HÆC ode in laudem Hieronis eſt conſcripta. Poëta celebrat illius juſtitiam, ſapientiam; præterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina inſtituebantur. Ab eo loco, nempè *Peloponneſo*, occaſionem arripit digrediendi ad vulgatam

Digitized by Google

vulgatam de Tantalo et *Pelope* fabulam, undè ad Hieronem 259.
regressus, felicitatem, quæ sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. GEDIKE.

Ver. 1—4. Ἄριστον μὲν ὕδωρ.] Ὁ νοῦς τοῦ προοιμίου ὅλος τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμότερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμότερος τῶν ἄλλων. *Schol.* Exordii thesis est: *Ludi Olympici reliquis omnibus præstant.* Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis præstant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam ἄριστον vocat, nempè inter elementa.—Hausit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. GEDIKE. Construe: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμενον [διαπρέπει ἐν] νυκτί. *et aurum fulget eximiè inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte.* ἔξοχος construitur cum genit. et ἔξοχα hìc sumitur adverbialiter.

5—17. Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν ἔλδεαι,—] Γαρύεν—φωνεῖν, καταλέγειν, ὑμνεῖν. δωρικῶς δὲ, τὸ γαρύειν, τοῦ ι ἐκλείψαντος, *Schol.* ἔλδομαι, *cupio*, ἔλδεσαι, eliso σ ἔλδεαι, et post contractè ἔλδῃ. φίλον ἦτορ, *ô meum cor, mi anime;* nam φίλος, ut bene notum, sæpissimè redditur ut pronomen possessivum. ἐρήμας δι' αἰθέρος, *serenum per ætherem*, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis.—ἀγῶνα φέρτερον Ὀλυμπίας, i. e. ἀγῶνα φέρτερον τοῦ ἀγῶνος Ὀλυμπίας· quæ species est locutionis solennis apud Græcos scriptores orationis tam solutæ quam adstrictæ. [Vide Vol. i. ad p. 72. n. i.] Quæ sequuntur ita possunt construi et reddi: Ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίεσσι σοφῶν, [αὐτοὺς vel ὥστε αὐτοὺς] κελαδεῖν παῖδα Κρόνου, ἱκόμενους ἐς ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν Ἱέρωνος. *Undè* [i. e. ex quo certamine Olympico] *celeberrimus hymnus adornatur—contexitur ab ingeniis poëtarum,* [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol. κοσμεῖται καὶ περιλαμβάνεται, πλέκεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων. ἀμφιβάλλεται μητίεσσι, ut πεποίηται μοι, *factum est à me*, et similia. σοφοὶ sunt hic *poëtæ*, ut alibi apud Pindarum.] *ut cantent filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hieronis:* pro ἱκόμενους, quod concordat cum αὐτοὺς subaudito ante κελαδεῖν, quidam legunt ἱκομένοι, ut referatur ad αὐδάσομεν. et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minùs concinnè.

18—21. Θεμιστεῖον] τὸ δίκαιον. ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει. οἱονεὶ θεραπεύει.—Δρέπων] ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον οἱονεὶ, ἀφ' ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος. *Schol.*

22. —Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectiùs ita:

ornatur

260. *ornatur musices flore*, i. e. celebrari solet cantibus. GEDIKE. De ἀώτῳ. vide suprà ad Theocr. Idyll. ii, 2.

24—26. Οἷα παίζομεν, &c.] Solebant in conviviis lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est poëtarum in conviviis consessus. Plures enim præter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Æschylum. GEDIKE.

26—31. —Δωρίαν] ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα. ἁρμονίαι δὲ πλείονες· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος· Δώριον δὲ μέλος σεμνότατον ἐστι. πασσάλου δὲ, ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι.—Πίσας] τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος. ἔνιοι δὲ ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν, οὐκ ὀρθῶς δέ. διεστήκασι γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα. —Φερένικος] ὄνομα τοῦ νικήσαντος ἵππου. Αναλαμβάνει ὁ Πίνδαρος τὴν φόρμιγγα καὶ ὑμνεῖ τὸν Φερένικον, ἵππον τοῦ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοι ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν εὔφρανεν. *Schol.* χάρις apud nostrum sæpissimè est *gloria*. Pisa h. l. pro Olympiâ: Stephanus Byz. Ὀλυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη. GEDIKE.

32—34. —παρ' Ἀλφεῷ] ἐν Ἤλιδι. ὁ γὰρ Ἀλφεὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιῤῥεῖ καὶ τὴν Ἦλιν. —σύτο] ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. —Ἀκέντητον] τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ ἵππου δηλοῖ. οὕτως ὥρμησεν ὡς μὴ δεῖσθαι κέντρου καὶ μάστιγος.—Κράτει] ἤγουν τῇ νίκῃ· *Schol.* σύτο, sine augmento pro ἐσσύτο.

36—38. —Λάμπει δὲ οἱ] αὐτῷ ἤτοι τῷ ἵππῳ ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὃ καὶ βέλτιον. *Schol.* [Immò *Hieroni* sine omni dubitatione.] ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος. τουτέστιν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. *Schol.*

38. —τοῦ μεγασθενής] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc in ejus historiam: ubi primùm breviter fabulosa de eo narrat. Deindè in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τοῦ Ionicè et Poeticè pro οὗ. Articulus præpositivus pro subjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. i. ad p. 3. n. 4.

261. 40—42. Ἐπεὶ νιν καθαροῦ] Fabula sic habet; Tantalus diis adeò charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium mactatum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur sola Ceres ab inquisitione filiæ reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii vero frusta omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero eburneum substituerunt. SCHMIDT. κεκαδμένον, Æol. pro κεκασμένον, à κάζω, *orno*. Φαίδιμον ὦμον, supple κατά.

43—47. Ἦ θαύματα πολλά,] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula exclamat: *Multa sanè miracula* (olim facta sunt). καὶ μῦθοι, δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι

(pro

Digitized by Google

(pro ἐξαπατῶσι) βροτῶν φρένας, πὺ τι κ̀ ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον. *Sed fabulæ—decipiunt hominum mentes* eásque commovent *magis interdum quam ipsa veritas.*—Hoc deinde Pelopis historiâ comprobat. GEDIKE.

48—52. Χάρις δ', —] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ψυχαγωγίας, ἥτις κ̀ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν ἡδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα πολλάκις κ̀ τὸ ἄπιςον πιςὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν. *Schol.* ἐμήσατο καὶ ἄπιςον πιςὸν, *efficit etiam quod incredibile* est *credibile.* De aor. in hoc sensu vide Vol. i. ad p. 19. n. 6. μηδόμαι, unde ἐμήσατο, *excogito, efficio, prudenter propono.* Pro ἔμμεναι τὸ, Gedikius proposuit ἔμμεναι τι -- quod probavit Heynius.

57. —μείων γὰρ αἰτία.] *minor enim sic est culpa* (fingere.) KOPPIUS. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; *minor* erroris *culpa est*, si fortè in iis, quæ dixit, erraverit. GEDIKE. μείων αἰτία usu loquendi Pindarico ὀλίγη et hoc pro οὐδεμία. *ita in nullam reprehensionem incurrit.* Ita P. i. 159. et P. xi, 45. HEYNE. ἔςι δὲ εἰκὸς ἀνθρώπῳ εὔφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλασφημοῦντας λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαςριμάργους. *Schol.*

58—68. Υἱὲ Ταντάλου—] Sequentia sic jungendæ: φθέγξομαι τὸν ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε, ἀν' ἵπποις τε μεταβῆσαι. HEYNE. *Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclytum deum, domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim præbens cænam diis,* eos *vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipylum, tunc rapuisse te, aureóque curru transtulisse supremam ad domum multum venerandi Jovis.* —εὐνομώτατον] δικαιότατον, ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. —ἔρανον] ἦγεν τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν. —Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δ' ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. —Αγλαοτρίαιναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον. *Schol.*

71. —ταὐτ' ἐπὶ χρέος.] *idem ad ministerium*— pocillatoris 262.
scil.

77—81. Ὕδατος ὅτι τε, &c.] τε Dor. pro σέ. Ordo est: ὅτι ἔταμον σὲ μαχαίρᾳ κατὰ μέλη ἀμφ' ἀκμὰν ὕδατος ζέοισαν πυρὶ, [i. e. εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. *Schol.*] *quod dissecuerunt te cultro membratim circa vehementiam aquæ ferventem igne,* i. e. *quod dissecuerunt te,* &c. *postquam elixus fueris aquâ vehementer fervente ad ignem.* τε διεδάσαντο δεύτατα κρεῶν σου ἀμφὶ τραπέζαις, κ̀ ἔφαγον, *atque distribuerunt frusta carnium tuarum circa mensas et comederunt.* " Vulgò αμφιδεύτατα sine sensu. Illud jam " Athenæus [l. 14.] habet de *secundis mensis* intelligens, præ" terea codd. nonnulli et ed. Ald. Unus ex Schol. δεύτατα " τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut legisse videatur δευτὰ τὰ " κρεῶν, à δεύω. Pauw emendat ἀμφιδευτα τὰ κρεῶν, quod ex" plicat *lebeti immersa.* Equidem, cum Heynio τραπέζαις ἀμ-

" φὶ

" φὶ jungo, et δεύτατα κρεῶν de *extremis partibus*, quum humerus tantum consumtus fuerit." GEDIKE.

82—85. ἄπορα] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, ἤγουν μαινόμενον. —γαστρίμαργον] ἀκρατῆ τῆς γαστρός. —Ἀφίσταμαι] μακρὰν καὶ πόῤῥω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. —Ἀκέρδεια] οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν. ἀκέρδεια δέ ἐστιν ἡ βλάβη. —κακαγόρως] Δωρικὴ ἀνάστασις. ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ Υ λαμβάνεται διὰ μόνου τοῦ Ω. *Schol.*

86, 87. Ὀλύμπου σκοποὶ] Οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν οἱ θεοί. —καταπέψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ.

89—94. —κόρῳ] τῇ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ. διὰ τοῦ κόρου, φησί, προσείληφε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. —ὑπέροπλον] ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. —Τάν οἱ π.] τὴν ἄτην φησὶν ὑπερκρέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. —Πατὴρ] ὁ Ζεύς. —Τὸν—μενοινῶν] ὅντινα λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπώσασθαι καὶ μὴ δυνάμενος, εὐφροσύνης ἀλᾶται· ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐστί, προσδοκῶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτόν φασιν ὑποκεῖσθαι Σιπύλῳ, τῷ Λυδίας ὄρει. Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ, Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.—καὶ τὰ ἑξῆς. [Odyss. λ, 582. sqq. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.] πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. *Schol.* Locum hunc corruptum censet præstantissimus Heynius. Vide Additamenta ejus ad Pindarum.

95—97. —ἀπάλαμον] δεινόν, περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. —ἐμπεδόμοχθον] διηνεκῶς μοχθηρόν. —Μετὰ τριῶν τ.] ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν, τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, καὶ Ἰξίονος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τῶν πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. *Schol.* Ill. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium sine ullâ intermissione.* Nec tamen prorsùs absurda videtur antiqua explicatio, quæ poëtam ad tres punitiones socios respexisse ponit. GEDIKE.

263. 99—103. Ἀλίκεσσι] pro ἥλιξι, ab ἥλιξ, *æqualis, sodalis*; &c. θέσσαν, pro ἔθεσαν. λαθέμεν, pro λαθεῖν. Sed hæc nota ferè tironibus.

109—114. —εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν λέγει. ὁ δὲ λόγος, οὕτως. πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἔρεφον μελαίνησαι τὸ γένειον, ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονεν. *Schol.* Πρὸς εὐάνθεμον φυήν, *ad plenè floridam et virentem ætatem*, ὅτε λάχναι ἔρεφον νιν [κατὰ] μέλαν γένειον, *quum lanugo coronabat nigrum ejus mentum*, ἀνεφρόντισεν γάμον ἑτοῖμον σχεθέμεν [pro σχέθειν] εὔδοξον Ἱπποδάμειαν παρὰ Πισάτα πατρὸς, *animo volutavit paratas nuptias, ut* scil. *obtineret illustrem Hippodamiam à Pisata Patre.* Ἑτοῖμον, quia propositæ erant hæ nuptiæ vincenti

centi, ut mox videbimus; vel ut Schol. ὑπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἡτοιμασμένον.—Πισάτα, Dor. pro Πισάτου, ἃ Πισάτης, i. e. Œnomai regis Pisæ.

116. Ἄπυεν] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο. βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης.

119—123. —φίλια, &c.] εἰ τὰ φίλια δῶρα Κυπρίδος τέλλεταί σοι [καλά] τι ἐς χάριν. h. εἰ χαρίεντά ἐστι. si—*fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. iv, 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infrà xi, 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt *gaudia rapta, fructus venereus,* ut infrà Nem. viii, 12. Heyne. —πέδασον, &c.] Ἱστορία. Οἰνόμαος ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκά τινι, προυκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι· θαρρῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν. τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου. αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τι τῷ ἔγχει, καὶ ἀνῄρει. τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου Μυρτίλος ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τι καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐνθεῦτεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. *Schol.*

136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. *Schol.* 264
Δίδοι, Dor. pro δίδου.

137—138. —οὐδ' ἀκράντοις, &c.] οὐδ' ἂν [pro οὖν] ἐφάψατ' [αὐτοῦ] ἀκράντοις ἔπεσι. *neque tetigit* eum, Neptunum scil. *irritis verbis.*

140. —ἐν πτεροῖσιν ἵππους] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ, ταχυτάτους. οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών. *Schol.* Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. V, 17. Cæterùm ἐν interdùm redditur *cum,*

142—143. Ἕλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐροῖς. πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. *Schol.* Οἰνομάου βίαν, i. e. *ipsum Œnomaum.* Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules:* Πριάμου βίην, *ipsum Priamum,* ut benè notum.

144—145. —λαγέτας ἐξ] ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους. *Schol.* Ἀρεταῖσι μεμηλότας, *virtutum alumnos.* μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκε.

146. —αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς. ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. *Schol.* Pausanias scribit [V, 13.]: Olympiæ intra Altin i. e. lucum Jovis Olympii aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελόπιον appellârint, et Eleos omninò præ cæteris

heroibus Pelopem tam coluisse quam præ reliquis diis Jovem. Vox αιμακυρια, quam Schol. Bæoticam esse dicit, incertæ originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, *satietas*, alii à κῦρος, *adolescens*, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris cædebantur. Sed præstat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κυρὰ, quod captivorum *sanguinem* et detonsos *capillos* suos in rogum injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide p. 332. παρακαλεῖ τὺς ἀγαθὺς ἄνδρας, τὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ΑΙΜΑΚΟΥΡΙΑΝ. Hesych. αἱμακυρίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοιχομένων. GEDIKE.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα - θρασύπονοι, ὁ νικῶν δὲ - ἕνεκεν. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, ἐμμέμικται, h. ἐντυγχάνει, αἱμακυρίαις κλιθεὶς [παρὰ] πόρῳ Ἀλφεῦ. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet è longinquo, longè coruscat*, ἐν δρόμοις τᾶν Ο. *inter certamina Olympica*: quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x, 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίῃ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. conf. Pausan. V, 13. &c. HEYNE. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —ἵνα] *ubi.* &c. —ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι, *et vigores roboris indefessi.*

265 159—165. —τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν,] *Atque hæc constanter permanens felicitas*, [ἐσλὸν Dor. pro ἐσθλὸν, *bonum.*] ἔρχεται ὕπατον π. β. *venit summa* i. e. *summa est quæ contingat ulli mortali.* Ἐμὲ, &c. *Me autem oportet illum* [Hieronem scil.] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Æolico carmine.* Sic Horat. —*Æolium carmen ad Italos deduxisse modos*, L. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: *Æolium carmen*, h. poësin lyricam; quia primi apud Græcos magni poëtæ lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Æolicâque dialecto usi. Conf. L. ii. Od. 13, v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. item ii. 13. 24. Sic etiam T. Gray poëta verè sublimis; in ipso init. primæ Odes suæ Pindaricæ: *Awake, Æolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quæ ad locum annotavit Gul. Mason, et ipse eximius poëta.

165—170. —πέποιθα δὲ] Ordo est: πέποιθα δὲ δαιδαλωσέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφότερα, [μᾶλλον] ἴδριν τι καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. *Mihi autem persuadeo me celebraturum inclytis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt*, quod ad horum utrumque attinet, nimirùm *aut peritiorem rerum honestarum, aut præstantiorem potentiâ.* Non hìc sibi respondere putat eruditissimus Heynius τε et ἢ. Interdùm tamen invenimus pro ἢ

—ἢ,

Digitized by Google

— ἢ, καὶ—καὶ—*aut—aut*: Undè colligimus eodem modo usurpare licere τι—ἢ. Idem vir celeberrimus ante ἴδειν subintelligit μᾶλλον.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος, &c.] Constructionem insolitam esse putat præstantissimus Heynius —μήδεται ταῖς μερίμναις· nam μήδεσθαί τι vulgò dicitur, ut sæpè apud Homerum. Proponit igitur: θεὸς πίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται [αὐτῶν.]

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,] scil. σὲ ὁ θεὸς i. e. si tibi favere pergit deus, &c. GEDIKE, probante Heynio. κεν ἔλπομαι κλεΐξειν [σὲ] σὺν θοῷ ἅρματι, [δι᾽ ὃ σὺ δηλόνοτι νικήσεις. *Schol.*] εὑρὼν ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, ἐπίκουρον, *sperem me celebraturum te cum quadrigâ celeri* [multo enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. GEDIKE.] *nactum viam adhuc jucundiorem verborum adjuvantem* me. Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης. περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια. *Schol.*

179, 180. —ἐμοὶ μὲν ὦν—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat.* Loquitur de *vi poeticâ*, quam cum telis comparare solet. GEDIKE.

181, 182. —τὸ δ᾽ ἔσχατον, &c.] *supremum autem fastigiatur regibus.*

182—188. μηκέτι, &c.] μηκέτι περίβλεπε κ̀ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα. ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον, βασιλεὺς γενόμενος. —Εἴη σε] ὁ νοῦς· εἴη δὲ σὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει κ̀ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις διαλέγεσθαι, τοῖς ἐγκωμίοις προφανῆ κ̀ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν ἐν τοῖς Ἕλλησιν. *Schol.* Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τοῦτον commodè pro τοιοῦτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potiùs *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parùm placere potest. Expectes πάντα χρόνον. τοσσάδε grammaticè non potest esse nisi vel τοιούτως, vel pro τοσοῦτο, *eousque ad illud usque tempus.* HEYNE. *Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in sublimi dici incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Græcos ubique.* KOPPE. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in fine.

---

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, Ἅρματι.] i. e. THERONI AGRIGENTINO *Curru victori.* Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ, ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ᾽ ἧς κ̀ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα. κ̀ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τοῦ Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθά φησι Τίμαιος. ἦν δὲ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. *Schol.* 266.

Digitized by Google

ARGUMENTUM.

266. Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus, à victoriâ quam quadrijugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine: quorum fortunam occasione sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Junonem, Peleum, Achillem, aliosque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carminis, et Theronis liberalitatis laude. *Edit. Oxon.* 1697. *fol.*

Ver. 1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται· εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. *Schol.* Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potiùs ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat hymnos quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12. hæc imitatus, ad Clio accommodavit; *Quem virum, aut heroa, lyrâ vel acri Tibiâ sumes celebrare Clio, Quem deum?* &c. ubi, inverso ordine, ponit *Virum, Heroa, Deum;* contra quàm Pindarus, θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα. SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Ἀκρόθινα πολέμου·] πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας, τῆς Ἤλιδος τύραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. *Schol.*

15. Καμόντες—] οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν· κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα. *Idem.*

267. 23—25. Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,] διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, ἤγουν τὸν οὐρανόν. καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων· τουτέστι καὶ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ διδόμενα, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν τὸν Ἀλφειόν. *Schol.* Alpheus enim præ ceteris fluminibus Jovi curæ cordíque esse credebatur. Vide Paus. V. 13. GEDIKE.

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων, &c.] Hæsi in prioribus, quod justè et *injustè* facta de Theronis majoribus (nam de his agit. cf. v. 15.) prædicat. Verùm video interpungendum esse aliter et ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. *Ex præteritis mutari potest nihil ullo modo, nec per fas nec per nefas:* ὁ χρόνος οὐ δύναιτο ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν θέμεν ἀποίητόν τι τῶν πεπρ. ἔργων. HEYNE.

39. Ἕπεται δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἤτοι ἁρμόζει καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις. μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι (Ἰνὼ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαυὴ), πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εὖ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει, ἐπεὶ ὁ Θήρων, ἄνωθεν Θηβαῖος, εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόνοις, i. e. quæ meliori antea fortunâ usæ, quasi *in solio felicitatis* collocatæ erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad præ-

sentem

sentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. GEDIKE.

44—50. Ζώει μὲν, &c.] Primum exemplum Semeles, filiæ Cadmi, quæ fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. 3. SCHMIDT. παῖς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διονυσός. *Schol.*

51. Λέγοντι— ; i. e. Λέγουσι— Secundum exemplum Inûs, 268.
alterius filiæ Cadmi, quæ furore correpta in mare se præcipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucotheæ nomen habet. Vide Homer. Odyss. ε. et Ovid. Met. lib. 4. SCHMIDT.

55—61. Ἤτοι, &c.] Sic construe: Ἤτοι πεῖρας θανάτου βροτῶν οὔ τι κέκριται, *Certè terminus mortis* [i. e. mors] *mortalium non omninò cognitus est,* οὐδὲ [κέκριται] τοῦτο [γινωσκόμενον] ὁπότε τελευτήσομεν ἡσύχιμον ἡμέραν, παῖδ' ἁλίου, σὺν ἀτειρεῖ ἀγαθῷ, *neque cognitum est vitæ terminum fore tum quandò finiemus diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono.* παῖδα δὲ ἁλίου—inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων,

63, 64. Ευθυμιᾶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμιῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν, ἀνάγκη. *Schol.*

65. Οὕτω δὲ &c.] *Atque sic Parca quæ tuetur paternam eorum lætam fortunam, cum divinâ opulentiâ conjunctam,* eos *ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore.* Pro ἄγει doctissimus Heynius legendum conjicit ἆγεν, ut sit temporis præt. imperf. —μόριμος, υἱὸς, *fatalis filius*— Œdipus scil. Vide Soph. Œd. Tyran.

74. ἀλλαλοφονίᾳ] Ετεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖλον. *Schol.*

78. Νέοις ἐν ἀέθλοις] non accipiam nisi de *certaminibus juvenum,* nam oppon. μάχαι πολέμου· Locus omninò Epigonos 269.
respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἑπτὰ fuere.—Vide Eurip. Med. 48. HEYNE.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θερσάνδρου ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὕτω κατάγει. Λαΐου Οἰδίπους· τούτου, Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ, Αντεσίων· οὗ, Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων. *Schol.*

87—93. Ολυμπίᾳ] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ισθμῷ καὶ Πυθοῖ.—Ὁμόκλαρον] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειαν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφέντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων καὶ ὁμοῦ νικησάντων τεθρίππῳ.—Ανθεα] τὰ ἄνθη

τῶν

269. τῶν στεφάνων.—Δυωδεκαδρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. *Schol.* Ordo est: [ἐν] Πυθῶνι δ' τ' Ἰσθμοῖ κοιναὶ χάριτες ἄγαγον [i. e. ἦγον] ἐς ἀδελφὸν ὁμόκληρον ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων. Cæterùm ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν, *consortem in fratrem* dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communem, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. τὸ δὲ τυχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summâ voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i, 157. 8 9. et universè Ol. v. 34 sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *à sollicitudine et ærumnâ liberari*, pro *frui gaudio:* ut solet poëta à contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. HEYNE. Ὁ πλοῦτος μὰν ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, *opulentia virtutibus ornata*, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν *suppeditat occasionem nunc his nunc illis*, ὑπέχων βαθεῖαν μέριμναν ἀγροτέραν, vulgò interpretantur: *sustinentes profundam curam indagatricem* et venatricem, artium bonarum scil. nam hanc curam probè suffulsit et ornat ὁ πλοῦτος.—Atque ita Schol. συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀγρεύειν] τὰ καλά. Et addit: τῶν τε καὶ τῶν] ἀορίστως ἀντὶ τῶν πάντων.—ἀγροτέραν] τουτέστι ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν. Hujus loci agnoscit difficultatem præstantissimus Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò "rem in liquido constituat, nondum vidi."

102—106. εἰ δέ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον, &c.] Hæc referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poetâ: *magnas opes, imprimis in civitate liberâ*, plerumque *comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voce ἀπάλαμνοι φρένες· *quicunque*. (εἴτις pro ὅστις) *dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuriâ, quia post mortem*, κατὰ γᾶς, ἐν Ἅδου, *pœnæ injustos monent;* [ἔτισαν pro τίνουσι. (Vide Vol. i. ad p. 19. n. 6.) τὰ δὲ pro τὰ γάρ.] HEYNE. q. d. Si quis πλοῦτον habet, eúmque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrâ scripturâ veriùs et rectiùs scimus. SCHMIDT. τῷ " ἀπάλαμνοι φρένες" συνακτέον τὸ ἐνθάδε, ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν.—ἀπάλαμνοι] ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι. *Schol.*

106. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ—] *Namque delicta in hoc Jovis imperio*—i. e. *in hac vitâ:* nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi cæli et terræ imperium Poëtæ attribuunt. SCHMIDT.

117—

Digitized by Google

117—119. —*παρὰ μὲν τιμίοις θεῶν*] non cum Schol. intelligo *de Plutone et Proserpinâ*, ut sit pro *τιμίοις θεοῖς*, sed potiùs de *amicis deorum*, *Æaco*, *Minoe*, *Rhadamantho*. GEDIKE. *εὐορκίαις*] *τουτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις*. *Schol.* 270.

121. —*τοὶ δ'*—] *ἤγουν οἱ τῆς ἑτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι, καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ὀκχέοντι, τουτέστιν ὑφίστανται.* *Schol.* *ὀκχέοντι*, Dor. pro *ὀχέουσι*, inserto *κ* ob metrum.

123—127. *Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν*, &c.] Insulæ beatorum sitæ sunt *in oceano* [hinc v. 129. *ὠκεανίδες αὖραι*,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingenesi tribusque in terrâ vitis peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quasi in *heroum* numerum sunt recepti.—Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum *insulas beatorum* non distingui solere ab *Elysio*. Sed Pindarus omninò h. l. distinguit, illasque altiorem felicitatis post mortem gradum, pluribus demùm in Orco purgationibus commerendum, continere innuit.—Legatur imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg. Æn. vi. —*ἔτειλαν*, *perfecerunt*, Hesych. *τέλλεται, ἀνύεται·* et *τέλλον, ἐποίουν*. GEDIKE. *ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον, εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γίνεσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, οὗτοι ἐστάλησαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεύς. ὅ ἐστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν. ἐν αἷς νήσοις πλησίον οὔσαις τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ πλεῖσται καὶ ἡδεῖαι αὖραι τέρπουσι πνέουσαι.. καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς στίλβει. τὰ μὲν, ὄντα ἐκ τῆς γῆς· τὰ δὲ ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ· τὰ δὲ, ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποῤῥοίας τρεφόμενα, οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθοι, ἴα· ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται· ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν, ὅρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους· ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως· τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο· ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ.* *Schol.* *Κρόνου τύρσιν*, *ad Saturni arcem*, seu *regiam*. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysii] Præses. GEDIKE.

130. —*ἄνθεμα δὲ*] Sanè *ἄνθεμα* possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; meliùs tamen *δ'* apponas post *δενδρέων*, ut sit: *τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει*, mutatâ orationis formâ pro *τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος*. HEYNE.

149—154. —*Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος*, &c.] Longâ digressione usus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari poëtâ laudari. Comparat carmina sua cum sagittis, quæ allegoria satis frequens est apud nostrum.— *ὑπ' ἀγκῶνος*. Eodem sensu apud Theocr. 17, 30. *ὑπωλένιος φαρέτρα*. GEDIKE. —*φωνᾶντα* [contractè pro *φωνάεντα*, quod Dor. pro *φωνήεντα*—] *συνετοῖσι· ἐς δὲ τὸ πὰν, ἑρμηνέων χατίζει*, *sonantes intelligentibus*; 271.

Digitized by Google

271. *telligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent.* Quibus verbis designandas voluit duas ejus odas nobilissimas Pindaricas, poëta præstantissimus Thomas Gray.

154—159. —σοφὸς—φυᾷ] ἀντὶ τῦ φύσει, τυτέςιν ἀπὸ φύσεως. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ ὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λάβρως γαρύετον.— *Schol.* —Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. *Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight, regardless of their noise.* GRAY; ad oden suam, [v. 115.] quæ inscribitur: *The Progress of Poesy.* Observandum γαρύετον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum scholiaste intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem.* "Malo," inquit celeberrimus Heynius, "cum Dawesio stare Misc. crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in "restituendo γαρύμεν, et loca in quibus dualis de pluribus dic- "tus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: "Etsi contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α, 569. "Lennep. ad Greg. Cor. p. 97." [Vauvill. ad Soph. Antigon. p. 55. et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide suprà p. 24. ad Od. θ, 35.] "Erit sic: μαθόντες δὲ, *(qui non ingenio "evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam)* εἰσὶ "λάβροι γαρύεμεν [σὺν] παγγλωσσίᾳ ὡς κόρακες [scil. λάβροι εἰσὶ "γαρύειν] ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός."

161—173. Τίνα βάλλομεν] τυτέςι ἐγκωμιάζομεν. —μαλθακᾶς] τῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τῦ λόγυ. τὸ γὰρ ἀπὸ τόξυ βαλεῖν, ὡς φησὶ, δυσφρονός ἐςι κατὰ τῦ βαλλομένυ. *Schol.*

272. 164—173. —ἐπί τοι, &c.] Ordo est: τοι τανύσαις [Dor. pro τανύσας] ἐπ' Ακράγαντι αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, *Sanè, in Agrigentum intendens, proferam jusjurandum veraci mente,* &c. —ἄνδρα πραπίσι μᾶλλον εὐεργέταν ἀφθονέςερόν τε [καλὰ] χέρα Θήρωνος. Possint et φίλοις πραπίσιν conjungi.

173. —Αλλ' αἶνον ἔβα κόρος, &c.] Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί. ὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ηὐξημένην αὐτῦ τὴν τυραννίδα, φθονῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ, συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν, ἐνίκησεν. —αἶνον] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τῦ Θήρωνος. Κόρος δὲ, ὕβρις. αἰνίττεται δὲ καὶ τὴν γενομένην πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. —λαλαγῆσαι] θορυβῆσαι λόγῳ. —κρύφον] κρύψιν. *Schol.* ἔβα pro ἐπέβα. *Glóriam ejus invasit furiosorum hominum insolentia, injustè se opponens, eumque impugnans, cupiens obstrepere et egregia Theronis facinora pravis factis* [e. g. calumniis] *obscurare* atque obterere. In τὸ λαλαγῆσαι vitium latere videtur. GEDIKE.

178. —ἐπεὶ ψάμμος, &c.] ὥσπερ ἡ ψάμμος ὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, ὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. *Schol.*

* ΠΙΝΔΑΡΟΥ

* ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου. τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πύθωνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον, Νάπη· εἶτα Πετρήεσσα· εἶτα Κρίσσα· εἶτα Πυθώ. *Schol.* 273.

† ἹΕΡΩΝΙ—] Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι. ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἴτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. —Ἅρματι.] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς κέλητι· τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννάτην, ἅρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται. *Idem.*

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occaſio et cauſa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade XXIX. i. e. Ol. LXXVII. 3.) reportata. Regreditur tamen poëta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non multò antè, quæ in carmine ad Hieronis laudem compoſito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. LXXVI. 1. ut ex Didoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priſcos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponneſo præcipuè conſcriptam, Ætnam vocaverat, monti, cui ſubjacebat, cognominem. Hinc urbs iſta Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Ætnæum ſe proclamari juberet. Quare non alienum erat, hiſtoriam recentis coloniæ adeò à conditore dilectæ carmini huic inſerere. Porrò, vixdum deductâ coloniâ *, Ætnæorum ignium eruptio evenit, quæ, quamquam urbi tunc non ut poſtea (Ol. LXXXVIII. 3. vid. Thucyd. l. iii. ad fin. et 631 A. U. C. vid. Oroſ. l. v. 13.) perniciosa fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem iſtam naturæ vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deoſque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in poſterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. LXXVI. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, prœlio navali vicerat Hetruſcos, Cumæis, quos illi oppreſſerant, opi-

 tulatus.

* Eo ipſo nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno poſt. Id apparet ex Thucydide, qui (l. iii. c. ult.) eruptionem Ætnæ commemorat ad finem tertii anni Olympiadis LXXXVIII. factam, ſimulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquageſimo factæ, i. e. Olympiadis LXXVI. vel primo anno, quo ipſo Ætnam coloniam Hiero conſtituerat, vel ſaltem altero, ſi de anno quinquageſimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

Digitized by Google

273. tulatus. Id quoque poëta non poterat prætermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Ol. LXXV. 1. conf. Diod. xi. 20, sqq.) Gelo, qui tum præerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginiensibus reportârat.

Hæc si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyræ Apollinis (præsidis ludorum Pythicorum), ejusque vim exemplo comprobat Musarum, Jovis, aquilæ ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Ætnæ ardentis terrorum imaginem (cum quâ conferenda inprimis Virgilii descriptio Æn. iii. 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porrò argumentum præter multos alios tractavit Æschylus, qui, quum in Prometheo ver. 351, sqq. Ætnæ vim describit, ad eandem eruptionem, præsertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit). Jam facilis transitus erat ad urbem Ætnam, et ab hac ad conditorem coloniæ, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohærent laudes, quas ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ; vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Ætnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti ejusque gloriam augere velint. GEDIKE.

Ver. 1—3. Χρυσέα, &c.] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias. Verus ordo videtur esse: Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Μυσᾶν σύνδικον κτέανον! *O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceos-crines-habentium adjutrix possessio!* quod ornatè dictum putat præstantissimus Heynius pro simplici: Φόρμιγξ σύνδικος Απόλλωνος καὶ Μυσᾶν. Angl. *O Lyre, associate of Apollo and the Muses!*

4—7. Τᾶς ἀκύει μὲν βάσις, &c] ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. *Schol.* τᾶς, Dor. pro τῆς, quod pro ἧς. —ἀγλαΐας ἀρχὰ] ἀμφίβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας τυγχάνεις ἀρχή. *Schol.* Prior interpretatio sic se habet Angl. *—whom the step, ushering in the festive joy, obeys.* posterior, quæ forsan vera, sic: *whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns.* Φροίμιον, quod pro προοίμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. ἀμβολὰς, pro ἀναβολὰς. Hæc autem optimè illustrant sequentia præstantissimi

Digitized by Google

tiſſimi poëtæ Lyrici Anglicani: *Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay.* *Gray's Progreſs of Poeſy.* 273.
I. 3. ὁ δὲ νοῦς· ἧς (σοῦ, ὦ κιθάρα) κατακούει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κροῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ οὖσα. πείθονται δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις, διακινουμένη κατασκευάζῃς. *Schol.*

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις αἐνάου πυρός·] Poëticè pro ἀέναον πῦρ τοῦ αἰχμητοῦ κεραυνοῦ. Senſus eſt: Jupiter ipſe cantu Muſarum delinitus in dulcem quaſi ſoporem ſolvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguatur. αἰχματὰς κεραυνὸς eſt *fulmen cuſpidatum.* GEDIKE.

9—14. Αἐνάου πυρός.] τὸ ἀέναον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ, ἄσβεστον. σκάπτῳ Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ· —Διὸς αἰετὸς] πάνυ γὰρ διατύπωσιν, ὅτι δὴ ὁ αἰετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς Μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος. —v. 14. κατέχευας φησὶν, ὦ κιθάρα, ἁπαλὸν καὶ ἡδὺ κλεῖθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, ὁ αἰετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. *Schol.*

10. —ἀνὰ σκάπτῳ—] Nihil hoc loco expreſſius cogitari poteſt ad vim Muſices declarandam. Aquila, Jovis ſceptro inſidens, obdormiſcit alis utrinque pendentibus, et nutat in ſceptro.—Aquila Jovis plerumque Jovis pedibus aſtans aut propter eum volans fingitur. Aquilam ſceptro inſidentem ſumſit forſan poëta ex aliquo ſimulacro Jovis. Sed magis veriſimile eſt, Phidiam in ſimulacro Jovis Olympii fingendo præter notum illum Homeri locum (Il. α, 528, ſqq.) reſpexiſſe quoque hunc noſtrum locum. Finxit enim aquilam ſceptro Jovis inſidentem. [Vid. Pauſan. L. v. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστιν ὁ αἰετός. GEDIKE. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, *laxo, remitto.*

13—16. —κελαινῶπιν—νεφέλαν—] De *ſomno* loquitur, quem cum *atrâ nebulâ* comparat. Κελαινῶπις fem. à maſc. κελαινώπης, quod non ſolum eſt *nigris oculis præditus*, ſed etiam *niger aſpectu*, ut h. l. GEDIKE. [κατέχευας, *offundis.* De aor. in hoc ſenſu vide Vol. i. ad p. 19. n. 6.] ἀγκύλῳ κρατὶ intelligunt vulgò de *roſtro adunco*, ſed meliùs de aquilæ dormientis *inflexo et nutante capite.* ἁδὺ κλαΐστρον βλεφάρων. Vulgare eſt: oculi *clauduntur* ſomno, pro quo lyricâ audaciâ ipſe ſomnus dicitur *dulce palpebrarum clauſtrum.* Eſt autem κλαΐστρον Doricè dictum pro κληΐστρον, et hoc pro κλείσθρον aut κλεῖθρον, à κλείω, pro quo Doricè κλᾴω. GEDIKE.

16—18. —ὁ δὲ κνώσσων, &c.] κνώσσειν—ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι. HESYCHIUS. ὑγρὸν νῶτον. Per ſe et origine ſuâ τὸ

ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum.* Accessêre indè notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle,* hinc ut sit *flexile, mobile,* ferè quod Latinorum *lubricum.* Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum.* Nam quod *intumuit* addunt viri docti tacitè ex alterâ voce αἰωρεῖ. HEYNE. ῥιπαῖσι] ταῖς βολαῖς. λέγει δὲ τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσε. *Schol.* Ὁ δὲ κνώσσων, &c. Angl. *But he slumbering heaves his flexile, his fluctuating, back, subdued by thy strokes.* i. e. interprete Gedikio: *tuis* (lyræ Apollinis) *ictibus,* i. e. sonis et modis *delinitus.* Hæc numeris nobilissimis adumbravit Graius:— *Perching on the scept'red hand Of Jove, thy magic lulls the feather'd king With ruffled plumes, and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and light'nings of his eye. Progress of Poesy.* I. 2. Conf. *Akenside's Hymn to the Naiads.* v. 265, sqq.

18—21. —βιατὰς Ἄρης] Angl. *the impetuous Mars* —λιπὼν, &c. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τυτέςι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν. *Schol.* κῶμα, κοίμισμα, ὕπνος ληθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος. HESYCH. Non tamen de ipso *somno* intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summæ voluptatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. GEDIKE. *On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command. Gray's Progr. of Poesy.* ubi supr.

274. 21—24. κῆλα, &c.] κῆλα δὲ τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. *Schol.* Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (sc. τεά) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοΐδα τε Μοισᾶν τε. *Tela* (tua sc. lyræ) *deliniunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Musarum.* ἀμφὶ enim nostro interdùm dicitur pro διὰ. Sic Pyth. 8, 47. GEDIKE. βαθυκόλπος, à quibusdam redditur *sinuosâ-pallâ-induta.* Sed præstat, judice Gedikio, de *mammosis* intelligere, ut dicatur pro *pulcra, et in flore ac vigore ætatis constituta.* Forsan Angl. *amplebosomed.* Vide Anacr. V, 14.

25—28. Ὅσσα δὲ, &c.] Respicit locum hunc Plutarch. [Opp. Tom. ii. p. 1095. E.] Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me,* ut θεομισὴς *sim:* εἴη Ζεῦ, εἴη τιν ἁνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τύφως. HEYNE.

29—33. Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ, &c.] Contradicere sibi videtur poëta, quum statim eundem Typhœum sub Ætnâ jacere fingat. Sed

Digitized by Google

Sed utrumque idem est. Nam ἐν Ταρτάρῳ nihil aliud est, quam 274
penitus sub terrâ. Scholiastes Æschyli ad Prometh. 351. de Typhoeo scribit, αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην τῷ Ταρτάρῳ ἐκρύβη. GEDIKE. Ὅς τε κεῖται ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ, &c. Et præsertim ille *qui jacet in horrendo Tartaro, Deorum hostis, Typhos centiceps*: Nomen scribitur vel Τυφώς, ῶ. vel Τυφῶν, ωνος. vel Τυφάων, ονος. vel Τυφωεύς, εως, ὁ. —ἑκατοντακάρανος] οὐκ ἀριθμητικῶς ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτύζεται. ἀποστρέφεταί φησι καὶ ὁ Τυφὼν τὴν μουσικήν, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος.—στασιάζεται δὲ ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἱστορία. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκεῖσθαι ἔφασαν καὶ ὡς εἰσὶν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις. οἱ δὲ, ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ, ἐν Λυδίᾳ. Αρτέμων δέ τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ. καθάπαξ γάρ φησι, πᾶν ὄρος, ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις, ἐπὶ Τυφῶνι κεῖται. ἔστι δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ὀνόματος ἱστορίας. τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὁ δὲ Πίνδαρος φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος.—πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυθρύλλητον, διὰ τὸ ἀναγραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα. *Schol.* Κιλίκιον] Hinc Pyth. 8, 20. Typhoeus dicitur Κίλιξ ἑκατόγκρανος, et Æschylus [Prom. 351.] eundem vocat Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων. et Schol. Æschyli ad h. l. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη ὁ Τυφὼς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ. Ipsa autem celebrata Arima Homeri [Il. β, 783. εἰν Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς] Ciliciæ jam olim assignata sunt. vid. Strabo l. xii. Steph. Byz. in v. Ἄριμα. Mihi quidem εὐναὶ Typhoei apud Homerum nihil aliud significare videntur quam h. l. ἄντρα, ita ut Homeri quoque locus non de sede Typhoei devicti et puniti, sed de pristinâ illius habitatione, priusquam à Jove debellatus esset, intelligatur. GEDIKE. Cf. Apollodor. 1. 6. et ibi celeberr. Heynium: itemque hujus viri doctissimi Excurs. ii. ad Virg. Æneid. Lib. ix. nec non Jani, ad Hor. Lib. iii. Od. 4. v. 53.

34—39. Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας—] Nullum dubium est, poëtam dicere voluisse, Typhoeum, immanis staturæ gigantem, non solum sub Ætnâ jacere, sed pertingere usque *ad campos Phlegræos* et ad *Vesuvium*, qui propè Cumas, eique qui [ut noster h. l.] ex Italiâ ad Siciliam versus tendit, *supra Cumas*, positi sunt. Sed respicitur omninò h. l. ad omnem illum Italiæ tractum circa Cumas, ignibus subterraneis æstuantem. GEDIKE: apud quem vide plura. Sapienter poëta in obscuro positum reliquit phantasma, ne id cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. Campi Phlægræi) cum Siciliâ imposita esse possit: etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat. HEYNE. Cæterùm Κύμας h. l. est genitiv. sing. non Accus. plur. Est enim vel Κύμη, vel Κύμαι. ἁλιερκέες] ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπιπρόσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα. *Schol.*

36—

36—38. —*κίων δ' οὐρανία*] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος· ἣν οὕτως ὀνόμασε διὰ τὸ ὕψος ὑποστηρίζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονιζομένη καὶ τῆς ὀξείας χιόνος τροφὸς οὖσα· ἤγουν ἡ Αἴτνη· ὀξεῖαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν παρὰ τὴν ψυχρότητα· ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις. *Schol.* Vide *Brydone's Tour in Sicily.* Vol. i. p. 249, sqq. et alibi passim.

40—42. Τᾶς ἐρεύγονται, &c.] Ordo est: τᾶς [i. e. ἧς— Ætnæ scil.] ἐκ μυχῶν παγαὶ ἁγνόταται ἀπλάτου πυρὸς ἐρεύγονται, *cujus ex cavernis* vel *crateribus fontes purissimi ingentis ignis eructantur.* ἄπλατος, Dor. pro ἄπλητος, *cui appropinquare impunè nemo potest:* ex α priv. et πελάω, vel πλάω, *appropinquo.*

42—46. —*ποταμοί*, &c.] *fluviique interdiu profundunt fluxum fumi candentem; sed in tenebris rubicunda flamma volvens saxa in profundum defert maris æquor cum fragore.* Sic Strabo: νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ καπνῷ καὶ ἀχλύϊ κατέχεται. L. vi. p. 420. B. (274.) De Ætnâ interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante, res nota est. HEYNE. Conf. Virg. Æn. iii. 571, sqq. et quæ protulit idem vir optimus in Exc. xv. Cæterùm hunc locum Pindari planè respexit Longinus, περὶ Ὕψ. Sect. xxxv. sub. fin. quod mirum est Pearcium ignorâsse.

47—48. Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο—] Gedikius jungit Ἁφαίστοιο κρουνὸς, [Angl. *torrents of fire*] approbante Heynio. κεῖνο ἑρπετὸν Angl. *that reptile*— Typhoeum intelligit.

275. 49—55. *τέρας*, &c.] θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι. *Schol.* παριόντων regitur ab ἐκ subintellectâ. Sensus est, interprete Gedikio, non solum qui ipsi adfuerunt hasque regiones lustrârunt, stupent, sed illi etiam, qui ex peregrinantium narrationibus Ætnæ terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celeber. Heynius, idemque comprobavit etiam in Addit. —*ἐν μελαμφύλλοις*] τοῖς πολυδένδροις. Ζητητέον δὲ πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησιν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; Ῥητέον δὲ ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον. Ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. (Verba poëtæ possunt optimè atque simplicissimè hoc modo reddi: Οἷον [ἑρπετὸν scil. vel τέρας] ἐνδέδεται μελαμφύλλοις [vel δέδεται ἐν μελαμφύλλοις— nam notum est ἐν sæpissimè construi cum dat. modi vel instrumenti] κορυφαῖς καὶ πέδῳ Αἴτνης· Angl. *what a tremendous monster is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Ætna:* i. e. *by the whole of Mount Ætna from top to bottom: by the whole weight of Mount Ætna.)* Χαράσσοισα] ἐπιξύουσα, ἐπινύττουσα. τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιξύουσα, ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κέντρωδης στρωμνή. *Schol.*

Digitized by Google

56—60. Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,] Vide ſuprà ad v. 25—28. Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατιθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. ὁ καὶ νοῦς, εἴη σοι φησὶν ὦ Ζεῦ ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ἥ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον· ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς ἢ διὰ τὸ ὕψος. τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεύς.—Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὁ ἔνδοξος οἰκιστὴρ Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. *Schol.* Ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliæ ubivis decantata: [vid. ad Olymp. i. 19.] Mons Ætna dicitur *frons* Siciliæ, quatenus longè eminet et procul conſpicitur. [Vide *Brydone's Tour*, Vol. i. p. 247.] Οἰκιστὴρ *coloniæ deductor*. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Olymp. 13. vide Thucyd. vi, 3. Hiero tantùm expulſis priſtinis incolis novam illuc coloniam duxerat. GEDIKE.

61—64. —ἀνέειπε νιν, &c.] Angl. *proclaimed it, while he announced Hiero illuſtrious victor in the chariot race.*

64—67. Ναυσιφορήτοις, &c.] Senſus eſt: ut gaudent navigantes, ſi ſtatim ab initio curſus ſecundo vento feruntur eoque ad ſpem felicis reditûs excitantur, ita quoque Ætna [urbs] recens condita hac primâ certaminum ſolemnium gloriâ, qua eum ornavit Hiero, ad ſpem plurium victoriarum erigitur. GEDIKE. Si ἀρχομένοις legitur, conſtructio eſt: πρώτα χάρις ἐς πλόον, πομπαῖον οὖρον ἐλθεῖν ἀρχομένοις [πλόου]. Sin ἐρχομένοις, conſtructio poſtulat ἐρχομένοις ἐς πλόον. Uti obſervat doctiſſimus Heynius. Cæterùm ἐοικότα, ſupple ἐστί, plur. idem eſt ac ἐοικός ἐστί.—Ἐοικὸς γὰρ καὶ πρέπον φησί, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξου τεύξασθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διανικῶς εὐπραγήσειν. *Schol.*

69—73. —Ὁ δὲ λόγος—φέρει δόξαν—] *Ratio autem fert opinionem*— i. e. *et meritò quis opinari poteſt, hanc* urbem, *propter hos eventus, in poſterum fore inclytam coronis et equis* [i. e. *coronatis equis*] *et dulciſonis* victorum *conviviis celebrem.*

74. Λύκιε, &c.] Apollini Ætnam commendat, quippe qui hanc *Pythicam* victoriam ei largitus erat. Ταῦτα i. e. vota, paulò antè propoſita. Hæc, ipſamque urbem ut Apollo menti quaſi infigat, præcatur. Referenda enim εὔανδρον non minùs quam ταῦτα ad νόῳ τιθέμεν. GEDIKE.

79—82. Ἐκ θεῶν γὰρ, &c.] ἐκ θεῶν γάρ φησι ταῖς ἀνθρωπίναις 276.
ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ δωροῦνται. κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι καὶ ἄγαν εὔγλωσσοι, καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. *Schol.* ἐκ θεῶν—ἔφυν, *à diis proveniunt.* De ἔφυν in præſ. ſenſu vid. ſuprà ad Œd. Tyr. 9. p. 113.

82—

82—86. — Ανδρα δ' ἐγὼ, &c.] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. Heyne. Ordo est: ἐγὼ δὲ, μενοινῶν αἰνῆσαι ἐκεῖνον ἄνδρα, ἔλπομαι, δονέων παλάμᾳ ἄκοντα χαλκοπάραον, μὴ βαλεῖν ὡσεὶ τι ἔξω ἀγῶνος, *Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferrea-cuspide, non id præter scopum jacturum,* ἀλλ' ἐκρίψαις [Dor. pro ἐκρίψας] μακρὰ, ἀμεύσασθαι [lege ἀμεύσεσθαι] ἀντίους. *sed jaculatum longè, superaturum adversarios.* "Usitata nostro *carminum* cum *telis* "comparatio. ἔξω ἀγῶνος i. e. *præter scopum*; nam ἀγὼν h. l. "est *locus certaminis.* Suidas: ἀγῶνα Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀ-"γωνίζονται, φησι [e. g. Od. Θ, 260. Il. Ψ, 451.] Sic et "Pyth. 9, 202. — ἀντίους, intellige alios poëtas in aulâ Hie-"ronis commorantes. ἀμεύσασθαι, vel, ut in alio cod. est, ἀ-"μεύσεσθαι, *transiturum,* i. e. *superaturum* me credo. De "voce hac. v. Hesych. Αμεύσασθαι, ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαι-"ώσασθαι." Gedike.

87—88. Εἰ γὰρ, &c.] *Utinam tempus ei semper ita* [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitias opúmque munera dirigat et deducat.* *Idem.* Vide Vol. i, ad p. 70. n. 4.

89. — Καμάτων δ' ἐπιλασιν παράσχοι.] καμάτων φησὶ τῶν συνεχόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. Φησὶ γάρ πυ καὶ Αριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γελώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα ἐν τῇ τῶν Συρακυσίων πολιτείᾳ δυσουρίῃ δυσυχῆσαι. *Schol.*

91—96. Η κεν ἀμμνάσειεν, &c.] Quæ sequuntur usque ad v. 108. subnata à memoratione ærumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109 ad eadem vota, in quibus v. 87—90 substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. Heyne. Η κεν ἀμμνάσειεν, per sync. pro ἀναμνάσειεν, [ἑαυτὸν sc. Hiero]. *Velim profectò, ut* [morbi doloribus jam oppressus] *recordetur fortitudinis et constantiæ,* quam olim *in bello* præstitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.—Omninò autem respicit poëta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Pœnos. — παλάμαι ex egregiâ Heynii emendatione, — ut sit: παλάμαι (Ἱέρωνος) εὑρίσκοντο θεῶν τιμὰν [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes παλάμαις, et subaudiunt aut *Hiero cum fratribus,* aut, ut Heyne in edit. *Siculi* in genere. At hæc admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. πλούτου στεφάνωμα, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobilioremque illis splendorem conciliat. Gedike.

96, 97. Νῦν γε μὰν, &c.] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. Φορείῳ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλων δὲ αὐτὸν τῷ Ποίαντος Φιλοκτήτῃ παρέικασι. *Schol.* Νῦν opponitur

opponitur priſtinis pugnis, modo commemoratis. *Nunc* non ut olim contra hoſtes, ſed velut alter Philoctetes contra morbum conflictatur. Δίκη inpr. apud Homerum ſæpè eſt *mos, ritus*. Et noſter Pyth. 2, 155. λυκοιο δίκαν lupi more. Ergo h. l. *Philoctetæ morem ſecutus* i. e. Phil. ſimilis. *Idem*. Vide Vol. 1. p. 304. l. 5. 276.

98—100. Σὺν δ' ἀνάγκᾳ] Mirum nullum interpretum vidiſſe, non ad Hieronem ſed ad Philocteten hæc ſpectare; quorſùm enim alias Φαντὶ δὲ h. e. Φασὶ γαρ. HEYNE. —τὶς ἐὼν μεγαλάνωρ eſt *Ulyſſes*, cujus aſtutiæ benè convenit verbum ἔσανεν. Heſych. Σαίνει, κολακεύει, προσηνεύεται, θωπεύει. Senſus igitur eſt: *Philoctetæ amicitiam blanditiis expugnare non erubuit olim ſuperbus Ulyſſes*, quippe *fati neceſſitate* (σὺν ἀνάγκᾳ) coactus, quo ſine Herculis telis Trojam capi non poſſe conſtitutum erat. Simul tamen reſpicitur h. l. ad ipſum Hieronem ejuſque inimicos. Innuit enim poëta, Hieronem, quamvis morbo oppreſſum, ceteris Siciliæ tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera ſicut Philoctetæ olim auxilio egebant Græci, ſic ad Hieronem multæ civitates confugiebant e. g. Cumæi, quibus contra Hetruſcos auxilium tulit, Sybaritæ, Himerenſes, Agrigentini, vid. Diod. Sic. xi, 48 et 53. Forſan crudelis Agrigenti tyrannus, Thraſydæus, patris Theronis ſucceſſor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (Ol. 77, 1. vid. Diod. xi, 53.) Hinc μεγαλάνωρ proxime quidem ad Ulyſſem, ſed ſimul etiam ad quempiam inter Hieronis æquales principem ſpectat, ſive Thraſidæum, ſive ipſum Theronem, cui Ol. 76, 1. ob Himerenſium rebellionem opus fuerat amicitiâ Hieronis (Diod. xi, 48.) vel denique Anaxilaum, Rheginorum tyrannum, qui quum Locros Epizephyrios bello petere vellet, Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus eſt. GEDIKE.

100—104. Φαντὶ δὲ, &c.] Ordo eſt: φασὶ δ' Ἥρωας ἀντιθέους ἐλθεῖν μεταλλασσόντας; lege μεταλάσσοντας, à μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, quia verſus reſpuit duplex λ.] Λημνόθεν Ποίαντος υἱὸν τοξότην, ἕλκει τειρόμενον. *Dicunt enim heroas divinos* [Ulyſſem ſcil. et Neoptolemum] *veniſſe ut ſecum abducerent è Lemno Pœantis filium ſagittarium, ulcere tabeſcentem*. Philocteten ſcil.

105. Ὃς Πριάμοιο—] ὅστις Φιλοκτήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόνους. ἀνεῖλε γὰρ τὸν Πάριν, ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἁλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις. *Schol.* 277.

109—111. Οὕτω δ' Ἱέρωνι, &c.] οὕτω δὲ, φησι, τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ἰατὴρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ· φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολυσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφυπνῶσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἕλκους τὰς διασαπείσας σάρκας, καὶ ἐπικλύ-

Digitized by Google

277. σαντα οἰνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὑγείας αἴτιος γένοιτο, εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ, εὐχέρειαν παρεχόμενος. *Schol.* Sed vide suprà ad v. 91.

112—121. Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει] *Musa, obtempera mihi ut canas etiam apud Dinomenem* ποινὰν τεθρίππων, *præmium victoriæ quadrijugo curru* ab Hierone partæ. νικηφορία δὲ πατέρος ἐστὶ χάρμα οὐκ ἀλλότριον, *victoria enim patris* est *gaudium non alienum* à filio. [Refert Scholiastes, ex Philisto et Timæo, Dinomenem filium fuisse Hieronis è Nicoclis Syracusani filiâ susceptum; (è priore enim uxore Anaxilai filiâ, et Theronis consobrinâ, nulli erant ei liberi) undè etiam nomen filii idem erat ac avi: Dinomenes enim erat pater Hieronis.] *Age,* nunc cane laudes Hieronis; *deinceps gratum excogitemus hymnum* ipsi Dinomeni *Ætnæ regi, cui urbem illam, divinâ libertate donatam, Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit.* [ἀνακλίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος στάθμης. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν ἐλευθέρους τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις ἢ νόμοις χρωμένους. *Schol.* Concesserat sine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legibus uterentur, ἐν νόμοις Ὑλλίδος στάθμας i. e. *ad normam* legum Hyllicarum. Leges Hyllicæ sunt in genere Peloponnesiacæ, et in specie Spartanæ, siquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartâ demum ætate expugnabant. GEDIKE.

121—125. Θέλοντι δὲ, &c.] Ordo est: ἔκγονοι δὲ Παμφύλου καὶ μὴν Ἡρακλειδᾶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου θέλουσι αἰεὶ μένειν Δωριεῖς ἐν τεθμοῖσιν Αἰγιμιοῦ. *Posteri autem Pamphyli, atque etiam Heraclidarum qui* olim *habitabant in oris sub Taygeto cupiunt semper manere Dorienses in legibus Ægimii.* Nam, ut rectè observavit Gedikius, Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι sunt h. l. recentes Ætnæ incolæ, ex Peloponneso deducti. Doriensium nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi) quamdiu in ipsâ Peloponneso à majoribus expugnatâ habitabant, Dorienses manere, mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omninò memorabile erat. *Taygetum* et *Amyclas* commemorando videtur poëta regionem, undè Ætnæ coloni venerint, accuratius denotare. Δωριῆς pro Δωριεῖς. Notandum, non solum eos Ætnæ incolas, qui ex Peloponneso migraverant, Dores fuisse, sed Syracusanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem et Syracusæ olim à Peloponnesiacis, hinc à Doribus erant extructæ. *Ægimius,* Doriensium rex et legislator, Herculis æqualis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. bibl. 2, 7. Hujus

Digitized by Google

Hujus postea filii Pamphilus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expugnaturos comitabantur. Apollod. 2, 8. Cæterùm, uti Heynius vir eximius notavit, ναίοντες non est *habitantes*, sed *qui olim habitârunt*, οἱ ναοσάμενοι· per enallagen temporis, ut ille: sed potiùs imperf. participii, cujus forma eadem est ac præsentis: saltem ita grammatici.

125. —ἔσχον—] *Tenuerant*— vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. HEYNE. Εσχον δ' Αμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην. ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν, *Schol. Tenuerant vero Amyclas beati, è Pindo profecti, albis-equis-vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum hastæ gloria floruit.* Πινδόθεν] λέγει ὅτι οἱ Δωριεῖς διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Περῥαιβικὸς ὄρος. —Τυνδαριδᾶν γείτονες] ἔδει σύνοικοι εἰπεῖν. ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἱστοροῦσί τινες τοὺς Διοσκόρους μετῳκηκέναι εἰς Ἄργος. γειτνιᾷ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι. *Schol.*

130—136. Ζεῦ, τέλει, &c.] Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari. HEYNE: Additament. Verùm utcunque erit, tentandum tamen est. Sic autem construe: Ζεῦ, τέλει, αἰεὶ δὲ, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων διακρίνειν τοιαύτην αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδωρ Ἀμένα [Dor. pro Ἀμένου, à nominat. Ἀμένας.] *O Jupiter, perfice, idque semper, ut* recta et *vera ratio hominum dijudicet* et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur] ut quivis sanæ mentis agnoscat *in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam* Ætnæ fluvium. [Quæ vir summus Heynius ita olim reddidit:—*hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* Et addit: ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ὦ Ζεῦ, τέλει διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένη ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσί τε καὶ δημόταις παράσχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσίν.] Σύν τιν [τιν Dor. pro σοὶ, *tibi*: τοι particula.] ἡγητὴρ ἀνὴρ γέρων ἐπιτελλόμενος υἱῷ, τράποι τε [αὐτὸν] τε δῆμον ἐπὶ σύμφωνον ἡσυχίαν. *Te quidem favente, senex rex Hiero filio* suo Dinomeni *præcipiens,* [ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ ἡγοῦν βασιλεὺς Ἱέρων, τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ Δεινομένει ἐντελλόμενος. *Schol.*] *ipsumque populumque convertat ad concordem tranquillitatem.* Hærent præcipuè viri docti ad Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμον τε· Sed si subauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priore voculâ τε et ex δῆμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. 278.

137—141. Λίσσομαι, &c.] Ordo est: Κρονίων, νεῦσον, λίσσομαι, ὄφρα ὁ Φοίνιξ, ὅ τε ἀλαλητὸς Τυῤῥηνῶν ἔχῃ [ἑαυτὸν] ἥμερον

278. κατ' οἶκον, ἰδὼν τὰν ὕβριν ναυσίστονον πρὸ Κύμας. *Saturnie, adnue, precor, ut Phœnicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas.* Gedikius, cum Schol. refert ἰδὼν ad Κρονίων. *Videbas olim Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem.* Aliter Heynius; cui lubens adstipulor, " Cur ἰδὼν," inquit vir egregius, " ad Jovem nollem referre, erat, quod mihi videbatur hoc otiosum esse; " at hostes à novâ expeditione deterreri poterant recordatione cladis prioris acceptæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς " mihi dictus videbatur pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum; eæ viderant* cladem ad Cumas " acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à *Tyrrhenis* (devictis ab Hierone) et *Carthaginiensibus* (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis præclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. GEDIKE.

142—147. Οἶα Συρακοσίων, &c.] Suspicabatur Heynius copulam excidisse —Οἶα Συρακοσίων τ' ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον· ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν· ὅς σφιν, &c. ut sequentia pendeant à superioribus: ὄφρα ὁ ἀλάλητος ἰδὼν ὕβριν, οἷα τι πάθον. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat; esse enim perpetuum hoc poëtarum, ut θόρυβον, κυδοιμὸν, et similia,—pro pugnâ et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo: —οἷα τι ἔπαθον δαμασθέντες ἀρχῷ Συρακοσίων, *et qualia passi sunt victi à* Gelone *duce Syracusanorum,* ὅς ἑοἱ ἐβάλετο ἡλικίαν σφιν ἀπ' ὠκυπόρων ναῶν, ἐξέλκων Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. *qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Græciam extrahens è gravi servitute.*

147—154. —Αἱρέομαι, &c.] Hæc sic explicavit in Additamentis, eruditissimus Heynius: *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est; μισθὸν. *laudem.* Sic ἀποινα aliquoties) *profero decus* (χάριν) *ex pugnâ ad Salaminem; Spartanorum verò,* [ἐν Σπάρτᾳ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) *celebrabo pugnam ad Platæas: at Dinomenis liberis à pugnâ ad Himeram laudes sunt petendæ.* τελέσαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, vel ut seipsum alloquatur, ut sæpè facit. Hactenùs ille. τὰν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν intellige *pugnam Platæensem.* Platææ enim prope montem Cithæronem sitæ erant. Μήδειοι sunt *Persæ,* ut antea Φοίνικες, *Carthaginienses.* ταῖσι [scil. μάχαις.] Nam χάρις suprà pro μάχη. GEDIKE. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῖσι. HEYNE.

279. 157—161. Καιρὸν εἰ, &c.] Sententiarum ordo sic decurrere

vere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri: molestas quidem auditu invidis; enimvero summâ brevitate usus sum.* Hac se insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv, 439, sqq. ix, 153, sqq. qui locus prorsùs cum hoc convenit. HEYNE. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat sese, sibique sufficere ait, quod præcipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει. &c. *Ingrata enim satietas* (i. e. laus nimis diffusa et singula quævis copiosè enarrans) *obtundit celeres* (i. e. ad finem quasi properantes) *animos* (auditorum et lectorum.) GEDIKE. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μὲν φασι τὴν κατὰ πρόθεσιν λείπειν. ἵν' ᾖ, κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο.—ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμὼν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀκολουθήσει, μέμψις οὐδὲ φθόνος. ὁ γὰρ αἰανὴς κόρος, ἤγουν, αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἀπάδις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. *Schol.* Εἰ φθέγξαιο [κατὰ] καιρὸν, συντανύσαις [Dor. pro συντανύσας] πείρατα πολλῶν ἐν βραχεῖ, *Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone,* μείων μῶμος ἀνθρώπων ἕπεται, *minor reprehensio hominum sequitur,* γὰρ κόρος, &c. uti suprà. ἀπάδις, contractè pro ἀπάδιας, ab ἄπαδις, ιος, ἡ, *mens, cognitio,* &c. 279.

162—163. Αστῶν δ' ἀκοὰ, &c.] *Civium autem gloria clam premit* et pungit (invidorum) *mentem, sed magis etiam* id fieri solet *in meritis* et laudibus *peregrinorum,* sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelæ natus. GEDIKE.

165—168. νώμα δικαίῳ &c.] —τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ. τὸ νώμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα.—Αψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔφη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν. ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἴσθι· ἤτοι, ἀλήθευε. ἴσως δέ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων. *Schol.* χάλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι est, ad verbum, *forma linguam in incude veraci;* quod poëticè dictum pro *veritati stude; veritatis amantissimus esto.* Angl. *form thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. Εἴ τι καὶ &c.] —Παραιθύσσει, quod et Gedik. V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petitum quæ cudendo ferro emicant. Potest autem esse vel εἴτι φλαυρὸν παραιθύσσει πὰρ σέθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα παραιθύσσει τι, transitivè, μέγα φέρεται, πὰρ σέθεν, *quia à te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod, xi, 67. HEYNE. φησὶ δὲ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ· εἰ καί τι οὖν εὐτελὲς ἁμάρτῃς, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται. *Schol.*

171. —πολλῶν ταμίας ἐσσί·] Sic Eurip. Med. sub finem: Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.] *multi testes sunt utrisque rebus* [benè maléque gestis] *fide digni.* KOPPIUS.

173—175. Εὐανθεῖ &c.] εὐγενεῖ δέ φησι τρόπῳ πειρώμενον, εἰ δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοὴν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας. *Schol.* ὀργῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ, τρόπῳ, σκοπῷ. SUIDAS.

176—183. Ἐξίει &c.] ὥσπερ ὁ κυβερνήτης ἄριστος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον. *Schol.* Μὴ δολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσσι. Sensus est: *Cave decipiaris aulicorum urbanâ et blandâ astutiâ.* Κέρδεα enim h. l. non sunt lucra, sed *astutia*, &c.—quo sensu ea vox sæpissimè apud Homerum occurrit. GEDIKE. Concinit Diod. xi, 67. *Qui successerat* Geloni, *Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est,* ἦν γὰρ φιλάργυρος βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκαγαθίας τἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. HEYNE. Ὀπιθόμβροτον αὔχημα, &c. *Famæ gloria homines sequens post mortem,* in scriptis *tum historicorum tum poëtarum sola defunctorum virorum veram vitæ rationem indicat.* λόγιος est *historicus.* Vide Hesychium in voce.

280. 187—190. Ἐχθρὰ—φάτις·] Angl. *An odious character attaches itself universally to the cruel Phalaris.* [De Phalaridis tauro æneo satis notum.] Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτόν φησι τὸν Φάλαριν αἱ ὑπωρόφιαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις καὶ δείπνοις εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν δέχονται.—Τοῖς τῶν παίδων ὕμνοις. τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὑμνοῦσιν. *Schol.*

II. NOTÆ IN ANACREONTEM.

281. * EX ANACREONTE.] Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr. Min. cum Auctoris brevi notitiâ, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on Lyric Poetry:* —*I see Anacreon smile and sing,—Away, deceitful cares, away, And let me listen to his lay:* &c.

† ιζ΄. Εἰς ποτήριον, &c.] XVII. *In poculum argenteum.* Poculum sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, cælatori exponit.

2. Ἥφαιστε,] Ἥφαιστος, *Vulcanus* hîc ponitur pro artifice, quem Anacreon alloquitur. τορεύων ποίησον μοι, arte tuâ cælandi.

14. —Μαινάδας τρυγώσας·] Hesych. Μαινάδες· αἱ Βάκχαι. Τρυγᾷν est *uvas decerpere.*

282. 16. —Χρυσέους] *aureos,* i. e. *pulchros.* πατοῦντες sunt *torculatores,* sive calcatores uvarum, qui et ληνοβάται vocantur. BORN.

* ιθ'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.] XIX. *In necessitatem bibendi.*
3. —ἀναύρους,] ἄναυρος est propriè *torrens*, i. e. fluvius ex imbribus et pluviis collectus et in valles ruens. BORN.
5. —σελήνη.] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ'. Εἰς Ερωτα.] XXX. Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis, quas lacessiverat, vincti.
5. Ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ερωτα, φέρουσα λύτρα.] *Quærit liberare Cupidinem, ferens pretium-redemptionis.* Conf. Il. α, 13.
7. Δουλεύειν δεδίδακται.] Angl. *he is inured to servitude.*

‡ λα'. Εἰς ἑαυτόν.] XXXI. Potando et bacchando delectatur.
1. Αφες με τοῖς θεοῖσι] pro ἄφες με, τοὺς θεοὺς σοι, restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. x. p. 422. BRUNCK.
2. —ἀμυστὶ] *uno haustu*, nec respirante, nec labiis admotis, à μύειν, *labia comprimere.* BORN.
5 —λευκόπους] Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem* quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poëtam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Græciam pervagatus est. BRUNCK. λευκόπους, *albos pedes habens*, deindè *pulcher.* BORN. 283.

* λδ'. Εἰς Ευρώπης εἰκόνα.] XXXIV. Tabulam pictam aspicit poëta, et alloquitur puerum.
2. Ζεύς τις— Quasi dicas Angl. *a Jupiter.* Cæterùm fabula Jovis et Europæ satis nota.

* λϛ'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.] XXXVI. *Remissè vivendum esse.* 284.
1—4. νόμους—] νόμοι, *leges* sunt hoc loco *scientia juris*, jurisprudentia. ἀνάγκη dicitur omne quod cogit. ῥητόρων ἀνάγκαι sunt ergo omnia *argumenta, quibus oratores cogunt auditores ad adsensum*, vel *etiam præcepta artis dicendi*, hoc est, eloquentia. τί δ' ἐμοί, subaudi ὄφελος· *quo mihi*, &c. *quid lucri mihi afferent*, &c. λόγοι videntur esse *quæstiones et disputationes philosophorum*, Ita ut sensus sit: *Quid mihi jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN.
10. Δὸς ὕδωρ,] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscebant tres aquæ, quod dicebatur κεκραμένον τρία καὶ δύο. cf. Schol. ad Arist. Equit, 1184. et Suidas in voce πόμα κεκραμένον. Hinc οἶνος φέρων τὰ τρία est *vinum præstans.* *Idem.* Hunc autem Veterum morem laudabilem quàm jucundum est videre senem illum verè venerabilem *Jacobum Burnett de Monboddo*, ipsum usurpantem, eundémque audire cæteris commendantem, quandò sint ipsius —φίλαι ἄνδρες ἀμφὶ δαμὰ τράπεζαι.

III. NOTÆ

Digitized by Google

III. Notæ in Sappho, &c.

285. * E Sappho.] Sappho, celeberrima poëtria Lyrica, nata erat Mitylenis, quæ urbs fuit in Lesbo insulâ clarissimâ, ab Æolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcæi fuit æqualis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. xxxvi, vel xxxvii. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphûs Vitam, p. iv]. Nomen patris Scamandronymum, matris Clidem seu Cloïdem fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti æstimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quæ tamen de nefandis ejus amoribus memoriæ prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbius quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quæ neque inter pulchras neque inter deformes sui sexûs numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandæ causa, in Siciliam se contulerit. Illùc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundelliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. et *Hewlett's Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epiro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Indè desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se præcipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitæ et amoris invenit. In illâ Ovidii epistolâ celeberrimâ, quæ inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putârunt poetam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphûs ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosequuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphonis carminibus nihil nunc restat nisi hæc Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate commentario,

Digitized by Google

commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc indè 285.
à doctis viris collectis, atque sæpissimè editis. Ampliorem de Sapphone notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. Iidem videant Hor. L. ii. Od. 13. 24, sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHÛS.

Extat Ασμα εις Αφροδίτην in omnibus editt. Dion. Halicarn. in istâ Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. et Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Is. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 173, sqq. Cum cæteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, *Antv.* 1568. 8*vo.* Adjecta sunt in multis Anacreon. editt. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vett. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphûs, Poëtriæ Lesbiæ, Fragmenta et Elogia, cum virorum doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in Gymnasio Hamburgensi Professoris publici. Qui Vitam Sapphonis et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733. *in 4to.*

*** Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quæ prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Ποικιλόθρον',] i. e. ἔχουσα ποικίλους θρόνους, *habens varios thronos;* epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur ποικιλόθρονον, *floridam et variâ veste utentem;* nam θρόνα, secundum Hesychium est ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, præsertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τυίδε] *huc.* Æolica sunt τυὶ et τυίδε. Hesych: τυὶ, ὧδε. Κρῆτες. Idem: κατερῶτα, καὶ ἄλλοτε, Æolicum est pro καὶ ἑτέρωθι. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τυὶ et κατερῶτα.

6. Τᾶς ἐμᾶς αὔδας, &c.] Hæc Æolica sunt. Ordo est:— ἀΐουσα τῆς ἐμῆς αὐδῆς ἔκλυες πόλυ, λιποῦσα δὲ χρύσεον δόμον πατρὸς ὑποζεύξασα ἅρμα ἦλθες, καλοὶ δὲ ὠκέες στροῦθοι δινοῦντες [pro δινοῦντες] πύκνα πτέρα ἦγόν σε ἀπ' οὐρανοῦ περὶ μελαίνης γῆς, ἀλλ' ἐξίκοντο αἶψα διὰ μέσου αἰθέρος· "Passim," inquit Is. Vossius, "γαῖα μέ-"λαινα, estque perpetuum epitheton."

11. ὠρανῶ, αἰθέρος·] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infrà η ου, quod solemne est. BRUNCK.

14. —ἀθανάτῳ προσώπῳ,] Æol. Gen. et subauditur διά. Sin ι subscribitur, ut in multis exemplaribus est, σὺν subintelligi potest.

15. Ηρε',] pro ἤρεο, et hoc Ion. pro ἤρου, *interrogabas*; HARLES. Ordo est: Ηρεο ὄττι γ' ἦν τὸ [i. e. ὁ] πέπονθα, καὶ [δι'] ὄττι δὴ κάλημμι σε, καὶ ὄττι μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμῷ μαινόλα θύμῳ, *Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam præcipuè vellem fieri de furenti meo animo*, [Eustath. ad Hom. Iliad. α, 125. Τοῦ δὲ καλήμεναι ποιητικοῦ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλαίνω ἐστὶν, ἢ κάλημμι. Observandæ autem voces Æolicæ, ὄττι, pro ὅ τι, quod pro ὅτι, et ἐμῷ μαινόλα θύμῳ, pro ἐμοῦ μαινόλου θύμου.] τίνα δ' αὖτε σαγήνεσσαν φιλότατα πείθημι· *quem autem irretientem amorem allicere coner*. Sensus hic admodum est obscurus, et vera lectio omninò incerta. πείθημι, videtur esse Æol. pro πείθω, uti suprà κάλημμι pro καλέω· σαγήνεσσαν pro σαγηνεύουσαν, à σαγηνεύω, *irretio*: est enim à σαγήνη, *sagena, verriculum*. Amor autem dicitur metaphoricè *irretire homines*. φιλότατα, Æol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tentârunt, sed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit.

286. 20. —ὑβρίζει;] Vulgata lectio est, ἀδικεῖ; quæ ideo respuenda videtur Brunckio quod penultima, quæ brevis est, hîc necessario producenda sit. Verùm ὑβρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δι, propter ancipitem τοῦ ι "naturam, habet productam."

24. Η οὐ κεν ἐθέλοις.] Jo. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. legit ἢ οὐκὶ ἐθέλοις, nec aliter Isaacus Vossius in commentar. ad Catullum, quæ scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lege ἢ οὐ κεν ἐθέλοις, *aut nolueris*. BRUNCK. In sequentibus, observent discipuli voces Æolicas: χαλεπᾶν pro χαλεπῶν, &c.

*** Cui debemus hujus carminis conservationem idem magnus criticus Dionysius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas; nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre est in editione Wolfianâ. Lectoribus Anglicanis bene nota est ejus versio poëtica, quæ auctorem habet Ambrosium Philips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. iii. No. 223. Ubi vide quoque quædam de Sapphone. Conf. *Akenside's Ode on Lyric Poetry*.

Ver. 1. Φαίνεταί μοι κῆνος, &c.] Notandæ voces Æolicæ: κῆνος, pro ἐκεινὸς· ἔμμεν, ὤνηρ, Ισδάνει, πλάσιον, ἀδὺ φωνάσαι, pro εἶναι, ὠνὴρ, quod est ὁ ἀνὴρ, Ιζάνει, πλησίον, ἡδὺ φωνῆσαι.

5. Και γελαΐς ἱμερόεν·] γελαΐς infinit. est formæ Æolicæ. Vide Gregorium p. 294. § liii. Duo infinitivi φωνάσαι, pro

Digitized by Google

φωνεύσαι, et γελαῖς pro γελᾷν, ab uno verbo pendent ὑπακούει. 286.
Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.* BRUNCK. τό μοι 'μαν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.] quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τάν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτόασεν usitatissimum in rebus hujusmodi.—Rectè etiam scripsimus, με φωνᾶς ὐδὲν ἔτ' ἴκει. MSS. ferè omnes ἥκει, quod Æolicè dicitur pro ἥκει. Sed ἥκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin scripserit Sappho ἴκει. quod secundum morem atque consuetudinem Æolum est, qui leni spiritu gaudent. TOUP. βροχέως. Æolicè pro βραχέως, ἐν βραχεῖ, *cito.* BRUNCK.

9. καμμὲν γλῶσσα ἔαγε,] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλῶσσα. Malè et prorsus ἀμέτρως legitur in quibusdam editionibus γλῶσσ' ἐάγη. In hoc aoristo media corripitur, quæ in præterito ἔαγε longa est. *Idem.* —*lingua mea debilitata est,* αὐτικα δὲ λέπτον πῦρ ὑποδεδρόμακεν χρῷ, *et statim subtilis ignis subiit cutem.* —δεδρόμακε, Æol. pro δεδρομηκε, quod formari videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέμω, pro quo in usu τρέχω.

11. Οππάτεσσιν] Æol. pro ὀμμάτεσσιν, quod poëticè pro ὄμμασι, ὄρημι, pro ὁράω. ut in Odario præcedenti, κάλημι et πέιθημι.——βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι·] Sic legendum, metro et sententiâ flagitante. Catullus: *Sonitu suapte tintinant aures.* BRUNCK.

13. Καδδ', &c.] i. e. κατὰ δ'· κατὰ disjungitur à χέεται, per tmesin.

15. —τεθνάκην,] Æol. pro τεθνηκέναι, vel τεθνάναι, et ὀλίγω 'πιδεῦσα, pro ὀλίγυ ἐπιδεύουσα, *et quum parùm absum quin moriar,* φαίνομαι ἄπνυς, *videor exanimis.*

17. Αλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα ----] *Sed omne audendum, quoniam pauperem*—desunt cætera.

*** Hoc exquisitissimum odarion Wolfius in suâ editione oneravit annotationum farragine tam immensâ ut lectori fastidium pariat. "In his reliquiis," inquit Toupius vir acutissimus, "quos magis magisque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiri potest." Pulchra est hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam: *Ille mî par esse deo videtur,* &c. et Gallica celeberrimi Boilavii: *Heureux! qui prés de toi,* &c. nec non Anglicana Ambrosii Philips: *Blest as the immortal gods is he,* &c. quas omnes, et plura quoque de Sapphone, videre est, in libro notissimo, *The Spectator,* N° 229. Vide etiam Longinum, de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] Ου θαυμαζεις, κ. τ. λ. et quæ viri docti, præsertim Pearcius Toupiusque, ibi annotârunt.

287. * ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ εἰς τὴν ῥώμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobæus tit. *De Fortitudine*, ῥώμην pro ἀνδρεία, accipiens, quomodo accipi debet omninò, si Erinna Lesbia Oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in penult. versu est ὅπως ἀνῦσα, quod mutatum fuit fortè, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis benè referri possunt. BRUNCK. ERINNA Lesbia æqualis, ut aiunt, Sapphonis, innupta decessit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibr. Gr. Lib. ii. c. 15. ubi vide plura.

Ver. 2. —δαΐφρων ἄνασσα,] *regina belli perita*; ἃ [ἄσσα] ἐπὶ γᾶς αἰὲν ναίεις σεμνὸν ἄθραυστον Ολυμπον, *quæ* vel *in terrâ semper incolis magnificum stabilem Olympum.*

6. Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀῤῥήκτω] est *imperium summum et perpetuum.* BORN. βασιλῆον, Æol. pro βασίλειον.

7. Οφρα, &c.] Ordo est: ὄφρα ἔχοισα κοιράνιον κράτος ἡγεμονεύῃς. *ut excellenti robore prædita gubernes.*

9. —σδεύγλα] Æol. et Dor. pro ζεύγλη. λεπάδνα sunt *lora lata*, quibus equi collum religatur ad jugum. Σᾷ δ' ὑπὸ, &c. Sensus est: *virtute animóque omnia terrâ marique dominantur.* BORN.

15. Σοὶ μόνα—] *Tibi soli ventum prosperum imperii non mutat.* Πάντα δὲ, &c. Celeberrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latinè adumbravit, sic optimè dedit sequentia:

Ipsa, quæ gaudet dare cuncta pessùm
Resque transformans hominum Vetustas,
Implet æternùm tua sola ventis,
Regna secundis.
Namque præ cunctis sobolem valentem
Procreas, bellis habilem: feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.

---

† κ'. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.] Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit omninò latet. BORN.

3. Οναρ—] i. e. κατ' ὄναρ, *in somnio*, λέγων προσέειπε, *dicens alloquutus est* me.

5. Περιπλάκην—] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut

Digitized by Google

ut sæpè fit; à verbo περιπλέκω. *osculatus amplexus sum eum.* i. e. *eum amplexus osculatus sum.*

11. Ὁ δ'—] Ερως scil. ἐξελὼν ξίφος καρήνου [Ανακρέοντος] δίδωσι μοι. 288.

14. Εγὼ δ' ὁ μωρὸς] Angl. *And I, the fool that I was,*—

* β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.—] *Ejusdem. Ad Pictorem.*

2. Λυρικῆς—] Ordo est: ἄιεν ἑτεροπνόους ἐναύλους λυρικῆς Μούσης τε φιλοπαίγμονος Βάκχου. *audi alternatim flantes tibias Lyricæ Musæ* et *Bacchi jocos amantis.*

5. —πόλεις—Ἱλαράς, &c.] *urbes*— i. e. *incolas urbium hilares et ridentes.*

7. Ὁ δὲ κηρὸς—] Nam veteres tabulæ fiebant ex cerâ, quæ cum coloribus inurebantur; quæ pingendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxxv. 11.] νόμοι hoc loco sunt *modi musici*, carminis modulationes, vel *cantilenæ*. Νόμοι φιλούντων sunt ergo *cantilenæ amantium*, *carmina amatoria et nuptialia.* Born. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

† γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ—] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano præfecto Ægypti sub Imp. Justino; cujusque alia carmina videre est in Brunckii Analect. ii. p. 493.

3. Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν] Angl. *And having caught him by the wings*, &c.

6. Καὶ νῦν ἔσω—] *Et nunc intra pectus meum alis suis me titillat.*

*** Non ægrè feret lector humanus si ad finem harum in Lyricos annotationum adjunctum invenerit sequens Epigramma

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

Εκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνει τερπνὰ
Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος. ἦν γλυκὺς Αλκμάν.
Λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ανακρείοντι συνέσπετο. ποικίλα δ' αὐδᾷ
Αλκαῖος κιθάρᾳ Λέσβιος Αἰολίδι.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Εν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

Brunck Analect. iii. p. 260.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTÆ IN HYMNOS.

291. * HYMNI.] Erat apud Græcos hoc poëmatis genus à primâ usque eorum poëseos origine usu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res gestæ, aliaque ad eorum historiam pertinentia: ita factum videmus in iis quæ etiamnum supersunt in hoc genere Græcorum monumentis, in elegantissimis Hymnis Callimachi, iisque qui Homero tribuuntur.—Veram hanc formam et germanum charactera apud Virgilium, accuratissimum vetustatis imitatorem, egregiè expressit geminus ille chorus Saliorum, [Æn. viii. 285.]

——— qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt.———

LOWTH, de Sacrâ Poës. Heb. Præl. xxix.

† ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ &c.] *Callimachi Cyrenæi Hymnus* IN JOVEM. Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyæ notissimâ Cyrene. Battiades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. CXXXIII. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasii discipulus fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriæ vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regiis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemæo Philadelpho ejusque successori Euergetæ carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodium, [de quo suprà ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto; sed pleraque breviora opuscula; quia dicere solebat, [ut narrat Athenæus, init. lib. iii.] μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantùm pervenerunt VI Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. i. 15. v. 13. 14.]

Battiades

Digitized by Google

Battiades semper toto cantabitur orbe: 291.
Quamvis ingenio non valet; arte valet.

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacieria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus ipsius scribendi suavis et polita judicatur, sæpiúsque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque felicissima imitatio, numeris Anglicanis suavissimis expressa, à poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Græcanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads*. Plura de Callimacho desideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii, p. 814, sqq.

CALLIMACHI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. *Florentina*, Editio princeps sex hymnorum prodiit, studio Lascaris, literis majusculis, Græcè, sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentiæ* excusam, ante ann. 1500. *in 4to.*
2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani poëtas principes heroici carminis. *Paris.* 1566. *in fol.*
3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. &c. *Genevæ.* 1577. *in 4to.*
4. *Parisina;* cum notis Annæ Tanaquilli Fabri filiæ, &c. 1675. *in 4to.*
5. *Ultrajectina;* ex recensione Theodori Grævii, cum notis Rich. Bentleii, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. II *Voll. in* 8*vo.*
6. *Glasguensis;* apud Rob. et And. Foulis, 1755. *in 4to.*
7. *Lugdunensis;* cum variorum notis, et commentario Ezech. Spanhemii. Curavit Jo. Ang. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. II *Voll. in* 8*vo.*
8. *Florentina;* curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. *in* 8*vo.*
9. *Lipsiensis;* repetitio textûs Ernestiani, sine notis, cum Indice, curâ Christ. Frid. Loesneri; 1774. *in* 8*vo.*
10. In Brunckii Analectis Veterum Poëtarum Græcorum, *Argentor.* 1772. *in* 8*vo.* p. 423—475.
11. *Bodoniana;* cum vers. Pagnini, literis majusculis, in aliis exemplaribus literis minusculis. *Parmæ*, 1792. *in fol. et in 4to.* [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi suprà.]

Ver. I. ΖΗΝΟΣ ἔοι, &c.] Ordo est: τί ἄλλο κεν ἔοι [Poët. pro εἴη] λώϊον ἀείδειν παρὰ σπονδῆσιν Ζηνος, ἢ θεὸν αὐτὸν, &c. Πηλαγόνων [à nominat. πηλαγὼν, ονος,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πηλογόνων, vir summus R. Bentleius. Cæterùm Πηλαγόνες, παρὰ τὸ ἐκ Πηλοῦ γενέσθαι, sunt *gigantes.*

gantes. [Conf. Hor. lib. iii. Od. 7.] —δικαστόλον οὐρανίδῃσι; *jura dantem cælicolis?*

5. —ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.] *quoniam de loco generis controversum est.* Nam γένος est hic, *locus natalium* vel *patria.*

8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται.] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12.

12—14. —οὐδέ τι μὴν, &c.] Ordo est: οὐδὲ μήν τι ἑρπετὸν κεχρημένον Εἰλειθυίης, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· *neque profectò aliqua fera indigens Lucinâ,* [i. e. ullum pregnans animal,] *neque mulier adit.* Pro ἐπιμίσγεται vulgaris lectio est ἐπινίσσεται, quod vocabulum magnus Bentleius nunquam alibi legisse meminit; ideoque alterum illud prætulit ex editt. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solum νίσσομαι, sed et μετανίσσομαι. [Vide Il. μ, 119. π, 779. et alibi: item ποτινίσσομαι, quod est προσνίσσομαι. [Il. ι, 381.] Vide νίσσετο infra v. 25. De κεχρημένον vide suprà ad Odyss. α, 13. De ἑρπετὰ appositè Didymus: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα θηρία. Atque Th. Grævius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum aliud in illo "loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam mulierem pe-"perisse. ἕρπειν apud Dores, ut sæpissimè apud Theocritum, "est *ire, incedere,* ut non mirum ἑρπετὰ dici animalia non "modò quæ serpunt, sed incedunt." ἀλλά Ἀπιδανῆες καλέουσι ἑ ὠγύγιον λεχώϊον Ῥείης. *Sed Apidanes* [i. e. veteres *Arcades,* sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat] *vocant eum antiquum Rheæ parientis lectum.* Ὠγύγιος hic significat *antiquus,* ab Ogyge scil. rege antiquissimo. λεχὼ, *puerpera;* undè λεχώϊος, *ad puerperium pertinens.*

15. —μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,] i. e. ἐθήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων, *deposuit ex magno utero.* περιφραστικῶς pro ἔτικτε.

292. 17. Λύματα—] Καθάρματα. τὸ δὲ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. *Schol.* Conf. Il. α, 312. Ordo est: ἐνὶ ᾧ κε χυτλώσαιτο λύματα τόκοιο, λοέσσαι δὲ τεὸν χρῶτα. λοέω, [idem quod λούω] f. λοέσω, in 3. sing. aor. 1. opt. λοέσαι, et redupl. σ, λοέσσαι.

21—24. —τημόσδε] Conjunctio poëtica, *tunc;* ὅτε Ῥεία ἐλύσατο μίτρην, *quandò Rhea solvit zonam,* quod apud veteres bis fieri solebat; "semel," ut observavit Meursius, "virgini in "primo cum marito concubitu; iterùm mulieri sub primi "partûs tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] ἦ ὑγρὸς Ἰάων ἐφόρει πολλὰς σπερμνίδας ἐφύπερθε, *sanè aquosus Iäon efferebat multas quercus desuper,* i. e. locus, ubi postea fluebat Iäon, multas produxit quercus, —πολλὰ δὲ κνώπεσσιν ἐβάλλοντο εὐνὰς ἄνω Καρνίωνος πὲρ ἔοντος διεροῦ, *et multæ feræ construxerunt lustra suprà Carnionem quamvis nunc flumen:* νίσσετο δ' ἀνὴρ— *ibatque vir aliquis,* &c.

26. —πολύστιόν τε Μετώπην] *Scruposamque Metopen*— Vitiosam,

usam putat πολύστειον vulgarem scripturam Brunckius, quæ ex eo originem habet, quod librarii sæpissimè ι longum per ει scribebant. 292.

33. —Νέδη] Ὄνομα νύμφης Ὠκεανίκης, θρεψαμένης τὸν Δία. *Schol.*

34. Κευθμῶν ἐς Κρηταῖον,] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari Κευθμὸν ἔσω Κρ.

35. Πρεσβυτάτη Νυμφέων, &c.] Nedæ *maximè veranda Nympharum*,— [Hesych. Πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη.] *quæ ipsi* [Rheæ scil.] *obstetricatæ sunt.* Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιώσαντο hìc reddi debere *nutriebant.*

38. —τὸ μὲν ποθι] Vocem ποθὶ non pro πολὶ accipio, id est, *olim*, sed pro πυ, quam παραπληρωματικὴν esse notum est. STEPHANUS. ποθὶ, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πυ positum esset. Plus quam παραπληρωματικὸν est. Suspicor, legendum τὸ μὲν μάλα πυλὺ— adjectivum πολὺς ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet μάλα. BRUNCK.

40. —Νηρεῖ] Νηρεὺς, -εος, Ion. -ηος, Deus maris, hìc pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiæ autem Nereides. Quæ sequuntur sic construe cum H. Steph. Υἱωνοὶ δὲ Λυκαονίης ἄρκτοιο πίνουσι μιν—παλαιότατον ὕδωρ. *Nepotes autem Lycaoniæ ursæ potant illum fluvium—aquam antiquissimam.* Cæterùm de Lycaoniâ ursâ ita Schol. Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστῆς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μιγέντος ἐις Ἄρτεμιν, γεννᾶται ὁ Ἀρκὰς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.

44. Τυτάκι] Τὸ τηνικαῦτα. *Schol.* ὀμφαλὸς ἀπέπεσέ τοι, *omphalus* [i. e. *umbilicus*] *tibi decidit.*

46—48. —Κυρβάντων ἑταῖραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliæ dicuntur arborum nymphæ, quæ utique in sylvestribus degunt locis, non secus ac ipsi Corybantes. ROBORTELLUS. Προσεπηχύναντο, ἐις τὰς πήχεις ἔλαβον.—Ἀδρήστεια, ἀδελφὴ Κυρήτων.—Λίκνῳ ἐνὶ, ἐν γὰρ λίκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρπὸς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον, ἢ τὸ κανίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν. *Schol.* σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν, &c. *tu autem suxisti pingue uber*— θάω, f. θήσω. *præbeo et porrigo aliquid fruendum;* undè in voce med. *sugo.*

49. —Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἶξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. *Schol.* [Cf. Ovid. Fast. Lib. V, 115.] ἐπὶ δὲ ἔβρως δὲ, &c.

50. —ἐξαπιναῖα] Τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδα πλέα μέλιτος. *Schol.* Cæterùm his verbis τά τε κλείουσι Πάνακρα, ostendit, undè apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta, à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est præfixum. STEPHANUS. 293.

52. Οὖλα] Adverbialiter hìc sumitur. Videtur autem esse ab ὀλοὸς, *perniciosus:* unde reddi potest *vehementer, strenuè.*— Κούρητες ὠρχήσαντο πρύλιν περί σε. *Curetes saltârunt pyrricham*

Digitized by Google

293. *circa te.* " Πρύλις," inquit Meursius, " Cypriorum linguâ " ſaltatio armata dicebatur, quæ alias πυῤῥίχη.—Sanè πρύλιν " Heſychius quoque πυῤῥίχην interpretatur. Pyrricha verò " ſaltatio apud veteres nobiliſſima erat, memineruntque ejus " auctores plurimi." Vide Coll. Gr. Min. ad p. 49. n. 4.

55. —ἤεξεν,] Idem quod ἤεξε, imperf. ab ἀέξομαι, *creſco*, in act. voce ἀέξω, idem quod αὐξάνω, *augeo.* —ἔτραφες autem hic ſumi videtur in ſenſu intranſitivo, Angl. *didſt thrive.* Putant tamen viri eruditiſſimi vocem eſſe activam pro paſſivâ poſitam, ἔτραφες ſcil. pro ἐτράφης, *nutritus es;* et citant ex Hom. Il. ε, 55. ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, et Od. γ, 28. τραφέμεν, idem ſcil. ac τραφῆναι. Eſt vero ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Angl. *thrive under their mother;* ubi ſermo eſt de pare leonum; et aor. in ſenſu maximè indeterminato reddi poſtulat per tempus præſ. ut notum: et præterea, ſi ἐτραφέτην eſſet pro ἐτραφήτην, præp. ὑπὸ, ni multùm fallor, genitivum adſciſceret. In loco etiam citato Odyſſeæ —γενέσθαι τε τραφέμεν τε poſſunt reddi *natumque eſſe atque creviſſe.* Opinatur doctiſſimus meus amicus Th. Burgeſs, probabile eſſe iſtum activæ formæ uſum vetuſtiſſimis temporibus creberrimum fuiſſe. [Append. ad Daweſii Miſcell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quæ idem vir egregius tradidit infra [p. 493. ſqq.] de verborum ſenſu neutro, deque pronomine reciproco ſubaudito, lectu ſunt digniſſima; quibus, ſi vis, quæ et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. i. ad p. 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.

56. —ἀνήβησας,] Αεξέσθαι ad *infantem* refero, τρέφειν ad *puerum*, ἀνηβᾶν ad eum *qui ad pubertatem contendit;* et ſequentia *puberis facti* ſunt ſigna. Optimè ἀν-ήβησας *pubertatem aſſecutus es, puber es factus:* nec abundare videtur ἀνὰ, ſed eam vim habere, quæ ſignificatur noſtro, *grown* UP. BURGESS.

57. — ἐφράσσαο πάντα τέλεια·] *excogitaſti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitaſti omnia tanquam adultus.* vel ut Erneſtius, *virilem animum habuiſti.* Φράζομαι in voc. med. eſt *excogito, delibero.* aor. 1. med. ἐφρασάμην, ἐφράσασο, eliſo σ ἐφράσαο, redupl. σ more poët. ἐφράσσαο, poſt contractè ἐφράσω.

59. —ἐπιδαίσιον] Vis verbi Επιδαίσιος omnes feſellit. Eſt autem οἶκος ἐπιδαίσιος *domus ad epulandum accommodata, ſive ad vitam beatè et hilariter tranſigendam.* Quod dii ſcil. faciunt. TOUP, Emendatt. in Suid. p. iv. ubi vide plura.

60. Δηναιοὶ] *Priſci*, &c. Vide Il. ε, 407.

61. Φάντο πάλον, &c.] Ordo eſt: ἔφαντο πάλον διανεῖμαι δώματα Κρονίδῃσι τρίχα, *dixerunt ſortem diviſiſſe ſedes Saturnidis trifariam.*

64—65. —τὰ δ', &c.] Sic conſtrue: τὰ δὲ διέχουσι τόσον ὅσον [ἐστὶ] πλεῖστον, *illa autem differunt tantum quantum eſt plurimum*, i. e. *quam maximè.* Ψευδοίμην, &c. cum Erneſtio ſic interpretare:

interpretare: Si mentiri vellem, tamen *mentirer quæ probabilia essent auribus:* hæc autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —ἐσσῆνα] Εσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν. *Schol.*

70. Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον·] *Delegis autem quodcunque præstantissimum est juvenum*, i. e. *præstantissimos juvenum.* Sic Il. β, 660. —ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν. Ad quæ Eustath. Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτόν ἐστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. Et observavit doctissima Dacieria, Hesiodum hominem quadragenarium αἰζηὸν vocare, L. ii. 59.

72. Αλλὰ τὰ μὲν, &c.] *Sed hæc quidem diis minoribus permisisti alia aliis curanda,*— ὀλίζων. Æol. pro ὀλίγος. ἀντιπαρῆκας, Sic pro vulgato αὖθι παρῆκας dedit Valck. ad Eur. Hip. p. 178.

75. —τι δ' ὁ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;] Sic solent aulici adulari reges.

76—77. Αυτίκα] *Exempli gratiâ.* [Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. iv, 7. 1.] —ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης Αρτέμιδος, *venatores autem Chitones Dianæ.* Diana dicta Χιτώνη, ἀπὸ τοῦ δήμου Ατlικῆς ejus nominis, ubi statua lignea ei posita erat.

80—84. —τῷ καὶ σφι τεὴν ἐκρίναο λῆξιν.] *Quare et illis tuam* 294.
adjudicas sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector —τε [τῶν] οἳ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σκολιαῖς δικαῖς, τε [τῶν ἰθύνουσι λαὸν] ἔμπαλιν, *et eorum qui regunt populum iniquis judiciis et qui contra:* [ἐπόψιος hîc activè sumitur, *inspector;* apud Hom. verò passivè, *qui conspicitur.*] ἔβαλες δὲ ῥυηφενίην ἐν σφίσιν, &c. *et illis largiris divitias et opes affatim;* ubi notandus aor. in sensu maximè indeterminato. Vide Vol. i. ad p. 19. n. 6.

85—86. —ἔοικε δὲ, &c.] Licet autem *hoc conjicere in nostro rege;*—[Ptolemæo scil. illo Philadelpho;] *is enim longè alios prætergressus est.*

87. —τά κεν ἦρι νοήσῃ.] *quæcunque manè excogitaverit:* [Ita legendus hic locus, pro τά κεν ἠοῖ, &c. quæ versum pessundant; ut dudùm viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. p. 401.] Quæ autem sequuntur sic construe: ἑσπέριος [τελεῖ] τὰ μέγιστα [τά κεν νοήσῃ ἦρι] δὲ [τελεῖ] μὰ μείονα εὖτε νοήσῃ. *Vesperi perficit maxima, quæ cogitaverit* manè, *perficit autem minora, quum ea excogitaverit.* Οἱ δὲ [τελέουσι] τὰ μὲν πλεϊῶνι, τὰ δὲ οὐχ ἑνί. *Ii autem* perficiunt *alia quidem anno, alia autem non uno anno:* ἀπὸ τῶν δὲ αὐτὸς πάμπαν ἐκόλουσας ἄνην, *ab aliis ipse omninò adimis effectionem,* ἐνέκλασας δὲ μενοινήν, *et eorum frangis animi impetum.* ἐνεκλασσας scribi debuit cum duplice σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ, 128.

93. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται·] Pravâ interpunctione laborat hic versus. Scr. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει. τίς

 positum

positum est post pro ἐς, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti. BRUNCK. Vide quoque doctissimum Burgess, ad Dawes Misc. Crit. p. 393, sqq.

95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτηρ, &c.] Similis sententia sæpè occurrit apud veteres. Vide suprâ ad Pindar.

---

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ, &c.] IN LAVACRUM PALLADIS. Ἐν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν. *Schol.* Hoc poëmatium Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur; neque perpetuò Ægyptum aut Cyrenen incoluit, nam et in Siciliâ vixit. DACIERIA.

Ver. 2—3. —τᾶν ἵππων, &c.] *equos sacros jam hinnientes audivi*, τᾶν φρυασσομέναν, &c. Dor. pro τῶν φρυασσομένων, &c. καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει, *et dea benè ornata incedit.* De ἕρπω vide suprà ad Theocr. Idyll. xviii, 40. p. 244.

4. Σοῦσθέ νυν.] Ὁρμᾶτε. *Schol.* σοῦσθε pro σοέεσθε, à σόω, *servo, in fugam verto.* νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δή.

5. —μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,] *amplos lavit lacertos.* μεγάλως Dor. pro μεγάλους Observent discentes aor. med. in sensu maximè indeterminato. Παχεῖς, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

7—8. Οὐδ' ὅκα δή, &c.] *Ne tum quidem* [lavabat lacertos scil.] *cum cruore fœdata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus.* [λύθρῳ πεπαλαγμένα Homerica sunt, Il. ζ. 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53, sqq. et ibi doctissimum Janium.

10—12. —παγαῖς ἔκλυσεν, &c.] *undis abluit Oceani sudorem et guttas*, i. e. sudorem stillantem: ἔκλυσεν à κλύζω, *abluo*, Ὠκεανῶ genit. Dor. ἱδρῶ per apocop. pro ἱδρῶτα.] ἐφοίβασεν δὲ πάντα παγέντα ἀφρὸν ἀπὸ χαλινοφάγων στομάτων. Angl. *and washes away all the clotted foam from their bit-champing mouths.* ἐφοίβασεν, Dor. pro ἐφοίβησεν, à φοιβάω.

295. 17. —κάτοπτρειν·] Nescio undè petita sit hæc lectio, quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omnibus κάτοπτρον, quod procul dubio reponendum. BRUNCK. —ὄμμα τὸ τήνας, i. e. τὸ ὄμμα ἐκείνης.

18—20. Οὐδ' ὄκα, &c.] *Nec quandò in Idâ Phryx judicavit litem,*— [Ἴδᾳ pro Ἴδαν, est ex conjecturâ R. Bentleii. Judicium Paridis etiam pueris notum.] μεγάλα θεὸς οὔτ' ἔβλεψεν ἐς ὀρείχαλκον, οὐδ' ἐς διαφαινομέναν δίναν Σιμοῦντος, *magna dea inspexit vel orichalcum, vel pellucidum verticem Simoëntis.* Orichalcum æris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum est. Æn. xii.

Digitized by Google

xii. 87. [ubi vide doctissimum Heynium; item ad Ecl. ii, 25.] Apud Græcos et Romanos antiquissimos laudatissima erat speculorum materies.

23. Ἀ δὲ,—] *Ipsa autem*, διαθρέξασα δὶς ἑξήκοντα διαύλως, οἷα τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες παρ' Εὐρώτᾳ, λαβοῖσα λιτὰ χρίματα, ἔκγονα τᾶς ἰδίας φυταλιᾶς, ἐτρίψατο ἐμπειράμως. *emensa bis saxaginta diaulos*, [δίαυλος *duplex stadium*, eundo scil et redeundo. DACIERIA.] *sicut ad Eurotam Lacedæmonia sidera*, [οἱ Διόσκουροι scil. quos vocat Hor. *lucida sidera*] *assumtis puris unguentis natis in proprio horto*, [i. e. assumto puro oleo, &c. Olea nempè Palladi sacra.] *infricat scitè*. Conf. Il. ξ, 170, sqq.

27, 28. —τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε,] *rubor autem ei recurrit*, [ἐκείνῃ ἐχούσῃ τοίαν] χροιὰν οἵαν ἢ ῥόδον πρώϊον, ἢ κόκκος σίδας ἔχει, *habenti talem colorem qualem aut rosa matutina, aut granum mali punici habet*.

29. —ἄρσεν—ἔλαιον,] *masculum oleum*, ita hîc appellatum, quo fricantur et simul validiores redduntur athletæ. SPANH.

34. —Ἀκεστοριδᾶν.] Ἀκεστορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει. *Schol.*

35—39. Ὠ 'θάνα,] i. e. Ὠ Ἀθήνα,—φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis simulacro mos fuisse ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solenni die deferretur: uti notavit doctissimus Spanhemius.—τεΐν Ion. et Poët. pro σοί. —τεὸν ἱρὸν ἄσαλμα— Vide Heynii Excurs. ix, ad Æn. Lib. ii.

41, 42. —ἀπερρώγεισαιν—ἐν πέτραις] Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις. *Schol.* Παλλατίδες— à recondito nempè ibi Minervæ simulacro, seu *Palladio* id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus. SPANHEIM.

45. —μὴ βάπτετε·] Intellige κάλπιδας εἰς Ἴναχον. ERNESTI.

47—48. —Φυσάδειαν—Ἀμυμώνην—] δύο κρῆναι, quarum posteriorem poëta vocat, τὰν Δαναῶ, *filiam Danai*. 296.

50. —φορβαίων—ἐξ ὀρέων,] *è montibus pabulo lætis, pascuis abundantibus*. DACIERIA.

52. Φράσδεο,] *Cave*,— Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii, 69. p. 223.

54. Τὤργος ἰσοψεῖται] i. e. Τὸ Ἄργος ἰσοψῆται.

69. Καίπερ—εὖσαν, &c.] *quamvis esset dilecta sodalis Minervæ*. εὖσαν pro οὖσαν.

70. —λυσαμένα—λῶντο·] λυσαμένα dualis est numeri, quia construitur cum λῶντο. Legendum est λῶτο, nam in superiori versu est λυσαμένα περόνας, nisi λυσαμένα sit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλούετο, λούετο, λῶτο. DACIERIA. Ἵππω ἐπὶ κράνα, i. e. ἐφ' Ἱπποκράνα, in *Hippocrene*— μεσαμβρινὰ—ἡσυχία. [Vide suprà ad Theocr. Idyll. i.] Post hunc versum,

versum, inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium.

76. —τὰ μὴ θέμις ἦς.] ἦς pro ἦν Dor. Vulgò τὰ μὴ θέμιδες.

297. 89. —δόρκας ὀλέσσας, &c.] *pro damis amissis et paucis capreis lumina pueri habes.*

91—94. Πάχεσιν—] Sic construe: μάτηρ μὲν περιλαβοῖσα φίλον παῖδα ἀμφοτέροισι πάχεσιν ἕξει οἶτον γοερῶν ἀηδονίδων, *mater quidem amplexa suum filium utrisque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum;* "hoc est," ut observavit Th. Grævius, "lugubri conquestione filium deplorans ad instar lusciniæ. Cantus enim lusciniæ apud veteres proverbio locum dedit, quo utuntur de maximè tristibus." Pro Πάχεσιν ἀμφοτέροισι, lectio vulgata est Ἀ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισι, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit; et ἕξει pro ἄγει est Brunckii ex loco Homerico, Il. ι, 559.

98—100. —Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·] *Sed Saturniæ leges ita declarant:* [λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ, Angl. *that the sight costs him dear.*

106. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος,] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου. Ἦτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην. *Schol.* Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmeïs dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21.

298. 112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα, &c.] *Sed ipsi dominum ante suum canes tum comedent:*—De canibus loquentes Græci vulgò utuntur fem. gen. ut notum. δειπνησεῦντι Dor. pro δειπνήσουσι, ut ῥυσεῦνται paulò suprà pro ῥυσόνται, et infrà λεξεῦνται pro λέξεται, *colliget;* vulgò δεξεῦνται, *accipiet.*

118. —μωσεῦντι] Dor. pro μανεῦσι.

121. —ὃς αἴσιος,] *quicunque faustus est,* [ales scil.] οἵ τε πέτονται ἤλιθα, *et quicunque volant temerè.* ἤλιθα Schol. μάτην.

124. —Λαβδακίδαις.] Vide suprà ad Soph. Œdip. Tyr.

128. —Ἀγεσίλᾳ.] Eadem significatione quâ Ἀγεσίλαος, dicitur etiam Ἀγεσίλας: quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. STEPHANUS. μεγάλῳ Ἀγεσίλᾳ, *magno populorum ductori,* Diti scil.

131. —πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.] *ut communia omnia cum patre habeat.* Vide Il. α, 526.

133. —μάτηρ δ' ὅτις ἔτικτε θεάν.] undè et ἀμήτωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.

135. ψεύδεα·—θυγατρός.] Lacuna est in hoc disticho. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεα, cætera è conjecturà supplevit Brunckius.

138. —σύν τ' ὀλολυγαῖς.] *cumque vociferationibus.* κάδευ, Dor. pro κήδευ, à κήδομαι, *curo.*

141. —καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] *et Danaorum fortunam omnem conserva.* σάω per apocop. pro σάωζε.

* ΚΛΕ-

* ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Græcorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulæ, eæque de rebus nec valdè admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, præter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inscriptum, hoc est, Deo Creatori, sive, ut ipse loqui amat, Æternæ Rationi rerum Naturæ Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum sanè antiquæ sapientiæ monumentum, sensibus magnificis, solidis, verisque refertum: quæ enim habet Philosophus de summâ Dei potentiâ, de supremæ Legis et totius Naturæ harmoniâ, de hominum impiorum cæcisque animæ perturbationibus obnoxiorum stultitia atque insania; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipsum perpetuis laudibus dignè possimus celebrare; hæc omnia tam sano miniméque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum spiritum aliquantenùs videantur accedere. LOWTH, de Sacr. Poëſ. Heb. Præl. xxix. Erat autem Cleanthes ex Asso urbe Lyciæ; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Atheniensi successor, et Chrysippi magister. Vitam finivit inediâ, annos octoginta natus. Vita ejus scripta fuit à Diogene Laertio. Multa scripsit, quæ, excepto hoc hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primùs, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobæi, edidit Græcè Fulvius Ursinus, adjectum *Carminibus* IX *illustrium Feminarum*, &c. *Antverp.* 1568. 8*vo.* Extat quoque in Henr. Stephani *Poësi philosophicâ. anno* 1573, 8*vo.* in *Cudworth's Intellectual System, in fol.* ejusque doctissimi Operis Versione Lat. Moshemii: in Brunckii Analect. L. p. 225. in ejusdem Poëtis Gr. Gnom. p. 141. adjunctis Versionibus, Lat. Jac. Duporti, [quam antea ediderat Cudworthus] Gall. Bouganvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris Angl. Gilb. West; ediditque unà cum *Odes of Pindar*, &c. *in* 4*to.* et 8*vo.* Vide plura in Fab. Bib. Gr. Vol. iii. p. 550, sqq. edit. Harles. 299.

Ver. 1. —πολυώνυμε,—] Jovem Stoici adorabant sub variis nominibus, uti nos docet Diog. Laert. Lib. iv. § 147. Vide Menagium ad locum.

2. —φύσεως ἀρχηγὲ,] Nihil est præstantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur est Naturæ obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. CICERO, de Nat. D. lib. iii. c. 30. νόμου μετὰ— Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur.

Digitized by Google

sequitur. *Semper* paret, *semel* jussit. SENECA, Quæst. Nat. præf. cf. eundem de Provid. c. 5. et de Benef. lib. iv. c. 23. Vide etiam Lipsii Physiol. Stoicor. lib. i. diss. 12.

4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν,] Conf. Act. Apost. xvii, 28. ἤης μίμημα, &c. Angl. *We, who alone of all mortal Beings which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expression.* Pro ἤης, quod dedit Br. in aliis est ἤχου, quod in versu hîc stare nequit. Steph. ὄχου

9—13. Τοῖον ἔχεις, &c.] Angl. *Such a minister in thy steady hands does the doubly-forked, flaming, ever-living thunderbolt prove: For by its shock all Nature stands aghast; thus thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small.*

14. —διὰ παντὸς--] Desunt quædam hîc; et sensus est imperfectus.

19. Ὧδε γὰρ εἰς ἓν, &c.] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which* however *all wicked men are endeavouring to escape,*—

28. —σώματος ἡδέα ἔργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. hæc verba ----ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες,— Dolendum est sensum hîc quoque mutilum videri.

300. 30. Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift,* &c. Quæ sequuntur omninò sunt admiranda.

37. —ἢ κοινὸν, &c.] Angl. *than properly to celebrate the universal Law forever.*

---

* ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ—] Hoc celebre est illud Scolium, sive, ut alii volunt, pæan, seu potiùs hymnus, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenæum, Lib. xv. c. 16. Laertium in vitâ Aristot. et Stobæum, p. 6. edit. Grotii. Occurrit etiam in Lib. i, c. 44. Poëtices Jul. Cæs. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere "quantus vir "Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." De isto autem Hermeâ, ita Strabo: Ἦν δὲ Ἑρμείας εὐνοῦχος τραπεζίτου τινὸς οἰκέτης· γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἠκροάσατο καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους· ἐπανελθὼν δὲ, τῷ δεσπότῃ συνετυράννησε, πρῶτον ἐπιθεμένῳ τοῖς περὶ Ἀταρνέα καὶ Ἄσσον χωρίοις· ἔπειτα διεδέξατο ἐκεῖνον, καὶ μετεπέμψατο τόν τε Ἀριστοτέλην καὶ Ξενοκράτην, καὶ ἐπεμελήθη αὐτῶν· τῷ δ' Ἀριστοτέλει καὶ θυγατέρα ἀδελφιδοῦ [i. e. τοῦ ἀδελφοῦ] συνῴκισε. Μέμνων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προσποιησάμενος φιλίαν καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγμάτων προσποιητῶν χάριν· συλλαβὼν δ' ἀνέπεμψεν ὡς τὸν βασιλέα,

Digitized by Google

λέα, κἀκεῖ κρεμασθεὶς ἀπώλετο· οἱ Φιλόσοφοι δ' ἐσώθησαν φύγοντες 300.
τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαι κατέσχον. [Lib. xiii. p. 610.] Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. xvi. et Laertius, ubi supr. Cæterùm, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quæ in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hìc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus Ric. Hurd, à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad Hor. Art. Poet. edidit, quamque probavit Brunckius in Lectt. ad sua Analecta.

Ver. 2. Θήραμα κάλλιστον βίῳ,] Angl. *the noblest pursuit in life*. Credidit T. Young, se alicubi melius legisse: Ἀρετὰ πολύμοχθε, γένει βροτείῳ—θήραμα κάλλιστον βίῳ, *the most valuable prize of life*.

4. —θανεῖν—] πότμος θανεῖν, *sors moriendi*. ζαλωτὸς [ἐστὶ] ἐν Ἑλλάδι, Angl. *is an object of ambition in Greece*.

9. Μαλακαυχητοῖο—] μαλακαυχητὸς est *dolores leniens*: à μαλακὸς et ἄχος.

10. Σεῦ δ' ἕνεχ'—] Ita Hor. *Hâc arte Pollux. et vagus Hercules Innixus, arces attigit igneas*. Lib. iii. Od. 3.

13. Σοῖς τε πόθοις—] Angl. *from an ardent love for thee*.

15. —φιλίου μορφᾶς—] *ea forma quâ amicitiam refers*, nempè *propter amicitiam*. T. YOUNG. Forsan alludit hìc Aristoteles ad simulatam illam amicitiam quâ Hermeam amplectebatur Menon ille Rhodius, (de quo Strabo, uti supr.) et quæ causa erat ipsius mortis. Ἀταρνέως ἔντροφος, *Atarneôs alumnus*, *Hermeas* scil. Erat autem Atarneus locus Mysiæ è regione Lesbi situs. Vide Herodot. Lib. i. 160.

17. Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.] Hîc χήρωσεν absolutè ponitur, quod singulare videtur. Vide infrà p. 320. iii. Ὁ πρὶν ἐγὼ, κ. τ. λ. ubi χήρωσε με ἠελίου est *privavit me sole*. Nonne igitur hic legendum? χηρώσατ' αὐγᾶς, *deprived himself of the light of the sun*. et, ni fallor, αὐγὴ potius quam αὐγαὶ usurpatur. Hom. Il. ρ, 371. αὐγὴ ἠελίου. T. YOUNG. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ, 480. σ, 609. &c. quæ satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam.

21. Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι.] *Jovis hospitalis venerationem augentes*, cujus cultum nimirùm violaverat iste Menon.

Digitized by Google

II. NOTÆ IN ELEGIAS.

301. * ELEGIÆ.] Sunt et aliæ Poëseos species, quæ quanquam nobiscum comiter plerumque et familiariter versantur, graviorem tamen personam nonnunquam induunt. Talis est Elegia; non hanc levem dico et amatoriam, sed antiquam illam, sapientem, sanctam, severam; ducem vitæ, magistram morum, civitatum administratricem, virtutis antistitem. LOWTH, de Sacr. Poës. Heb. Præl. i. Vide *Shenstone's Essay on Elegy:* Et hujusce generis poëseos specimen longè pulcherrimum, *Gray's Elegy in a Country Church-yard:* item *Shenstone's Jessy*, Eleg. XXVI. quæ forsan omnium hujus generis παθητικωτάτη.

Quis tamen exiguos elegos emiserit auctor
Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est.
HOR. Art. Poet. 77.

---

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ—] Mimnermus è Colophone, Ioniæ oppido, Solonis æqualis, clarus erat poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. De eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. Τίς δὲ βίος, &c.] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censet,* &c. Lib. i. Epist. vii, 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. T. x. p. 294.

II. 1. Ἡμεῖς, &c.] Sic construe: Ἡμεῖς [τοιοῦτοι] οἷα τὰ φύλλα [ἐστὶν ἃ] πολυάνθεμος ὥρα ἦρος φύει, ὅτ' αὖψ— In vulgatis et in Br. Analect. est αἶψ', i. e. αἶψα, *statim subitò.* αὖψ, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *rursùs.*

302. 11. —οἶκος τρυχοῦται,] *domus,* i. e. *res domestica exhauritur.* τρυχόω est *attero, absumo, exhaurio.*

III. 1. Αὐτίκ' ἐμοὶ, &c.] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobæo. Eos è Theognide supplevi. BRUNCK.

IV. 1. Αἳ γὰρ, &c.] Distichon hoc legitur apud Diog. Laert. in Solonis vitâ. *Idem.*

* ΣΟ-

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum lator sapientissimus, poeta optimus: qui si quid in reip. administratione ardui objiceretur, ad poeticam facultatem semper confugiebat. LOWTH. ubi suprà. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735, sqq. edit. Harles.

I. 1. Ισον τοι πλουτουσιν,] Hos versus, qui in Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. BRUNCK. *Ex æquo sanè divites sunt*, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι, &c. is scil. *cuicunque*, &c. καὶ ᾧ μόνα ταῦτα, &c. *et is cui hæc sola adsunt*— παθεῖν ἁβρὰ γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσίν, παιδὸς τ' ἠδὲ γυναικὸς, *lautus* scil. *victus et vestitus; liberi quoque et uxor: idque quum horum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua.*

II. Hos Solonis versus servavit Philo Judæus, T. i. p. 25. 303.
Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. BRUNCK.

1. —ἕρκος ὀδόντων φύσας, &c.] ἕρκος ὀδόντων, non hic videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes*. Angl. *After once exhibiting teeth, continues to produce them during his first seven years*

5. Τῇ τριτάτῃ] Supple ἑβδομάδι, Angl. *the third seven years*, [ἑβδομὰς est *numerus septenarius.*] γένειον λαχνοῦται ἐπὶ γυίων αὐξομένων, &c. *while his limbs are growing strong, his chin is covered with down, the ornament of a changing complexion.*

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἑβδομάδι, ὥριον [ἐστιν] ἄνδρα, &c.

13. Ἕπτα δ—] Ordo est: ἐν ἑπτὰ τε ὀκτὼ ἑβδομάσι [ἐστι] μέγ' ἄριστος [κατὰ] νοῦν καὶ γλῶσσαν, &c.

18. Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν, &c.] *Quum non sit immaturus sortem mortis obeat.*

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laert. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. BRUNCK; cujus in Analect. sic inscribitur: Ἐξ ἐλεγείας τινὸς περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος.

IV. Πρὸς, &c.] Vide suprà p. 302. IV. Quatuor primos 304.
versus exhibet Diog. Laert. Ultimum distichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolæ. BRUNCK. Et sic redditur à celeberrimo H. Grotio:

Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condecorent lachrymæ.

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.] Simonides Ceius, ſive ex inſulâ Ceâ, Philoſophus et Poëta, natus Ol. LV, 2. ante Chr. N. 557. Vocales longas η, ω, et duplices conſonantes ψ, ζ, Græcorum Literis addidiſſe; artemque memoriæ primus protuliſſe fertur. [De quo vide Ciceron, de Orat. ii. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho jucundus erat; dein Spartæ cum Pauſaniâ verſatus eſt: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracuſis mortuus eſt et ſepultus. Vide Xenoph. Hiero. cf. *Spectator*, No. 209. 531.

I. Vulgò inſcribitur: Εἰς τῶν θνητῶν βίον.

1. Οὐδὲν—] Primus hujus carminis verſus omiſſus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ. BRUNCK. In eo autem nihil occurrit difficultatis diſcipulis, qui non ſunt omninò tirones.

II. Vulgò inſcribitur: Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

305. 5. —ἐκτελευτήσει—] Sic codex benè. Solæcum eſt ἐκτελευτήσῃ. BRUNCK.

6. —κἀπιπειθείη—] ἐπιπειθείη, *fiducia*, vox eſt, qua lexica augeri poſſunt. *Idem.*

7. Απρηκτον ὁρμαίνοντας.] *temerè cogitantes.*

18. Οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο—] Ad verbum: *aptant ſuſpendium ſibi*, i. e. *mortem ſibi conſciſcunt laqueo,*— καὐτάγρεται, et ſponte ſuâ—

20. Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν.] ἄπ' pro ἄπεστι.

23. —ἐρῷμεν,] Optativ. eſt. Perperam ἐρῶμεν ſine ι ſubſcripto, et αἰκιζόμεθα vel αἰκιζώμεθα. Benè in cod. ſcriptum αἰκιζοίμεθα. ἔχοντες neutraliter hîc adhibitum pro ὄντες. BRUNCK.

III. Venuſtum hoc fragmentum ſervavit Dionyſ. Halic. de Structurâ orat. p. 258. edit. Jac. Upton; cujus paucula habet Athenæus, p. 396. E. BRUNCK, Lect. ad Analect. p. 17. Danäe Acriſii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtæ, in auri imbrem converſo compreſſa, [Vide Ovid. Met. iv, 610. et Hor. Lib. iii, Od. 16.] ex illo concubitu Perſeum peperit. Hanc cum ejus infante Acriſius in arcam [λάρνακα] incluſam truci pelago commiſerat. In hoc fragmento venuſtiſſimo Danäe, dum per mare vehuntur, infortunium ſuum ad infantem dormientem deplorat.

3. Δείματι ἤριπεν,] Ad Danäen refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus verſibus, qui deſiderantur; non ad λίμνα. BRUNCK. λίμνα τε κινηθεῖσα ἤριπεν [in vulgatis eſt ἔρειπεν.]

Digitized by Google

ἔρειπεν] δείματι, *et mare commotum* eam [Danäen scil.] *timore perturbaverat.*

6. —σὺ δ' ἀωτεῖς,] *tu autem suaviter dormis*, ἀωτέω propriè est, *florem carpo: undè optimo somno frui.* Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii. prope init. Cæterùm δ' ἀωτεῖς est ex felicissimâ conjecturâ Casauboni pro δ' αὖτε εἰς.

8. —νυκτιλαμπεῖ,] Νυκτιλαμπὴς est cognomen Dianæ vel Lunæ. [Horat. Lib. iv. Od. 6. *Noctiluca.*] Subintelligit hic Uptonus ἐν. et potest reddi—Quanquam *sub lunâ*, vel *imminente Lunâ, in atrâ* tamen *caligine*, quippe in arcâ inclusus.

9. —τὺ δ' αὐαλέαν, &c.] *Tu porrò siccam supra tuam longam cæsariem assilientem undam nil curas,*—

13. —πρόσωπον καλόν.] *infans pulchro vultu:—ô pulchrum caput! beautiful babe!* 306.

18. Ματαιοβουλία, &c.] *Irritum autem factum sit hoc consilium, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

*** Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latinè vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriúsque imitatus est vir summè Reverendus Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus, et non uno nomine collega, Alex. Fraser Tytler, in hac Acad. Hist. Civ. Prof. dignissimus; in eleganti opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq.

III. NOTÆ IN SENTENTIAS.

* SENTENTIÆ.] Hæ γνῶμαι, sive *Sententiæ*, desumtæ sunt ex Poëtis Græcis, qui vulgò vocantur *Gnomici;* et à quibus vitæ præcepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi sæpiùs typis descriptæ sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiæ, Græcæque elegantiæ studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. *in 12mo.*] sequendam præ cæteris duximus. 307.

---

† ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ—] Theognidis poësis quæ superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat è variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem

autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quæ adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quæ sunt apud Stobæum, Latinis versibus reddita sunt ab Hugone Grotio.

Ver. 1. —εὐσεβέων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in sequioribus editt. εὐσεβέως. BRUNCK. Ἢ πλουτεῖν, i. e. μᾶλλον ἤ—

5. Κτήσασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobæum, edit. Gesneri p. 499. vulgari βήσεσθαι meritò prætulit Brunckius.

13. Αὐτός, &c.] Ordo est: Αὐτός τοι ἔνδοξος ἄγεται ταύτην κακόδοξον, εἰδὼς ἐοῦσαν κακόπατριν, πειθόμενος χρήμασι, ἐπεὶ κρατερὴ ἀνάγκη, ἥ τε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύνει μιν.

308. 21. Οἱ κακοὶ, &c.] *Mali non omninò mali ex utero nati sunt*, &c. egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

35. Ἀσπάλαθοι—] Vide suprà ad Theocr. Idyll. XXIV, 87. p. 249.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagoræ Aurea Dicta.* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus ac celeberrimus. Sed de tempore quo potissimùm vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversas sententias non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleii, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49, sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137, sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LIII, 1. et LXXI, 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoræâ hîc disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Ancient and Modern; by Alexander Adam, LL. D.* p. 12, sqq.] Quod autem ad hæcce *Aurea Carmina* attinet, quæ sub nomine Pythagoræ circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquerit, ea vel uni alicui ex ejus discipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti ævi attribuenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aureorum* haud immeritò consecuta videntur. Cæterùm eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operæ pretium foret eas hîc recensere. Plenissima sunt—Jo. Adam Schier, *Lipsiæ*, 1750. *in 8vo.* et Eberhard Gottlob Glandorf, cum præf. Ch. G. Heyne, *Lipsiæ*, 1777. *in 8vo.*

Ver.

Digitized by Google

Ver. 1. —νόμῳ ὡς διάκειται,] *ut lege constitutum est.*

7. Μηδ'—] *Et non*— ὄφρα δύνῃ, *quoad poteris,* ἔχθαιρε, *oderis*— &c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam sæpè facultas impeditur necessitate. MARCILIUS.

16. Χρήματα δ'—] *Pecunia verò interdùm acquiri solet, in-* 309.
terdùm amitti. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.

18. Ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς,] *Quam sortem obtinueris, eam fer æquo animo.*

27. Βουλεύου—] Versus hic fædatus est duplici errato typographico: pro ἔργα lege ἔργου, et dele alterum ὅπως.

28. Δειλοῦ, &c.] Πρὸς δειλοῦ ἀνδρός, Est *stolidi hominis,*— convenit *stolido homini,*—

44. —ἐπιπλήσσεο·] *te reprehende.* 310.

47. Ναὶ μὰ—] *Juro per eum qui animæ nostræ tradidit,* h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurârunt ejus discipuli, *quaternarium,* h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema Intellectuale p. 451. Quaternarium quidam putant, esse ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa, è quibus omnia profluunt: denarium esse naturæ totius Universitatem, &c. HARLES.

51. —ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται,] Marcilius interpretatur: *quatenùs quidque progreditur* ab imperfectis naturis ad stirpes: à stirpibus ad pecudes et deinceps ad homines heroes et superos: *quatenùs quidque* coercetur, h. e. retrò contráque superatur à cœlestibus heroum genus et sic deorsùm usque ad stirpes imperfectáque delabuntur. Conf. Ovid. Met. xv. Fab. 3. *Idem.*

52. —ἣ θέμις ἐστί,] *quatenùs fas est. Idem.*

57. —ὡς οἱ κύλινδροι—] *instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur.* De hac animorum migratione multi multa scripsêre Vide Schier. ad h. l. *Idem.*

59. —ἔρις—] Sermo est de contentione rationis et appetitûs. λέληθε βλάπτουσα, *clam, latenter nocet. Idem.* Vide Vol. I. ad. p. 87. n. 1.

61. —ἢ πολλῶν κε—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio,* i. e. *animo utitur.*

64. —ἱερὰ—φύσις—] h. e. τὸ θεῖον sive deus, ἕκαστα, h. e. τὰ δέοντα, *omnia quæ necessaria sunt* ad animi sui notitiam.

66. Ἐξακέσας,] *Remedio adhibito*—

67. Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν,—] *Sed abstine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans.* Totum hoc alludit ad placita Pythagoræa. Vide Bruckeri Hist. Philosophiæ.

69. —γνώμην—ἀρίστην.] *rationem optimam,*—

* ΕΚ

Digitized by Google

311. * ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Atheniensis, poëta veteris Comœdiæ. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 410. edit. Harles.

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediæ Comœdiæ Poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibidem*, p. 414.

‡ —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Atheniensis, novæ Comœdiæ poëta longè omnium celeberrimus; cujus quædam tantùm fragmenta ad nos pervênere. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, sqq. edit Harles.

312. * —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Siliciæ oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novæ erat Comœdiæ poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprà, p. 476, sqq.

313. * —ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta dicitur Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenæus. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi suprà, p. 442.

8. Ἕκτος δ' κώμων &c.] *Sextus nequitiæ: sugillarum septimus: Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Suos potatores facilè evertit è gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀνακλήτορος. Sed quum ebrii sæpè non uni tantùm injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλητόρων malui. BRUNCK.

† —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc poëtâ Comico parùm constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristotelis discipulus. Vide Fabricium ubi suprà, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορίνθιοι, servatum est ab Athenæo, p. 613.

314. * ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculæ hæ *Sententiæ singulis versibus contentæ*, desumtæ sunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur inesse difficultatis, quod discipulus, qui non est prorsùs tiro, proprio Marte expedire non poterit.

IV. NOTÆ

Digitized by Google

IV. Notæ in Epigrammata.

* Epigrammata.] Varia Epigrammata Græca, quorum in unum fasciculum collectio Anthologiæ nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes. 315.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarenus; et in insula Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta scriptoribus Epigrammatum decerpsit flores, et inde volumen confecit, quod nomine Στεφάνου, seu *Coronæ*, insignivit. Huic Coronæ addidit quædam ipsius cultissima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contexuisset Anthologiam ex poëtis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipse poëta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi vi, regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poëtarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, si cum illis prioribus conferantur, sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectæ jacuisse videntur veteres illæ Coronæ; nec earum exempla ampliùs describebantur; adeo ut periculum fuerit ne penitùs perirent, nisi circiter medium seculum x, ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiæ collectione, et nonnullis aliundè desumtis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, usi sunt.

Denique, ineunte seculo xiv, visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalæ collectionem instaurare, eamque, Agathiæ exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscænioribus ejectis vel interpolatis: neque, tamen eo consilio ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenùs conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quædam dedicatoria summæ elegantiæ et minimè impudica rejecit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obscæna repudiaret, non pauca ejusdem vel pejoris farinæ è scriptoribus

315. recentioris ævi recepit. Hæc omnia in capita per communes locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illæ Meleagri, Philippi et Agathiæ jam penitùs interciderant memoriâ; eadémque Cæphalæ collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservâsset Bibliotheca Palatina, quæ erat Heidelbergæ. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecæ codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus; consilium ejus edendi cepit; postea abjecit; quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non ampliùs constat. Cum amicis tamen quædam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino codice, qui Romam posteà ablatus, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ asservatur. Atque hæc est illa adhuc non vulgata seu inedita Anthologia, cujus quædam epigrammata hinc indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id posteà inter alios resumsit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondùm confectos abrupit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Græcorum*, editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Græcè doctissimus omnia hæc Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novâ serie, observato tempore quo, se judice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit; opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quædam adhuc impedire quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiæ omnibus numeris absolutæ aspirare possit. Nam codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; desunt idonei indices, qui sunt pars istiusmodi operis omninò necessaria *; atque editor eruditissimus suarum annotationum nimis fuit parcus. Laudandus quidem est,

* Cum hæc scripsissem nondum mihi in manus venerat *Anthologia Græca*—ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs, *Lipsiæ*, 1794-5. *in* 8*vo*. Quinque priora volumina, quæ continent textum et indices, jam edita sunt: commentarium adhuc expectamus.

Digitized by Google

eſt, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam reſpuerit; nec ei vitio vertendum quòd nunquam tam felici eſſe contigerit ut manuſcriptam Hugonis Grotii interpretationem, niſi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in ſoluto ſcribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Muſas quoque, non invitâ Minervâ, ſubiudè colere ſolebat; uti interpretationes ejus pulcherrimæ Excerptorum ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, atque Dictorum poëtarum ex Stobæo teſtantur. Inter Anthologiæ quoque ſtudioſos idem vir magnus meritò cenſendus eſt; quippe qui non ſolùm ſelecta quædam epigrammata, ſed etiam totam collectionem Planudeam verſibus Latinis adumbraverit. Hæc Grotii interpretatio, quanquam ab ipſo viro celeberrimo ad prelum ſubeundum parata eſſet, nondum lucem aſpexit, nec Brunckio unquam viſa fuit. Ipſam autem poſſederat D'Orvillius; cujus poſt mortem ad hæredes ejus in Angliam tranſiit; à quibus doctiſſimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit ut totam ſuâ manu deſcriberet. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Boſch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto conſilium ſuum de edendâ *Anthologiâ Græcâ, ab Hugone Grotio Latinis verſibus redditâ*, per totam Europam vulgavit. Sed vereor ne novus apud Batavos rerum ſtatus, virum doctum propoſitum ſuum pro derelicto habere cogat *.—Hæc breviter de Anthologiarum hiſtoriâ. Qui plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. cap. 28. *Boivin le Cadet Remarques ſur Anthologie*, &c. *Memoires de l' Academie des Inſcripp.* &c. Tom. ii. p. 347. Brunckii Præf. ad ſua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. i. part. 2. et Hieron. de Boſch. Deſcript. edendæ Anthol. Græcæ. 315.

EDITIONES ANTHOLOGIÆ.

1. Prima Jani Laſcaris, literis Græcis capitalibus. *Florentiæ*, 1497. *in 4to.*
2. Ex recenſione Scipionis Carteromachi. *Venetiis, apud Aldum*, 1503. *in 8vo.* [Scil. Aldina prima.]
3. Florentina, *apud heredes Phil. Juntæ*, 1509. *in 8vo.*
4. Aldina ſecunda. *Venetiis*, 1521. *in 12mo.*

* Nuper autem, et poſtquam hæc ſcripſi, magnoperè gaviſus ſum videre Tomum I. hujus libri jam editum, qui continet duas primas partes Anthologiæ Planudeæ. pp. 551. in 4to. Vide init. Præfat. ejus ad Lectorem.

Digitized by Google

315. 5. Parisiensis, *apud Jodocum Badium*, 1531. *in 8vo.*

6. Cum notis Joannis Brodæi Turonensis. *Basil.* 1549. *in fol.*

7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetiis, apud Aldi liberos*, 1550. *in 8vo.*

8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. —— 1566. *in fol.* [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodæi, et Vincentii Obsopæi in lib. i, ii, iii, & iv. *Francofurti, apud Andreæ Wecheli heredes*, &c. 1600. *in fol.* [Editio præstantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissimâ Bibliothecâ Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum versione prosariâ Eilhardi Lubini. Extat in corpore Poëtarum Græcorum, &c. part. ii. p. 494. *Coloniæ Allobrogum*, 1614. *in fol.*

11. Analecta Veterum Poëtarum Græcorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck, III Voll. *Argentor.* 1772—1676. *in 8vo.* [In quibusdam exemplaribus titulus præ se fert—*Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondùm autem videtur hoc quartum Vol. lucem aspexisse.]

12. Anthologia Græca, sive Poëtarum Græcorum Lusus. Ex recensione Brunckii. Indices et commentarium adjecit Friedericus Jacobs. *Lipsiæ*, 1794-5. *in 8vo.* [Priora quinque Voll. quæ continent textum, et indices jam prodière: Commentarium expectamus.]

13. Anthologia Græca, cum Versione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. *Ultrajecti*, 1795. *in 4to.* [Continet tantum libros duos primos.]

*** Sæpè edita sunt Selecta Epigrammata Græca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi suprà.] Quæ autem hìc exhibentur decerpta sunt ex Brunckii Analectis à *Thomâ Young*, viro planè egregio, et qui Juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem cooptaretur. Quum is nuper in hac Academiâ studiis operam daret, omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitæ integritatem et insignem Literarum Græcarum peritiam maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otióque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quæ ad propositum hujus poëtici nostri Delectûs maximè conferrent. Neque meo desiderio (quæ fuit ejus erga me voluntas) defuit vir juvenis eruditus et in poëtis Græcis apprimè versatus. Quæ hìc recepimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihique tradidit *Corollam* variis flosculis

lis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridèm defunctus, Græca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinâsset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. i. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc indè adspersa, quæ placuêre duobus optimis mihique familiarissimis viris, ingenii et doctrinæ laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinæ Practicæ, in hac Academiâ Professoribus. 315.

ERINNES, I. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem nomen est Βαυκίς, Βαυκίδος, et Βαυκώ, Βαυκοῦς. REISKE. ἐμμί· scil. τύμβος. YOUNG. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultæ mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶντι— *pulchra hæc mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum.* BRUNCK. ποθορῶντι Dor. pro προσορῶντι.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγιλέοντι] Notandum hîc neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. YOUNG. [Vide Coll Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. v. 5.] Ceterùm ἀγγιλέοντι est Dor. pro ἀγγέλλουσι.

5. Ὡς τὰν παῖδ'—] Ordo est: ὡς καδεστὴς ἔφλεγε ἐπὶ πυρκαϊᾶς τὴν παῖδα τῆδε [πεύκῃ] ὑφ' ἧς πεύκης ὁ Ὑμέναιος ἦγετο [αὐτὴν] δόμον, "καδεστάς, (sic perspicuè codex) hic est *maritus*. "Etymol. M. κηδεσταὶ λέγονται ὅτε πατὴρ τῆς γεγαμημένης, καὶ "αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK.

7. —μολπαίαν ἀοιδὰν] Codex, teste Brunckio, habet μολπαίαν. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere μολπαίαν ἀοιδὰν, *jucundum carmen.* Pro μολπαίαν Reiskius, ex conjecturâ, reposuit χαρίεσσαν.

8. —μεθηρμόσαο.] *mutasti.* Aor. I. M. μεθηρμοσάμην, μεθηρμόσατο, eliso σ, μεθηρμόσαο, ut hic: et postea, μεθήρμοσω, ut in Grammaticis. Vide in Iliad. α, 401. ὑπελύσαο· et in locis aliis innumeris. Cæterùm conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulæ μὲν in versu penultimo non respondet δὲ sequens: nisi malit quis μευ pro μὲν legere.

MIMNERMI, I. Δεινοὶ—] Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomicis p. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius:

Omnes viris solemus excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.

SOLONIS,

316. SOLONIS, I. Πολλοὶ γὰρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inseritur, p. 77. Brunckius pro γὰρ edidit μὲν. Sed nihil opus: nam istud γὰρ occurrit in initiis aliorum Epigrammatum, tanquam aliquid præcesserat; ut in illo Mimnermi suprà. Pro ἔτι, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit αἰεί.

2. διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον·] Sic Hor. *Cur valle permutem Sabinâ Divitias operosiores?* L. iii. Od. i, 47.

SIMONIDIS, I. 1. Γυναικὸς οὐδὲν—] Dixerat, si memini, Hesiodus:

Οὐδὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.

Ita rectè memoriter citavit *T. Young*. Vid. Oper. et Dies, v. 702.

II. 1. Ἀνδρὸς—] Extat hæc epigraphe apud Thucydidem, [Hist. Lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Æantidæ, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicen suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multùm pollere sciret, nuptum dedit: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hâc inscriptione. Ordo est: ἥδε κόνις κεκευθε Ἀρχεδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἱππίου ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν Ἑλλάδι,—[τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Angl. *his contemporaries.*] ἣ τι οὖσα— *et quamquam illa esset patris*, &c.

3. —τυράννων,] *qui reges erant*— Sigæi scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiæ liberi. Sed Hegisistratus, Hippiæ filius, fuit tyrannus Sigæi, ut docet Herodotus lib. v. Palmerius Exercitation. p. 53. HUDSON.

4. —ἤρθη νοῦν] i. e. κατὰ νοῦν. Cæterùm hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. l. i. c. 19.

III. 1. Πραξιτέλης—] Extat hoc epigr. apud Athenæum p. 591. ubi v. 3. φίλτρα ἢ βάλλω, quod alteri lectioni præferendum mihi non videtur. Hos versus ait a Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potius fuerint quam Simonidis, cujus ætas cum Phrynes ætate non congruit. BRUNCK. Erat autem Phryne meretrix Athenis celeberrima, et Praxitelis amica, qui statuam ejus pulcherrimam fecerat. Basi hujus statuæ hoc epigramma insculptum fingitur. Praxiteles scilicet, Amorem quum exhibere vellet, non utique Cupidinem illum, Veneris filium, φέροντα τόξον, πτέρυγάς τε καὶ φαρέτραν, exhibuit; sed, è proprio corde Amoris archetypo desumto, sub artificis

manibus

manibus surrexit dilectissimæ Phrynes suæ effigies: διδὺς ἐμὲ Φρύνῃ (loquitur statua tanquam Amor) μισθὸν [ἀντ'] ἐμοῦ. *tribuens me Phrynæ, mercedem pro meipsâ.* quod lepidissimè dictum. φίλτρα οὐκέτι τίκτω, *philtra autem non amplius jaculis meis gigno*, uti facit Cupido; ἀλλ' ἀτενιζόμενος, *sed intentis oculis aspecta*, i. e. sed me intentis oculis aspiciendam exhibendo. 316.

SIMMIÆ, I. Ἠρέμ'—] *Sensim*, ἑρπύζοις, *repas*, &c. Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, "et "potius (ut observavit Vincentius Obsopæus) ad lyram ca- "nendum, quam vertendum; propterea quod ei verso idem "accidit quod aulæis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt de- "formiores; est enim summus et inimitabilis lepor in eo."

3. ἥ τε φιλορρὼξ ἄμπελος,] ῥὼξ, ωγος, ἡ, est *fissura*. Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod ῥὰξ, *acinus:* hinc φιλορρὼξ, *amans acinorum;* "itidem (inquit idem Steph.) vitis epithetum in epigr. de Soph." Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans.* ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη, κ. τ. λ. *humidos circa palmites fundens, gratiâ doctrinæ prudentis quam ille mellitus coluit, unâ cum Musis et Gratiis.* εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, [Angl. *on account of the exquisite skill,*] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem quâ Sophocles in compositione fabularum suarum cæteros poëtas Tragicos superaverit.

*** Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. ii. p. 304. ubi hoc epigr. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid;
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the clust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung;
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.

PLATONIS, I, I. Ἡ σοβαρὸν—] Constructio est: [Εγω] ἡ Λαῒς γελάσασα σοβαρὸν καθ' Ἑλλάδος, ἔχουσα ἑσμὸν νέων ἐνὶ προθύροις, [ἀνέθηκα] τὸ κάτοπτρον τῇ Παφίῃ· ἐπεὶ τοίη [οἵη νῦν εἰμι] οὐκ ἐθέλω ὁρᾶσθαι· [τοίη] δὲ οἵη ἦν πάρος οὐ δύναμαι [ὁρᾶσθαι.] De Laïde vide propriorum Nominum Lexica. 317.

III, I. Ναυηγοῦ τάφος εἰμί·] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson;

Naufragus

Naufragus hîc jaceo; contra, jacet ecce colonus!
Idem orcus terræ, sic, pelagoque subest.

MNASALCI, I. Ἁδ' ἐγὼ ἁ—] Parodia alius epigrammatis in Ajacis sepulchrum. YOUNG. En epigramma, ad quod alludit vir doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechelianâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom.

Ἁδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem de armis Achillis, in quo πολύτροπος Ὀδυσσεὺς reportaverat præmium. Cæterùm ἡ Ἀπάτη κέκριται κρέσσον, et ἡ Τέρψις κέκριται κρέσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triste lupis stabulis.* Eclog. iii, 80. et *Varium et mutabile semper Femina.* Æn. iv, 569.

ANYTES, I. Μάνης οὗτος—] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson:

Qui jacet hîc, servus vixit, nunc, lumine cassus,
Dario magno non minus ille potest.

LEONIDÆ TARENT, I, I. Μή σύ γ'—] Loquitur Pan vel Mercurius. ἐπ' οἰονόμοιο— *in illo loco ubi pascunt oves,* —ἰλύος χαραδραίης, *luti ex torrente,* θερμὸν, subaudi ὕδωρ. BRODÆUS. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. YOUNG.

318. II, I. Ἴξαλος—] Ordo est: Ἴξαλος εὐπώγων πόσις αἰγὸς, *Salax barbatus maritus capræ*— Secundum Brunckium ad Simmiæ Rhodii I. Ἴξαλος αἶξ est *Ibex,* seu *caper montanus,* Gallis *Bouquetin,* Angl. *a wild goat,* masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton bearded husband of the she goat.*

3. —κνίζει,] Sic Ovidius: [Fast. Lib. i. 358.]
Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.

III, I. Ὁλκάδα—] Sic construe: πῦρ ἀνέφλεξέ με ὁλκάδα μεταμείψασαν πόσην ἅλα [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ κειραμένῃ πεύκας; εἰς ἐμὲ ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ᾔονος· ἀλλὰ εὗρεν τὴν [χθονὰ scil.] γειναμένην ἐμὲ ἀπιστοτέρην θαλάσσης.

THEO-

THEOCRITI, I. 'Α δείλαιε τὺ—] *Ah miser tu Thyrsi! quid prodest si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo?* [διγλήνυς ὦπας, *geminas pupillas habentes oculos.* Æmyl. Porti Lex. Dor. ubi vide plura.] Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. Οἴχεται—] Οἴχομαι frequens verbum est de mortuis. HARLES.

4. Τραχὺς—] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.* αἱ δὲ κύνες κλαζεῦντι· *the dogs are barking.*

6. Ὀστέων οὐδὲ τέφρα—] *ne cinis quidem ossium.* Reiskii conjecturam Brunck in textum recepit. HARLES. Vulgaris lectio est —ὀστέον, οὐδὲ— Observet discipulus sequentes voces Doricas: τὺ pro σύ. καταταξεῖς pro κατατήξεις. ἁ pro ἡ. κλαζεῦντι, pro κλάζουσι. ἁνίκα pro ἡνίκα. τῆνας pro ἐκείνης. οἰχομένας pro οἰχομένης.

CALLIMACHI, II, I. « Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος,] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturæ; cujus epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tumulus igitur ita loqui fingitur: "*Theris Aristæi filius Cres sub me* jacet." Respondet viator:—" Etiam hoc *longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea refert." Cui autem displicet hæc explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter nugas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. i. p. 286. Pro δολιχόν restituit Brunckius ex MS. δολιχός, quod rectum putat, et ad στίχος referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Quod autem ad literulas « c attinet, " harum usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suæ edit. Anthologiæ, Anno 1566.] " non " excogitavi, sed potiùs amissum revocavi. Has enim literu- " las in plurimis antiquissimis codicibus Græcis, adhibitas iis " locis qui dialogi formam haberent, inveni; « interrogatio- " nem, c responsionem indicante." 319.

III, I. Εἴπας Ἥλιε—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, è muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO; Tuscul. lib. i. c. 34. [Vide Vol. i. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. i. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

DIOSCORIDÆ, I. Τὰν Πιτάναν—] Subauditur εἰς. Pitana urbs erat Laconica, ad ripas Eurotæ. Hoc epigramma exhibet egregium exemplum Spartanæ fortitudinis. De hoc Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedæmonios. Cætera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiske.

Digitized by Google

TYMNÆ, I, 1. Τὸν παραβάντα—] In Plutarchi Lacænarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriâ lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus: nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quæ in Lacænis magis admiratione quam imitatione digna erat. Τὸν παράβαντα νόμους, *cum leges violâsset*,— audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. Θηκτὸν—] Angl. *and having presented her sharp sword —having held her sword in a posture of defence.*

5. Ἔρρε κακὸν—] *I pessum, mala proles, per tenebras, ὗ ubi*, διὰ μισῶς, &c. *odio affectus Eurotas ne fluat timidis cervis*. Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem ignaviæ arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem κραδίην ἐλάφοιο. Iliad. α, 225.

320. 7. Ἀχρεῖον σκυλάκευμα,] *improbe catule!* Observandum autem ἀχρεῖος apud *Græcos*, (quum de *homine malo* dicitur,) non utique eum exhibere qui simpliciter sit *non utilis*, sed qui sit *maxime nequam*. Sic apud Euripidem, Med. ver. 269. ἀργία, significat, non *ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè* est *detrimentosum*. CLARKE, ad Iliad. β, 269. ubi vide plura. κακὰ μερὶς, Angl. *abandoned member of society.*

II, 1. Μή σοι τῦτο—] In mulierem Ægyptiam, quam fatum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. Ελευθέρνη, urbs Cretæ. Ineptè antea legebatur v. 3. ἀλλά σ' ἐλευθερίης ὅδ' ἔχει τάφος. v. 1. codices omnes quos vidi, Florentina et Aldina prima ἐπικαίριον ἔσω, unde feci ἐπικήριον. Vide Hesych. in κηραίνει. BRUNCK. τῦτο μὴ ἔςω λίην ἐπικήριον σοι, Angl. *let not this too much afflict thee,—*

ANTIPATRI, I. 1. Ἑπτὰ πόλεις—] Vide Cicero. pro Archiâ poetâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri: item suprà in notit, Homer, ad p. 3.

II, 3. Ημβρατε δ' ἀμφοτέρων.] *amisit autem utramque.* ἤμβροτε, non à verbo ficto ἀμβροτέω, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro ἥμαρτε, ab ἁμαρτάνω, *à scopo aberro*, item *perdo*. Sæpè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. χ, 279. π, 336. et alibi. ἀμνὴν λύκος, i. e. λύκος ἔκλανε ἀμνὴν, κ. τ. λ. πεινῆς ὤλετο βωκόλιον, *totum armentum periit inopiâ.* βωκόλιον, supple γένος, vel tale

tale aliquid: nam βουκόλιον, hoc in loco, est ab adjectivo βου-κόλιος.

5. Πηροδέτῳ—] Ordo est: ὁ δέ γε οἰκτρὸς λυγώσας ἅμμα κατ' αὐχένος ἱμάντι πηροδέτῳ, Angl: *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet*, or *with his belt*, κάτθανε παρ' ἀμυκήτῳ καλύβῃ, *died in his hut, where no lowings were heard.*

III, 1. Ὁ πρὶν ἐγώ—] De Alcimene aucupe, qui dum arcu vel potius fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade periit. *Qui prius*, inquit, *ego Alcimenes et sturnum* (ψὴρ, ψῆρος) *et rapacem arcebam*, abigebam *à semine*, *altivolantem Bistoniam*, id est Thraciam, *gruem* (Est enim Bistonia urbs Thraciæ) *corii* seu *lori*, χερμαστῆρος, *sustinentis saxum*, *tortilia membra* [κῶλα, *brachia*, *habenas*. BRODÆUS.] *tendens* (videtur mihi periphrasis esse fundæ) *volucrum arcebam procùl nubem*, id est multitudinem. καί τις ἀπήνειρα διψὰς ἔχιδνα παρὰ σφυρὰ ἐνεῖσα ἐκ γενύων τὸν πικρὸν χόλον σαρκὶ χήρωσέ με ἠλίου. *cum quæpiam lethifera dipsas vipera juxta talos immittens ex mandibulis amaram bilem meæ carni, privavit me sole.* OBSOPOEUS.

THEODORIDÆ, 1. Ναυηγοῦ τάφος εἰμί·] Hoc ita Latinè 321.
fecit celeber. Sam. Johnson.

Naufragus hîc jaceo; fidens tamen utere velis,
Tutum aliis æquor, me pereunte, fuit.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.] *Meleagri* poëmata, quæ Brunckius operis initio tradidit, huc in ordinem temporis reduximus: in cæteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. YOUNG.

I, 1. Εὔφορτοι νᾶες—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quæ velis ferebantur è Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiæ inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quæ ad oram Cariæ degebat, ex adverso Coûs insulæ, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxiè expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager prope Hellespontum esse, undè navibus præter Coa ituris secundus esset Boreas: quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel figurâ poëticâ ob amoris violentiam, vel ut non ab Hellesponto navigaret, sed majorem viæ partem pedes iret."—Immò totam viam, si Phanii domicilium non in insulâ Co esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus πεζοπόρον, quo

321. pro πεζοπόρον reposito, nihil, illo judice, juvatur sensus. "Qui "enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis conti- "nentis loco, in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quæ jam diximus continent responsionem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata hæc de- "dit; nam è Syriâ vela in Hellespontum facientibus secun- "dus ventus non est Boreas, quo flante illis in portu subsist- "endum est." Quidni igitur mandata hæc dare potuisset ad Hellespontum? Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, *Veloces naves per mare transeuntes*, [εὔφορτος et πελαγίτις rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvia est.] πόρος Ἕλλας est *Hellespontus*. —ἤν που ἴδητ' ἐπ' ἠϊόνων κατὰ Κῴαν νῆσον Φανίον δερκομένην ἐς χαροπὸν πέλαγος, *sicubi videretis in littoribus è regione Coæ insulæ Phanion aspicientem cæruleum mare.*

7. Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ'] *si diceretis*—vult autem *si dicatis*. nonne ἂν εἴπητ'; Vide Dawes Misc. Critica. YOUNG.

*** Placet autem hic adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetæ, quam non anteà vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. iii. p. 313. et in quâ poëtæ sententia optimè redditur, nisi in v. 3. ubi Phanion, quæ in continente esse debetur, ponitur in insulâ.

Velivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes
Hellespontiacum finditis ære salum,
Si mea se vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Hæc illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.

II, 1. Δάκρυά σοι—] Est hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur; (uxorem ejus putat Obsopœus;) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. Ἡλιοδώρα δωροῦμαι δάκρυά σοι νέρθε διὰ χθονὸς, κ. τ. λ. *Heliodora, dono lacrymas tibi infrà per terram,* &c. —νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας, *fluentum amoris, monimentum amicitiæ.* [vulgò scribitur μνῆμα in utroque loco.]—οἰκτρὰ sumitur adverbialiter.—ἐν φθιμένοις, *in mortuis.*—ποῦ [ἐστι] τὸ ποθεινὸν θάλος ἐμοί; *ubi est amabile meum germen?*—κόνις ἔφυρε ἀκμαῖον ἄνθος, *pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* ἀλλά σε γουνοῦμαι, κ. τ. λ. *At, O mater Terra! quæ cuncta alis, te supplex oro leniter amplectare tuo gremio hanc omninò flebilem.*

322. III, 1. Οὐ γάμον,—] In Clearisten, quæ primâ nuptiarum nocte obiit, et accepit eosdem tibicines ac tædas et faces

ces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed* 322.
orcum sponsalem Clearista accepit, virginitatis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinæ tibiæ [de voce λωτὸς vide suprà ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] *præ foribus nymphæ sonabant, et thalamorum* (pro thalami) *plaudebant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat,* ἐν δ', *quin etiam* (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) *Hymenæus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eædem autem piceæ,* i. e. *tædæ* vel *faces lucem prætendebant,* (δαδουχεῖν est *prælucere,* vel *facem* sive *funale præferre) juxta thalamum, et mortuæ ad inferos ostendebant viam.* OBSOPOEUS; mutatis mutandis. Cæterùm ejusdem ferè generis est istud Shakespierii:—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act i.

ARCHIÆ, I. Θρήϊκας—] Narrat Herodotus morem esse apud Trausos, Thraciæ populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsidentes ploratione prosequuti sint, propter mala quæ vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque lætitiâ iidem inhumârunt, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. v. 4.

4. Απροϊδής—Μόρος] *improvisa mors,* λάτρις Κηρῶν ἱμαρτῇ, *ministra Fatorum, abstulit.*

ANTIPATRI *Thessalon.* I. Ισχετε χεῖρα—] Pulcherrimum est epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homines convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso. TAYLOR's *Elements of the Civil Law.* p. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p. 857.] statuitque eum Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi puta, hoc est Ciceroni æqualem. REISKE. *Cohibete manum molæ, ô pistrinariæ,*—Δηὼ γὰρ— *Ceres enim commisit labores manuum Nymphis,*—&c. ὁ δ', *is autem* [axis scil.] *radiis suis tortilibus contorquet cava pondera quatuor lapidum molarium.*

ALPHEI, I. Οὐ στέργω—] *Auream quisquis mediocritatem* 323.
Diligit, &c. Hor. Lib. ii. Od. 7.

2. οια Γύγης.] De Gygis historiâ adi Herodot. Lib. i.

*** Latinis versibus ita olim adumbravit hoc epigram. Geo. Buchanan, Scotus.

Non agros cupio mihi feraces
Non aurum veluti Gyges: sed illum
Qui mî sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimium nimis juvat.

Atque

323. Atque ita nuper Sam. Johnson, Anglus.

Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitæ satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.

II, 1. Χειμερίαις—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quæ procreârunt esse innatam, quam philosophi στοργὴν φυσικὴν appellant, Alpheus docet exemplo gallinæ, quæ hyberno tempore nive prorsùs obruta, tamdiu pullos suos alis texit et fovit, donec frigore est exanimata. —παλυνομένα, *dealbata.* τιθὰς ὄρνις, *mansueta avis,* i. e. *gallina.* εὐναίας, *soporiferos.* μέσφα— *donec ipsam cæleste frigus peremit. Siquidem permansit aëris reluctatrix cælestium nubium,* id est, *è cælestibus nubibus provenientis.* OBSOPOEUS. Nam pro Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν, vulgò legitur Αἰθέρος οὐρανίων.

5. Πρόκνη—] Ἡ μὲν τὸν Ἴτυν σφάξασα τὸν παῖδα, ὀργιζομένη τῷ πατρί· ἡ δὲ Μήδεια τοὺς παῖδας, διὰ Ἰάσονος γάμον. *Schol.* Increpat Procnen et Medeam, quæ omni naturali affectu et benevolentiâ exutæ, suos filios crudeliter occiderunt. OBS.

APOLLONIDÆ, 1. Ἰχθυοθηρητῆρα] Menestratus piscator captam Phycidem cum dentibus occidere vellet, uti piscatorum mos est, exiliens piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. HUETIUS. Hoc epigramma ideò potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi narratiunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisciculo, quem morsu interficere conabatur, suffocatus est; quódque alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobatas, inveneram. Casûs hujusce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, præter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musæo Anatomico in Academiâ Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quæ hujusmodi mortem intulit. YOUNG. Ordo est: ἄγρα ἑλκομένη ἐκ ἱππείης τριχὸς δόνακος ὤλεσε ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον, *Præda,* [i. e. *piscis quem capiebat*] *dum trahebatur setâ equinâ calami, perdidit piscatorem Menestratum,* ὅτ' ἐρυθρὴ φυκὶς πλάνος ἀμφιχανοῦσα φόνιον εἶδαρ ὀξείην πάγην ἔφριξε. *cum rubra phycis erratica hiatu complectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorruit.* ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκλασεν, *et, dum dentibus ejus captabatur, ipsum interfecit,* [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edidit; cæteri quos viderim libri ἀζυμένη vel ἀχνυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu.] δυσαμένη ἅλματι, *quum saltu subiisset,* [Angl. *having entered, with a spring or jerk,*] ἐντὸς ὀλισθηρῶν φαρύγων, *intra lubricum guttur.* Cæterùm de hoc pisce ita Plinius: " Mutat colorem *Phycis,* reliquo tempore " candida, vere varia. Eadem piscium Sola nidificat ex algâ, " atque

Digitized by Google

"atque in nido parit." Ad quem locum ita obſervavit annotator Pariſienſis: "Piſcis eſt *percis* ſimillimus: unde et à "venditoribus perperam *Perche* nominatur." Tom. ii, p. 316. Edit. Paris. 1685. 323.

*** Extat aliud epigramma ſimilis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244.] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hîc apponendum curavimus; una cum explicatione Vincentii Obſopœi, qui et addidit exemplum caſûs haud diſſimilis, qui ſuis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτὴς
  Ακρος, ϗ κίχλης ϗ σκάρου ἰχθυβολεὺς,
Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ὅσσα τε κοίλας
  Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
Αγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν
  Δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ᾀράμενος,
Εφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀΐξασα
  Ωχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα.
Χὠ μὲν μηρίνθων ϗ δούνακος ἀγκίστρων τε
  Εγγὺς ἀπὸ πνοιὴν ἧκε κυλινδόμενος,
Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δ' ϑανόντος
  Γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον.

In Parmidem piſcatorem, qui iulide piſce arundine extracto, et mordicùs apprehenſo, ac lubricitate in guttur illapſo præfocatus eſt. *Parmis* (inquit) *Callignoti* filius, *littoralis, ſummus piſcator*, κίχλης, i. e. *turdi piſcis*, καὶ σκάρου, *et ſcari*, [quem ex omnibus piſcibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem eſſe teſtatur. Plura ſuper hoc piſce vide in annotationibus Franciſci Maſſarii Veneti.] —ϗ λάβρου πέρκης, *et impetuoſæ percæ*, δελεάρπαγος, *eſcam rapientis, et quæcunque cava antra petraſque ſubmerſas depaſcunt, capturâ ex primâ, quando iulidem ſaxatilem mordicùs apprehendens, exitioſam è mari ſuſtuliſſet, periit. Lubrica enim quum è manu erupiſſet, intravit in anguſtum guttur, movendo*, ſcil. ſe. *Et ille quidem prope funiculos, et arundinem, et humos expiravit* (ἀπὸ ἧκε πνοιὴν) *dum volveretur*, vel *volutatus, fila quum complevisset fatalia: illo autem mortuo piſcatore, piſcator hoc aggeſſit ſepulchrum.* Non diſſimili fato conſumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam ſacrificus piſcandi et natandi peritiſſimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepiſſet, orique inſeruiſſet, ut ad ſodales enataret, perca in gulam illapſa, miſerum ſacrificulum in manibus ſodalium nihil non tentantium exanimavit. OBSOPOEUS.

CRINAGORI, I, 1. Εἴαρ@—] Crinagoras hîc roſas inducit blandè alloquentes formoſam quandam anonymam, die ejus 324.

324. jus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces ſuos rumpere, foliiſque ſuis pulcherrimæ mulieris tempora ornare, quam vernum expectare ſolem.

3. Σοὶ ἐπιμειδήσαντα,] Conſtructio eſt: ἄσμενα σοὶ ἐπιμειδήσαντα τῆδε γενεθλίῃ ἠοῖ ἀσσοτάτῃ νυμφιδίων λεχέων. *libenter tibi arridentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proximâ.*

II, 1. Οθρυάδην,] Præponitur hoc epigrammate fortitudo cujuſdam Itali Othryadæ Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicoſis; quod in Germaniâ ereptam ſignifero aquilam, iterùm hoſtibus extorſerit, adverſario interfecto. OBSOPOEUS. κάλει Οθρυάδην, κ. τ. λ. *Vocato,* ſi vis, *Othryadem Spartæ magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res geſtas bellicas.* Omnia nimirùm exſuperat fortitudo Arrhii.

5. Αἰετὸν—] ὡς ἴδε αἰετὸν φίλου ςρατοῦ— *ut vidit aquilam ſui exercitûs,* &c. —αὖτις ἄνθορεν— *rurſùs exſiluit è mortuis in bello interemptis; et quum interfeciſſet illum qui eam ferebat, ſuis recuperavit ducibus, ſolus invictam conſequutus mortem.* Cæterùm de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. et Suidam in voce. De Cynegiro, Juſtin. Lib. ii. et Herodot. Lib. vi. uti indicavit Obſopœus.

III, 1. Αἶγά με—] Verba ſunt capræ, quæ Cæſari lac præbuit, in hoc imitata capram Amalthæam Jovis alumnam. OBSOPOEUS. Sic autem conſtrue: Καῖσαρ γευσάμενος με τὴν εὔθηλον αἶγα πολυγαλακτοτάτην πασῶν ὅσων οὔθατα ἀμολγεὺς ἐκένωσεν, κ. τ. λ. *Quum Cæſar me guſtâſſet capram mammoſam, omnium lacte abundantiſſimam quarumcunque ubera mulctrale evacuavit; poſtquam dulcem ſicut mel pinguedinem* lactis *intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forſan et ego ad aſtra ſtatim veniam; cui enim uber meum præbui, ille minor ne tantillum eſt Ægiocho Jove.*

*** Imitatus eſt clariſſimus Sam. Johnſon, de caprâ Joſephum Banks (qui in hiſtoriam naturalem ejuſque ſtudioſos inſignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitata. YOUNG. En verſiculos, ad quos alludit amicus noſter ingenioſus, ex operum Johnſoni editione quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] deſumptos:

VERSUS, collari capri Domini BANKS inſcribendi.

Perpetui ambitâ bis terrâ præmia lactis
Hæc habet altrici capra ſecunda Jovis.

LOLLII BASSI, 1. Μήτε με—] Laudes mediocritatis, ubi ſententiæ occurrunt ferè eædem atque in Ode illâ notiſſimâ Horatii, quæ inſcribitur Ad Licinium. *Rectius vives,* &c.

4. Καὶ

4. Καὶ μάλα—] *et maximè mensuram quæ sufficit ego amplector.* De Aor. vid. Vol. i. ad p. 19. n. 6. 325.

6. Εἰπὶ τινὶς—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid quod animum mirè permulcet.

GÆTULICI, I. Παῖδα πατὴρ—] πατὴρ Αλκων ἀθρήσας παῖδα σφιγχθέντα κ. τ. λ. *Pater Alcon filium conspicatus constrictum*, &c.

5. —παρὰ δρυῖ] ἔθηκε φαρέτρην κ. τ. λ. *posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonæ fortunæ, et in jaculando peritiæ.*

ANTIPHILI, I, 1. Η πήρη,] Vulgò inscribitur hoc epigr. Εἰς Διογένη. celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. Μᾶζα] πιληθεῖσα ὕδατι, *maza subacta aquâ.* Erat autem μᾶζα, farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquâ scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hîc aquâ, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. i. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius φυραθεῖσα quam πιληθεῖσα.

3. —σοφῷ κυνὶ—] *sapienti cani*, i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἄρκια βίοιο, *quod satis est vitæ.* κἠν [i. e. καὶ ἐν] τούτοις— *sed etiam in his*, &c. Τί κὴ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφόρευν; *Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. Α καλὰν,] ἆ adverbium admirantis. Apes poëta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem. OBSOPOEUS.

2. Απλαστοι] Codices omnes et editiones antiquæ αἱ πλασταὶ χειρῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi. ἄπλαστοι χειρῶν, *manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsa construunt apes, cellæ.* BRUNCK.

5. —τόθι—] *ubi apis suavem fontem distillat*— δαψιλὲς ἐξ ὀλιγῶ σκήνευς, *abundè è parvo umbraculo.* [σκήνευς, Dor. pro σκήνεος, à σκῆνος.] χαίροιτ'— *gaudete sanctæ, et in floribus pascimini volucres nectaris ætherei confectrices.*

LEONIDÆ *Alexandrini*, I. Μάντιες—] Vituperat Leonides astrologos, tanquam vanos et falsa prædicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. εἰκαίης, *vanæ*, μαιώσατο, *obstetricata est.* OBSOPOEUS. ἀκλείην, *dedecus et infamiam vestram.* BRODÆUS. 326.

ARISTONIS, I. Αμπελὶς—] In hoc epigrammate describitur quædam vetula vinosa baculo innixa, quæ quum clam appropinquâsset

appropinquâſſet ad lacum muſti, poculum ingens ſecum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum ſe inclinans, præceps in lacum volvitur et extincta eſt. Αμπελὶς, nomen proprium, ἡ Φιλάκρητος, *meri amans*, ἤδη ἐρειδομένη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐπὶ, κ. τ. λ. *jam labaſcentem ſuam ſenectam ſuſtentans baculo viæ duce*, ἦλθε λαθριδίη ἐπὶ νεοθλιβὲς πῶμα ληνῦ Βάκχοιο, *ivit clam ad recens expreſſum laticem lacûs Bacchi*, [Angl. *went ſecretly to the newly preſſed liquor in a wine vat*,] πλησομένη κυκλωπείην κύλικα· *impletum immenſam calicem*. Brunckius edidit—ἀπὸ ληνῦ—Πῶμα πιεῖν κύκλῳ πλησαμένα κύλικα· et ſic ad locum annotavit: "Depravatum eſt ſecundum diſtichon, quod, "etiamſi ſcripſeris ἐπὶ ληνδῆς et πλησομένη, non undequaque "emendatum erit. Scriptum in cod. πῶμα κύκλῳ πιεῖν. In "his ulcus eſt:"—quod doctiſſimus T. Young feliciſſimè ſanavit, reponendo κυκλωπείην, [Angl. *huge, fit for a Cyclops.*] quod in lectionem codicis, κύκλῳ πιεῖν, cujus nullus eſt ſenſus, facilè mutari poſſe putavit. κυ autem hîc brevis eſt, ut idem probavit è Theocr. xi. 7. ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν. et ex Ariſtoph. Nub. 333. edit. Br. κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας.—Cæterùm πῶμα, quod vulgo *operculum* ſonat, idem eſt interdum ac πόμα, *potus, liquor, latex*; uti oſtendit H. Steph. ſub voce πόμα· quod et ex analogiâ verum; nam πινω, *bibo*, in perf. paſſ. eſt πέπομαι vel πέπωμαι.

327. 5. Πρὶν δ' ἀρύσαι—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demerſa, merum ſubiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctæ mulieris ſub ſepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus*, i. e. *vicinum vineæ*,

ARGENTARII, II, 1. Ηράσθης πλυτῶν—] *Amore captus fuiſti dives, Soſtrates.* Ubi notandum ἐρωμαι in v. paſſ. ab ἐράω, *amo*, ſignificare (non *amor* ſed) *amore teneor*. [Vide Vol. i. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad 37. n. 1.] Sic autem hæc Latinè fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore
Es liber, præſens ô Medicina fames.
Quæ te delicias dulcemque vocabat Adonin,
Menophile, nomen nunc rogat illa tuum,
Qui genus? undè domo? jam te docet uſus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.

ÆMILIANI, I. Ἕλκε τάλαν, &c.] De matre, quæ fortaſsè ferro jugulata, infantem filium ad ſugendum invitat. *Trahe, ô miſelle, à matre, quam non ampliùs mammam emulgebis: trahito poſtremam ſcaturiginem mortuæ. Jam enim gladiis deficit ſpiritus, ſed matris charitas et in inferno ſobolem nutrire* vel *curare*

Digitized by Google

rare didicit. OBSOPOEUS. Sequentem Webbii versionem Anglicanam protulit et meritò laudavit amicus meus eximius Alex. Fraser Tytler: *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dæ.

Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.

APOLLINARII, I. Αν μὲν ἀκόντα—] Hic significat adulatorem in os aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Græcam, ἴσθι κακῶς με λέγων. OBSOPOEUS. 328.

ONESTI, I. Αμβαίνων Ἑλικῶνα—] Commendationem laboris et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiæ, dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versiculi juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimus:

Fessus es ascendens Helicona, sed indè repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiæ via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munere grata feres. *Idem.*

LUCIANI, II, I. Παῖδά με—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus ærumnosæ vitæ gustaverit. Est epigramma multæ elegantiæ. *Idem.*

LUCILII, I, I. Πανὶ φιλοσπήλυγγι,] In Marcum venatorem, qui nullâ prædâ captâ, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedicavit. φιλοσπήλυγγι, *amatori cavernarum.* ὀρειφοιτάσι, *frequentantibus montes.* συοφόντισι, *quibus apri interfecti sunt.* *Idem.* 329.

II, I. Ῥύγχος ἔχων—] *Tale quum rostrum habes*, &c. Angl. *With such a snout as that, do not thou go,* &c.

3. —ὡς Νάρκισσος,] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspicatus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam toto cœlo differentem.

IV, I. —ὁ κλινικὸς—] *Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quamvis lapis et Jupiter esset, hodiè efferebatur.* Contumelia acerba in Medicos.

Digitized by Google

330. CEREALII, I. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor hoc epigrammate carpit et deridet quendam rhetorculum, verba inusitata, obscura et obsoleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi; sed opportere mentem verbis subjicere, et phrasin communiorem facere, ut quæ dicat ab audientibus intelligantur. Nam παράσημα, non *insignia* hoc loco *verba* intelligenda sunt, sed *monstrosa* potiùs, et *ignota*, et à quotidiano sermone abhorrentia. OBSOPOEUS.

2.—μελετᾶν.] Hujusmodi infinitivos sine ι subscripto scribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor. [p. 227. Edit. Paris. 1754.] quia χρυσοῦν, non χρυσόειν: Sed libri omnes impressi contra hoc faciunt. YOUNG. εὐζήλως μελετᾶν, est *felici aliorum imitatione declamare*. κάρκαιρε, κοναβεῖ, σίζει, κελάρυζε, verba sunt Homerica; et ponuntur hîc, ut loquuntur Grammatici materialiter. OBSOPOEUS.

NICARCHI, I. Εἰς Ῥόδον—] De quodam quærente ex vate Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigaturus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum.

332. PALLADÆ, III, I. Πᾶσαν Ὅμηρος—] Ita hoc vertit celeberrimus H. Grotius:

Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus:
Grande malum mœcha est, grande pudica malum,
Multas esse neces Helene dat adultera: verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilios immensum carmen versatur in unâ,
Unaque Odyssea femina materia est.

VI, I. Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος,] Disticho Latino ita hoc expressit Sam. Johnson.

Vita omnis scena est ludusque, aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.

VII, I. Ελπίδος—] Expressum videtur ex anonymo. Br. 673. YOUNG. Distichon anonymi sic se habet:

Ελπὶς κ̀ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε. τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τὲς μετ' ἐμέ.

Quod quidam sic Latinè reddidit:

Inveni portum; Spes et Fortuna valete:
Nil mihi vobiscum; ludite nunc alios.

333. AGATHII, I, I. Σπεύδων ἐι φιλέει—] Simulatò quodam discessu, dicit cognôsse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Properans*

perans num amaret me perdiscere pulchra oculis Breutho, tentabam cor illius figmento astuto. OBSOPOEUS. *Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mane autem, pulchra puella,* [ἄρτιπος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membrana. Vulgò legitur λέξω. et in versu præcedenti τινά πω χθόνα, pro τιν', ἔφην, χθόνα. BRUNCK. ἄρτιπος, per Systolen pro ἀρτίπους, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integer pedibus.* Sic Odyss. θ, 310. καλός τε καὶ ἄρτιπος, *pulcher et sanus pedibus.* Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minus formosum.] *nostri recordationem habens amoris.* 333.

6. —καὶ εὔπλεκτον βότρυν ἔρηξε κόμης;] ἔρηξε, licentiâ pro ἔῤῥηξε. YOUNG. *et benè composita cincinnum discerpsit comæ.*

7. —ἐγὼ δὲ—] *ego autem.* τις ὡς βραδυπειθής, *ut qui ægrè persuasus fuerim.* [Sic. Theocr. i. 85. —δύσερώς τις—καὶ ἀμάχανος ἐσσί.] ὄμματι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me mansurum. Felix quod ad amorem sum:* γὰρ δέδωκα ἐς μεγάλην χάριν τοῦτο τὸ πάντων ἱμειρόμενον ἀνύσαι. [Brunckius ante πάντων subaudit μᾶλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish.*

II, 1. Σοί, μάκαρ—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope littus, hircum hunc* aliquis dedicavit, *O duplicis dux venationis.* marinæ scil. et terrestris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, *dux.*

2. Τὸν τράγον,—] Hoc ex certissimâ emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. MS. τὸν τράγον ω δὶς σᾶς ἀγετ' ἀθηρσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ δισσᾶς ἄνθετο θηροσύνας. Subauditur autem ἀνέθηκέ τις— nempè *in littore suspendit.* YOUNG.

3. —καστορίδων—] καστορίδες sunt *canes Spartani, canes Amyclæi;* nam Amyclæ urbs Laconica in qua educati Castor et Pollux. εὔαδε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ pro ἕαδε, Æol. et mutato spiritu pro ἧδε, a verbo ἅδω, unde ἀνδάνω, *placeo.* [Vide Iliad. ξ, 340. ρ, 640. et Odyss. π, 28.] ἐν ῥοθίοις, *in undis.* καλαμευτὴς κάμνων, *piscator laborans.* πεῖσμα μογερῶν σαγηνοβόλων, *funis eorum qui cum ærumnâ jaciunt sagenam.*

7. Ἄνθετο δὲ Κλεώνικος,] *Cleonicus autem ille* erat qui *dedicandum curavit*— hircum scil. supradictum; [ἄνθετο sine augm. pro ἀνέθετο et in voce med. ἀνατίθεμαι reddi potest *dedicandum curo.*] ἔπει καὶ ἤνυε πόντιον ἄγρην, *quoniam ille,* [αἰγιαλεὺς scil. quicumque fuerit.] *perfecit venationem marinam, et lepores sæpè sectabatur.* 334.

PAULI SILENTIARII, I, 1. Οὔτε ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere, vitâ capillo?*

Digitized by Google

capillo? Et tenues Coâ veste movere sinus? Aut quid Orontea crines profundere myrrha? &c. YOUNG. Et pulcherrimè Thomsonus: [Autumn, 204.] —*Loveliness Needs not the foreign aid of ornament, But is when unadorned, adorned the most.* Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda, erit quam purpurata pulcrior.* Most. Act. i. Sc. iii, 131.

2. —λιθοβλήτων,] λιθοβλήτοι κεκρυφάλοι sunt *vittæ* vel *redimicula lapidibus pretiosis, seu gemmis, ornata.* Vide Vol. i. ad p. 99. n. 5.

3. —ἐδὶ—] Ordo est: ἐδὶ χρυσὸς κομίζει ἀγλαΐην σῆς ἀπειλήτου τριχός.

5. —ὑάκινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbæ, est etiam, ut hìc, nomen gemmæ coloris hyacinthini. Ινδῴη ὑάκινθος, *Indica gemma:* de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6.

6. —τιῶν] Pro σῶν. λογάδες, *oculi.* Vide Suidam et Hesychium hac voce. BRUNCK.

8. —κεστὸς ἔφυ Παφίην.] *Cestus est Veneris.* Vel *sunt Cestus Veneris.* i. e. hæc quæ proximè memorantur eandem habent potestatem quam Cestus Veneris; vel revera sunt quæ Homerus hoc nomine appellat. [Vide Iliad. ξ, 214.] De ἔφυ, vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

9. Τύτοις πᾶσι—] *Omnibus his ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quædam spes degit.*

II, 1. Παίγνια—] Hìc vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia hæc quidem lusus sunt. Fortunæ diversus impetus temerariis his jaculis ruit,* &c.

5. Αἰνέομεν δὴ—] Angl. *Truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief.*

III, 1. Καλὰ τὰ παρθενίης—] Ità hoc reddidit clarissimus Sam. Johnson:

Pulchra est virginitas intacta, at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui;
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patriæ.

335. IV, 1. Οὔνομά μοι.] τί δ' τῦτο; an ut intelligatur—δεῖ λέγειν; YOUNG. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hìc bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quæ sæpè adhærent "saxis cinerum custodibus" obscurorum hominum. Vide suprà ad p. 319.

V, 1. Ενθάδε Πιερίδων—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum qui cineres Homeri continere dicebatur;

Digitized by Google

tur; et qui tunc temporis, imperante scil. Justiniano, in insulâ Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiæ in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illùc à Classe Russicâ ab insulâ maris Ægæi advectæ, quæ hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprà Notarum p. 10, 11.

3. Εἰ δ' ὀλίγη] *Et si insula, quum sit parva, tantum cepit virum*, [χάδε, sine augm. pro ἐχάδε, aor. 2. à χανδάνω, *capio*.] *ne hoc mireris*, &c. *etenim errans soror quondam Delos* [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonæ filium, à doloribus Matris*. Cæterùm lubet hic adjicere ἐλεγεῖον istud quod in Homeri honorem, diu post mortem ipsius, Iûs incolæ scripserunt: [Vide Vitæ Homeri Herodoto vulgò adscriptæ cap. 12.]

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

NOTÆ IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I. 1. Καλλιόπη—] In cæteris quos vidi libris editis, post versum septimum, inseritur alius, viz. Ἁρμονίην πάσαισι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς· quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicunque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere.

III, 1. Μὴ μύρα—] χαρίζομαι hic regit accusat. cum dat. et simpliciter significat δωρέομαι. Vide H. Steph. ad vocem. 336.

3. Ζῶντί μοι, εἴ τι γ' ἔχεις,] In lapide legitur: εἴ τι σχεῖς. Sed σχέω vix in usu est nisi in aor. Satius mihi visum reponere εἴ τι γ' ἔχεις. BRUNCK. Sed γε otiosum videtur; quare malò lapidis lectionem. YOUNG. τέφραν—] *cinerem autem inebrians*, nihil aliud nisi *lutum facies*. Sic, in Evang. Joan. ix. 6. ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. Anacr. iv.

IV, 1. Ἡ ῥὶς—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè hæc verba intelligis. OBSOPOEUS.

V, 1. Ἱερὰ θεῶν—] *Templa deorum aperta sunt bonis hominibus*, [ἀνέπτηται, pro ἀναπεπέταται. Vide Vol. i. ad p. 214. n. 10. χρειὼ, όος, contr. οῦς, Vox Ionica, idem notans quod ἡ χρεία.]

2. Τῆς

Digitized by Google

2. τῆς ἀρετῆς—] οὐδὲν ἄγος ἥψατο τῆς ἀρετῆς, *nullum ſcelus tangit virtutem.* De ἅπτομαι, *tango,* vide Vol. i. ad p. 39. n. 8. et de aor. in hoc ſenſu, ad p. 19. n. 6.

3. Ὅστις δ' ὑλοὸν ἦτορ,] ἔχει ſcil. T. Young modeſtè proponit: ὅστιν δ' ὑλοὸν—quod minimè aſpernandum.

4. —σῶμα διαινόμενος.] Angl. *by ſprinkling thy body.*

337. IX, 1. Λάδας τὸ στάδιον—] In Ladam curſorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impoſſibile eſſet utrum ſaltavit an volavit per ſtadium.

3. Ὁ ψόφος—] Diſtichum hoc poſterius reſtitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. T. ii. p. 355. et Incert. Br. cvi. ἔδραμεν, è conjecturâ. YOUNG. Ingenioſè admodùm. Mihi videtur hoc Incerti baſis eſſe aliorum duorum; cujuſque ea ſunt parodiæ. Scriptum eſt in quendam Periclem curſorem, cujus tanta erat ſegnities, ut incertum eſſet utrum moveret an ſederet. *Strepitus ad carceres audiebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem progreſſus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Græca ſic ſe habent:

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
Οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν ὥασι, καὶ ἐστεφανοῦτο
Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

Viſum eſt adjungere iſtud quoque Nicarchi; lepidiſſimum quidem id, et ridiculum ſatis; mediocriter autem Græcè docto non egens interpretis.

Ἰατρὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν
Οὐδεὶς γινώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν ὥασι, καὶ ἐστεφανοῦτο
Ἡ σορὸς, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φανὸν ἠυτρέπισαν.

338. XV, 1. Ἦν νέος ἀλλὰ πένης·] Hoc ita vertit Sam. Johnſonus:

Me miſerum ſors omnis habet: florentibus annis
Pauper eram, nummis diffluit arca ſenis;
Queis uti poteram quondam Fortuna negavit,
Queis uti nequeo, nunc mihi præbet opes.

XVI. 1. Οἶνος καὶ—] Hujus epigrammatis duplicem paraphraſin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora noſtra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* MARTIALIS. *Wine, women, warmth againſt our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* DARWIN. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer;* Vol. i. p. 10. et Vol. ii. p. 41.

XVII.

Digitized by Google

XVII, Πᾶν τὸ περιττὸν—] Ita Sam. Johnſonus:

Quod nimium eſt ſit ineptum, hinc, ut dixêre priores,
Et melli nimio fellis amarior ineſt.

XX, 1. Ζεῦ βασιλεῦ,] Vide Vol. ad p. 208. n. 4.

XXII, 3. Οὐκ ὄιου—] Extat, inter multa ſplendidiſſima 339.
antiquæ artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Baiis effoſſum eximiæ pulchritudinis. Baſi recentiori inſcripta eſt pars hujus epigrammatis. YOUNG. Μή ποτε σᾶν— *Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. Τοῦτό τοι—] Putat vir egregius T. Burgeſs, doctiſſimum Joannem Jortin [cujus vide Luſus Poëticos] reſpexiſſe hoc venuſtum epigramma in parte poſteriore ſequentis inſcriptionis pulcherrimæ:

QUÆ te ſub tenerâ rapuerunt, Pæta, juventâ
O, utinam me crudelia fata vocent!
Ut linquam terras inviſaque lumina ſolis;
Utque tuus rurſùm corpore ſim poſito.
Te ſequar; obſcurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor, tenebras lampade diſcutiens.
Tu cave Lethæo contingas ora liquore;
Et cito venturi ſis memor, oro, viri.

Penultimum autem diſtichon poſui ultimum, ad mentem ejuſdem laudati amici; quod, ſine dubio, effectum auget elegantiſſimi poëmatis. Vide *An Eſſay on the Study of Antiquities. 2d Edit.* p. 59.

XXIV, 1. Οὐκ ἔθανες, Πρώτη,—] Apud Gruterum p. 703. Gorium T. ii. p. 119. Epitaph. eſt puellæ octennis. BRUNCK.

*** Non ægrè feret Lector benevolus, ſi hiſce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poëmatia ejuſdem amici, qui pleroſque horum floſculorum ex Anthologiâ Brunckianâ decerpendi laborem in ſe humaniſſime ſuſcepit. Prius expreſſum eſt è dramate nobiliſſimo Shakeſperii, *King Lear,* [Act i.] *Hear, Nature, hear;* &c. nuperque in opere eleganti editum, Johannis Hodgkin Calligraphiâ Græcâ, *Lond.* 1794. Poſterioris argumentum ſumitur à re levioris generis; ſed utrum vera an ficta nil intereſt. Elegans eſt epigramma, et ab auctore conſcriptum, dum apud Caledonios degeret; quorum quidem regio—" *Cirrhâ procul et Permeſſide lymphâ,*" Muſis verò non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΥ.

I.

Ἀλλ' ὦ νέμουσα τῶν βροτῶν κράτη Φύσις,
Ἄκουε δὴ νῦν τάσδε πατρῴας ἀράς·
Ὦ δαῖμον, εἴγε προυτίθου βλάστας ποτὲ
Ἐκ τοῦδε τέρατος ἐξαναστήσειν τόκου,
Γνώμην μεταστρῶθ', ἐπεστάγουσ' ἀπαιδίαν·
Αὔαινε κῶλα τεκνοποιὰ νηδύος,
Ἔχοι γὰρ μήποτ' ἐξ ἀπευκτοῦ σώματος
Τέκνον πεφυκὸς γηροβοσκὸν εἰσιδεῖν·
Εἰ δ' ἔστ' ἀνάγκη τήνδε τεκνοῦσθαι βρέφος,
Ἄστοργον αἰεὶ καὶ πικρᾶς χολῆς γέμον,
Ῥυτίδας ἀώρους ἐγχαραττέτω ταχὺ
Μητρὸς μετώπῳ, πανταχοῦ λύπην φέρον.
Δάκρυα γὰρ θέρμ' ἀπ' ὀμμάτων στάζοντ' ἀεὶ
Ἄλοκας βαθείας ἐντάμοι παρῇσι·
Κηδῶν δ' ἀπάντων, τῶν τε μητρῴων πόνων
Καταφρονείτω καὶ καταγελάτω τέκος·
Ὅπως ἐπαυρῇ τοῦσδε τῆς ἁμαρτίας,
Παθοῦσά τ', ὀψέ περ, σαφῶς ποτ' ἐκμάθῃ
Ὅσῳ πάθημ' ὀξύτερόν ἐστι δήγματος
Φονίου δράκοντος, ἡ τέκνων ἀχαριστία.

II.

Χθὲς μέλι μοι προφέρεσκε Καληδονὶς ἡ χαρίεσσα·
Τούτου μὲν μέλιτος μηδὲν, ἔφην, ἐθέλω.
Ἀλλ' ἀπὸ σῶν χειλῶν ἐθέλω μέλι· κᾆτ' ἐφίλησα,
Κἦν γλυκίον τὸ φίλημ' εἰκοσάκις μέλιτος.

NOTÆ IN SCOLIA.

340. * ΔΙΑΦΟΡΩΝ—] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia.* De hujusmodi Scoliis, quæ in conviviis cantare solebant Græci veteres, vide Athenæum, L. xv, p. 695. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219.

SOLONIS, I. Πεφυλαγμένος—] Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Solonis vitâ. BRUNCK.

341. CALLISTRATI, I. Ἐν μύρτου κλαδὶ—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset :—Liquet autem ex ipso Σκολιῷ conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaico

Digitized by Google

Panathenaico interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Scholiastes. LOWTH, Præl. i. ubi vide plura.

ARIPHONIS, 1. Ὑγίεια,] Hymnus venustissimus ad Hygieiam, Æsculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenæum, Lib. xv; p. 702. item apud Laertium in vitâ Aristot. Latinis Iambicis vertit Cælius Calcaginus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546. Vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 111. edit. Harles. Cf. *Armstrong's Art of preserving Health.* 342.
10. —πόνων ἀμπνοὰ] *à laboribus respiratio.* ἀμπνοά, pro ἀναπνοή.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.] Nihil est in hisce Scoliis anonymis, quod moræ aliquid discipulis superioris classis inferre possit. 343.

BACCHYLIDIS, 1. Τίκτει, &c.] De Bacchylide auctore hujus venustissimi *Pæanis* in *Pacem*, vide Fabr. Bib. Gr. T. ii. p. 114. edit. Harles. Cæterùm juvat hîc apponere, coronidis loco, horum versuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotio; quæ sic se habet: 344.

PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque lusus carminum.
Tunc lætus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Cæsasque comsumit boves.
Gratus palæstræ tunc juventutem labor,
Sertaque juncta mero
Et tibiæ exercet sonus:
Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Araneæ texunt opus:
Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico:
Sed altus hæret et sui juris sopor:
Carminibus resonat
Vicinia, et festâ dape.

F I N I S.

Prid. Non. Maias, 1797.

Digitized by Google

E R R A T A.

Vol. I. *Edit. 3tiæ.*

In Textu.

Pag. 55.	*lin.* 2.	*ab imâ p.*	*Pro*	παρασκευάζετο	*lege*	παρεσκευάζετο
132.	8.	———		ἐιθισμένων		ἐιθισμένον.
158.	18.			πιςευθέντας		πιςευθέντες
167.	{ 6. / 23.			ϗ		καὶ
289.	8.			οὐδέν·		οὐθέν·

In Notis.

Pag. 13.	*lin.* 11.	*ab imâ p.*	*Pro*	ſeipſo	*lege*	ſeipſa
—	12.			qui		quæ
47.	29.			*devixit*		*devinxit*
—	—			*illam*		*illum*
79.	12.			reſpoſio		reſponſio
93.	17.	*ab imâ p.*		le		les
127.	9.			præmittam		prætermittam
180.	20.			*tranſvehebatur*		*tranſvehebantur*

Vol. II.

In Textu.

Pag. 68.	*lin.* 9.		*Pro*	οὖς	*lege*	ὃς
81.	4.			Αγρώ.		Αργώ.
123.	12.			᾽κφήνω		κφήνω
124.	15.			μάτιν		μάτην
220.	16.			Αἰγίλα		Αἰγιλω
226.	3.	*ab imâ p.*		τὸν		τὸ
230.	2.			θησεύμεθ᾽		θησεύμεσθ᾽
———	10.			ἂν		ἂν
250.	21.			Φανοτῆι·		Φανοκῆϊ·
252.	20.			Τούτος		Τούτους
285.	5.			*miſeris*		*inſeris,*
304.	13.			ἀνέρ·		ἀνήρ·
305.	2.	*ab imâ p.*		δυόφῳ.		δνόφῳ.
306.	———			θαρσαλέου		θαρσαλέον
309.	19.			ἔργα		ἔργου *et dele alterum* ὅπως
316.	1.			ΣΟΛΩΔΟΣ.		ΣΟΛΩΝΟΣ.
318.	9.	*ab imâ p.*		ἰδυρόμενος		ὀδυρόμενος
340.	3.			ΣΧΟΛΙΑ.		ΣΚΟΛΙΑ.

In Notis.

Pag. 58.	*lin.* 23.		*Pro*	a priv.	*lege*	α priv.
107.	24.			uſurpari		uſurpare
112.	19.			et		ut
130.	16.		*poſt*	Scholiaſtæ,		*inſere* qui
148.	17.			συπλήττεσθαι		συμπλήττεσθαι
153.	19.			ſe oſtenderet		appareret

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google